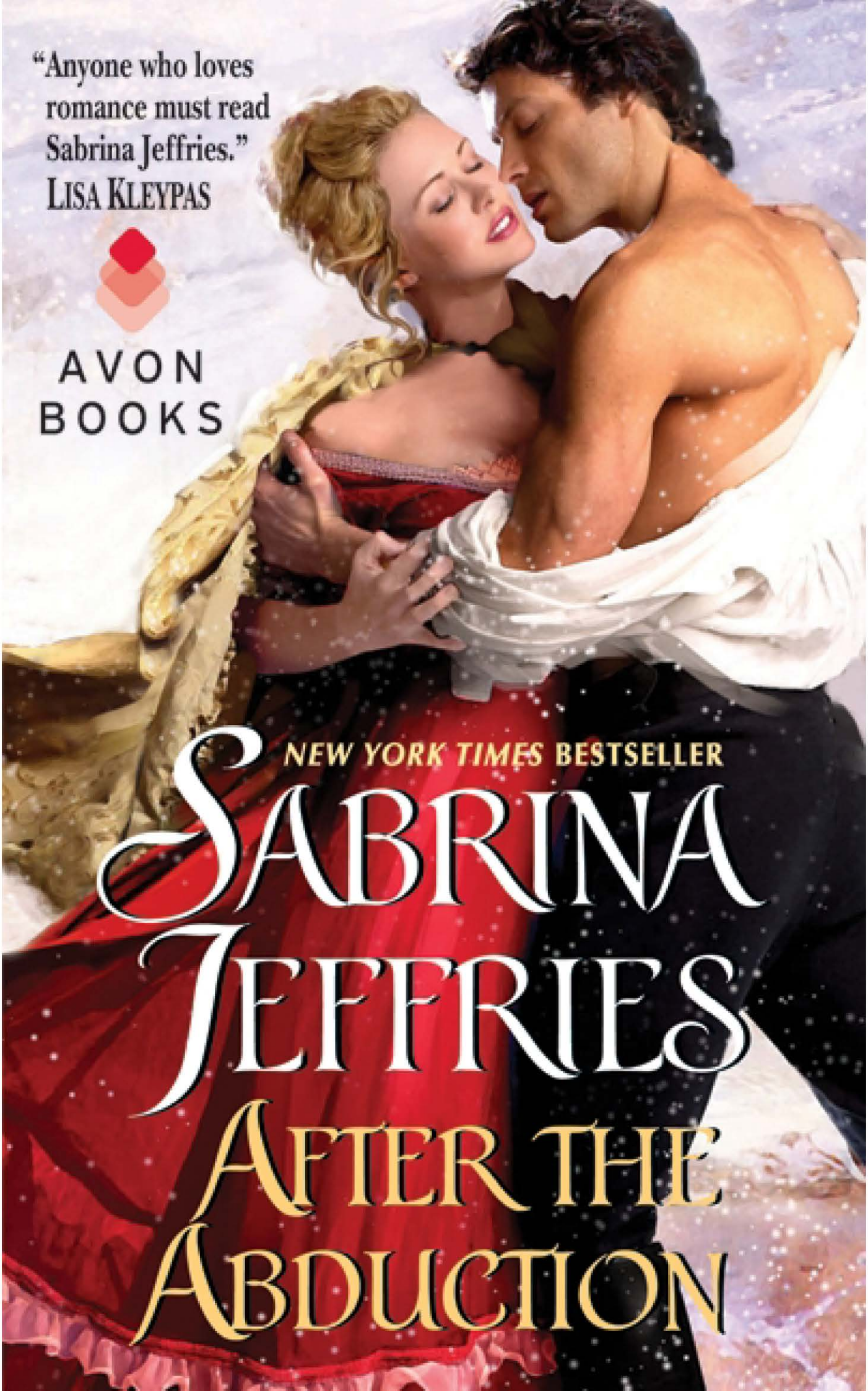
"Anyone who loves romance must read Sabrina Jeffries."
LISA KLEYPAS
AVON BOOKS
NEW YORK TIMES BESTSELLER
SABRINA JEFFRIES
AFTER THE ABDUCTION

"HER WIT AND PASSION WILL ENTHRALL YOU."
Christina Dodd

SABRINA JEFFRIES

USA Today Bestseller

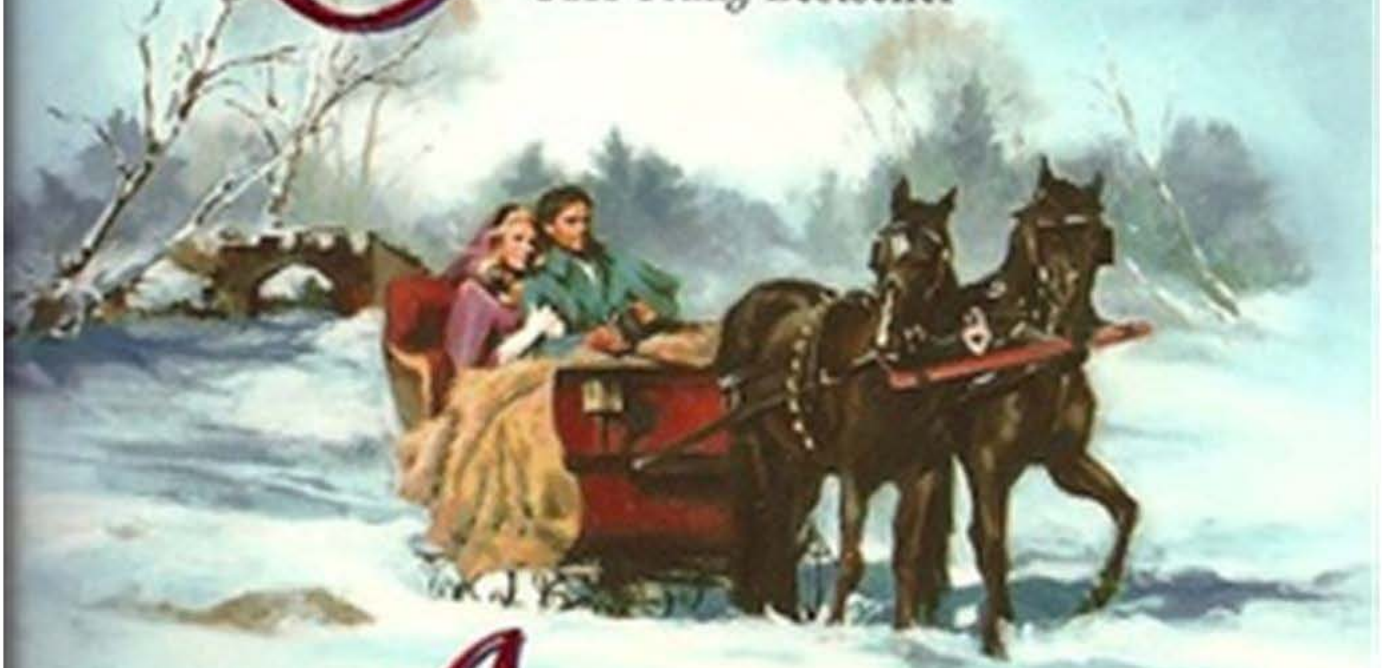

After The Abduction

from the author of *A Notorious Love*

COLECȚIA

Iubiri de poveste

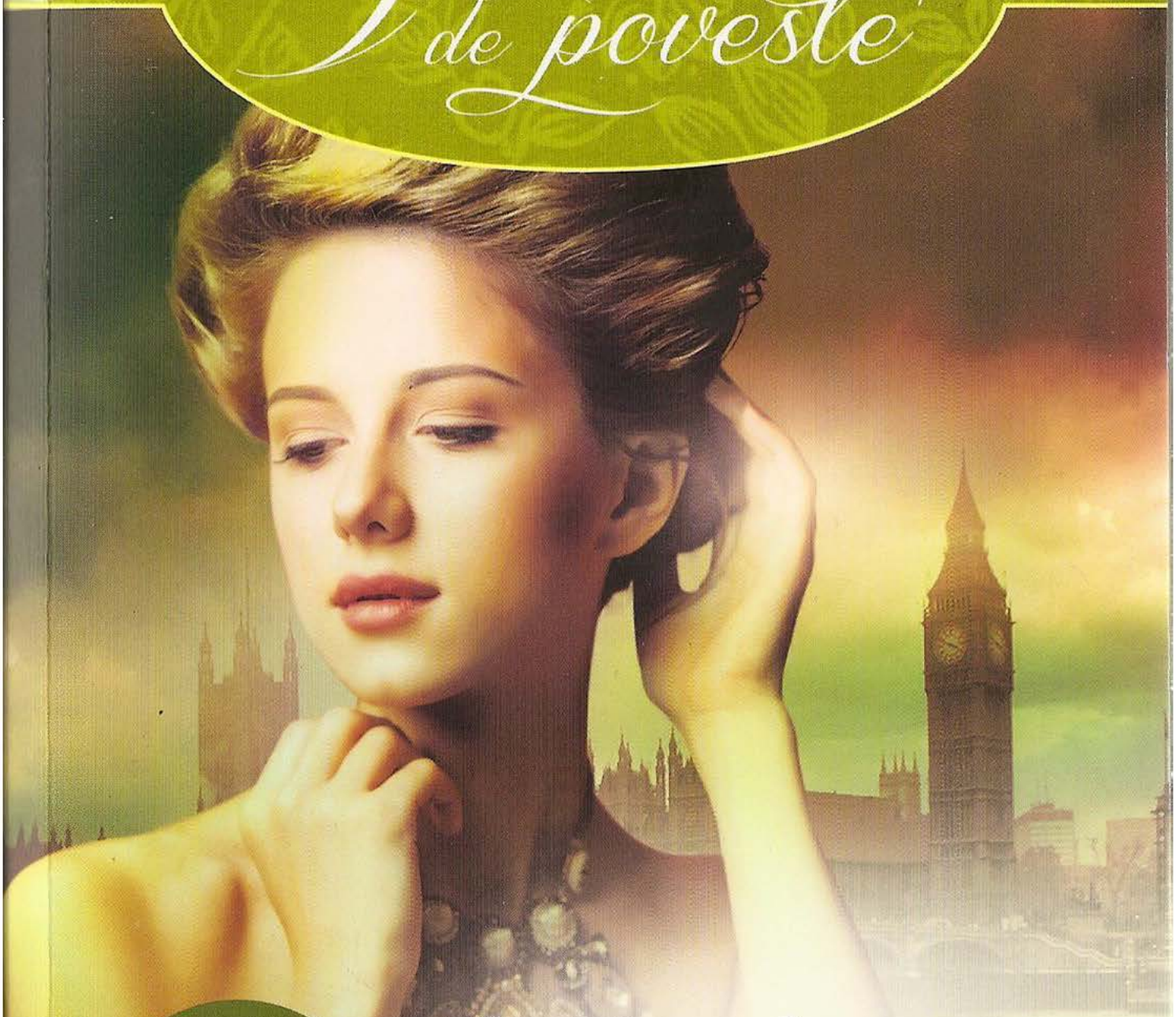

Bestseller USA Today

SABRINA JEFFRIES

O răpire cu urmări neașteptate

Ce se întâmplă când o lady cuviincioasă cedează tentației unei iubiri nesăbuite?

După două sezoane londoneze plictisitoare și zeci de pretendenți, unul mai neatrăgător și mai nepotrivit ca altul, în gândurile lui Juliet Laverick încă există doar un singur bărbat: Morgan Pryce, aventurierul îndrăzneț și fermecător care, în urmă cu doi ani, i-a răpit nu numai inima, dar și rațiunea, făcând-o să fugă cu el. Însă Juliet a fost amarnic dezamăgită și rănită când a aflat că, de fapt, Morgan o răpise la comanda unui contrabandist fără scrupule. Hotărârea ei de a-l aduce în fața justiției este reînnoită în momentul când zvonuri despre fuga ei nechibzuită (și ținută în secret) încep să circule în înalta societate – și numai Morgan poate fi vinovatul. Ajunsă la domeniul acestuia pentru a-i cere socoteală, Juliet are parte de o surpriză șocantă: este întâmpinată de geamănul lui Morgan, Sebastian, care o anunță că fratele lui a dispărut de mult și nimeni nu mai știe nimic de soarta lui. Ceea ce Sebastian nu îndrăznește să recunoască este faptul că el a fost cel care a răpit-o, el este cel pe care îl caută Juliet și după săruturile lui tânjește de atâta vreme. Mărturisirea adevărului ar aduce dezastru și pericol pentru amândoi. Și cum o poate convinge pe Juliet să renunțe la planurile de răzbunare și, mai ales, să accepte că iubirea mult visată se află chiar în fața ochilor ei?

Sabrina Jeffries este autoarea a 36 de romane, vândute în peste 7 milioane de exemplare. Aflate în permanență în topurile de bestselleruri din *New York Times* și *USA Today*, cărțile ei au fost traduse în 18 limbi din întreaga lume.

SABRINA JEFFRIES

O răpire cu urmări neașteptate

Capitolul 1

Pletele-i dumnezeieşti din creştetul cel fără moarte / S-au revărsat pe obraz, şi-a vuit de cutremur Olimpul.

Iliada de Homer, brodată de Juliet Laverick
pe o faţă de pernă

Shropshire
Februarie 1818

Lady Juliet Laverick încerca să ignore bătăile rapide ale inimii. Încerca să nu bage de seamă tropotul potcoavelor calului pe pământul înghețat, care o aducea din ce în ce mai aproape de o confruntare cu trecutul ei. Încerca să pretindă că mâinile îi erau înghețate de la călătoria pe timp de iarnă şi nu de la nervii ei încordați.

Dar nu putea. După mai bine de doi ani, avea în sfârşit să lase trecutul în urmă şi să vadă dreptatea înfăptuită. Aşadar, cum ar fi putut să rămână liniştită când proprietatea Charnwood era doar la câțiva kilometri depărtare?

– Acel han Llanbrooke a fost îngrozitor, auzi vocea surorii ei de pe cealaltă banchetă a trăsurii.

Rosalind stătea lângă soțul ei, Griff Knighton, cu un gherghef pe genunchi, pe care îl ignora fățiş. Juliet era fericită pentru orice scuză care îi ținea mintea departe de întâlnirea imediată.

– N-am văzut niciodată până acum pânze de păianjen pe polița de deasupra căminului. Dedesubt, poate, dar deasupra? Şi acel urcior de pe masă – ai văzut depunerile din el? Hangiul ar trebui ridicat şi supus unor suplicii îngrozitoare pentru mizeria cruntă din sala de mese.

– Nu i-aș da o pedeapsă chiar atât de dură, draga mea, replică Rosalind. Dar, pe de altă parte, eu nu sunt obișnuită cu chestiunile casnice așa cum ești tu.

– Te asigur, spuse Juliet, obișnuită cu chestiunile casnice sau nu, ai ordona aceeași pedeapsă după o noapte petrecută printre gândaci sub niște așternuturi murdare. Sper din tot sufletul că vom putea evita să ne întoarcem acolo.

– Va depinde de ceea ce ne va dezvălui baronul în această după-amiază. Griff privea pe geam, cercetând pădurea tăcută din Shropshire cu ochiul precaut al unui om obișnuit cu problemele. Dacă lordul Templemore se dovedește a fi ostil, ne vom găsi în situația de ne întoarce la Peacock's Eye până vom termina să-i interogăm pe toți cetățenii orașului.

Juliet se strâmbă auzind de această posibilitate.

– Cu siguranță că lordul nu va continua să-și apere protejatul după ce va auzi ce i-a făcut Pryce lui Juliet, protestă Rosalind.

Amândoi îi aruncară o privire, cu expresiile obișnuite de compasiune și preocupare. O făcea să simtă nevoia să țipe. Ura să fie tratată ca și cum s-ar putea sparge la cel mai mic efort. Dar așa se întâmpla dacă erai cea mai tânără dintre trei surori, singura încă necăsătorită. Și singura suficient de naivă să fugă cu un ticălos ca Morgan Pryce la optsprezece ani, punându-se în pericol pe ea și pe familia ei după ce se dovedise că o răpise, nu că fugise cu ea. Afișând un zâmbet vesel, i se adresă lui Griff:

– Nu a spus hangiul că Morgan nu mai locuiește în casa baronului?

– Ba da. Dar numai atât am putut să aflu. Nimeni nu va recunoaște bărbatul din schița Helenei ca fiind protejatul lordului. Helena era sora mai în vârstă a lui Juliet și era talentată la pictură. Și ea avea motive să-l vadă pe Morgan adus în fața justiției, dar cum primul ei copil urma să sosească în curând, nici ea, nici soțul ei, Daniel, nu îndrăzniseră să călătorească în Shropshire.

Griff continuă:

– Tatăl lui Templemore probabil că a defăimat numele familiei și a ruinat proprietatea, dar Templemore însuși are o reputație incontestabilă de adevărat gentleman. Așa că nimeni din oraș nu va vorbi despre el sau Pryce unui străin.

– Dar ești sigur că Morgan și protejatul lordului Templemore sunt una și aceeași persoană? întrebă Juliet.

– Sunt sigur. Dovezile anchetatorului erau incontestabile.

– Totuși, este ciudat că un om cu legături atât de nobile s-ar preta la răpire.

– Legăturile nobile ale lui Pryce mă fac să bănuiesc că am dat de adevăr, spuse Griff. Toată lumea l-a descris pe răpitorul tău ce pe un om rafinat și educat, care se purta și vorbea ca un gentleman.

„Nu săruta ca un gentleman." Juliet se mustră energic pentru gândul aberant. De ce oare însușirea cea mai enervantă a lui Morgan era cea care îi rămăsese întipărită în minte? Ticălosul nerușinat! După tot comportamentul acela insuportabil, nu avea nici un drept să o sărute cu putere, tulburător, înainte de a dispărea în cețuri ca un tâlhar la drumul mare nepăsător, lăsând-o pe ea în urmă.

Nu că ar fi vrut să meargă cu el, după modul cum o amăgise. Nu, într-adevăr! Un bărbat ca el, nedemn de încredere și lipsit de loialitate...

Și ce dacă se dovedise nobil în cele din urmă, refuzând s-o predea contrabandiștilor pentru care o răpise de la bun început? Și ce dacă se luptase să scape din gura lupului împreună cu ea, ca apoi s-o lase la familia ei? Rămânea tot un diavol pentru că o răpise. Chiar dacă i-ar fi cerut să meargă cu el după toate acelea – dar nu o făcuse – ar fi fost un dezastru să procedeze așa. Cine știa cum era el de fapt, în spatele aparenței de gentleman?

Ea văzuse cât de bine mânuia el pistolul. Acum nu mai avea iluzii în privința lui, în ciuda înfățișării chipeșe și a sărutului iscusit. La naiba cu tot, trebuie să nu mai stăruiască asupra acelui sărut infernal.

– Crezi că baronul îți va spune unde se ascunde Morgan? întrebă Juliet.

– Ar face bine, răspunse Griff, sau mă voi asigura că dă socoteală pentru asta. Și, după aceea, intenționez să-l prind pe Pryce și să-l pedepsesc cu asupra de măsură.

Julie se încordă.

– Totuși, te vei ține de promisiune, nu-i așa?

Când Griff tăcu, Rosalind întrebă:

– Ce promisiune?

Griff părea un pic stânjenit – un semn deloc bun. Juliet se uită urât la el.

– Griff a jurat să nu se dueleze cu Morgan sau să-l târască înapoi la Londra pentru proces.

– Nu va face nici una, nici alta, afirmă Rosalind liniștită. Amândouă ar crea un scandal care te-ar distruge, draga mea, și Griff nu ar risca niciodată asta.

– Griff? îl îndemnă ea să confirme.

– La naiba, Juliet, știi că nu aș face nimic care să vă facă de rușine pe tine sau pe surorile tale, bombăni el. Dar mă voi asigura că acel ticălos plătește.

– Atât timp cât nu îl provoci, zise Juliet, nu-mi pasă ce faci.

Cumnatul ei zâmbi forțat.

– Să-l provoc ar fi culmea prostiei, oricum. Nu presupun că vreuna dintre voi două a auzit de cartușele Templemore.

Femeile se uitară la el fără să înțeleagă.

– Este un dispozitiv pentru pistoale, care combină praful de pușcă, alice și capsa de amorsare într-o singură piesă. Baronul l-a inventat. Când a demonstrat folosirea lui în Londra acum șase luni pentru Societatea Regală, a lovit fiecare țintă fix în centru. De vreme ce Pryce a învățat probabil de la binefăcătorul lui cum să tragă, nu sunt atât de prost încât să-l provoc.

– Sunt sigură că Griff va trata problema cu discreție și calm precum un gentleman, afirmă Rosalind, mângâind mâna soțului ei.

Juliet surprinse privirea bănuitoare a lui Griff și suspină. Voia dreptate, dar își pusese deja o dată familia să treacă prin chinurile iadului. Și deși mușamalizaseră înjositoarea ei fugă/răpire fără o fărâmă de scandal în urmă cu doi ani, cât timp Morgan rămânea liber, reputația ei și deci toată speranța ei de fericire viitoare nu vor fi niciodată în siguranță.

Acest fapt devenise dureros de limpede în urmă cu o lună, când din senin începuseră să circule zvonuri printre bârfitorii din Londra – aluzii că ea fusese o dată „încurcată ilicit" cu un bărbat.

– Nu înțeleg de ce Morgan a început să răspândească minciuni și să dezgroape trecutul după tot acest timp.

– Nimeni, de fapt, nu a pus zvonurile pe seama lui, spuse Rosalind.

– Dar cine, în afară de noi, știe adevărul?

Această recentă trădare o rănise mai mult chiar decât cea inițială, punând sare pe o rană deja bine sărată. Cum putuse ea să se înșele atât de rău în privința lui?

– Nu, e Morgan, cu siguranță. Și când o să pun mâna pe el, îl voi face să-mi spună de ce. Îl voi face să se oprească!

Griff râse cu asprime.

– Cum propui să faci asta? Să-l bați cu o cârpă de praf? Să-l împungi în ochi cu un ac de broderie?

Bunăvoința exprimată cu superioritate de cumnatul ei o făcu pe Juliet să scrâșnească din dinți. Îi aruncă o privire arogantă.

– Îmi dau seama că tu crezi că mă voi uita o dată la Morgan și mă voi topi toată așa cum am făcut înainte...

– El nu gândește deloc așa, interveni Rosalind.

– ... dar mi-am învățat foarte bine lecția acum doi ani.

– Da, exact, spuse Rosalind indulgentă. De asta suntem aici.

Privirea plină de compasiune a surorii ei o făcu pe Juliet să tresară, apoi să-și ferească privirea. La optsprezece ani, nu o deranja atât de mult atenția familiei, dar acum, că avea douăzeci de ani, era aproape sufocantă. Fără îndoială, erau îngrijorați că va fugi cu un alt ticălos dacă nu o supravegheau. Pentru numele lui Dumnezeu, învățase câteva lucruri despre bărbați în ultimii doi ani.

Înainte să apară Morgan, ea crezuse în bunătatea esențială a oamenilor. Că, dacă te porți frumos cu ei, îți vor răsplăti amabilitatea cu un comportament bun.

Înainte să apară Morgan, fusese o proastă. Ținută într-o inocență fericită pe domeniul familiei ei, Swan Park, nu își dăduse niciodată seama cât de prefăcuți, dăunători și trădători pot fi unii oameni. Fusese singurul lucru bun pe care Morgan o învățase.

Doi ani în societate îi desăvârșiseră educația. Vederea cuplurilor nepotrivite făcând paradă prin Londra îi amintise permanent cât de aproape de dezastru ajunsese crezând în caracterul onorabil al lui Morgan. Și văzând sforile pe care le trăgea toată lumea,

o determinase să-şi ascută inteligenţa de frică să nu spună sau să nu facă din nou ceva care să aducă ruşine asupra familiei.

Era mai înţeleaptă acum, îşi alegea cu mai multă grijă în cine avea încredere. Se străduise din greu să nu-şi lase inima sensibilă să o bage în bucluc, chiar dacă uneori îi lipsea acea parte inocentă din ea care murise în urmă cu doi ani.

Rosalind păru să-i surprindă privirea încruntată, pentru că îi spuse cu blândeţe:

– Nu trebuie să te frămânţi atât. Totul va fi bine. Sunt sigură. Apoi arătă spre gherghefuł neglijat. De ce nu mă ajuţi cu asta? Îţi va lua gândul de la chestiunea asta murdară. Pe deasupra, sunt complet neajutorată şi nu ştiu cum să continui.

– Ce şoc, zise Griff sec.

Rosalind se încruntă la soţul ei.

– Am ceva aptitudini casnice, să ştii.

Zâmbetul lui deveni ironic.

– Ai, într-adevăr. Dar preferata mea nu este aptitudinea ta la lucrul de mână, draga mea.

Dându-şi ochii peste cap, Rosalind îi întinse gherghefuł lui Juliet.

– Chiar şi aşa, mi-ar plăcea să-mi extind repertoriul.

Străduindu-se să nu roşească, Juliet luă gherghefuł. Griff şi Rosalind puteau fi aşa de... ostentativi câteodată. Hotărâtă să nu bage în seamă privirile lor pline de înţelesuri, se uită la materialul boţit, apoi arătă către nişte cusături strâmbe.

– Aici ai greşit. Astea trebuiau să fie flăcări într-o fierărie ca să-l reprezinte pe Zeul Focului. Dar tu le-ai făcut ca nişte sângerete.

– Nu-s sângerete, protestă Rosalind. Trebuia să fie Olimpul. Ştiu că tu ai schiţat modelul ca Hefaistos lucrând la fierărie cu Afrodita alături. Dar Zeul Focului este urât, aşa că i-am schimbat cu Zeus şi Hera. Trebuie să ne reprezinte pe mine şi pe Griff, la urma urmei.

Juliet îşi ridică o sprânceană.

– Nu poţi schimba modelul la mijlocul lucrului. Strică totul. Nu-i de mirare că ai probleme. Începu să scoată cusăturile, lucru deloc uşor în lumina slabă a după-amiezii şi cu aerul rece care

îi înţepenea degetele. Pe lângă asta, Zeus era un tiran şi Hera o vrăjitoare sâcâitoare. Cu siguranţă că nu e mai bine.

– Dar Zeus şi Hera aveau copii, izbucni Rosalind. Hefaistos şi Afrodita nu aveau.

Juliet îşi ridică privirea de la gherghef.

– Ce înseamnă asta?

Griff păru dintr-odată împietrit, şi Rosalind, inexplicabil de îmbujorată, îşi feri privirea.

Cât de ciudat. Ce se întâmpla între cei doi?

– Nu mai pot salva dezastrul ăsta acum. Voi schiţa mai târziu un model nou cu Zeus şi Hera, şi poţi începe din nou.

Înclinând din cap, Rosalind luă înapoi gherghefuł şi se holbă ursuză la el.

– Sincer, nu ştiu cum poţi suporta lucrul manual. Mi se pare dificil şi enervant.

– Exact cum mi se pare mie Shakespeare, care vă place amândurora atât de mult. Dar îmi place să lucrez cu mâinile. Mă linişteşte.

Şi îi lua gândul de la Morgan. La naiba cu tot, era din nou acolo, vârându-se în gândurile ei.

Se abătură de la drumul principal pe unul mai lin.

– Se pare că am ajuns pe domeniul Charnwood, se încruntă Griff. Nu văd nici o casă pe undeva prin apropiere; trebuie să fie mai mare decât am crezut. Este dificil să obţii informaţii exacte despre un om care se îngroapă la ţară şi nu iese niciodată în societate.

În timp ce parcurgeau kilometru după kilometru, inima lui Juliet se strânse. Era destul de rău că baronul se bucura de respectul semenilor săi. Trebuie să deţină şi jumătate din comitat? Nu era un semn bun pentru a-l putea obliga să dezvăluie ceva despre cel pe care îl proteja.

– E suficient spaţiu să-l ascunzi aici pe Morgan, remarcă Griff.

– Destul spaţiu pentru a-l ascunde şi destulă avere pentru a-l hrăni, îmbrăca şi ţine confortabil un deceniu, mormăi Juliet. Am crezut că ai spus că tatăl lordului Templemore a ruinat proprietatea.

– Asta am auzit. Se pare că cineva a făcut-o să renască. Deşi trebuie să fi fost nevoie de o avere.

O afirmație modestă, fără îndoială. Pâlcuri dese de pini și stejari vegheau eforturilor lucrătorilor ocupați răspândiți pe câmpurile acoperite cu gheață. Clădirile pitorești, perfect întreținute ale lăptăriilor făceau loc caselor de la țară curate ale arendașilor. Ei bine, omul acesta avea probabil propria tăbăcărie și fierărie, și Dumnezeu mai știe ce.

– Asocierea cu contrabandiștii și obținerea de averi merg mână în mână, glumi sarcastic Rosalind. De vreme ce Morgan avea cumva legătură cu acei contrabandiști, poate și Templemore are. S-ar putea să fi ajuns la această avere așa cum ai făcut și tu la început, dragă – făcând comerț cu bunurile contrabandiștilor.

– Foarte amuzant, bombăni Griff. Dar dacă a făcut-o, de ce nici unul dintre contrabandiștii întrebați de anchetator nu a auzit niciodată de el? Îl știau doar pe Morgan, și unii dintre ei nici măcar pe el. Dacă Morgan a fost vreodată contrabandist el însuși, nu a fost pentru mult timp.

În curând începură să urce pe un deal împădurit, lin, și când ieșiră de pe drumul mărginit de copaci pe o alee lungă, amenințătoare, Juliet deveni încordată.

Din ce în ce mai rău. Domeniul Charnwood era de zece ori mai mare decât Swan Park. Pajiștile de o eleganță rece păreau că se întind la infinit sub cerul glacial și cenușiu. Grădinile formale erau plictisitor de frumoase, cu alei pietruite și poduri drăguțe care uneau laolaltă răsaduri de flori proaspăt săpate și iazuri artificiale. Existau o impresionantă grădină centrală și un labirint de gard viu, doar ca să accentueze faptul că baronul era un om important.

Ca și cum conacul Charnwood nu era de ajuns să dovedească asta. Dumnezeule. Doar moartă să fi fost ar fi putut rămâne indiferentă față de vechea construcție întinsă din cărămidă de culoare bordo. Comparată cu această grandioasă matroană, Swan Park părea o tânără care abia își făcea debutul în societate.

Charnwood era genul de casă eclectică măreață de care Juliet se îndrăgostise în călătoriile către petrecerile private. Construcții adiacente fuseseră adăugate ici, colo – o aripă iacobină lipită de partea centrală elisabetană într-un capăt, o seră de portocali în stil Palladio la celălalt. Frontoane olandeze împodobeau cărămida

sobră și cupole ornate erau așezate deasupra turnurilor ca niște stânci care se aflau la fiecare colț al părții centrale. Fiecare generație își pusese amprenta epocii sale pe clădire, atât de armonios încât, luat laolaltă, conacul Charnwood încânta și intimida privitorul în același timp.

– Trebuie să fie nevoie de o armată de servitori, comentă Rosalind. E o minune că lordul nu s-a căsătorit încă. Deși Dumnezeu să o ajute pe femeia care va accepta sarcina descurajatoare de a conduce această gospodărie.

– Unor femei le-ar plăcea. Inima de casnică a lui Juliet tresări la acest gând. Ce provocare ar fi totul, ce realizare, ce reușită! N-ar fi cu adevărat palpitant să fii cea care se asigură că lucrurile merg ca unse? Să o transformi într-un cămin?

Rosalind ridică o sprânceană.

– O da, palpitant este exact cuvântul pe care l-aș fi ales. Apoi deveni gânditoare. Omul este necăsătorit din câte îmi amintesc. Nu era în Londra când tu și Helena ați început să frecventați petrecerile? Îmi amintesc că se discuta despre un proaspăt baron în ascensiune, deși nu l-am cunoscut niciodată. Nu am făcut legătura până acum.

– Îmi amintesc de asta la fel de bine. Juliet se lumină la față. Putea să fi fost el în oraș ca să-l ajute pe protejatul său imprevizibil? Asta era exact după ce Morgan a fugit din Sussex.

– Vom ști în curând, afirmă Griff în timp ce se apropiau de o intrare impunătoare din piatră.

Vizitiul lor coborî și se grăbi să deschidă portiera trăsurii și să coboare scărița.

Un lacheu veni în fugă să-i ajute, cu o expresie vizibil surprinsă. Conacul Charnwood cu siguranță avea puțini vizitatori. Dacă suflul violent și brusc de aer rece de la deschiderea portierei era un indiciu al vremii din Shropshire din această perioadă a anului, Juliet putea înțelege de ce nimeni nu făcea vizite aici în perioada iernii.

În timp ce coborau, auziră focuri de armă din spatele casei, și Juliet se întrebă dacă și acest lucru ar putea explica lipsa de vizitatori.

– Stăpânul tău trage cu arma? îl întrebă Griff pe lacheu.

– Da, domnule, răspunse tânărul. Întotdeauna testează modelele de pistoale pe pajiștea de vest la ora asta.

– Haideți, le spuse Griff lui Juliet și lui Rosalind în timp ce pornea pe o alee pietruită care înconjura casa.

– Dar domnule, strigă lacheul, alergând după ei, domnul Simpkins ar trebui să vă anunțe sosirea!

– Nu e nevoie! replică Griff în timp ce continua să meargă mai departe.

Lacheul ezită, apoi fugi în casă, fără îndoială ca să-l aducă pe majordom.

Juliet se grăbi să țină pasul cu cumnatul ei cu picioare lungi și cu sora ei.

– Griff, ești sigur că e o idee bună să dăm buzna peste el așa?

Un alt foc de armă îngrijorător despică aerul.

– Vreau elementul surpriză, răspunse el.

– Vrei să fii împușcat în cap, bombănit Rosalind de lângă el, deși nu încercă să-l oprească.

– Nu mă va împușca ziua în amiaza mare, de față cu martori. Asta nu ar fi demn de un gentleman.

Tonul său sarcastic o făcu pe Juliet să ezite. Își dorea ca Griff să nu își asume atât de multe riscuri. Dar odată ce Griff își fixa scopul, nu mai șovăia.

În timp ce înconjurau colțul clădirii masive, observară doi bărbați care stăteau în mijlocul pajiștii, cu spatele la ei. Un servitor cu o livrea elegantă aștepta în apropiere, cu o tavă mare din argint. Ambii bărbați aveau pistoale, dar la momentul respectiv doar unul trăgea la ținta vopsită de lemn așezată la câțiva metri distanță.

Cel blond care nu trăgea era evident baronul însuși. Nimeni altcineva decât un gentleman cu rang nu ar purta asemenea îmbrăcăminte de filfizon: cizme înalte foarte lustruite, cu pinteni, pantaloni de culoare roșu-brun căzăcești, un frac strâmt de culoarea narcisei, strâns pe talie, și un joben scump.

Dar celălalt bărbat – mai tânăr, brunet, îmbrăcat cu redingotă și fără pălărie – îi făcu inima lui Juliet să tremure, apoi să bată puternic. Bărbatul își încărcă pistolul, ochi, apoi trase înspre țintă.

– Bună treabă! strigă bărbatul mai în vârstă. De data aceasta a fost aproape de centrul țintei.

– Aproape nu e suficient de bine, a răspuns trăgătorul. Închizătorul trebuie ajustat.

Vocea era dureros de familiară, răscolindu-i memoria, îndemnând-o să grăbească pasul.

În timp ce un fuior de fum se pierdea în aerul rece, trăgătorul examină pistolul, apoi îl puse pe o măsuță pe care se afla muniție. În timp ce se îndrepta spre tavă, aparent ca să ia alt pistol, servitorul îi observă și strigă:

– Excelență, vine cineva.

Ambii bărbați se întoarseră dintr-odată. Când Juliet văzu chipul trăgătorului, inima i se opri. Acolo, în fața ei, era inamicul ei. Nu ar fi putut confunda niciodată acel păr negru ca pana corbului, acele buze diavolești, acea bărbie îndrăzneață, pătrată.

– Morgan, șopti ea.

El făcu ochii mari de uimire, apoi îi cercetă rapid chipul. Juliet putea să jure că recunoașterea sclipi în acei ochi negri, care întotdeauna fuseseră de nepătruns.

Din nefericire, Griff îi auzise exclamația. Luând-o cu pași mari în fața ei, mârâi:

– Acela e, cel mai tânăr?

– Da, răspunse fără să gândească.

Griff nici măcar nu se opri. Apropiindu-se de bărbat, ridică pumnul și îl lovi în față. În timp ce Rosalind blestemă și Juliet oftă, Morgan se clătină pe picioare. Dar nu făcu nimic ca să se apere și, calm, scoase o batistă ca să-și șteargă sângele care îi picura din gură. Nu îl băgă în seamă pe Griff, care își flutura pumnii, cerându-i:

– Vino, ticălos blestemat, luptă-te cu mine! Sau bruschezi doar femei?

– Ce s-a întâmplat cu intenția lui Griff de a derula discuția cu discreția și calmul unui gentleman? mormăi Juliet către sora ei.

– Speranța moare ultima, bombăni Rosalind drept răspuns.

Tovarășul lui Morgan îl apucă pe Griff de braț.

– Ascultă, domnule, ce-i cu toate astea? Ești nebun?

Eliberându-se cu o smucitură, Griff se răsuci pe călcâie și îl privi furios pe bărbatul mai în vârstă.

– Regret să vă informez, Excelență, dar protejatul dumneavoastră este un ticălos și un răufăcător. Domnul Pryce mi-a rănit familia, și eu mă voi asigura...

– Excelență? îl întrerupse bărbatul mai în vârstă. O, nu, m-ați confundat. Eu nu sunt lordul Templemore.

– Atunci cine este? izbucni Rosalind.

Morgan păși înainte, având încă în mână batista pătată cu sânge.

– Eu sunt.

În timp ce cei trei se uitau cu uimire la el, acesta îi aruncă lui Griff o privire indescifrabilă.

– Și, judecând după acuzațiile dumitale, domnule, ai intrat în conflict cu fratele meu, Morgan.

– Tu ești Morgan, izbucni Juliet, mai sigură ca niciodată de ceva în toată viața ei. Apoi restul afirmației lui o făcu să se oprească. Frate? Nu este... adică...

Privirea pe care o coborî asupra ei era acum distantă și rece, fără vreo urmă de recunoaștere.

– Îmi cer scuze, doamnă, dar eu nu sunt Morgan. Eu sunt Sebastian Blakely, Lord Templemore. Oricum, vă înțeleg confuzia. Vedeți, eu și Morgan nu numai că suntem frați, dar suntem și gemeni. Gemeni identici.

Griff îl privi mirat.

– Este imposibil. Am fost informat că este protejatul baronului... vreau să spun, protejatul dumitale.

Un zâmbet mâhnit străbătu chipul arătos al lordului.

– Fără îndoială ca ai fost. E o poveste complicată.

Se îndreptă de spate, scoțându-și în evidență înălțimea. Juliet uitase cât de înalt era.

– Dar prefer să nu discut despre asta cu oamenii complet necunoscuți.

Limbajul clar, comportamentul de gentleman, zâmbetul ironic, erau toate ale lui Morgan. Cu toate astea, omul era cu siguranță stăpânul casei, judecând după servitorii mânioși care acum se adunau pe pajiște ca să formeze un grup protector în apropierea lui. Era de neconceput ca Morgan al ei să poată fi lord. Lorzii nu răpeau femei și nu se însoțeau cu contrabandiștii. Totuși...

Griff ezită, apoi făcu o plecăciune țeapănă.

– Observ că trebuie să-mi cer scuze și să fac prezentările. Numele meu este Griffith Knighton. Aceasta este soția mea, Lady Rosalind, și cumnata mea, Lady Juliet. Făcu un semn din cap către tovarășul lordului Templemore. Am presupus, după vârsta celuilalt gentleman, că el este stăpânul domeniului Charnwood. Așa că atunci când cumnata mea te-a recunoscut, amândoi am crezut...

– ... că eu trebuie să fiu Morgan, termină lordul Templemore.

– Da. Acceptă cele mai profunde scuze ale mele, domnule. Nu trebuia să te lovesc.

– Bine că recunoști. Privirea lui se îndreptă către ea, apoi înapoi către Griff, ca și cum vederea ei îl tulbura. Cumnata dumitale este persoana pe care fratele meu „a rănit-o"?

– Da, răspunse Juliet în locul lui Griff, dorind ca lordul Templemore să o privească din nou.

Nu putea să creadă afirmațiile lui. Era prea mult din Morgan în el, nu doar în înfățișare, dar în purtarea controlată, în discursul cultivat... în aroganța lui. Dacă ar putea să citească în ochii lui...

Dar el continuă să îl privească neabătut pe Griff.

– Knighton, ai spus? De la Knighton Trade din Londra?

– Da, este compania mea, răspunse Griff. Am făcut tot acest drum până aici în speranța să am o vorbă cu protejatul dumitale... cu fratele dumitale.

Domnul mai în vârstă îmbrăcat în brun-roșcat pufni cu zgomot.

– Să am o vorbă? Ai un mod special de a începe o conversație, tinere.

Griff se înroși ca un rac, și Juliet nu simți nici un dram de milă să-l vadă trăgându-se agitat de lavalieră.

– Mi-e teamă că și a noastră este tot o... poveste complicată, domnule... ăă...

– Permiteți-mi să vă prezint, interveni lordul Templemore politicos. Domnule Knighton, acesta este fratele mamei mele, domnul Pryce.

Numele cunoscut îi făcut pe toți să privească la bărbatul mai în vârstă, care adăugă repede:

– Domnul Llewelyn Pryce, ai grijă, așa că nu sări cu pumnii la mine.

Rosalind îl apucă pe Griff de cot.

– Soțul meu nu va mai sări cu pumnii la nimeni azi, vă asigur. Voi avea grijă de asta.

De data aceasta, Griff avu înțelepciunea să îndure mustrarea în tăcere, deși nu fără a se încrunta.

Juliet crezu că este chibzuit să intervină, mai ales că nu-i putea reține privirea lordului Templemore.

– Dar noi trebuie să vorbim cu domnia ta despre o problemă care îl privește pe Morgan Pryce. Dacă nu te deranjează, am aprecia dacă ne vei asculta până la capăt.

Lordul Templemore refuză s-o bage în seamă în vreun fel. În schimb, le aruncă lui Rosalind și Griff o privire gânditoare.

– Foarte bine. Dar cred că această conversație ar trebui să aibă loc în... ah... într-un cadru mai retras.

– Da, încuviință Griff de îndată.

– Dacă vreți să mă urmați... spuse lordul Templemore și făcu un gest spre casă.

Cu toții se îndreptară spre Charnwood Hall. Clocotind de indignare la modul cum lordul o ignorase ostentativ, Juliet rămase în urmă ca să-l observe din spate. Îmbrăcămintea lui era la fel de sobră pe cât fusese a lui Morgan: un costum maro și o vestă simplă de mătase, cu o lavalieră legată cu un nod simplu. Avea același mers ca Morgan, sigur pe sine. Și când unchiul său vorbea, își înclina capul să asculte exact așa cum făcuse Morgan cu ea de o mulțime de ori. Dar probabil gemenii identici aveau în comun asemenea manierisme. Ea nu avea de unde să știe.

Ajunși la ușa laterală care ducea în casă, el se dădu deoparte pentru a-i lăsa pe ei să intre primii. Juliet trecu suficient de aproape ca să-i simtă mirosul. Și pe onoarea ei dacă el nu *mirosea* exact ca Morgan – a salpetru amestecat cu fier și fum, mirosul lui Hefaistos, Zeul Focului.

Apoi intrară într-o sală mare, și ei i se tăie răsuflarea.

Zeul Focului avea un arsenal substanțial, nu-i așa? Agățate amenințător pe un perete lung, erau șiruri întregi de săbii, pumnale, arbalete și o diversitate de arme de foc – flinte, espingole și pistoale pentru duel, cu aspect periculos. Servitorii

probabil că simțeau o groază continuă ori de câte ori le curățau de praf. Ea cu siguranță ar fi simțit.

El le proiectase pe toate? Nu ar mira-o – și-l putea imagina ca pe Hefaistos, muncind din greu cu uneltele sale de foc într-o fierărie de sub pământ. Fără îndoială că el – sau geamănul lui, dacă era să-l creadă – considera amuzant să se asocieze cu contrabandiștii.

– Plănuiești să începi un război în curând, Lord Templemore? îl întrebă în timp ce el îi conducea de-a lungul coridorului.

El privea drept în față.

– Sunt intimidante, nu-i așa? Nu sunt toate ale mele, totuși. Bunicul meu a achiziționat o mare parte dintre ele cu ani în urmă. Colecționa arme – erau pasiunea lui.

– Și pistoalele sunt în special ale dumitale, remarcă Griff.

Lord Templemore îi aruncă o privire criptică.

– Bănuiesc că ai auzit de hobby-ul meu.

– Mai mult decât un hobby, din câte înțeleg.

El ridică din umeri.

– Bunicul meu mi-a stârnit interesul pentru arme când eram tânăr. Apoi tata mi-a dat o flintă Manton când am atins vârsta majoratului, care mi-a consolidat fascinația de-o viață.

– Manton, hm? făcu Griff. Am făcut numeroase vizite fostului său angajat, James Purdey. Purdey a inventat un nou dispozitiv de închidere...

– Da, am auzit de asta, îl întrerupse lordul Templemore. Forsyth spune...

Continuară să discute despre arme și calitățile lor relative, dar mintea lui Juliet rămase fixată la două cuvinte: flintă Manton. În urmă cu doi ani, când o ajuta să evadeze de la contrabandiști, Morgan comentase despre cineva că are „două flinte Manton". Câți oameni ar observa marca unei arme când erau în pericol? Și ambii frați știau atât de multe despre arme?

Rosalind rămase în urmă ca să meargă lângă ea.

– Bărbații sunt așa copii – gânguresc toată ziua despre pistoalele lor favorite și despre armurieri de parcă și-ar petrece zilele ducând bătălii de stradă. Rareori Griff trage cu arma, și atunci numai în potârnichi. Totuși, după cum vorbește, ai zice că a fost soldat.

Când Juliet nu spuse nimic, Rosalind îi aruncă o privire preocupată.

– Ce e în neregulă, draga mea? Eşti dezamăgită că nu l-am găsit încă pe Morgan?

– Cred că l-am găsit.

Juliet fixă cu privirea spatele lat al lordului. Vocea lui Rosalind coborî la o şoaptă:

– Cu siguranţă nu poţi crede încă...

Tăcu, deoarece lordul Templemore se opri în dreptul unei încăperi şi se întoarse spre ei.

– Vom purta discuţia în biroul meu. Unchiule Lew, nu vrei să te duci să le ceri servitorilor să ne aducă nişte ceai?

Unchiul său se uită chiorâş la el.

– O nu, băiete, eşti nebun să crezi că voi pierde această discuţie interesantă. De ce nu suni pur şi simplu pentru ceai?

Lordul Templemore înălţă o sprânceană şi spuse sarcastic:

– O idee excelentă. Mă întreb de ce nu m-am gândit la ea. Apoi îi conduse în birou.

Era la fel de somptuos ca şi restul casei, desigur. Şi exagerat de masculin, de asemenea, cu lemn închis la culoare şi lucios, accesorii de bronz şi mobilă solidă. Austeritatea sobră părea la ordinea zilei, cu o singură excepţie – un tablou înalt înfăţişându-l pe Bachus conducându-şi festivităţile, care împodobea un perete. Dar săracul Bachus stătea cu faţa spre o bibliotecă uriaşă, cu cărţi legate în piele şi aurite. Cât de potrivit ca un om care arăta două feţe lumii să aibă un birou care făcea acelaşi lucru.

Rosalind admira draperiile scumpe din damasc, şi Griff – un om bogat la rândul său – aprecia biroul din mahon masiv, dar tot ce simţea Juliet era doar disperare. Veniseră să prindă în cursă oaia neagră a unei familii nobile, nu pe moştenitor. Aşa că de ce îl suspecta ea pe moştenitor?

Fără îndoială, lordul îi adusese aici în mod intenţionat. Omul nu era prost – cum să intimidezi mai bine nişte vizitatori decât demonstându-ţi averea şi puterea în faţa lor? Prima dată armele şi acum asta.

Ei bine, de data asta ea nu se va lăsa influenţată. Credea în adevărul faptelor, şi acestea spuneau că Morgan era un ticălos,

indiferent de cât de frumoasă era proprietatea lui. Şi ştia că Lord Templemore era Morgan, în ciuda pretenţiilor despre un geamăn identic. Putea să îşi vânture banii şi influenţa în faţa lor cât dorea – nu o va împiedica pe ea să-l demaşte pe nenorocit şi să îi oprească încercările de a-i ruina viitorul.

Ea şi Rosalind luară loc pe două scaune din apropierea biroului în spatele căruia se aşeză Lord Templemore. Griff rămase în picioare în spatele lor, în timp ce unchiul se sprijini de un corp de bibliotecă.

– Sunt surprins că nu ne-am întâlnit niciodată la Londra, îi spuse Griff lordului Templemore. Am auzit că nu ieşi des în societate, dar...

– Deloc chiar, vrei să spui, interveni domnul Pryce. Nepotul meu are o aversiune faţă de distracţiile oraşului. Întotdeauna a avut.

– Dintr-un motiv întemeiat, replică lordul Templemore. Întâlni privirea curioasă a lui Griff, şi expresia îi deveni indescifrabilă. După cum neîndoielnic ştii, tata s-a manifestat mai libertin în societate decât a fost bine pentru numele familiei. Nu cred că este înţelept să avem doi Blakely care să facă ravagii în Londra. Şi de când am dobândit titlul, am avut puţin timp de pierdut cu activităţile frivole ale oraşului.

Ori asta... ori dorise să evite să fie recunoscut de oamenii care ştiau de implicarea lui în activităţi mai puţin „frivole". Juliet îşi îngustă privirea.

– Ai fost în Londra doar cu câteva luni după accederea la titlu, din câte îmi amintesc.

În cele din urmă, el se uită la ea, şi în adâncimile întunecate ale privirii lui negre licări un foc. Doamne, o făcu să se simtă ca o fecioară care împunsese un dragon adormit şi fumegând.

– Am fost într-adevăr la Londra, spuse el. De vreme ce acorzi importanţă acestui fapt, cel mai bine mi-ai spune de ce. Şi totodată, ai putea să explici scopul pentru care îl cauţi pe fratele meu, Lady... El se opri. Juliet, nu-i aşa?

– Da.

Să-l ia naiba, el ştia foarte bine care era numele ei. Şi îl va face să-şi arate adevărata identitate chiar dacă asta ar costa-o viaţa.

– Cu tot respectul, numai dacă eşti Morgan Pryce te priveşte căutarea noastră. Doar spune-ne unde îl găsim, şi vom pleca.

Griff şi Rosalind rămaseră cu gura căscată la cererea ei directă, dar privirea lordului Templemore nu se abătu dintr-a ei, dură, fermă.

– Mi-e teamă că nu pot să fac asta.

– Nu trebuie să-ţi faci griji că va fi o repetare a zilei de azi...

– Juliet, interveni Griff, noi am plănuit de la început să-i divulgăm întreaga poveste lordului, pentru ca el să înţeleagă că am avut un motiv întemeiat pentru căutările noastre.

– Da, dar de ce să expui problemele noastre personale unui străin? Domnia Sa a dedus deja că este implicată o lady. Tot ce-i rămâne de făcut este să fie un gentleman şi să ne spună unde este Morgan.

– V-aş spune bucuros unde este dacă aş şti, zise lordul Templemore încordat, dar nu ştiu. Nu ştiu sigur. Oricum, mi s-a dat de înţeles că se află pe fundul Atlanticului.

Inima ei tremură de groază.

– Ce... Ce vrei să spui?

El îşi menţinu privirea fixată într-a ei.

– Morgan lucra pe un vas comercial când acesta a naufragiat pe coasta din apropiere de Haiti. Credem că este mort.

Capitolul 2

... şi-aduce la chip cu o zeiţă.

Iliada de Homer, brodată de Juliet Laverick
pe o faţă de pernă

– Asta este imposibil!

Sebastian abia îşi stăpâni un geamăt când auzi exclamaţia de neîncredere hotărâtă a lui Juliet. Era destul de rău că apăruse Knighton, dar să o aducă şi pe ea...

– De ce imposibil, Lady Juliet? rosti tărăgănat unchiul său.

Sebastian îi aruncă o privire de avertizare. Unchiul Lew trebuia să îi susţină afirmaţiile, sau totul era pierdut.Cu siguranţă că omul va avea prezenţa de spirit să-şi ţină gura şi să-l lase pe Sebastian să se descurce cu chestiunea asta în propriul său fel.

– Morgan nu poate fi mort, spuse Juliet cu simplitate. Privirea ei se opri asupra lui Sebastian, suspicioasă, neliniştită... îngrijorată. El... Eu pur şi simplu nu pot să cred.

La naiba, trebuia să creadă! El şi Morgan erau prinşi într-o legătură periculoasă, şi doar Sebastian îi putea scoate. Trebuia să se descotorosească de Juliet şi de rudele ei ca să câştige timp până când se lămurea această nebunie.

– Asta nu face afirmaţia mea mai puţin adevărată.

Sebastian se minună de calmul propriei voci, când în sinea lui era oricum numai calm, nu.

Fir-ar să fie, de ce veniseră aici? La început, se aşteptase ca Knighton să-l urmărească până în pânzele albe, dar când nimeni nu apăruse timp de doi ani, se crezuse în siguranţă.

În siguranţă! Trebuie să fi fost nebun. Dar nu se aşteptase niciodată ca ea să vină cu ei. Drăguţa de Juliet, cu ochii ei blânzi, acuzatori şi gura frumoasă, tentantă...

Îşi înăbuşi o înjurătură. De ce o aduseseră aici? Nu era ca şi cum aveau nevoie de ea ca să-l identifice – Daniel Brennan sau Lady Helena ar fi putut să o facă, de vreme ce ambii fuseseră prezenţi la confruntarea finală cu Jolly Roger Crouch, Regele Contrabandiştilor. Familia ei ar fi trebuit să o ţină pe Juliet acasă, unde era locul ei. Era prea delicată pentru intrigile bărbaţilor ca el sau Knighton.

– Din întâmplare, întrebă Knighton, vasul cu care Morgan Pryce s-a scufundat era numit *Oceana*?

A, deci Juliet se pare că le spusese tot. Cum „Morgan" refuzase să o predea lui Crouch dacă contrabandistul nu dezvăluia mai întâi numele vasului şi o dată anume – *Oceana* şi 17 iulie. Din fericire, motivul pentru care „Morgan" dorise informaţia nu ieşise la iveală. Astfel îi era mai uşor să ascundă adevărul – că Sebastian însuşi se dăduse drept Morgan în acel moment.

– Cum ai ştiut numele vasului?

– Fratele dumitale a întrebat de el. Şi când s-a îmbarcat Morgan pe *Oceana*?

Acele date, afurisitele acelea de date.

– În noiembrie 1815, din câte mi s-a dat de înţeles mai târziu.

– Ce ciudat. Am crezut că avea să fie câteva luni mai târziu, în iulie 1816.

Când Sebastian păru dinadins nedumerit, Knighton adăugă:

– 17 iulie părea să fie importantă şi pentru fratele dumitale.

– Într-adevăr? interveni sec unchiul Lew. Mă întreb de ce.

Sebastian îl privi mânios. La naiba, ştia foarte bine de ce. Unchiul Lew îl va necăji la nesfârşit cu asta; întotdeauna susţinuse că nu va ieşi nimic bun din mascarada lui Sebastian, care pretinsese că era Morgan în faţa contrabandiştilor. Îi aruncă unchiului Lew un zâmbet rece care avea rolul de a preveni orice gafă.

– Nu ştiu de ce 17 iulie era o dată importantă. Tot ce ştiu este că Morgan a plecat de aici cândva în primăvara anului 1815. Anchetatorul nostru a aflat că s-a îmbarcat pe acel vas în noiembrie.

– Asta se potriveşte cu ceea ce-am aflat despre activităţile lui, interveni Knighton.

Knighton se lăsase dus de nas. Bine. La urma urmei, Sebastian forţa adevărul doar puţin. Morgan plecase primăvara să se alăture contrabandiştilor, dar ei îl îmbarcaseră forţat pe *Oceana* în iulie. De aceea Sebastian ajunsese să aibă de-a face cu ei în octombrie.

Acum era timpul să joace rolul fratelui îndurerat.

– Ascultaţi, dacă ştiţi cum a ajuns Morgan pe *Oceana*, spuneţi-mi. Am încercat să aflu timp de doi ani, dar fără succes.

– Asta e tot ce ştiu, recunoscu Knighton. De ce crezi că am venit aici?

– De fapt, nu aţi spus încă de ce aţi venit aici, comentă unchiul Lew cu aparentă inocenţă, ca un încrezut împielităt ce era.

– Mărturisesc că sunt curios de legătura dumitale cu nepotul meu. Sebastian pare convins că Morgan este mort, dar eu nu mi-am pierdut speranţa că într-o zi se va întoarce acasă, după ce a supravieţuit acelui naufragiu groaznic.

Desigur, unchiul Lew nu îşi pierduse speranţa. El ştia foarte bine că Morgan era în viaţă. Acum numai dacă şi-ar ţine

cumpătul şi şi-ar da seamă că era mai bine dacă familia Knighton credea altceva.

Knighton o privi pe Juliet.

– Îmi pare rău, draga mea, dar cred că trebuie să le spunem povestea noastră. Îşi îndreptă umerii şi începu: Vedeţi...

– Nu, îl întrerupse ea, este problema mea, şi o voi spune eu.

Sebastian abia îşi putu ascunde uimirea. Juliet cea timidă pe care o ştia el nu ar fi îndrăznit să intervină. Şi Knighton părea surprins.

– Foarte bine, dacă doreşti asta.

Respirând adânc, Juliet îşi îndreptă spatele.

– Când l-am întâlnit pe Morgan Pryce în Stratford-pe-Avon, a pretins că era căpitanul Will Morgan şi că se afla în permisie dintr-un regiment din armată.

Pe cât de scurt posibil, ea explică apoi ce se întâmplase: cum „Will Morgan" i-a făcut curte şi a convins-o să fugă cu el, cum au călătorit zi şi noapte spre Sussex, unde el a pretins că urma să întâlnească nişte prieteni care aveau să îi transporte cu vaporul până în Gretna Green.

Sebastian nu era sigur ce să înţeleagă din tonul ei plat. Întâlnirea cu el se pierduse atât de mult în timp, că nu o mai impresiona deloc? Asta ar face lucrurile mai uşoare pentru el, dar, dacă ea nu mai simţea nimic puternic în legătură cu ce se întâmplase, de ce era aici după atât de mult timp?

Juliet povesti despre groaza ei când descoperise că numele adevărat al căpitanului Will Morgan era Morgan Pryce şi că lucra pentru o bandă de contrabandişti care îi ceruseră să o răpească şi să o aducă în Sussex. Apoi faţada de nepăsare începu să se sfărâme. Reproşurile pe care şi le aducea singură pentru că nu-şi dăduse seama de adevăr mai devreme îl afectă pe Sebastian mai mult decât i-ar fi plăcut, şi trebui să îşi ferească privirea pentru a-şi recăpăta controlul asupra emoţiilor.

În spatele ei, în ochii unchiului se citea un amuzament vag, ironic.

– O răpire? Morgan niciodată nu ar fi răpit o lady şi cu siguranţă nu în numele contrabandiştilor. Deşi sunt sigur că unii bărbaţi ar face asemenea lucruri, nu îi stătea în caracter lui Morgan.

Sebastian scrâşni din dinţi.

– Cu toate astea, a făcut-o, izbucni Knighton.

Knighton reluă povestea de unde o lăsase Juliet. Sebastian putea simţi ochii ei cercetători asupra lui în timp ce Knighton expunea faptele sale cu o eficienţă nemiloasă. Cum „Morgan" a adus-o în faţa contrabandiştilor, al căror scop în a o răpi era să stoarcă o răscumpărare de la Knighton. Cum „Morgan" a cerut informaţii de la Crouch înainte să le-o predea.

Sebastian tânjea să se uite la ea, să desluşească ce simţea despre toate acestea. Dar nu putea să rişte ca ea să-i citească sentimentele. Aşa cum nu îndrăznise să încerce să o vadă în ultimii doi ani, nu când în joc erau atât de multe. Nu îndrăznise să se apropie de femeia fermecătoare, matură care devenise ea.

Şi la naiba cu ea, că se transformase astfel. Chiar şi la optsprezece ani, avea promisiunea unei viitoare frumuseţi, un înger de aur cu forme atrăgătoare şi păr ca mierea, bogat. Dar acum... Trecuseră doar doi ani de când îi oferise acele zâmbete timide, naive care îi tulburaseră aşa de mult liniştea sufletească?

La naiba cu liniştea lui sufletească. Acum ea reprezenta o ameninţare pentru ceva mai important – moşia lui şi arendaşii, viitorul fratelui său, propria lui viaţă. Dacă cumnatul ei era atât de aplecat spre răzbunare pe cât părea, putea să distrugă totul, aşa că Sebastian trebuia să acţioneze foarte atent în această situaţie.

Knighton încă explica comportatul lui „Morgan" din ultimele momente, când se auzi un ciocănit la uşă.

– Trebuie să fie ceaiul, remarcă unchiul Lew în timp ce îi ordona servitoarei să intre. Ce moment oportun! După o poveste ca aceea, am fost băgat în sperieţi.

Sebastian se uită urât la unchiul său lacom, dar toţi ceilalţi doar priviră în tăcere în timp ce servitoarea aducea tava.

– Asta este tot, Mary, spuse scurt Sebastian.

Servitoarea făcu o reverenţă şi se grăbi să iasă, la fel de timidă în preajma lui cum erau întotdeauna servitoarele.

Chiar şi după plecarea ei, nimeni nu se atinse de tava de ceai. Sebastian îl fixă pe Griff cu o privire de oţel. El voia ca o anumită frază să fie repetată pentru auzul afurisitului de unchi.

– Dumneata spui că „Morgan" a făcut ceea ce era bine în cele din urmă. Că, după ce a obţinut informaţia de care avea nevoie, a refuzat să o predea şi, în schimb, a ajutat-o să scape de contrabandişti, zădărnicind astfel planurile lor de a primi o recompensă de la voi.

Knighton flutură indiferent o mână în aer.

– Da, dar răul a fost făcut. A cărat-o pe Juliet cu el prin jumătate din Anglia zi şi noapte, dacă mă înţelegi.

Sebastian cu siguranţă înţelegea, şi dacă Knighton insinua un astfel de lucru îngrozitor, atunci Juliet îl minţise pe bărbat, afurisită să fie!

– I-a răpit fecioria?

Umorul încrezut al unchiului Lew dispăru în timp ce se uita încruntat la Sebastian.

– Nu! O îmbujorare grozavă coloră obrajii lui Juliet. Nu, nu a făcut-o.

Mânia lui Sebastian se domoli. A, deci nu minţise. Slavă Domnului! I-ar fi foarte greu să-i explice asta unchiului Lew.

– Dar a fost compromisă chiar şi aşa, continuă Knighton cu hotărâre aprigă. Mai rău, cealaltă soră a ei, Helena, şi asociatul meu au mers după ea şi au fost şi ei răpiţi de contrabandişti. Doar prin eforturile lor, contrabandiştii au fost complet înfrânţi. Morgan, oricum, a dispărut în lupta finală.

– După ce a văzut-o pe Juliet în siguranţă, spuse Sebastian.

Knighton se uită urât la el.

– Da – în siguranţă, pe cât poate fi o femeie compromisă.

Sebastian îşi înăbuşi un blestem. Ce naiba era asta? Urmărise ce se întâmplase după „fugă" şi ştia că ea nu fusese vătămată de asta.

– Aşadar, fuga ei a fost descoperită şi reputaţia i-a fost ruinată?

– Nu la început. De vreme ce cumnata mea Helena a ţinut cu înţelepciune fuga secretă, eu şi soţia mea am putut să păstrăm intactă reputaţia lui Juliet după întoarcerea ei. Se încruntă. Adică, până de curând.

Ce naiba...

Juliet îl fixă cu o privire aspră.

– Zvonurile despre fugă au ieşit la suprafaţă în oraş, şi singura persoană care ştie suficient încât să le răspândească este Morgan. De asta suntem aici. Vrem să se oprească.

– Sunt sigur că vreţi.

Sebastian se lăsă pe spate, prinzând bucata pătată de cauciuc indian pe care câteodată îşi revărsa frustrările. Frământând-o între degetele acoperite cu mănuşi de piele, clătină din cap.

– Dar v-am spus – Morgan s-a scufundat cu *Oceana*. Altcineva trebuie să fi răspândit zvonurile.

– Nu este posibil ca Morgan să se fi întors în Anglia fără ca dumneta să ştii? insistă Knighton. Şi să nu fi fost pe acel vas când s-a scufundat?

– Chiar dacă nepotul meu s-ar fi întors, interveni unchiul Lew, el nu s-ar purta niciodată aşa groaznic.

Poate că unchiul Lew nu era de acord cu faptele lui Sebastian, dar era totuşi loial.

– Morgan a răpit-o, replică sec Knighton. Nu văd de ce s-ar da înapoi de la o mică bârfă.

La naiba, nu ascultase nici unul dintre ei?

– Vă spun – este mort, susţinu Sebastian. Aşa că nu poate răspândi zvonurile de care vorbiţi.

Dacă existau cu adevărat zvonuri.

– Ei bine, cineva o face, protestă Lady Rosalind. Şi dacă te înşeli? Dacă este cât se poate de viu şi se ascunde în Sussex sau la Londra?

– Ascultă, fratele meu nu este...

– Asta este alt lucru, interveni Juliet, furia ei palpabilă dându-i mustrări de conştiinţă. Încă nu ne-ai spus de ce lumea ar crede că fratele dumitale este protejatul dumitale. Consider că acest lucru este categoric dubios.

La naiba, ea nu accepta nimic din toate astea. Scrâşnind din dinţi, Sebastian schimbă priviri cu unchiul său. Ştia că nu exista nici o modalitate de a evita asta, dar la naiba dacă nu ura să-şi expună istoria murdară a familiei în faţa lor. În faţa ei.

– Înţeleg cum aţi putea privi chestiunea în acest fel, rosti el încordat. Foarte bine. Aţi fost cinstiţi cu mine, aşa că măcar pot

să explic. Făcu un gest către tava cu ceai. Dar s-ar putea să aveţi nevoie de ceva tonic mai întâi. Este o poveste lungă, complicată.

Spre surpriza lui, Juliet făcu onorurile, turnând ceaiul pentru toată lumea. Nu se putea abţine să nu o privească, în ciuda posibilităţii foarte reale ca Knighton să citească interesul avid din ochii lui. Dar ea era atât de delicată, atât de atrăgătoare, atât de asemănătoare cu fata pe care şi-o amintea...

Totuşi, complet diferită. Când devenise fiinţa curajoasă care acum întâlnea cu fermitate privirea unchiului Lew când îi aducea ceaiul? Cine preluase sarcina de a turna ceaiul de la bun început, în loc să o lase surorii ei mai mari? Era o enigmă care îl făcea să se uite la ea chiar şi atunci când nu ar fi trebuit.

Juliet putea simţi privirea lordului Templemore asupra ei, şi nu îi plăcea deloc. Pentru că, de câte ori încerca să i-o prindă, el privea în altă parte. Era cât se poate de enervant. Cum putea ea să decidă dacă era cu adevărat Morgan când el nici măcar nu o privea?

Cu neîndemânare intenţionată, vărsă nişte ceai pe biroul lui, dar nici măcar asta nu îi aduse o privire. Asta însemna că el era cu adevărat Morgan? Sau doar genul de om singuratic despre care auziseră că ar fi fost?

Luându-şi ceşcuţa cu ceai, Juliet se întoarse la locul ei, dornică să vadă ce poveste absurdă urma să le ofere acum. Spera că va fi cât se poate de incredibilă; altfel era nevoită să accepte că Morgan era mort, şi asta era imposibil. Poate că dorea să-l strângă de gât pe Morgan, dar nu îl voia mort. Poate implorând milă, dar nu mort. Aşadar, în afară de cazul în care lordul Templemore nu o convingea dincolo de orice îndoială, ea va continua să creadă că el însuşi era răpitorul ei. În ciuda ambientului plin de bogăţie şi a poziţiei sociale înalte.

Lordul Templemore se lăsă obosit pe spetează, ca şi cum toată greutatea lumii apăsa pe umerii lui. Încă ţinând acea bucată mare şi ciudată de cauciuc pe care o frământa obsesiv, strângând-o şi torturând-o, începu să vorbească:

– În vara anului 1788, mama i-a născut tatălui meu doi fii, dar i-a spus că m-a născut doar pe mine. A plătit-o pe moaşă ca să aibă grijă de Morgan în secret. Apoi, de îndată ce a putut să-şi

părăsească patul lăuziei, a fugit pe continent, luându-l pe Morgan cu ea.

– Doamne sfinte, de ce-ar face asta? întrebă Juliet bănuitoare.

– A spus mai târziu că l-a luat pe Morgan pentru că nu putea suporta să-şi lase ambii copii în urmă, şi şi-a închipuit că, dacă tata avea un moştenitor, nu o va urmări.

– Dar de ce să fugă, în primul rând? întrebă Griff.

Lordul Templemore păru atât de jignit de întrebare, încât Juliet se minună că nu i-a dat afară pe toţi de îndată.

– Asta este o chestiune privată, domnule, neimportantă pentru situaţia dumitale.

Se opri, privirea lui dură nepermiţând nimănui să chestioneze mai departe. Aparent mulţumit că aroganţa lui aristocratică reprimase impertinenţa lor, el continuă:

– Ca să evite scandalul, tata a spus lumii – inclusiv mie când am fost suficient de mare – că mama a murit la naştere.

Asta era ceea ce auziseră şi ei. Ceea ce explica de ce ea se simţea atât de agitată în această fortăreaţă a puterii lui. Îi lipsea şi cea mai mică urmă de feminitate. Nu erau vaze umplute cu flori de seră de către o mamă afectuoasă, nu existau goblenuri delicate prinse pe perete de o soră iubitoare, nu erau miniaturi în acuarele ale familiei pictate de o soţie adoratoare şi expuse în cutii de sticlă. Nu observase asemenea obiecte nici în sala prin care trecuseră. Era complet şi în întregime masculin, templul unui burlac.

– Doar eu şi tatăl lui Sebastian am ştiut că sora mea Ophelia şi-a abandonat de fapt fiul şi soţul, interveni domnul Pryce. Îşi puse ceaşca înapoi pe farfurioară, făcând-o să zăngăne. A dispărut, şi toate încercările de a o găsi au eşuat. Aşa că nici unul dintre noi nu a ştiut de Morgan până acum şaisprezece ani, când Ophelia m-a invitat la Geneva, unde trăia.

Lordul Templemore înghiţi nişte ceai ca şi cum şi-ar fi dorit ca în loc să fie ceva mai tare, apoi aşeză ceaşca jos cu o expresie de silă.

– Atunci, eu şi Morgan aveam treisprezece ani. Falită şi pe moarte din cauza tuberculozei, mama era îngrijorată ce se va întâmpla cu el. L-a implorat pe unchiul meu să se asigure că Morgan va primi privilegiile cuvenite naşterii sale. Nu e nevoie să spun

că unchiul Lew nu a pus sub semnul îndoielii povestea ei – o singură privire la Morgan şi a ştiut că ea spunea adevărul.

– Şi eu credeam că originile mele sunt ciudate, şopti Griff.

– Cum ştim că spui adevărul? izbucni Juliet. Nu există nici o confirmare în anuarul Debrett's – şi ştiţi asta. Puteţi susţine ce doriţi. Cum ştim că dumneata şi unchiul dumitale nu aţi născocit povestea asta despre un frate geamăn?

– Îmi pare rău, dar nu aş face niciodată... începu domnul Pryce să protesteze.

– Juliet, intervenit Griff, anchetatorul deja ne-a relatat despre faptul că ambii bărbaţi s-au aflat în locuri diferite în acelaşi timp – Morgan fiind angajat în marină şi lordul Templemore administrând această proprietate. Te asigur că nici un om nu poate administra o proprietate ani întregi de pe o corabie.

Avea dreptate, şi totuşi...

– De ce nu ştie nimeni despre gemeni? Dacă acest geamăn a fost adus înapoi în Anglia după ce mama lui a murit...

– Nu a fost, explică domnul Pryce. Eu şi tatăl lui Sebastian l-am trimis la şcoală în străinătate. Când a devenit major, i-am făcut rost de un brevet în marină şi a plecat la război. Şi a stat departe de Anglia.

– Deja luase numele de fată al mamei, aşa că au pretins că era pupilul tatălui meu. Asta e tot ce mi-au spus şi mie. Furia răsuna acum din vocea lordului Templemore. De vreme ce eu părăseam proprietatea foarte rar şi Morgan a fost angajat pe o serie de nave, ei au putut cu uşurinţă să ne ţină la distanţă, şi legătura dintre noi, ascunsă. Morgan ştia că avea un frate pentru că mama i-a spus, dar eu nu am ştiut nimic.

– Asta sună foarte necinstit, rosti Juliet încet.

Privirea lui uimită se întoarse spre ea.

– Şi eu am crezut la fel.

Încuviinţarea lui sinceră atinse inima ei naivă şi delicată. În special atunci când zări vulnerabilitatea din ochii lui.

Apoi ea se încruntă. O, nu, nu de data asta. Niciodată nu îl va mai lăsa să se joace cu sentimentele ei, ca să poată trece de apărarea ei şi să învârtă cuţitul în rană.

– Am făcut ceea ce am considerat că e cel mai bine, Sebastian, protestă domnul Pryce. Nu am vrut să existe probleme când a venit timpul să capeți moștenirea. Moașa a dispărut, și nimeni nu putea să jure că tu ești primul născut. Cel mai bine a fost să nu-l ai pe Morgan prin preajmă ca să provoace necazuri când tu ai dobândit titlul.

Lordul Templemore își îndepărtă privirea de la ea.

– Atunci e păcat că încercările tale de a evita problemele nu au reușit să-l țină pe tata în viață.

În ciuda cuvintelor lui obraznice, mâhnirea persista în tonul amar, în mâna care strângea obsesiv bucata de cauciuc, ca și cum mișcarea îl distrăgea de la durerea lui.

Domnul Pryce oftă.

– Tatăl tău a făcut întotdeauna tot ce a vrut.

– Adevărat.

Lordul Templemore se ridică, se îndreptă spre o masă unde erau așezate o carafă și niște pahare și își turnă un lichid închis la culoare, probabil coniac. Luă o înghițitură zdravănă, apoi rămase cu privirea ațintită în pahar.

Juliet trebui să se împotrivească pornirii prostești de a se ridica de pe scaun ca să-l consoleze. Auzise de tatăl lui, un pierde-vară care murise într-un duel pentru Lady Throwley, ultima dintr-o serie de femei căsătorite, dansatoare de operă și prostituate cu care se înhăitase. Lăsându-și fiul să îndure scandalul.

Compasiunea ei creștea în ciuda încercărilor ei de a o înăbuși. La ce foloseau averea și privilegiile când veneau cu asemenea cost personal? Să nu-ți cunoști niciodată mama sau fratele, să-ți privești tatăl distrugându-și propria viață – nu e de mirare că lordul se izolase pe domeniul lui, departe de ochii iscoditori. Cine nu ar fi făcut-o?

– În orice caz, continuă ținta compasiunii ei, războiul s-a sfârșit imediat după ce tata a murit, și Morgan a decis să termine cu înșelătoria. A venit aici ca să mă întâlnească în vara anului 1815. O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui. Vă puteți imagina reacția mea la vederea geamănului meu? A fost extraordinar, un sentiment instantaneu de înrudire. Mai luă o altă sorbitură, apoi alta. Am avut la dispoziție o lună ca să ne cunoaștem. Într-o dimineață

i-am spus că vreau să-l restabilesc ca membru al familiei. A zis că avea o problemă urgentă de rezolvat mai întâi, care va dura câteva luni, dar a promis că se va întoarce până la Crăciun. Își învârti coniacul în pahar. Aceea a fost ultima dată când l-am văzut pe fratele meu.

Juliet înghiți în sec. Dacă era o prefăcătorie, era una foarte bună. Și totuși...

– Înțeleg că răpirea lui Juliet pentru contrabandiști și să plece la bordul *Oceanei* erau problemele pe care a trebuit să le rezolve? întrebă Griff.

Lordul Templemore își mută privirea înspre Griff.

– Presupun că da. Până acum, nu am știut nimic despre contrabandiști sau răpire. Când nu a apărut așa cum a promis, l-am căutat, dar nu am aflat nimic. Doar am descoperit unde fusese când *Oceana* s-a scufundat. Proprietarii vasului mi-au trimis o scrisoare în care enumera pasagerii și echipajul pierdut.

Ducându-se la birou, luă o foaie de hârtie și i-o înmână lui Griff. Griff își aruncă rapid privirea peste ea.

– Dar aici scrie „în legătură cu investigațiile dumneavoastră".

Panica străbătu rapid chipul lordului Templemore, deși o ascunse atât de iute, că Juliet nu putea fi sigură.

– Da. Așa m-au găsit pe mine. În ultimă instanță, am cerut informații la proprietarii de nave, sperând că cineva ar putea avea informații referitoare la Morgan.

Griff privi din nou scrisoarea.

– Vasul s-a scufundat la câte luni după ce l-am văzut ultima dată. Așa că au trecut aproape doi ani de când a dispărut.

Lordul Templemore doar încuviință din cap. Cu toții știau ce însemna asta. Doi ani – nimeni nu se întorcea acasă după doi ani pierduți pe mare. Nu în viață, oricum. Lacrimile ardeau în spatele pleoapelor lui Juliet. Nu putea fi adevărat. Refuza să accepte să fie adevărat. Morgan era aici, în fața ei... manipulându-i sentimentele încă o dată. Cât de tipic!

Vocea lui Rosalind sparse tăcerea mohorâtă.

– Așa că nu ai idee de ce s-a însoțit cu acei contrabandiști? Sau de ce a fost de acord să o răpească pe Juliet pentru ei, numai ca să afle numele vasului *Oceana* și data de 17 iulie?

– N-am nici o idee. Aş vrea să am.

– Da, la fel şi eu.

Unchiul său păru aproape sarcastic, şi Juliet se întrebă de ce.

– În orice caz, remarcă lordul Templemore în pripă, înţelegeţi acum de ce nu poate fi în Londra răspândind zvonuri despre cumnata voastră. Dacă ar fi supravieţuit acelui naufragiu, ar fi venit acasă. E mult mai probabil ca servitorii familiei să vorbească despre această problemă.

– Posibil, fu de acord Griff impasibil.

Privirea lui Juliet se mută spre el. El ştia perfect că servitorii nu aveau nici o informaţie. Griff se apropie ca să-i înmâneze lordului Templemore scrisoarea.

– Apreciez că sunteţi atât de sincer, Domnia Voastră. Este o problemă destul de delicată... pentru noi amândoi.

Lordul zâmbi în timp ce lua scrisoare.

– Dumneata îmi vei păstra secretele, iar eu le voi păstra pe ale dumitale?

– Ceva de genul acesta. Griff îi întinse mâna. Nu vă vom mai răpi din timp. Văd că ai făcut tot posibilul ca să-l găseşti pe fratele dumitale. Voi face câteva investigaţii eu însumi, dar nu pare promiţător. Am aprecia dacă ne-ai ţine la curent cu evenimentele ulterioare.

– Desigur, spuse lordul Templemore, dând mâna cu Griff. Dacă pot face ceva să înăbuş aceste... ăă... zvonuri...

– Implicarea dumitale doar le-ar face mai urâte.

– Probabil. Îşi drese glasul. Ei bine, dacă nu mai e altceva...

Juliet sări în picioare alarmată.

– Ascultă, Griff, nu accepţi pur şi simplu această poveste ciudată, nu-i aşa? Sunt prea multe întrebări rămase fără răspuns, şi problema zvonurilor rămasă de rezolvat. Nu putem pleca de aici doar aşa...

– Sunt de acord cu Lady Juliet, interveni domnul Pryce. Trebuie să vă petreceţi noaptea în Llanbrooke oricum, de vreme ce e mult prea târziu ca să porniţi spre Londra. Staţi la acel han oribil, Peacock's Eye?

– Mi-e teamă că da, recunoscu Griff. Pare să fie singurul din oraş.

– Atunci ar trebui să rămâneţi aici. În acest fel, dacă apar mai multe întrebări în noaptea aceasta, puteţi reîncepe discuţia. Pe lângă asta, de ce să îndurati asemenea condiţii mizerabile când Sebastian are un conac doar pentru el însuşi? Vă poate face să vă simţiţi destul de confortabil.

– Unchiule Lew, începu lordul Templemore ameninţător.

– Nu fi neprimitor, băiete. E groaznic de frig afară – cu siguranţă nu doreşti ca aceste biete doamne să îndure condiţiile jalnice de la Peacock's Eye. Dumnezeule, omule, unde îţi e compasiunea?

– Eu voiam doar să sugerez, rosti lordul cu o voce calmă, că Knighton s-ar putea să nu-şi dorească să stea sub acoperişul meu, luând în calcul problemele pe care fratele meu le-a cauzat familiei sale.

– Prostii, spuse Rosalind, cu o sclipire prietenească în ochi. Mărturisesc că nu aşteptam cu nerăbdare să mă întorc la hanul acela dezgustător. Atât timp cât pe Juliet nu o deranjează...

– Nu mă deranjează deloc, interveni Juliet, deşi motivele pentru care dorea să rămână difereau enorm de cele ale lui Rosalind. Rosalind probabil juca rolul de peţitoare, imaginându-şi un mariaj impresionant între Juliet şi fratele bogat al răpitorului ei.

Ei bine, Rosalind putea să-şi imagineze ce voia, dar asta nu avea să se întâmple. În special dacă Juliet avea dreptate – şi lordul era cu adevărat Morgan Pryce. Poate era absurd să creadă încă aşa ceva, luând în calcul scrisoarea şi alte dovezi, dar ea putea să jure că lordul ascundea ceva.

Lacunele din povestea lui erau destul de mari ca să navigheze cu *Oceana* printre ele. Învăţase în urmă cu doi ani să nu-şi lase firea compătimitoare să-i abată atenţia de la fapte.

– Exact! Înţelegi, Sebastian? rosti domnul Pryce triumfător. Suntem cu toţii de acord. Familia Knighton şi Lady Juliet vor sta aici la noapte. Îi întinse mâna lui Juliet. Veniţi atunci, cu toţii. Vă vom găzdui.

Juliet îl luă de braţ, şi el îi conduse afară din încăpere, dar când ajunseră în holul mare şi îşi dădu seama că nepotul lui nu îi însoţea, se opri şi îşi băgă capul înapoi în birou.

– Sebastian, vii?

– Într-o clipă. Trebuie să mă mai ocup mai întâi de niște afaceri. Du-te și ai grijă de oaspeții noștri. Așază-i în aripa de est, și spune-i bucătăresei că vom fi cinci la cină.

– Desigur, băiete, răspunse domnul Pryce, apoi închise ușa.

În timp ce se îndepărtau pe hol, îi lăsă pe Rosalind și pe Griff să o ia înainte, apoi rosti pe un ton menit să fie auzit numai de ea.

– Lady Juliet, vrei să răspunzi la o întrebare?

– Da?

– De ce dumneata și familia dumitale ați așteptat doi ani ca să veniți să-l căutați pe nepotul meu?

Ea suspină.

– Până când aceste noi bârfe au început să circule, am preferat să nu scormonesc trecutul. Familia mea mi-a respectat dorințele.

– Și acum, că trecutul pare să fie mort?

Pare să fie? Spuse la nimereală:

– Nu crezi asta.

El îi aruncă un zâmbet mâhnit.

– Sebastian l-a declarat pe Morgan mort, și părerea lui e tot ce contează.

Ce ciudat să spună acest lucru.

– Chiar așa stau lucrurile?

– Vei afla destul de curând că da.

Ridicându-și vocea, se întoarse către sora ei și începu să o întrebe despre drumul lor de la Londra.

Cât de ciudat! Nu se îndoia de povestea extraordinară a lordului Templemore despre existența unui geamăn – domnul Pryce confirmase povestea, și anumite părți din ea se potriveau foarte bine cu trecutul lui Morgan, după cum observase Griff. Cu toate acestea, de ce lordul Templemore se arătase atât de puțin îndurerat în legătură cu moartea fratelui său? Îl jelise pe tatăl lui – un om pe care îl displăcuse evident – și totuși, nu păruse că-l jelește pe fratele său, pentru care consumase timp și făcuse eforturi semnificative ca să-l caute. Să nu mai spunem de neliniștea lui în preajma ei, și afirmațiile enigmatice ale unchiului lui.

Separat, erau doar cusături ciudate, dar împreună alcătuiau o tapițerie prost cârpită. Și în această problemă ea era

decisă – nu va avea liniște până nu va dezgropa materialul murdar de sub acele cârpeli.

Capitolul 3

O mănușă curată adesea ascunde o mână murdară.

Proverb englezesc scris pe o listă agățată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Doar după ce sunetul pașilor de-a lungul coridorului se pierdură, Sebastian părăsi biroul. După o deplasare scurtă, o nouă cotitură și un șir de trepte, intră în vechea lui cameră de studiu, care acum era folosită pe post de atelier.

În locul unde cândva se găseau hărți și liste cu proverbe moralizatoare, atârnau de cuie țevi și mânere de pistoale. O masă negeluită, zgâriată, înlocuise pupitrul școlarului și globul care scârțâia. La un capăt erau așezate schițele de modele și cărțile. La celălalt erau împrăștiate închizătoare, capse de amorsare, cartușe de cupru, capse de percuție și sticle cu salpetru fin, cărbune de lemn și sulf din care își făcea propriul praf de pușcă.

Se duse spre acel capăt și apucă o pilă și un mâner pentru un set de pistoale de duel pe care le proiecta. Arțarul aspru se agăță de mănușile de lucru din piele, în timp ce el se așeză și începu să pilească porțiunile neterminate.

De obicei îl relaxa să lucreze la mâner, dar nu și azi. Ce să facă, pentru numele lui Dumnezeu, cu necazul acesta? Sincronizarea familiei Knighton era îngrozitoare. Păcat că nu se gândise să pună pe cineva din sat, care să-l anunțe ori de câte ori veneau străini în Llanbrooke, ca să-i poată evita complet. Dar după doi ani, lăsase garda jos.

Naiba să-i ia pe cei din familia Knighton că o aduseseră pe Juliet aici. În special acum că se maturizase. La optsprezece ani,

avea nesiguranța stânjenită a unei fete nesigure pe farmecele sale. Fusese ciudat de inocentă, probabil pentru că responsabilitățile de acasă o ținuseră departe de societate. La douăzeci de ani, însă... În acel trup micuț, fatal, era ascunsă o femeie matură, uimitoare. Și ceea ce atunci doar îl tentase, acum îl scotea din minți. Era un idiot, la fel de rău ca tatăl său dezmățat. Ar trebui să cugete cum să domolească suspiciunile familiei ei, nu să-i cearnă toate cuvintele ca să-și dea seama care-i sunt amintirile din săptămâna lor împreună. Își amintea orele petrecute jucând șah în casa de la țară din Rye? Conversațiile ușoare din trăsură? Sărutul pe care îl împărtășiseră la final?

Pila i se opri în mâini în timp ce rămase cu privirea pierdută. Acel sărut final – ce fusese în mintea lui? Într-o săptămână de companie castă, nici măcar nu o atinsese și reușise să îi elibereze pe amândoi de la contrabandiști.

Apoi trebuise să facă un lucru riscant – cum ar fi să o sărute. În acel moment se gândise să-i domolească furia pentru momentul când avea să plece departe de ea. În schimb, impulsul său prostesc îl făcuse să tânjească după femeia în devenire din interiorul fetei. Slavă Domnului că se despărțiseră atunci, sau el ar fi făcut de rușine numele lui Blakely pentru totdeauna.

Din nefericire, toată dorința îndelung reprimată apăruse din nou la vederea ei. Era perfect de înțeles – trăise în austeritate toată viața lui, făcând tot posibilul să șteargă excesele tatălui și absența mamei printr-o autoimpusă credință față de datorie și onoare. Bineînțeles că o găsea pe Juliet atrăgătoare. Cine nu ar fi făcut la fel?

Dar nu putea permite ca asta să influențeze reacția lui la acea situație. Avea multe de ascuns. Nu trebuia să lase sentimentalismul sau alte impulsuri enervante să-i modifice țelul.

Fără vreo avertizare, ușa camerei de studiu se deschise, și unchiul Lew intră. Cu un oftat, Sebastian se aplecă asupra mânerului.

– M-am gândit că te voi găsi aici, spuse unchiul Lew cocoțându-se pe un taburet de partea opusă a mesei față de Sebastian.

Sebastian continuă să prelucreze lemnul, fără nici un chef să discute despre asta cu unchiul său afurisit. Nu până când nu își dădea seama cum să rezolve situația.

Unchiul scoase o tabacheră emailată, luă niște tutun și îl priză la fel de indiferent ca și cum s-ar fi aflat într-un salon distins din Londra. Dar Sebastian nu se lăsă păcălit de aerul său nonșalant.

– Am crezut că ai lucrurile sub control, rosti tărăgănat unchiul în cele din urmă. Ai susținut că nu vor veni să te caute.

Tresări auzind adevărurile sale parțiale întorcându-se ca un ecou spre el și șterse jumătate din desenul în creion înainte să-și dea seama. Ce altceva ar fi putut să-i spună unchiului său? Nu voise să-l îngrijoreze. Nu cu atât de multe alte probleme care să-l îngrijoreze când se întorsese prima dată din Sussex. Cum ar fi cum să-l găsească pe Morgan.

– Ai spus că, chiar dacă vin după tine, te vei descurca, continuă unchiul.

– Pot să mă descurc. Sebastian pilea cu înverșunare, și rumegușul i se adună pe genunchi. Mă voi descurca.

– Cum te-ai descurcat cu Crouch? Fiind de acord cu condițiile lui chiar dacă asta însemna să răpești pe cineva nevinovat?

– Am făcut acea răpire perfect, fără să o rănească, și apoi am scos-o teafără din încurcătură.

Unchiul său ridică o sprânceană, și Sebastian mormăi:

– Mi-ar plăcea să te văd că o faci mai bine.

– O, nu sunt suficient de nebun să lupt contra unui grup de contrabandiști de unul singur. Unchiul îndepărtă o fărâmă de tutun de pe mâneca hainei. Sau suficient de arogant să pui în pericol o femeie presupunând că eu o pot salva în cele din urmă.

– La naiba, unchiule! Aruncă pila pe jos. Ce vrei de la mine?

Unchiul îl pironi cu o privire rece.

– Vreau să recunoști uneori că nu ai totul sub control. Că ocazional o dai în bară.

Faptul că unchiul Lew avea dreptate nu făcea lucrurile mai ușor de acceptat.

– N-am dat-o în bară. Am făcut ceea ce trebuia să fac – am aflat ce-au făcut oamenii lui Crouch cu Morgan.

– Şi ţi-a folosit foarte mult. Unchiul Lew băgă tabachera în buzunar. Dacă Consiliul Naval nu ne-ar fi spus acum două luni că a fost observat pe un vas de piraţi, încă am crede că s-a scufundat cu *Oceana*.

Sebastian oftă din greu, apoi îşi scutură rumeguşul de pe pantaloni. Asta era cel mai greu de digerat – că răpirea, confruntarea finală cu Crouch, toate fuseseră zadarnice.

– Eşti bine-venit să mergi acasă când doreşti, unchiule Lew, mormăi Sebastian.

– Ah, băiete, nu te vei descotorosi de mine aşa de uşor, deşi îndrăznesc să spun că ţi-ar plăcea ca eu să plec spre Foxglen, ca să-i poţi da afară de urechi pe oaspeţii noştri înainte ca ei să facă bucăţi născocirea ta subţire ca o foaie de hârtie.

– Oaspeţii noştri? Cu un pufnet de dezgust, Sebastian aruncă mânerul. Îl distrusese, oricum. Tu i-ai invitat, nu eu.

Unchiul flutură nepăsător din mână.

– Un detaliu minor. Cum altcumva aş putea reacţiona, după ce am auzit cum i-ai distrus viaţa bietei fete?

– Încercam s-o apăr, la naiba! Ţi-am spus – Crouch nu voia doar răscumpărare în bani; voia să se răzbune pe Knighton pentru unele tranzacţii care au mers prost. De asta am fost de acord cu condiţiile lui Crouch. Ar fi răpit-o, cu sau fără mine. Se cutremură. Şi s-o violeze pe cumnata lui Knighton ar fi fost o răzbunare bună.

– Cel puţin ai protejat-o de aşa ceva.

– Am protejat-o de tot.

– Atunci de ce ea şi familia ei sunt pe urmele tale?

Mustrarea cuvintelor unchiului său lăsă urme pe conştiinţa lui, exact cum intenţionase acesta. El le ignoră. La fel şi imaginea ochilor acuzatori ai lui Juliet. La naiba, făcuse ce era mai bine într-o situaţie dificilă. Refuza să se simtă vinovat în legătură cu acest lucru.

– Poate ei nu privesc lucrurile aşa cum o fac eu.

– Poţi să o învinovăţeşti? Când nu te-ai deranjat să le spui nimic din toate astea? Pur şi simplu, ai înapoiat-o rudelor ei şi ai dispărut, în loc să stai să accepţi orice pedeapsă ar fi cerut ei.

– Un proces? Asta ar fi cerut Knighton, te asigur.

– Nu dacă te-ai fi oferit să te însori cu ea şi să îndrepţi lucrurile.

Sebastian îşi trecu obosit o mână peste faţă.

– Să nu crezi că nu m-am gândit la asta.

În special după acel sărut.

– Dar era prea riscant. Dacă m-ar fi târât, în schimb, la spânzurătoare, cine ar fi rămas să-l caute pe Morgan şi să aibă grijă de Charnwood? Nu uita, ei aveau motive mai mult decât suficiente să mă dispreţuiască, de vreme ce Lady Helena şi prietenul lui Knighton, Brennan, au fost puşi în pericol în timp ce eu încercam s-o scap pe Juliet din ghearele lui Crouch.

– Deci nu ai executat răpirea perfect, la urma urmei, nu-i aşa?

Aruncându-i o privire urâtă, Sebastian se ridică şi se duse către şemineu, unde se ghemui ca să pună un butuc pe foc. La naiba, era frig aici sus şi întotdeauna fusese aşa.

– Am avut lucrurile perfect sub control până când au apărut ei. Nu a fost vina mea că Lady Helena şi Brennan s-au amestecat unde nu trebuia.

– Şi presupun că nu e vina ta că reputaţia lui Lady Juliet este acum pe punctul de a fi distrusă de bârfe.

– N-am avut de a face cu asta! Foarte jignit, se întoarse spre unchiul său. Drept ce nenorocit mă iei?

Unchiul îşi scoase tabachera să mai tragă tutun.

– Nu ştiu. Un răpitor?

– Foarte amuzant. Dar am avut mare grijă să o feresc pe Juliet şi reputaţia ei de suferinţă. M-am bazat că familia ei va ţine totul secret, ceea ce au şi făcut. Cât despre această bârfă nouă, nu cred că există asemenea lucru. Nu am văzut nici o menţiune în ziarele din Londra. Şi după tot acest timp, de ce-ar bârfi cineva despre ce s-a întâmplat? Cine ar putea şti? Dacă există cu adevărat o bârfă, este probabil neimportantă. Ei pur şi simplu inventează ca să ne trezească compasiunea, să mă facă să-mi dezvălui identitatea. Ceea ce refuz să fac.

– Aşa că o vei lăsa să sufere până la capăt singură?

Sebastian se enervă.

– Ascultă, dacă aflu că se vorbeşte într-adevăr despre ea la Londra – ceea ce mă îndoiesc serios – voi face tot posibilul ca să opresc

acest lucru. Începu să se plimbe în fața șemineului. Nu e ca și cum i-am făcut ceva când am avut-o în grijă; m-am purtat cu o bună-cuviință desăvârșită.

– Așa ai făcut? Unchiul Lew îi aruncă o privire vicleană. Trebuie să fi fost teribil de dificil. Tânăra este fermecătoare, o tentație pentru orice bărbat cu ochi.

Sebastian se strădui să nu se uite urât el. Îl enerva că unchiul Lew observase drăgălășenia lui Juliet, și supărarea lui îl irita, de asemenea. Pentrus numele lui Dumnezeu, unchiul Lew avea de două ori mai mult vârsta ei.

– Chiar așa, m-am comportat ca un gentleman. N-am nimic de care să îmi fie rușine.

Cu excepția acelui sărut. Acel perfect, senzual... La naiba, de ce continua să se gândească la asta?

– Dacă n-ai făcut nimic rău, spune familiei Knighton adevărul.

– Cu siguranță. Atunci, la plecarea în oraș, Knighton se poate opri la judecător să aranjeze să fiu dus în lanțuri la Londra. Prefer să-mi țin gâtul la lungimea potrivită, mulțumesc foarte mult.

– Cu siguranță domnul Knighton este suficient de rațional să înțeleagă dorința ta de a-ți salva fratele.

Sebastian își dădu ochii peste cap.

– Ai văzut în mod direct cât de rațional este.

Fața unchiului său se întunecă.

– A, da, omul e iute cu pumnii.

– Pus laolaltă cu reputația lui de om de afaceri nemilos... Sebastian se întoarse cu pași mari la masă. Nu sunt atât de îngrijorat de ce-mi poate face mie. Am știut riscurile. Dar nu-l pot lăsa pe Knighton să-și bage nasul în negocierile pentru întoarcerea lui Morgan.

Unchiul său oftă.

– Am uitat asta. Ai mai aflat ceva de Morgan? Vreo explicație?

– Doar acea scurtă scrisoare în care spunea că se va întoarce acasă curând și va explica atunci. Încruntat, Sebastian se așeză pe un taburet îmbrăcat în piele. Cum dracu' poate să explice că și-a făcut apariția pe corabia Lordului Pirat?

Unchiul său clătină din cap.

– Încă nu înțeleg. Se alătură unor contrabandiști la solicitarea Ministerului de Interne, contrabandiștii descoperă că este un spion, îl întemnițează pe *Oceana*, care se scufundă, noi credem că este mort, și apoi acel bărbat ne informează că a fost văzut la bordul lui *Satyr* când a atacat vasul lordului Winthrop. Nu are nici o logică. De ce s-ar întovărăși Morgan cu piratii după ani de slujbă loială pentru țară? Ar fi putut omul din echipajul lui Winthrop să facă o greșeală când a spus că l-a recunoscut pe Morgan?

– Nu, dacă chiar a lucrat cu Morgan în marină. Un adevărat ghinion. Acum Winthrop urlă după capul lui Morgan. Slavă Domnului că nu m-a întâlnit niciodată în lume, sau ar urla după al meu în schimb.

– Poate că Morgan a sfârșit la bordul corabiei *Satyr* pentru că aceasta a scufundat *Oceana*?

– M-am gândit la asta. Dar Lordul Pirat este cunoscut doar pentru jafuri. Oftă. Totuși, marina îl urăște profund. Avem noroc că sunt dispuși să-l ierte, pentru ca Morgan, în schimb, să-i ajute să-l captureze pe acel pirat.

Sebastian se ridică și se duse la fereastra care dădea spre pajiștea de vest, spre soarele care apunea și spre granița cu Țara Galilor.

– Trebuie să mă ocup de situația lui Morgan în clipa în care ajunge aici, înainte să afle cineva de întoarcerea lui. Și ultimul lucru de care am nevoie este ca Knighton să tulbure apele. Dacă spune Consiliului Maritim despre răpire, vor înceta negocierile de îndată. Doar reputația mea aparent bună i-a făcut dornici să continue.

Unchiul său oftă.

– Presupun că asta e adevărat.

– De asta Knighton trebuie să creadă că Morgan e mort. L-ar putea convinge să renunțe la războinare înainte ca membrii Consiliului Maritim să audă ce-am făcut.

Unchiul Lew îl observă în tăcere un moment.

– Nu mă îngrijorează doar Morgan. Dacă ai fi spânzurat... Se cutremură. Să nu ne gândim la asta. Dar fără tine Charnwood

ar fi ruinat, şi cumva mă îndoiesc că Morgan ţi-ar putea lua locul. Îţi dai seama că ţi-ai asumat un mare risc încercând să-l salvezi pe fratele tău.

Îşi dădea într-adevăr seama.

– Unii chiar ar spune că ai trecut dincolo de graniţele obligaţiei familiale, şi totul pentru un bărbat atât de nepăsător cu numele familiei încât s-a întovărăşit cu piraţii.

– Este totuşi fratele meu. Un Blakely niciodată nu întoarce spatele familiei.

Sebastian ar fi făcut orice ca să-l aducă pe Morgan înapoi. Încă ar face. Pe cine altcineva mai avea, în afară de unchiul Lew? Îşi petrecuse întreaga viaţă cu un tată absent şi fără mamă. Chiar şi unchiul Lew fusese plecat în cea mai mare parte a vieţii lui Sebastian. Sosirea lui Morgan îi oferise în cele din urmă o fărâmă din ce însemna să ai o familie, şi Sebastian nu intenţiona să renunţe la el.

– Pe lângă asta, m-ai fi împuşcat dacă nu l-aş fi căutat. Chiar ai o slăbiciune pentru banditul ăla.

– Nu mai mult decât am pentru tine, băiete. Cu mama ta şi Lucinda a mea dispărute de mult, voi doi sunteţi tot ce am. Unchiul său tuşi. Deşi acum, ambii îmi puneţi enorm răbdarea la încercare.

Sebastian se îndepărtă de fereastră.

– Nu e vina mea că Morgan e în încurcătura asta.

– Nu, dar e vina ta că suntem acum sub asediul unui bărbat neîndurător şi al unei tinere hotărâte să afle adevărul.

Nu putea nega asta. Apropiindu-se cu paşi mari spre masă, îşi reluă locul.

– Chiar aşa, când voi pune mâna pe Morgan, îl voi arunca până în următorul comitat pentru că s-a înhăitat cu Lordul Pirat.

Unchiul său râse.

– Te voi ajuta. Deşi l-ai putea lăsa pur şi simplu în mâinile lui Knighton, de vreme ce acesta este convins că Morgan a fost răpitorul lui Lady Juliet.

– Sunt extrem de tentat, dar nici chiar Morgan nu merită asta. Luând o flintă pe care încerca s-o desfacă, puse nişte ulei de oase

pe şuruburile ruginite. Nu, odată ce Morgan va fi graţiat, nu voi da doi bani pe mila lui Knighton.

– Între timp, cum îi vei ţine pe toţi la distanţă?

– La naiba dacă ştiu. Lucră la trăgaciul ruginit până ce se mişcă perfect. N-ai uşurat lucrurile invitându-i să stea aici.

– Prostii! exclamă unchiul Lew cu o mişcare a mâinii sale împodobite cu bijuterii. Se vor odihni bine aici în noaptea asta, se vor trezi binedispuşi şi vor porni spre Londra. Pe când, dacă ar sta la Peacock's Eye, s-ar trezi într-o stare proastă şi Knighton ar putea veni înapoi să-ţi dea iarăşi un pumn în nas. Eu am încercat numai să ajut.

– Ai încercat să mă enervezi.

Sclipirea din ochii lui unchiului Lew spunea că Sebastian îşi atinsese ţinta.

– A, dar ar fi trebuit să-ţi vezi faţa când am făcut-o. A făcut să merite orice neplăcere care ar putea apărea din această situaţie dificilă.

– Neplăcere? Ridică o sprânceană. Dacă asta este tot ce rezultă din această situaţie, nu te voi ţine de rău pentru distracţia ta, unchiule. Mi-e teamă totuşi că va deveni mai dificil înainte să se termine. Nu sunt sigur că Knighton m-a crezut.

– Şi Lady Juliet? Crezi că te-a crezut? Asta este poate mai important.

Sebastian se gândi la chipul ei, la siguranţa din ochii ei, la înfăţişarea ei plină de reproş.

– Nici de asta nu sunt sigur. Pur şi simplu va trebui să nu-i permitem să intuiască adevărul. Îi aruncă o privire unchiului său. Asta va fi treaba ta.

Unchiul Lew îl privi suspicios.

– A mea ? De ce?

– Din moment ce eşti intrigantul care i-a invitat să rămână, trebuie să-mi scuzi absenţa la cină în seara asta şi la micul dejun mâine. Cu cât mă va vedea mai puţin, cu atât e mai mică şansa să mă recunoască drept răpitorul ei.

– Cu siguranţă absenţa ta îi va trezi suspiciunea şi mai mult.

– Amintește-i ei că sunt un singuratic. Sau spune-i că discuția despre fratele meu mi-a trezit mâhnirea. Doar ține-o pe Lady Juliet departe de mine până când pleacă.

– Ești sigur că simpla eschivare va da rezultate? Zâna ta drăguță pare destul de hotărâtă să te scoată din bârlog.

– Nu e zâna mea! Dându-și seama că unchiul ar putea subînțelege ceva din protestul lui vehement, își îndulci tonul. Nu e nimic pentru mine, te asigur. Și deși afișează un aer curajos, poate fi străpuns cu ușurință.

Sau cel puțin așa spera el. Deși Juliet fusese cocoloșită și dezmierdată toată viața, își arătase din plin personalitatea în noaptea în care descoperise că o răpea. Totuși, întotdeauna păruse înclinată să fie de acord cu opiniile familiei sale.

– Atâta timp cât bănuielile cumnatului ei pot fi domolite, probabil poate fi ținută în frâu.

Unchiul Lew clătină din cap cu tristețe.

– Ești insensibil. Cum poți vorbi atât de indiferent de sentimentele bietei fete? Din ce deduc, ai rănit-o profund.

Comentariul unchiului său îl tulbură, dar îl îndesă în colțul unde trebuise să-și țină conștiința în ultimii ani ca să poată face față responsabilităților familiale.

– Nu este indiferență – este doar caracter practic. E tânără. Va depăși sentimentele rănite odată cu trecerea timpului, și chiar mai repede dacă ea crede că Morgan este mort.

– Crezi asta, nu-i așa? Unchiul Lew scoase o batistă parfumată din haină și își șterse tutunul de sub nasul proeminent. Ai făcut-o să-i pese de tine, apoi ai refuzat-o cu dispreț. Dragul meu nepot, dacă tu crezi că va sta deoparte și va lăsa experiența aceea să treacă, îți lipsește o cunoaștere fundamentală despre sexul slab.

Amintirea felului cum îi păsase ei de el – odată – îl făcu pe Sebastian să se simtă nesigur și cu răsuflarea tăiată – un sentiment care nu îi plăcea. În special dacă unchiul său avea dreptate, și toată acea afecțiune se transformase într-o dorință arzătoare de răzbunare.

– Sper că te înșeli. Pentru că, dacă nu, ne așteaptă o bătălie dură și dificilă.

Capitolul 4

Ca și de-a iadului poartă lehamite mi-e de tot omul / Carele una vorbește și tăinuie-n sufletu-i alta.

Iliada de Homer, citat scris de Juliet Laverick pe un model de broderie, dar niciodată realizat

La o oră după cină, Juliet se apropie de biroul lordului Templemore. Ușa era deschisă, iar camera, întunecată.

„Știam eu!" se gândi ea. „Știam că unchiul lui minte!"

Lordul nu „răsfoia registrele contabile ale proprietății în biroul lui". Era o minciună. Și nici nu era genul care să se retragă devreme. Nu, se afla altundeva în casă, evitând-o.

De aceea se prefăcuse și ea că se retrage odată cu Griff și Rosalind. De aceea se ghemuise sub așternut complet îmbrăcată, pretinzând că doarme când servitoarea intrase să-i dea jos hainele. Și tot de aceea se furișase din camera ei ca să vină aici.

Intră în birou și se adeveri că era gol. Nu că ar fi fost surprinsă de absența lordului sau de faptul că el lipsise de la cină. O evita pentru că știa că ea nu credea nici măcar o iotă din prostia aceea cum că geamănul lui era răpitorul ei. Se gândise la asta întreaga după-amiază, eliminând detaliile inutile din povestea lui, lăsând să se vadă golurile din spatele acestora. Încă nu își dăduse seama de modul în care se desfășurase operațiunea și de motivul ei, dar de un singur lucru era sigură – lordul Templemore fusese cel care o răpise.

Pașii care se auziră pe coridor o făcură să tresară. Repede, se ascunse în spatele ușii și își ținu respirația în timp ce o lumânare lăsă o dâră de lumină în camera întunecată.

– Sebastian, ești aici? se auzi o voce atât de aproape încât ea tresări.

Dar era doar domnul Pryce, care părea că îl căuta și el pe lordul Templemore. Din fericire, el nu o văzu.

– Eşti plecat din nou la armele tale, nu-i aşa? mormăi bărbatul mai în vârstă în timp ce continuă să meargă pe coridor în loc să se întoarcă pe unde venise.

Juliet ezită. Într-adevăr, ea nu ar trebui să urmărească bărbaţi prin case străine, dar cu greu putea rezista acestei şanse de a-l confrunta pe lord când era singur. În funcţie de cum va reacţiona la bănuielile ei, ea ar putea culege destule dovezi ca să-l convingă pe Griff să ia măsuri.

Griff era incredibil de încăpăţânat, insistând să plece în dimineaţa următoare. El ascultase obiecţiile şi motivele ei de a nu-l crede pe lordul Templemore, apoi le respinsese pe fiecare dintre ele! Juliet recunoştea că nu-l putea învinovăţi. Dacă nu l-ar fi întâlnit personal pe Morgan, şi ea ar fi fost sceptică.

Dar îl întâlnise. Şi lucrul acela schimbase totul.

Zgomotul paşilor domnului Pryce urcând pe scări o îndemnă să se grăbească după el. Poate că el ar fi putut să o conducă spre inamicul ei.

Îi era destul de uşor să-l urmărească. Anii în care umblase domol către şi dinspre camera de suferinţă a tatălui ei o făcuseră uşoară de picior, şi anii de sărăcie lucie pe care cu toţii îi îndurase-ră înainte de mariajul lui Rosalind o învăţaseră cum să-şi croiască drum pe coridoarele slab luminate.

Tainică precum lumina lunii, înaintă pe scară la o distanţă prudentă, având drept ghid mersul greoi al domnului Pryce. Încremeni când el ajunse sus. Apoi ea se strecură pe palierul de mai jos al scării ca să aştepte cu sufletul la gură. Lumina pătrunse pe hol de la o uşă care tocmai era deschisă.

– Încă te ascunzi aici sus, nu-i aşa? spuse domnul Pryce în timp ce intră.

Doar atunci îndrăzni ea să urce până sus. Cu inima bătându-i puternic, ocoli zona de lumină şi se grăbi să se ascundă în umbre ca să-l aştepte pe domnul Pryce să iasă. I-ar fi plăcut foarte tare să tragă cu urechea la conversaţia lor, dar nu îndrăzni să se aventureze mai aproape. Dacă ar fi fost prinsă, ţelul ei ar fi fost compromis.

Câteva clipe mai târziu, domnul Pryce ieşi şi închise uşa în spatele lui. Coborî repede scările, dar numai atunci când zgomotul

paşilor lui se estompă, Juliet se apropie de camera din care ieşise el. Frica îi diminua încrederea. Dar dacă, la urma urmei, se înşela? Dacă se făcea de râs?

Nu se înşela, nu avea cum să se înşele. Şi dacă nu l-ar înfrunta pe lordul Templemore acum, ar pierde ocazia. Trăgând puternic aer în piept, deschise brusc uşa şi intră.

În gura iadului. Lumina felinarului tremura înfricoşător peste arme de foc prinse pe pereţi şi desfăcute pe o masă lungă. Sticluţe cu un praf suspect erau înşirate în centru, şi un miros vag de pucioasă umplea aerul plin de fum. În mijloc, cu un felinar pe masă, în faţa lui, domnea lordul Templemore, mânuind cu degetele metalul la fel cum Hefaistos mânuise fierul în flăcările unei fierării eterne.

Judecând după tavanul acoperit de funingine şi de flăcările tremurătoare, servitorilor lui le era frică să intre aici. Cât erau de chibzuiţi! Juliet începu să regrete că nu fusese la fel. Probabil că, la urma urmei, nu era o idee atât de bună.

Apoi el vorbi fără să ridice privirea:

– Închide blestemata aia de uşă, unchiule. Şi aşa e destul de frig fără ca să laşi aerul rece înăuntru.

Stăpânindu-şi frica, ea închise uşa în urma ei.

– Iartă-mă, milord, n-aş vrea să te deranjez.

El îşi îndreptă brusc spatele, ca o coardă întinsă de arc, dar nu se uită la ea.

– A, Lady Juliet. Mai mult ca sigur că te-ai rătăcit. Dormitoarele oaspeţilor sunt în aripa de est.

Ca întotdeauna, bestia cu inima de gheaţă îşi ţinea emoţiile ascunse.

– Nu m-am rătăcit, după cum bine ştii. Am venit să te fac să-mi spui adevărul. Pentru că indiferent ce nume foloseşti – Morgan sau Lord Templemore – eşti totuşi bărbatul care m-a răpit.

Cu acele mişcări precise pe care ea şi le amintea atât de bine, el aşeză pe masă bucăţile de metal şi se roti pe taburetul capitonat cu piele pentru a sta cu faţa la ea.

– Milady, eşti supărată, şi lucrul acesta te face iraţională. Să o chem pe sora ta?

Plin de falsă îngrijorare, dădu să se ridice de pe scaun.

– Rămâi unde eşti! Sunt mai raţională decât am fost toată viaţa.

O analizară ochii lui negri precum îi era sufletul.

– Înţeleg. Acuzi în mod obişnuit stăpânii casei că se înhaită cu bande de contrabandişti şi răpesc tinere?

– Tu eşti primul. Deşi sper foarte mult că eşti şi ultimul.

– Şi eu sper asta. Aş urî să văd un alt om acuzat pe nedrept.

Juliet fu cuprinsă de un val de furie. Nu venise aici cu intenţia de răzbunare. Pur şi simplu voia răspunsuri. Dar refuzul lui arogant de a recunoaşte adevărul îi stârni un instinct infam, necivilizat, de a-l pedepsi.

– Ai putea la fel de bine să renunţi la această prefăcătorie. Ştiu că tu eşti bărbatul pe care îl căutăm.

– Serios?

Zâmbetul lui tindea spre ameninţare. În spatele lui, lumina felinarului se înălţa de după umerii lui solizi, conturându-i înfăţişarea în strălucirea flăcării, făcându-l să pară Zeul Focului şi mai mult decât înainte.

– Te rog, spune-mi, în afară de dorinţele tale deşarte, ce te-a convins că eu sunt răpitorul tău?

O, cât de mult ura ea acel ton împăciuitor – cel pe care îl folosise în urmă cu doi ani, când ea fusese o fată prostuţă, uşor de păcălit. Chiar dacă ar fi durat toată noaptea, ea va alunga acel ton din vocea lui.

– Dorinţele mele deşarte nu au nimic de-a face cu asta, numai dacă dorinţa nu este să te văd în genunchi implorând iertare în timp ce eu îţi ţin la tâmplă unul dintre pistoalele tale oribile.

Cuvintele acestea avură efect. Zâmbetul lui pieri.

– Eşti o fetişcană însetată de răzbunare, nu-i aşa?

Da, şi o făcea să se simtă bine, mai bine decât se aşteptase.

– Eu îmi doresc doar dreptate. Se opri. Cât despre cum pot fi sigură de cine eşti, am dovezi mai mult decât suficiente.

– Oh?

Lordul se ridică de pe scaun, îndreptându-şi complet spatele.

Bărbaţii înalţi o intimidaseră întotdeauna, iar el era îngrozitor de înalt. Totuşi, gândul că ar putea folosi avantajul acesta împotriva ei îi întări hotărârea.

– Fratele tău a fost educat în străinătate, nu aşa ai spus?

El răspunse cu o mişcare precaută din cap.

– Şi nici măcar într-o colonie engleză, ci la Geneva, unde se vorbeşte franceza.

– A fost educat în limba engleză, doamnă. A avut cei mai buni meditatori.

– Nu până la vârsta de treisprezece ani. După cum singur ai recunoscut, el şi-a petrecut tinereţea fără asemenea privilegii. Şi cu genul de mamă cum ai descris-o, ar fi putut fi lăsat să-şi facă de cap pe străzi. În cel mai bun caz, ar vorbi cu accent; în cel mai rău, i-ar lipsi şi educaţia, şi rafinamentul.

El îşi strânse buzele.

– Există vreun scop pentru toate aceste insulte aduse membrilor familiei mele?

– Răpitorul meu avea un accent englezesc rafinat şi un comportament cizelat. Ca ale tale.

– Nu mai spune... Veni mai aproape, oprindu-se la o distanţă de mai puţin de jumătate de metru. Dar doi ani pot altera amintirile cuiva în mare măsură, mai ales atunci când memoria ne spune minciuni ca să ne aline sentimentele. Poată că, dacă ţi-l aminteşti astfel, îţi este mai uşor să... găseşti o scuză hotărârii tale greşite de a fugi cu el.

Ea îl scrută cu privirea. Cum îndrăznea măcar să insinueze un asemenea lucru?

– Aceea nu e singura mea dovadă, domnule. Am mai găsit altele de când ţi-ai depănat povestea azi-dimineaţă.

Sprijinindu-se de masă, el îşi încrucişă braţele la piept.

– Serios? Te ascult cu foarte multă atenţie.

Cuvintele se revărsară:

– Mai întâi, felul de a se îmbrăca al răpitorului meu – la fel de sobru ca al tău. Şi minciuna pe care a ales să o spună – că era în armată. Fratele tău era marinar, atunci de ce nu a spus răpitorul meu că era în marină? Astfel mascarada ar fi fost pentru el mai uşoară şi mai convingătoare.

El o fixă cu privirea.

– Din ceea ce aţi spus tu şi familia ta, nu a fost nemaipomenit de dificil să te convingă.

Juliet se îmbujoră. Era adevărat. Cât de repede crezuse minciunile lui. El îi spusese ce dorise ea să audă, o făcuse să simtă ceea ce dorea să simtă. Ceea ce ea încă mai dorea să simtă, dacă era să fie sinceră. Deşi acum ştia mai bine decât să cedeze unor asemenea emoţii periculoase şi nesigure.

– Pe deasupra, continuă el, dacă Morgan ar fi dezvăluit că era în marină, ar fi fost mai uşor pentru el să fie găsit după aceea, nu?

– Cu toate astea, şi-a folosit numele adevărat cu contrabandiştii, îi replică ea triumfătoare. Evident că nu era prea îngrijorat că ar putea fi găsit.

Un muşchi tresări pe faţa lordului Templemore.

– Mi-e teamă că nu pot explica acest lucru. La fel cum nu pot explica de ce te-a răpit pentru a afla nişte informaţii false despre *Oceana* sau de ce a urcat la bord. Dacă ai avea bunăvoinţa să mă lămureşti cu câteva ipoteze, aş aprecia enorm.

Aceea era problema. Nu avea nici o ipoteză. Nici Griff nu avea. Într-adevăr, era motivul principal pentru care el respinsese cu atâta dispreţ îngrijorările ei.

– Insist, simte-te în largul tău să chestionezi oamenii din târg, doamnă, o îndemnă el. Îţi vor spune că am fost aici în Shropshire când fratele meu se asocia cu acei contrabandişti. Cel puţin până în august când am mers în oraş să mă îngrijesc de nişte probleme legate de modelele mele de pistoale. Dar tu însăţi ai spus că ştii că am fost în oraş în noiembrie.

Deodată, ei îi trecu prin minte o idee.

– Dar de unde ştim că ai fost într-adevăr tu? Poate că Morgan ţi-a luat locul, apărând în public pentru a-ţi acoperi acţiunile în timp ce tu ai plecat în Sussex. Odată ce ai aflat despre corabie, i-ai spus lui, şi el a plecat pe mare.

Sebastian oftă din greu, ca un bărbat înconjurat din toate părţile de nebuni.

– De ce mi-aş lăsa fratele pe care de-abia îl cunoşteam să se ocupe de proprietatea mea, astfel încât eu să pot pleca... unde? Într-o aventură? Şi, în primul rând, de ce naiba aş complota cu contrabandiştii? Sau poate că tu crezi că astfel mi-am dobândit averea? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, atunci vorbeşte

cu servitorii mei. Vor fi fericiţi să te lumineze despre cum am făcut acest lucru, şi nu a fost nimic ilegal, te asigur.

Era atât de diavolesc de logic încât lucrul acesta o irita. Cuvintele lui calme ar fi trebuit să-i clatine convingerile, dar nu o făceau. Pentru că ea ştia la un anumit nivel, dincolo de cel al logicii, că el era răpitorul. Pur şi simplu ştia acest lucru.

– Deci, doamnă, mai ai alte „dovezi"?

– Nu mai contează, se lamentă ea, din moment ce le ignori pe cele care nu îţi plac.

El îi răspunse printr-un zâmbet surprinzător de autentic.

– Iar tu îmi ignori explicaţiile.

Încăpăţânarea ei se manifestă din nou:

– Atunci explică acest lucru – răpitorul meu se pricepea bine la arme, ca şi tine. A recunoscut până şi o flintă Manton, deşi a văzut-o de la depărtare.

– Urăsc să te dezamăgesc, milady, dar orice bărbat din armată ar putea face acest lucru. Şi fratele meu, după cum ţi-am spus, a servit câţiva ani în marină.

Cuvintele acestea o tulburară.

– Totuşi... el a excelat în folosirea propriului pistol, şi înţeleg că şi tu excelezi la aşa ceva.

– Înţeleg. Deci l-ai văzut trăgând? Într-o persoană sau o ţintă?

Juliet simţi că i se strânge stomacul. Trăsese într-un tavan de gresie. Morgan ţintise astfel încât să-l facă să se prăbuşească exact în faţa lor fără să se dărâme întregul tunel. Lordul acesta semeţ nu ar găsi deloc convingător acest lucru. La urma urmei, la fel de uşor ar fi putut fi un accident.

– Am ajuns la finalul tuturor „dovezilor" tale? Sau mai sunt altele?

Tonul său superior o enervă, dar tot ceea ce îi mai rămăsese era argumentul pe care el îl va găsi cel mai puţin convingător.

– Mai este... una. Mirosul lui. Şi al tău. Sunt aceleaşi.

El izbucni în râs.

– Asta-i bună! Mirosim la fel? Îndrăznesc să spun că mulţi bărbaţi miros la fel. Dacă asta este dovada ta cea mai convingătoare înseamnă că nu ai mirosul bun.

Juliet bătu din picior.

– Cum îndrăznești să râzi de mine, tu... ticălosule! După tot ce-ai făcut...

– N-am făcut nimic, Lady Juliet. Împingându-se de la masă, el merse spre ea, rămânând în fața ei, forțând-o să-și dea capul pe spate ca să se uite la chipul amenințătoare. Iartă-mă că am râs, dar această idee a ta este nebunească. Înțeleg de ce ești avidă de răzbunare, dar vrei să arunci totul asupra persoanei nepotrivite. Vorbea cu răbdare, ca și cum corecta un copil. Persoanele pe care ar trebui să le ataci sunt pungașii care încearcă să-ți ruineze reputația. Concentrează-ți puterea de deducție asupra identificării celor care ar putea fi. Nu ca să te răzbuni pe fratele răpitorului tău mort.

– Asta nu are de-a face cu răzbunarea! Vreau să știu adevărul, atâta tot. Vreau să știu de ce-ai făcut-o, la ce ți-a servit. Cred că am dreptul să știu, mai ales dacă va trebui să sufăr consecințele.

Cea mai cruntă remușcare îi străfulgeră fața înainte ca el să-și recapete controlul de fier.

– Ai într-adevăr dreptul să știi. Dar eu nu-ți pot spune, indiferent ce crezi. N-am idee de ce fratele meu a acționat în felul acela.

Bărbatul era prea exasperant ca să fie crezut. Cum de îndrăznea să stea acolo și să-și nege identitatea în fața ei!

Pentru o clipă, se priviră în ochi, nici unul nefiind dispus să cedeze câtuși de puțin. Dar, pe măsură ce furia ei se domolea, ea recunoscu faptul că acuzele directe nu o ajutau cu nimic. El știa că se putea ascunde în spatele bastionului reprezentat de descendența familiei sale și de bani, deci, indiferent cât de copleșitoare erau dovezile ei, el avea să-i ignora cererile ca el să mărturisească.

Dacă nu cumva putea să-l păcălească să facă acest lucru. Și Dumnezeu știe, el o păcălise pe ea de suficient de multe ori.

Lăsând capul în jos, ea începu să se smiorcăie:

– Ai dreptate, bineînțeles. Mă agăț de niște fire de pai. Dar e doar pentru că sunt frustrată că fratele tău este dincolo de puterea mea. Nici nu-mi vine să cred că nu voi avea niciodată șansa de a-l forța să plătească pentru ceea ce a făcut.

– A fost într-adevăr chiar atât de îngrozitor? Tonul de falsă preocupare dispăruse. Acum el părea serios, aproape blajin. Ai spus că nu... ți-a întinat onoarea.

Juliet scoase un oftat exagerat și-și șterse o pretinsă lacrimă.

– Ce altceva aș fi putut spune când asculta familia mea? Mi-e prea rușine să le spun ceea ce s-a întâmplat cu adevărat – cum m-a maltratat bestia, m-a sedus și mi-a răpit inocența.

El lăsă să-i scape o înjurătură.

– Doar nu pretinzi că...

– Ba da. Își ridică privirea cu mare nefericire. Exact asta susțin.

Ea aștepta ca el să explodeze, să nege cu voce ridicată și astfel să se dea în vileag. El îi cercetă chipul, apoi privirea lui deveni calculată, ca și cum ghicise precis ce punea ea la cale.

– Deci fratele meu te-a dezvirginat, nu-i așa?

Înghițind cu greu, ea încuviință din cap. Nu mai spusese o asemenea minciună monstruoasă în întreaga ei viață.

– Minți.

Pulsul ei se acceleră. În sfârșit, un succes.

– Și de unde știi tu asta?

– Pentru că fratele meu era un gentleman. Nu ar fi făcu niciodată rău unei femei.

Dezamăgirea îi străbătu ființa când auzi răspunsul lui evaziv și abil.

– Ai spus că îl cunoșteai foarte puțin, deci cum e posibil să-i cunoști caracterul?

Replica aceasta îl tulbură.

– Pur și simplu știu, asta e tot. Păși mai aproape, și acea licărire bruscă din ochii lui o făcu să dea înapoi. Dar eu am o modalitate de a dovedi că nu te-a sedus.

Înaintă din nou, iar ea își simți inima în stomac. Nu se putea gândi decât la o singură modalitate prin care el putea dovedi un asemenea lucru.

– Cu siguranță nu te poți gândi să...

– Nu, nimic atât de dramatic. Brațul lui i se încolăci în jurul taliei, trăgând-o năvalnic lângă trupul lui zvelt. Dar dacă fratele

meu te-a inițiat în arta seducției, atunci probabil știi câte ceva despre sărut. Să vedem, vrei?

Și înainte ca ea să poată măcar protesta, gura lui o acoperi pe a ei.

Ea rămase împietrită, copleșită de amintiri. Ultima dată când o ținuse în brațe. Ultima dată când o sărutase.

Acum era același lucru, dar diferit. Buzele lui erau mai moi acum, mai convingătoare, alunecând peste ale ei cu o căldură și intimitate care o făcură să tremure. Ea încercă tactica aceea care mergea în general la cei mai impertinenți dintre pretendenții ei și rămase nemișcată în brațele lui. Dar cum putea să rămână țeapănă ca un vătrai în prezența lui? Era prea mult să-i ceri așa ceva.

Mai ales când mâinile lui rătăceau pe trupul ei, coapsele lui îi apăsau fusta și el îi dezmierda gura. El trezi la viață atracția pe care ea o crezuse cu adevărat dispărută, setea după atingerea lui care o chinuise cândva.

Deodată, limba lui îi atinse buzele, iar ea se smuci înapoi șocată. Răsuflarea lui deveni sacadată, dar triumful strălucea în ochii lui.

– Nici măcar nu știi să săruți intim. Vocea lui făcea rotocoale în jurul ei ca un fum parfumat. Cum poți pretinde că ai cunoscut intimitățile mai profunde împărtășite de un bărbat și o femeie în pat?

Juliet ura roșeața care îi invadă obrajii și care o dădea în vileag.

– Eu... Eu...

– E în regulă, șopti el. Oricum nu te-am crezut niciodată.

Cuvintele acestea o provocară.

– Nu te-am sărutat intim pentru că nu-mi place de tine, asta-i tot.

Amuzamentul licări în ochii lui.

– Așa să fie? Atunci spune-mi, Lady Juliet, ce înțelegi prin sărut intim?

La naiba, nu avea nici o idee. Sărutase doar câțiva bărbați, mici atingeri politicoase ale buzelor. Avea lucrul acesta ceva de-a face cu încercarea scandaloasă a lui Lord Templemore de a-i atinge buzele cu limba? Trebuia să facă și ea același lucru?

Chicotind, el îi atinse ușor bărbia cu degetul mare, apoi i-o apăsă până când ea își deschise ușor gura.

– Uite, îți voi arăta eu.

Apoi o sărută din nou. Doar că, de data asta, limba lui i se strecură printre buze. Intrigată, ea își deschise gura mai mult, iar el gemu adânc în timp ce își lăsa limba să pătrundă înăuntru.

„Oh, Doamne!" Asta era interesant. O făcea să tremure în cele mai ciudate locuri, o pătrundea așa cum flăcările devorează fitilul.

Cuprinzându-i fața între palme, el o sărută mai profund decât îndrăznise vreodată vreun bărbat. Făcea cele mai imorale lucruri, și, da, cele mai intime lucruri cu limba. De parcă ar fi avut dreptul să-i invadeze gura.

Ea abia mai putea respira, cu toate acestea nu avea de gând să-l oprească, nu atunci când el o făcea să se simtă atât de nemaipomenit de încântător. Degetele lui i se agățară de bucle, apoi îi apăsară capul pentru a o ține nemișcată, așa cum un bărbat ține strâns în mână un pahar de coniac când are într-adevăr nevoie. El își sorbi paharul cu săruturi adânci care îi făceau genunchii să se înmoaie.

O durere începu să-și facă simțită prezența între picioarele ei, neobișnuită și cu siguranță scandaloasă. Deși încercă să nu reacționeze, nu se putea abține să nu se aplece în brațele lui. În aparență, lucrul acesta îl provocă și mai tare, căci o prinse cu putere de talie, așezând-o în fața lui, cu trupurile lipite, în timp ce îi puse stăpânire pe gură asemenea unui aventurier îndrăzneț.

Ei îi plăcea, îi plăcea cât de intens și necontrolat era el. În urmă cu doi ani, tânjise ca Morgan să o dorească în acest fel, și în cele din urmă el făcea asta... chiar făcea asta!

Își aduse aminte cum fugise cu el și mai apoi cum scăpase de contrabandiști împreună cu el. Explozia de căldură și de emoție care își bătea joc de visurile sale prostuțe de fată. Acea nevoie sălbatică, aprinsă, care îi pârjolea inocența.

Ce era în neregulă cu ea? Cum putea să repete greșeala din urmă cu doi ani? Trebuia să îl demaște, nu să se arunce la gâtul lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar i se părea atât de firesc...

Pe deasupra, după episodul acesta, el nu mai putea nega legătura lor anterioară. Gândul acela înclina balanța de la nesiguranță la abandonare, iar ea se aruncă cu brațele în jurul gâtului lui, atingându-i pletele catifelate de pe ceafă. O năpădi mirosul de fier și de ulei de copite, făcând-o să se simtă amețită. Hefaistos o atrăgea în forjă, iar ea avea să sară de bunăvoie în foc, oh, da.

El își desprinse buzele de buzele ei înflăcărate pentru a-i șopti:

– Juliet... oh, iubire...

Doar el îi spusese vreodată „iubire"...

– Morgan... îi șopti ea.

El încremeni. Îndepărtându-se brusc, privi în ochii ei fără să înțeleagă. Apoi, căldura dispăru de pe chipul lui atât de brusc precum fierul încins cufundat în apă. Mâinile i se lăsară în jos, fără a o mai atinge.

– Ce naiba fac? Mai mult ca sigur că sunt nebun...

Răsucindu-se, se aplecă sprijinindu-se cu pumnii de masă. Umerii îi tremurau sub forța respirației tăioase, grele.

– Morgan?

Juliet păși în față și-i atinse spatele cu mâna.

El tresări la atingerea ei.

– Să nu-mi mai spui niciodată așa. Spune-mi Sebastian sau Lord Templemore, dar niciodată Morgan. Eu nu sunt el! Se întoarse iarăși cu fața spre ea. Ochii lui chinuiți străluceau în întuneric și trăsăturile îi era schimonosite de furie. Cred că am dovedit asta suficient.

Negarea lui îi înfipse un pumnal în inimă, și începu să tremure. Cu siguranță, nu avea de gând să continue cu minciunile având în vedere ceea ce tocmai împărtășiseră! Cum putea să facă asta?

– Te rog, Morgan, nu...

– Eu nu sunt Morgan! Își feri privirea. Nu sunt.

Doar mâna lui care tremura dând la o parte părul frumos, des de pe față îi trăda controlul aparent.

– Și încă un lucru: nici o femeie ruinată de un bărbat nu așteaptă doi ani pentru a-l distruge, când familia ei este pusă pe răzbunare. Nu le ascunde adevărul, nu vine în secret să-l acuze pe presupusul ei răufăcător. Privirea lui se întoarse înspre ea în timp ce își coborî vocea: Cu siguranță nu îl lasă să o sărute intim.

Întâlnirea ta cu fratele meu nu a fost deloc „groaznică", nu-i așa? Acesta a fost doar încă unul dintre testele tale.

Chiar intenționa să nege totul! Din tot acel infernal, mișelesc...

– Dar acum ar trebui să-ți dai seama, continuă el, răsucind pumnalul, că încercările tale de a mă prezenta ca un răufăcător sunt fără sens. Eu nu sunt bărbatul pe care îl cauți. Nu vei dovedi niciodată că sunt eu.

Dacă în acel moment Juliet ar fi avut în mână vreuna dintre armele lui îngrozitoare, cu siguranță el ar fi fost mort. Să fie în stare să stea aici și să o sărute cu asemenea pasiune, apoi să nege că a însemnat ceva pentru el, să nege întregul lor trecut împreună, în timp ce ea încă avea gustul lui pe buze...

Foarte bine, și ea putea juca acest joc. Dumnezeu știe că văzuse suficiente jocuri în societate astfel încât să fie capabilă să se descurce cu unul de-al ei. Dacă de asta era nevoie pentru a-l face să mărturisească adevărul.

– Ai dreptate. A fost un test. Dar l-ai trecut.

Schimbarea ei bruscă de tactică îl făcu să o privească cu suspiciune.

– Serios?

– Desigur. Mai întâi, prin reacția ta atunci când ți-am spus Morgan. Și, în al doilea rând, deoarece nu săruți deloc ca el.

– Vrei să spui deoarece el nu te-a sărutat intim.

– Nu. Pentru că el a pus mai mult sentiment. Așa derbedeu cum era, Morgan săruta cu profundă pasiune.

Mai bine ar muri decât să recunoască faptul că lordul făcuse același lucru. Dacă o putuse păcăli fără remușcare, el merita asta.

– Bineînțeles, asta e de așteptat din partea unui aventurier necugetat. Cei ca el excelează în aprinderea pasiunilor femeilor. În timp ce tu...

Se opri, ca și cum restul era perfect evident.

El o privi cu încăpățânare.

– În timp ce eu ce?

– Tu ești un gentleman, bineînțeles. Ești mult prea cuviincios pentru a săruta cu nesăbuință, și cu siguranță nu ai încerca niciodată să aprinzi pasiunea unei femei.

– Nu-mi poți spune că fratele meu te-a sărutat cu mai multă pasiune, deoarece eu știu că a fost exact invers. Sărutul său a fost... Se opri, dându-și seama prea târziu de greșeala lui. Ai spus deja că sărutul lui a fost cât se poate de cast.

Aha! În cele din urmă îi străpunsese armura infernală. Ea nu îi spusese că fusese doar un sărut; deja el făcuse o gafă. Lasă-l să creadă că ea renunțase la suspiciunile ei – lucrul acesta îl va liniști încât să lase garda jos.

Avea să-i folosească propria aroganță împotriva lui, să-i atace mândria la fiecare oportunitate cu comentarii „perfect inocente" despre trecut.

Ea ridică din umeri.

– Cast? Ei bine, asta este o chestiune cu totul diferită. Sărutul său se poate să fi fost „cast", după cum spui, și totuși a fost emoționant.

Abia își putu înăbuși zâmbetul la efectul minunat pe care cuvintele ei îl avu asupra lordului Templemore. Părea într-adevăr jignit.

– Vreau să spun că săruturile tale sunt perfect adecvate, dar...

– Adecvate! rosti el cu glas tunător.

– Dar e de înțeles, se grăbi ea să adauge, entuziasmându-se la această nouă tactică. Morgan era un bărbat de lume, în timp ce tu ai preferat să rămâi în afara ei. Nu se poate să fi avut prea mult întâlniri cu sexul frumos în timp ce ai stat izolat pe acest domeniu. Din câte știu eu, s-ar putea chiar să nu-ți placă femeile...

– Ce naiba... urlă el. Nu am o asemenea înclinație, femeie!

Ea clipi, nesigură de ceea ce insinua el.

– Ce înclinație?

Indignarea de pe fața lui se estompă puțin.

– Nu contează. Doar fii liniștită că-mi plac femeile suficient de mult.

Ea se forță să aibă o voce preocupată.

– Vai, Doamne! Cred că ai înțeles greșit. Nu spuneam decât...

– Știu ce spuneai, îi reteză el vorba. „Aventurierul nesăbuit" de frate-meu te-a dat gata cu săruturile lui romantice. Evident că de aceea îți dorești să-l găsești – ca să-l poți pedepsi pentru că nu s-a căsătorit cu tine așa cum jurase să facă.

El intenționa să dea lucrurilor o asemenea interpretare deoarece astfel își păstra neatinsă mândria. Dar ea nu-l va lăsa să-și păstreze vreo urmă de mândrie.

– Nici vorbă. Vreau să-l găsesc doar ca să aflu adevărul. Ar fi fost dezastruos dacă s-ar fi căsătorit cu mine așa cum a promis.

El făcu ochii mari.

– Nu te credeai îndrăgostită de el?

– Bineînțeles că mă credeam la momentul respectiv, altfel nu aș fi fugit cu el. Ce fel de creatură nemernică crezi că sunt? Făcu un gest de nepăsare cu mâna. Dar mi-am venit în fire când mi-am dat seama că el mă răpea. Nici o femeie inteligentă nu vrea să se căsătorească cu un bărbat de genul lui Morgan, chiar dacă îi face inima să bată cu putere și trupul să i se înmoaie și... Lăsă cuvintele să se piardă cu un zâmbet binevoitor. În timp ce tu, deși nu ai cele mai pătimașe săruturi, ești totuși un respectabil...

– ... gentleman, termină el, lăsând sarcasmul să i se strecoare în ton. Da, cred că înțeleg pe deplin ceea ce încerci să scoți în evidență.

– Te-am insultat. Îmi pare tare rău. Îi părea rău că nu începuse să facă asta mai devreme. Era îngrozitor din partea ei, dar îi făcea o plăcere enormă. Știi, am spus asta ca pe un compliment. O fată naivă s-ar putea îndrăgosti nebunește de un ticălos, dar o femeie rațională, matură știe că domnii cuviincioși – cum ești tu – sunt infinit mai de preferat decât derbedeii chipeși, deși săruturile cuminți ale domnilor nu tocmai...

Intenționat nu termină fraza.

– Nu-i fac inima să-i bată cu putere și trupul să i se înmoaie...

Părea că scotea cu forța cuvintele prin capătul îngust al unui burduf.

– Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta, să știi. După cum eu am încercat să...

– Suficient, doamnă, bombăni el... Am auzit mai mult decât doresc să aud despre cum sărută „domnii cuviincioși".

– Încercam doar să explic de ce m-ai convins că nu ești Morgan.

– Ai explicat al naibii de bine.

Părea că o să facă apoplexie.

Bine. Juliet spera că se va sufoca din cauza cuvintelor ei. Poate că data viitoare nu va sări să nege cine era. Iar ea voia din toată inima să existe o dată viitoare, acum că descoperise întâmplător modalitatea de a-l ataca. El își pierduse o parte din aroganța lui afurisită și poate că, dacă ea insista suficient asupra acestui fapt, el va obosi ca mândria lui să fie atacată și va țipa în gura mare că este Morgan, este bărbatul care o sărutase cu pasiune.

Ea avea nevoie de mai mult timp, atâta tot. Cumva trebuia să-i convingă pe Griff și pe Rosalind să mai stea o zi sau două în plus în Llanbrooke.

– Oricât de fascinantă a fost această discuție, zise el cu asprime, am ceva treabă de făcut, așa că dacă nu te superi...

– Oh, desigur, Lord Templemore. Făcu o reverență exagerat de formală. Îmi cer scuze că ți-am răpit atât de mult din timpul tău prețios.

Lucrul acesta poate că sunase puțin exagerat. El o privi cu suspiciune.

– Nu trebuie să ne împiedicăm de formalisme, cred, după ceea ce tocmai am făcut. Aș prefera să-mi spui Sebastian.

– Și eu aș prefera să recunoști că ai fost răpitorul meu. Mi-ar face viața cu mult mai ușoară. Dar se pare că nici unul dintre noi nu va obține ce-și dorește. Deci noapte bună, milord. Somn ușor.

Zicând aceasta, Juliet ieși din cameră, simțindu-se categoric mai bine decât se simțise în ultimii ani.

Capitolul 5

Căci diavolul găsește lucruri rele de făcut pentru mâinile leneșe.

Isaac Watts, „Împotriva lenei și relelor",
Cântece divine pentru copii, brodat
de Juliet Laverick la vârsta de șapte ani

Sebastian știu că avea necazuri când se trezi a doua zi dimineața cu o erecție nestăpânită. Naiba s-o ia!

Somn ușor, îi urase, tachinându-l, vsulpița ademenitoare. Ha! Ghicise oare că el va petrece noaptea agitându-se în așternuturi, odihna fiindu-i încărcată de vise neliniștite, aţăţătoare? Nu, nu ar fi bănuit niciodată un asemenea lucru, având în vedere că el era prea „cuviincios" pentru astfel de patimi.

Și ce era greșit cu sărutul lui, oricum? Adecvat, îl numise ea. Adecvat! De parcă el ar fi fost un plicticos în vârstă care nu știa cum să stârnească o femeie. Între timp, ea aproape că îl pusese în genunchi cu gura aceea a ei, la naiba, îl adusese în pragul nebuniei. Mica Juliet, cea angelică, dintre toate femeile!

Pe de altă parte, aceasta nu era vechea Juliet, fata romantică tânjind după dragoste, ca alte o sută de domnișoare de optsprezece ani, bine-crescute. Cu doi ani în urmă, fusese ușor să o convingă să-i creadă poveștile. Deși avusese nevoie de un autocontrol uriaș ca să reziste farmecelor ei, își tot repetase că ea abia ieșise de pe băncile școlii. Acest lucru îl împiedicase de fapt să pună mâna pe ea.

Până la final și la acel ultim sărut...

Înjură cu glas scăzut. Această Juliet matură era mult prea inteligentă pentru propriul său bine. Impertinenta drăcoaică încercase cu finețe să-l prindă în cursă și să-l facă să-i spună adevărul – mai întâi, dictându-i argumentele ca un mic Napoleon, iar apoi, când asta nu funcționase, pretinzând că „fratele lui" o pângărise.

Ah, dar el avusese partea lui de răzbunare, nu? Dovedise că era o mincinoasă... și astfel înrăutățise lucrurile. Ce idiot sărută o femeie ca să dovedească faptul că el nu era cine credea ea? În loc să stea departe de ea?

La naiba, ea știa precis cum să-l provoace cu cercetarea ei inteligentă a trecutului și cu observațiile sale inocente despre abilitățile lui cu femeile... Ca să nu pomenim de un trup creat cu scopul precis de a scoate un bărbat adult pe deplin din minți, o gură atât de seducătoare că s-ar fi putut desfăta cu ea o jumătate de noapte...

Privi încruntat spre mădularul care transformase așternutul într-un cort.

– Vezi ce m-ai forțat să fac? Tu, blestematule, curvarule...

Naiba să-l ia, acum vorbea cu penisul său. Ce urma?

Se uită spre fereastră, uşurat să vadă că dormise neobişnuit de mult şi că soarele era sus pe cer. Cu puţin noroc, Juliet şi rudele sale pisăloage erau deja în drum spre Londra. Bineînţeles, judecând după modul în care decursese viaţa lui în ultimul timp, era probabil mult prea optimist să spere asta.

Bombănind astfel despre bătăile de cap cauzate de femei, coborî din pat pentru a-şi arunca apă rece pe faţă. Deşi ar fi trebuit să o arunce pe obraznicul său mădular. Privi aspru la indispensabilii umflaţi.

– Ce naiba crezi?

Porţiunea deloc pocăită a anatomiei sale se clătină indiferentă.

– N-ai fost niciodată genul care să stea drepţi pentru fiecare faţă drăguţă – de ce trebuie să o faci pentru ea, dintre toate femeile?

Ştia de ce: fiindcă se transformase într-o femeie încântătoare. Dar orice bărbat care acţiona după impulsul propriului mădular se îndrepta direct spre dezastru.

Foarte bine. Naiva, adorabila Juliet crescuse. Se schimbase, dintr-un copil care se juca de-a femeia, într-o femeie care se juca de-a Dalila. Asta nu însemna că el ar trebui să o lase să-şi exerseze farmecele femeieşti abia dobândite asupra lui.

Deşi, în cele din urmă, noaptea trecută, ea păruse că îl crede, o singură scăpare a lui putea încă să o facă să se răzgândească, deci trebuia să fie atent, să rămână în gardă. Trebuia să ţină minte că îngerul inocent care lua orice cuvânt de-al lui drept bun crescuse şi devenise o prefăcută, calculată... ispititoare... seducătoare...

Din nou desfrânatul lui mădular îi crea probleme.

– Opreşte-te! mormăi la el. Nu faci decât să înrăutăţeşti totul.

– Milord? se auzi o voce din spatele lui.

La naiba, nu-l auzise pe valetul lui intrând.

– Nimic, Boggs. Gândeam cu voce tare. Şi, oricum, de când naiba nu mai baţi la uşă?

– Scuzele mele, Domnia Voastră. Am crezut că v-am auzit strigându-mă.

„Nu, vorbeam cu penisul meu cel îndărătnic." Nu prea putea să spună asta, nu?

– Nu are nici o importanţă. Adu-mi hainele, bine?

Avea nevoie de un moment să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Astăzi vă îmbrăcaţi pentru munca la pistoale, milord? Sau pentru a întreţine oaspeţii?

Sebastian stătea tot cu spatele la valet.

– Cu siguranţă, oaspeţii au plecat deja.

– Nu, milord. A nins cu putere astă-noapte. Zăpada este de treizeci de centimetri sau poate mai mult. Va dura o zi sau două să se topească.

El gemu.

– Ceea ce înseamnă că oaspeţii mei stau până se topeşte.

– Nu văd să aibă prea mult de ales. Nu pot pleca la Londra prin zăpada asta.

Ce catastrofă! Două zile de comentarii vesele de-ale lui Juliet şi de întrebări iscoditoare de-ale lui Knighton, iar el şi-ar pune şi gâtul în ştreang pentru a scăpa de ei. Pe deasupra, dacă Morgan sosea în timp ce ei erau aici? Asta ar fi pur şi simplu un dezastru.

Abia aştepta să pună mâna pe unchiul care îi crea probleme. Când Sebastian va termina cu el, unchiul Lew nu va fi atât de dornic să ofere adăpost străinilor periculoşi.

Boggs îşi drese vocea.

– Milord? Hainele dumneavoastră?

– Da. Mai am costumul acela de dimineaţă din lână care îţi place ţie atât de mult? Acela cu vesta din catifea cu model pe care nu o port niciodată?

– Oh, da, milord, îl aveţi!

Boggs fusese întotdeauna dornic să-şi îmbrace stăpânul „într-un rând elegant de haine", după cum spunea el. Bietul om nu apuca niciodată să-şi demonstreze talentul ca valet. Jumătate din timp, Sebastian umbla în bumbac flanelat. Nu se păta ca materialele mai rafinate, deci nu distrugea un rând de haine la fiecare oră.

– Îl voi purta atunci.

– Şi ciorapii de mătase? zise Boggs plin de nădejde.

Sebastian îşi ascunse un zâmbet.

– Da, Boggs, şi ciorapii de mătase.

– S-ar putea să avem probleme cu lavalierele, gândi Boggs cu voce tare în timp ce se grăbea spre garderobă. A trecut atât

de mult timp de când am legat una complicată încât s-ar putea să am nevoie de câteva încercări. Dar trebuie să aveți măcar un nod matematic sau gordian. Acelea sunt suficient de impresionante, cred, pentru costumele de calitate superioară, deși...

El ignoră ezitările lui Boggs, ușurat că discuția despre îmbrăcămintea lui din ziua aceea nu numai că îi dăduse o preocupare valetului său, ci îi potolise și neastâmpăratul mădular. Până când Boggs se întoarse cu costumul, era din nou suficient de prezentabil pentru a sta în compania cuiva...

Dură o oră întreagă ca Boggs să-l îmbrace, dar de data asta Sebastian suportă chinul. Astăzi mai mult decât oricând, trebuia să arate desăvârșit. Nu era sigur în ce măsură bogăția lui îl influența pe Knighton, dar orice era de ajutor.

Apoi mai era și Juliet. Îmbrăcămintea lui banală de ieri contribuise probabil la percepția ei absurdă despre el cum că ar fi un țăran prost căruia îi lipsea orice cunoștințe despre cum să satisfacă o femeie. Asta îi va reaminti de poziția și de responsabilitățile lui, ceea ce făcea imposibil acel comportament „necugetat" care o atrăsese înainte. Îi va reaminti și lui – de datoria față de familia și de domeniul lui. S-ar putea să îl împiedice să își piardă stăpânirea de sine data viitoare când avea să fie în preajma ei.

De îndată ce Boggs termină, Sebastian se îndreptă spre salonul pentru micul dejun, dar se trezise atât de târziu încât nimeni nu era acolo. Slavă Domnului. Avea nevoie de timp să plănuiască lucrurile. Le spusese oare Juliet rudelor ei despre conversația lor de noaptea trecută? Nu credea că o făcuse, deoarece n-ar dori să recunoască faptul că se întâlnise singură cu un bărbat. Iar el nu și-o putea imagina că ar putea da în vileag săruturile acelea pe care le împărtășiseră. Acele săruturi cu totul necugetate, incredibil de erotice...

Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta! Sau la opiniile ei afurisite de după aceea. Se încruntă furios. Bine, nu atrăsese foarte mult interes din partea femeilor disponibile din societate în ultimii ani; dar asta nu însemna că nu putea săruta perfect!

În plus, el era cel care o sărutase prima dată, cel care „îi făcuse inima să gonească și trupul să i se topească". Ea pur și simplu născocise o asemenea amintire așa cum erau înclinate multe

femei să facă. În mintea ei „Morgan" devenise un aventurier nesăbuit care îi sucise mințile cu pasiune, iar fratele respectabil nici nu se putea compara. Data viitoare când o va avea în brațe, la naiba, îi va arăta ce putea face un gentleman respectabil când își punea în minte.

Oftă adânc a frustrare. Ce își închipuia? Nu avea s-o mai țină iarăși în brațe, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuia să stea departe de ea – era absolut imperios necesar. Dacă Knighton sesiza măcar că ar fi existat vreun sărut...

Sebastian scrâșni din dinți. Familia ei era hotărâtă să se dovedească o enormă bătaie de cap, indiferent de ce făcuse el. Servitorii îi aduseră micul dejun obișnuit, pâine prăjită și gem, iar el devoră mâncarea, înghițind-o cu câteva guri de ceai. Apoi se îndreptă cu pași mari spre biroul lui, sperând să se îngroape în muncă. Vederea lui Knighton aflat deja acolo îi spori proasta dispoziție. Bărbatul acela nu avea nimic mai bun de făcut decât să stea să-și aștepte dușmanii?

Ținându-și în frâu agitația, se duse spre masa de lucru.

– Bună dimineața, domnule Knighton. Valetul m-a informat că s-ar putea să fiți nevoiți să mai rămâneți câteva zile la Charnwood Hall.

Cel puțin nici Knighton nu părea deloc fericit de asta.

– Îmi cer scuze pentru deranj, dar vizitiul mi-a spus că deocamdată este imposibil de ajuns în oraș. Trebuie să profităm de ospitalitatea dumitale încă puțin.

Cu siguranță Knighton nu se purta ca și cum Juliet l-ar fi pus în gardă. Deci probabil că într-adevăr nu spusese nimic, lucru pentru care el era recunoscător.

Sebastian zâmbi cât de amabil reuși.

– Măcar atât pot face și eu. Casa mea este a voastră, și sunteți bine-veniți să rămâneți cât doriți. „Sau până când pot scăpa de voi."

Sperând că discuția se terminase, Sebastian se așeză la birou, dar nu avu noroc. Knighton continua să stea acolo. Oftând, Sebastian îi făcu semn spre un scaun.

– Te rog, domnule, spune-mi ce te preocupă.

Knighton se așeză țeapăn.

– Am o cerere, Templemore. N-am nici un drept să-ți spun cum să te porți în propria casă și după acțiunile mele pripite de ieri... Zâmbi jalnic. După ziua de ieri, n-am deloc vreun drept de a-ți spune ceva. Dar în calitate de tutore actual al lui Juliet, aș aprecia dacă ai sta departe de cumnata mea cât timp suntem aici.

Bărbatul era cât se poate de direct.

– Desigur. Cum dorești.

Ușurarea străluci pe chipul lui Knighton.

– Nu că m-aș aștepta să alergi după ea. Doar că toate astea sunt și așa dificile pentru ea. În ciuda discuției de ieri, ea încă mai insista seara trecută înainte de cină că dumneata ești Morgan Pryce.

– Nu pot spune că o învinovățesc, declară el cu calm, deși greutatea dezastrului iminent îi atârna deasupra capului.

Chiar dacă Juliet nu spusese familiei ei despre discuția de seara trecută, se pare că le expusese argumentele înainte. Knighton făcu un semn indiferent cu mâna.

– Indiferent de ce ar crede sentimentala mea tânără cumnată, eu nu sunt atât de prost încât să cred că un bărbat de importanța dumitale are nevoie să pună la cale o răpire. Dar Juliet... Ridică din umeri. Această situație a supărat-o foarte tare. Vederea bărbatului care i-a făcut rău i-a trezit amintiri, și, având în vedere că nu poate să-l vadă pe fratele dumitale adus în fața justiției, vrea în schimb să te folosească în acest scop. Astfel se amăgește că dumneata ești el.

– O reacție de înțeles.

Pentru copilul care fusese Juliet odată. Dar nu pentru noua Juliet. Nu, ea știa exact ce urmărea. Sau cel puțin știuse când venise la atelierul lui seara trecută. Din fericire, fusese deturnată de sărutul lui „adecvat", naiba s-o ia!

Dar aceea era doar o soluție temporară. În cele din urmă, vor afla cu toții adevărul – numai dacă se întorcea Morgan. Când va veni ziua aceea, era bine să fie pregătit. Să știe exact cât de furioasă era Juliet și cât de departe ar putea duce lucrurile.

– Ai putea explica, totuși, de ce Lady Juliet este atât de pusă pe răzbunare. Din ceea ce mi-ai spus, fratele meu nu i-a făcut de fapt nici un rău și nu s-a atins de fecioria ei.

Un sentiment sumbru de vină cuprinse fața lui Knighton.

– Nu știm cu adevărat ce-a făcut.

Knighton se simțea răspunzător de răpire? La urma urmei, Crouch urmărise să se răzbune pe lui el. Knighton continuă cu răceală:

– Ne putem baza doar pe cuvântul ei în această poveste, și, în timp ce ea insistă că fratele dumitale n-a atins-o niciodată, mie îmi vine greu să cred.

Sebastian se crispă, cu atât mai mult cu cât Knighton avea tot dreptul să fie suspicios.

– Fratele meu este un gentleman, domnule.

– A răpit-o. Acesta nu este un comportament de gentleman în nici o societate pe care să o știu și eu.

– Adevărat, recunoscu Sebastian, cuvântul ieșind cu greu din gâtlejul încordat. Spune-mi ceva. Dacă din întâmplare fratele meu s-ar întoarce în Anglia...

– Ai spus că a pierit împreună cu *Oceana*, îl întrerupse Knighton, îngustându-și privirea.

– Și n-am nici un motiv să cred altfel. Ai văzut scrisoarea. Dar, ca om care are afaceri în domeniul comerțului, știi că oamenii se întorc de pe mare după mulți ani petrecuți în străinătate, după ce familiile lor au abandonat speranța de a-i vedea din nou. Mărturiile pot fi greșite, informațiile, pierdute... Noi încă n-am abandonat speranța.

Când expresia de pe chipul lui Knighton deveni compătimitoare, Sebastian simți un junghi de vinovăție.

– Deci, dacă Morgan se întoarce, ce vei face?

Mila lui Knighton dispăru.

– De ce întrebi? Ca să-l poți ascunde de noi? Să-l avertizezi?

– Nu, firește că nu. Ai tot dreptul să cauți o compensație. Doar vreau să știu ce formă va lua această compensație. Să mă pregătesc, cum ar veni.

Privirea albastră a lui Knighton deveni ca de oțel.

– Aș vrea să fie adus în fața justiției pentru răpire.

Sebastian simțea lațul strângându-i-se în jurul gâtului – la naiba, Knighton avea un caracter răzbunător.

– Asta ar însemna un scandal pentru familia dumitale și pentru Juliet.

– După cum am spus, asta aş dori. Dar ea ar trebui să depună mărturie şi asta ar ruina-o. Mai ales odată ce ar deveni evident faptul că a părăsit Stratford din proprie voinţă.

Sebastian se relaxă.

– Atunci ce altceva vă rămâne?

– Aş putea să-l provoc la duel. Asta ar pune capăt rapid situaţiei.

Naiba să-l ia, duelurile niciodată nu rezolvau nimic. Tatăl lui Sebastian era o dovadă pentru asta.

– Îţi place să lupţi, nu? Când Knighton se zbârli, adăugă în pripă: Dar n-ar putea ispăşi Morgan o pedeapsă care să nu necesite zburarea creierilor? S-ar putea căsători cu Juliet. Asta ar îndrepta lucrurile.

Odată ce Morgan era aranjat, nu era nici un motiv ca Sebastian să nu se căsătorească cu Juliet.

Knighton sări în picioare de furie.

– Dumnezeule, omule, eşti nebun? Nu l-aş lăsa pe nenorocitul ăla să o atingă, cu atât mai puţin să se însoare cu ea. Ce fel de ispăşire ar fi aceea? Să-i oferim mâna acelei fete dulci în schimbul trădării sale! Însăşi ideea este revoltătoare!

Revoltător era un cuvânt destul de puternic. În plus, ea nu mai era o „fată" şi putea să hotărască singură.

– Ea s-ar putea să nu găsească acest lucru atât de revoltător. A mai fugit cu el o dată înainte.

Desigur, în mod surprinzător, fusese neimpresionată de săruturile lui Sebastian de noaptea trecută – dar el putea să schimbe acel lucru.

– Mă gândesc doar la ce e mai bine pentru cumnata dumitale şi nu la lovitura adusă mândriei dumitale.

Knighton se încordă.

– Cel mai bun lucru pentru Juliet este ca ea să nu se căsătorească cu netrebnicul ăla.

Temperamentul lui Sebastian se aprinse.

– Atunci o altă pedeapsă, poate. O compensaţie financiară? Deoarece aş fi bucuros să ofer acest gen de recompensă în numele fratelui meu – o sporire semnificativă a zestrei ei, astfel încât va putea să-şi găsească un soţ indiferent de orice bârfe.

Knighton îşi îndreptă postura cu mândrie.

– N-am venit aici să stoarcem bani de la dumneata pentru nenorocirea cumnatei mele, te asigur.

Împuns de blamarea lui Knighton, Sebastian se ridică.

– Nu la asta m-am referit...

– Juliet nu are nevoie de fonduri de la dumneata. Îl privi cu asprime pe Sebastian. Dacă mă mai întâlnesc vreodată cu fratele dumitale, mă voi răzbuna singur. Mă voi asigura că va fi ruinat – în marină, în societate, în afaceri, în orice fel pot ajunge la el. Şi te asigur că ştiu cum s-o fac.

Fără îndoială. Se zisese cu speranţa unchiului Lew că Knighton ar putea fi rezonabil.

– Dar având în vedere că e puţin probabil ca el să se întoarcă şi eu sunt lipsit de şansa asta, continuă Knighton, trebuie să mă mulţumesc să-mi ajut cumnata să treacă peste această chestiune urâtă. Ceea ce înseamnă să o ţin departe de dumneata. De curând a început să arate puţină vioiciune, dar aceasta ar putea dispărea dacă la vederea feţei dumitale ea începe să stăruie asupra trecutului.

Sebastian îşi înfrână o replică aprinsă.

Vederea feţei lui părea doar să o încurajeze pe Juliet, judecând după „vioiciunea" ei de noaptea trecută. Familia ei nu o cunoştea nici pe jumătate la fel de bine pe cum credeau. De fapt, de aceea fusese de acord atât de uşor cu planurile lui de prima dată. Se săturase să fie cocoloşită şi tratată precum un copil. Dorea să-şi întindă aripile, şi nesăbuitul de „Morgan" o lăsase să facă acest lucru.

Păcat că singurul lucru pe care dorea să îl întindă acum era gâtul lui „Morgan". Indiferent ce spunea ea că nu dorea răzbunare, mânia ei de seara trecută dovedise contrariul.

– Deci vă veţi aduce contribuţia ca gentleman? întrebă Knighton cu mândrie.

Sebastian încuviinţă abia vizibil din cap.

– O voi evita pe cumnata dumitale, dacă doreşti.

Acum, bine ar fi dacă şi ea l-ar evita pe el, şi astfel ar putea trece în siguranţă peste toate până când plecau ei.

– Mulțumesc. Oarecum potolit, Knighton se îndreptă spre ușă, apoi se opri ca să adăuge: Regret că trebuie să te deranjăm, dar nu avem ce face. Te asigur că, de îndată ce drumul este curat, vom porni la drum.

Apoi plecă, slavă Domnului. Sebastian auzise suficient de la sâcâitorul cumnat al lui Juliet pentru o singură zi.

Dar chinul lui nu se terminase. O oră mai târziu, un ciocănit în ușa biroului precedă intrarea lui Lady Rosalind. La naiba, câți aveau de gând să-l deranjeze astăzi? Curând, și servitorii lui Knighton vor intra cu acuze și învinuiri.

Încercând să-și ascundă iritarea, puse deoparte un articol despre tunderea oilor.

– Bună dimineața, Lady Rosalind. Se ridică și arătă spre scaunul pe care soțul ei îl eliberase mai devreme. Te pot ajuta cu ceva?

– Sper.

În timp ce se așeza, îi aruncă un zâmbet orbitor care îi lumină fața durdulie, lăsând să se vadă ceea ce trebuie să-l fi atras la început pe Knighton spre ea.

– Înțelegi... asta este... Nu știu cum să încep, dar trebuie să vorbesc cu dumneata despre... ei bine...

– Lady Juliet, termină el în timp ce își reluă locul pe scaun.

– Da! De unde ai știut?

– Spune-i intuiție, zise el sec. Vrei să stau departe de ea în timpul vizitei voastre, presupun.

Poate că putea să poarte această conversație pur și simplu conducând-o prin avertismentele date deja de soțul ei.

– Nu, pe cuvânt! Câtuși de puțin! Asta ar fi un dezastru!

El clipi nedumerit.

– Poftim?

– Oh, Doamne, văd că te-am șocat. Am o tendință de a face asta oamenilor. Poate că ar trebui să încep cu începutul.

– Firește.

Pentru numele lui Dumnezeu, câte discuții prelungite despre Juliet Laverick mai trebuia să îndure înainte ca totul să se sfârșească?

Lady Rosalind își aranjă șalul pe umeri.

– Vezi dumneata, Juliet a fost foarte afectată de acțiunea fratelui dumitale de acum doi ani. Au schimbat-o profund.

„Adică a devenit încăpățânată, îndărătnică și înnebunitoare?"

– În ce fel?

– În ciuda faptului că locuiește cu noi la Knighton House și are toate oportunitățile să se miște în cele mai bune cercuri, nu este fata fericită care era odată. Râde mai puțin și petrece multe ore în contemplare. Lady Rosalind oftă precum cineva dominat de nevoia presantă de a-și face familia să intre în rând cu lumea. Aș fi vrut să o poți vedea înainte să se întâmple totul. Era o copilă încântătoare, poate puțin prea maleabilă, și naivă, dar plină de bucuria vieții. Era întotdeauna gata să creadă ce e mai bun despre toată lumea. Acum este mai prevăzătoare, chiar cinică.

– O schimbare normală. Nu ai vrea să rămână copilă pentru totdeauna.

– Nu. Dar răpirea nu este cea mai bună modalitate de a fi aruncat în viața adultă.

Sebastian rămase tăcut, simțind cum conștiința i se zvârcolește. Naiba s-o ia de treabă, el se străduise din răsputeri, o protejase de alți bărbați și îi rănise doar mândria. Dar acestea erau scuze. Rănirea mândriei unei fete aflate în pragul vieții de femeie o putea distruge pentru totdeauna. Și în aparență o făcuse.

– Când ne-a fost trimisă înapoi, apatia ei ne-a făcut să credem că tânjea după fratele dumitale, că și după ceea ce făcuse, era posibil să mai aibă sentimente pentru el.

Dar Juliet negase chiar acest lucru noaptea trecută, pretinzând că, după ce își dăduse seama că Morgan era un ticălos, nu mai dorise să aibă deloc de-a face cu el.

– Și apoi? iscodi el, impulsul impetuos de afla adevărul măcinându-i din prudență.

– Apoi a devenit înnebunită după activități domestice, mai ales lucrul cu acul. Brusc a început să petreacă ore întregi brodând, și cosând, și refăcând rochii vechi... și cine mai știe ce. Își va distruge vederea în curând.

El se străduí să nu zâmbească.

– Și pentru asta îl învinovățiți pe fratele meu.

Ea își ridică bărbia rotundă.

– De fapt, chiar dau vina pe el.

– Deci ea nu avea nici un interes pentru activitățile domestice înainte?

– Nu, nu, nu la asta mă refer, zise ea exasperată, ca și cum el înadins pricepea greu. Ideea este că s-a îngropat în preocupări casnice pentru a evita să dea piept cu viața. Acțiunile fratelui dumitale au făcut-o să devină sperioasă.

Chiar așa? El nu observase să fie sperioasă când vorbise despre cum îi va ține un pistol la tâmplă.

– Și încăpățânată, de asemenea, continuă Lady Rosalind. Deși a avut multe oferte de căsătorie, ea continuă să le refuze pe toate.

– Serios?

Aha, deci el nu fusese singurul „domn respectabil" ale cărui săruturi nu se ridicaseră la înălțimea așteptărilor ei. Și evident, presupusa bârfă care îi adusese aici nu îi ținuse pețitorii departe.

– Poate că pur și simplu e pretențioasă.

– De curând l-a refuzat pe ducele de Montfort, unul dintre cei mai doriți burlaci din Londra.

Sebastian se încruntă.

– Asta dovedește ce-am vrut să spun. Montfort este un libertin înverșunat. Nu e deloc potrivit pentru a fi soț.

Ideea ca Montfort să se apropie câtuși de puțin de Juliet îl făcut să-și dorească să lovească ceva, de preferat fața încrezută a lui Montfort.

Ea păru uimită.

– N-am auzit niciodată asta.

– Poate că s-a schimbat din vara în care a fost aici, când tatăl lui și al meu făceau ravagii împreună în Țara Galilor pe vremea tinereții mele. Dar mă îndoiesc.

Din ceea ce își putea aduce aminte, ducele fusese o versiune mai tânără a taților lor, genul total nepotrivit pentru Juliet.

– Ei bine, poate că ea a avut dreptate în această privință. Dar au fost alții, gentlemeni cât se poate de drăguți, care ar fi fost soți buni, și nici unul nu i-a plăcut.

– Și crezi că asta este vina fratelui meu.

Aplecându-se în față, ea își coborî vocea la un murmur confidențial.

– Cred că și l-a imaginat pe Morgan în mintea ei drept un bărbat impresionant – o legendă neînfricată la înălțimea căruia nici un alt bărbat nu se poate ridica. După cum spune Shakespeare: „C-o slăvim astfel, ni-i amintirea ei mai scumpă". Ea tânjește după el, chiar și disprețuindu-l. Într-o clipă e un erou pentru că a salvat-o în cele din urmă, și în următoarea este un monstru pentru că a răpit-o în primul rând. Și oscilează între o opinie și cealaltă.

– Ciudat, dar ea nu oscila ieri. Îl displăcea vădit pe fratele meu.

– N-ai văzut-o în cealaltă stare. Câteodată stă ore întregi lucrând cu acul, cufundată în adâncă...

– ... contemplare. Da, știu. Lady Rosalind, dacă ai putea trece la subiect.

– Scuze. Mi se pare că prezența dumitale în această perioadă de apropiere forțată ar putea-o ajuta pe Juliet. Dumneata semeni perfect cu fratele dumitale, dar aveți caractere diferite.

La naiba, era la fel de rea ca și sora ei.

– Cum poți fi atât de sigură de caracterul meu? Abia m-ai cunoscut.

Dacă pomenea măcar cuvintele „respectabil" sau „cuviincios", avea s-o arunce afară din birou. Ea își dădu ochii peste cap în mod dramatic.

– Recunosc un gentleman cu caracter bun când văd unul. Soțul meu se prefăcea că e doar un om de afaceri când l-am întâlnit și am văzut limpede dincolo de deghizarea lui.

Juliet îi spusese ceva total diferit în urmă cu doi ani, dar el se îndoia că ar fi fost în avantajul lui să o corecteze pe Lady Rosalind. În plus, cel puțin ea avea bunul-simț de a vedea responsabilitatea și datoria ca pe niște bunuri de preț, nu ca pe capcanele unui nătâng.

– Foarte bine. Ai hotărât că sunt un bărbat cu un caracter bun. Cum o ajută acest lucru pe sora dumitale?

– Dacă ar putea petrece timp cu dumneata – să-și dea seama că fața pe care și-o amintește este doar o față ca oricare alta – s-ar

putea să-i îmblânzească reacțiile față de acea perioadă a vieții ei și s-o ajute să și-o scoată din minte o dată pentru totdeauna.

Era cea mai ciudată argumentație logică pe care o auzise vreodată. Și din privirea vicleană pe care Lady Rosalind i-o aruncă, își dădu seama că nici măcar nu era motivul ei real. Dar de ce naiba ar vrea ca el să petreacă timp cu sora ei? Dacă nu cumva...

Un zâmbet ușor i se răspândi pe chip. Ei, ei, deci Lady Rosalind hotărâse ca el să fie pețitorul surorii ei. Aceea era singura explicație care avea noimă. În aparență, deși ea obiectase față de Morgan Pryce, nu avea nici o obiecție față de fratele lui, Sebastian, baron și singur proprietar al Charnwood.

Dacă nu ar fi atât de ridicol, ar considera acest lucru amuzant. Ea dorea ca Juliet să se mărite cu el, Knighton dorea opusul și Juliet îi voia capul – capul lui Morgan – pus pe tavă. În ce situație drăcească îl băgaseră!

Nu, asta nu era corect. El singur intrase în ea. Unchiul lui ar spune că merita toate neplăcerile care se abăteau asupra lui acum.

– O idee neobișnuită. Se gândi cum să răspundă. Dar când soțul dumitale m-a vizitat la birou mai devreme, a susținut că i-ar fi mai bine să stea cât mai departe de mine posibil.

Oftatul ei adânc trăda exasperarea.

– Te rog să-l ignori. Habar n-are ce e mai bine pentru sora mea. Eu o cunosc mult mai bine, te asigur.

Sebastian începu să se întrebe dacă cineva din familia ei o cunoștea pe Juliet. Nu era foarte sigur nici că el o cunoștea.

– Dar poate că a avut dreptate într-o privință. S-ar putea ca nici ea să nu-mi dorească prezența.

– Tâmpenii, de ce să nu vrea? Ești un domn drăguț, bine educat și politicos. Îi zâmbi larg. Și ești și chipeș pe deasupra. Ce femeie nu s-ar bucura să fie în compania dumitale?

– Ce femeie, într-adevăr, zise o voce dinspre ușă, și Knighton intră. Draga mea, dacă aș fi știut măcar că evaluezi bărbații chipeși pentru potrivirea lor ca parteneri, aș fi venit să te caut mai devreme.

Deși rosti amuzat aceste cuvinte, felul în care îi arunca priviri ucigătoare lui Sebastian îi contrazicea tonul nepăsător. Lady Rosalind râse ridicându-se.

– Nu fi prostuț! Și unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? Te-am căutat peste tot.

– Se pare că nu suficient de mult. Încă privindu-l aspru pe Sebastian, îi întinse mâna, iar ea o luă. Scuză-mă, Templemore, dar eu și soția mea avem niște chestiuni de discutat.

– Bineînțeles, murmură Sebastian.

Minunat. Acum Knighton avea mai multe motive să-i vadă gâtul în știreang. Porniră spre ușă, apoi Lady Rosalind se opri. Aruncându-i o privire, spuse:

– Deci ne-am înțeles?

– Mă voi gândi la asta.

Ar fi spus orice ca să-i scoată pe ea și pe soțul ei gelos afară din birou.

Plecară, și în timp ce pașii lor răsunau pe hol, îl auzi pe Knighton întrebând-o:

– Despre ce-a fost vorba?

Dar răspunsul ei nu îl mai putu auzi.

Rămase holbându-se la șirul de cărți care împrejmuiau biroul precum centurioni ai cunoașterii. Păcat că nici una dintre ele nu conținea sfaturi pentru această bătălie în care nimerise.

„Ai putea să te căsătorești cu ea – asta ar rezolva totul." Ideea îi veni din nou, ca un efect stăruitor al uneltirilor lui Lady Rosalind. Totuși, el nu o respinse imediat.

Nu avea nici o aversiune față de căsătorie. Desigur, avusese întotdeauna de gând să se căsătorească într-o bună zi. Cineva trebuia să lase un moștenitor, și el era acea persoană. Atunci de ce să nu se căsătorească cu Juliet? Cum putea să compenseze mai bine felul în care îi ruinase viața decât asigurându-i viitorul? Nimeni nu putea nega faptul că ar fi o soție potrivită. Ei îi plăcea să aibă grijă de oameni – era infirmiera tatălui ei când o cunoscuse. Din ce spusese Lady Rosalind și din ceea ce își amintea el din timpul petrecut împreună, avea înclinații casnice.

Și nu ar exista probleme în dormitor, fără îndoială.

La acest gând, sângele îi pulsă nebunește în tâmple... și în altă parte. Cu o înjurătură, el se ridică și se duse să-și toarne niște

coniac. De obicei nu bea atât de devreme ziua, dar având în vedere circumstanțele...

Stătea acolo sorbind din coniac în timp ce se gândea la această nouă idee. Bineînțeles, Knighton ar face un scandal monstruos, mai ales odată ce afla că Sebastian era răpitorul ei. Și dacă Knighton interzicea căsătoria, bănuia că și tatăl ei va face același lucru. Totuși, Juliet era o femeie adultă – aproape de vârsta măritișului – și exista întotdeauna posibilitatea să fugă să se căsătorească la Gretna Green.

Își dădu ochii peste cap. De parcă ea ar mai fugi vreodată cu un bărbat, chiar și cu fratele bogat și nobil „al lui Morgan". Fratele respectabil, plictisitor al lui „Morgan".

Singura modalitate în care ar funcționa ar fi dacă el păstra secretul față de ea până după nuntă. Lucrul acesta nu îi lăsa mult timp la dispoziție. Și însemna că trebuia să-i facă curte ca el însuși, nu ca Morgan, „aventurierul nesăbuit" la care ea ținuse odată.

Dar era o soluție excelentă – să o tenteze cu căsătoria înainte ca Knighton să se prindă. Până în momentul în care Sebastian trebuia să dezvăluie adevărul, ar fi putut să reușească să detensioneze complet situația.

Bău și restul coniacului. Cât de dificil putea fi? Deja o avea pe Lady Rosalind ca aliat. O câștigase o dată pe Juliet din postura de Morgan – de ce să nu o facă și în calitate de Sebastian? Bine, se gândi țâfnos, ea nu părea să-l găsească pe Sebastian atât de incitant. Dar el putea să schimbe toate astea. Era sigur de acest lucru.

Un foșnet de satin în pragul ușii îl făcu să ridice privirea la timp pentru a o vedea pe Lady Juliet apropiindu-se cu pași hotărâți de biroul lui. Își ascunse un zâmbet. Dacă ar ști măcar la ce se gândea el...

– Intră, milady, glumi el în timp ce ea se apropia.

Lumina slabă din încăpere estompa culoarea de aur a părului ei, cu toate astea strălucea drăgălașă și proaspătă ca o narcisă abia deschisă. Da, ar fi într-adevăr o soție bună pentru el.

Potolindu-și exaltarea prematură, își mai turnă un strop, își duse paharul la birou și se așeză.

– Ce dorești de la mine acum? Dintr-un impuls, adăugă: Alte demonstrații ale... ale lipsei tale de experiență în anumite privințe?

Ea îl privi piezișe.

– Nu vorbi cu mine de parcă aș fi un copil idiot.

– Nu mi-am dat seama că făceam asta.

– Eu nu sunt nătăfleața naivă care eram când am fugit cu fratele tău.

„Nu, cu siguranță nu ești", se gândi el, „dacă ai fost vreodată".

– Și, deși familia mea poate insista să mă trateze ca și cum sunt proastă și cât se poate de incapabilă să știu ce vreau, nu voi accepta ca tu să faci acest lucru.

– Bine.

Tonul uniform și acordul solemn părură să o ia prin surprindere. Ochii de culoarea vinului de Xeres îl fixară.

– Am să-ți fac o propunere.

Un zâmbet ridică colțurile buzelor lui Sebastian.

– Lasă-mă să ghicesc – vrei să stau departe de tine atâta timp cât sunteți blocați aici.

– Nu!

– Vrei să te curtez cât timp ești aici.

– Cu siguranță nu!

Dar ea roși, și asta îl făcu să se oprească. Poate că săruturile lui nu fuseseră chiar atât de plictisitoare, la urma urmei. Lăsându-se pe speteaza scaunului, trecu un deget peste buza paharului cu coniac. Lucrul acesta era al naibii de contrariant, iar el se distra de fapt foarte bine.

– Repet doar cele două propuneri pe care cumnatul și sora ta mi le-au făcut separat azi-dimineață.

Roșeața din obrajii ei se accentuă până la un roșu furios.

– Griff și Rosalind au vorbit cu tine despre mine?

– Da.

– Oh, le stă în fire. Băgăcioși, amândoi.

– Sunt întru totul de acord. Se aplecă înainte. Spune-mi, dacă nu vrei să stau departe de tine, dar, cu toate astea nu mă vrei nicăieri în apropierea ta...

– N-am spus asta. Pur și simplu, am spus că nu vreau să mă curtezi. Există o diferență enormă între cele două – ai putea sta totuși în preajma mea fără să-mi faci curte.

El își ridică paharul și sorbi, simțindu-se nu tocmai gentleman în timp ce se gândea la această idee. Privirea lui se mută asupra buzelor ei trandafirii.

– Într-adevăr, aș putea.

– Dar tu nu te gândești nici la asta, protestă ea cu ardoare.

– Nu știi ce gândesc eu.

– Am o idee destul de precisă.

El nici măcar nu se prefăcu a înțelege greșit.

– Am crezut că sunt mult prea „respectabil" pentru genul acesta de gânduri.

Afirmația o făcu să se agite.

– Păi... hmm... e adevărat. Dar tu ești totuși bărbat, la urma urmei, și chiar și cei mai respectabili bărbați sunt previzibili în acest sens.

El chicoti. Când înflorise nesigura, timida Juliet devenind această cochetă obraznică?

– Așa e? Ei bine, nu mă mai lăsa în suspans dacă nu vrei ca eu să sar – lăsă mai întâi ca privirea lui să stăruie asupra siluetei sale armonioase – la concluzii interesante.

Deși Juliet se crispă în mod evident, replica lui nu mai provocă alte îmbujorări feciorelnice. Ea își dădu capul pe spate.

– Vreau să fii profesorul meu.

Lucrul acesta îl luă prin surprindere. Se putea gândi la o mie de lucruri pe care ar fi vrut să o învețe, dar mai mult ca sigur ea le-ar fi respins pe toate. Cu calm, el își ridică paharul la buze.

– Oh? Și ce-ar trebui să te învăț?

– Cum să-i recunosc pe ticăloși.

Sebastian aproape că se înecă cu băutura. Tușind, puse paharul cu fermitate pe birou.

– Poftim?

– Fără îndoială că una dintre rudele mele băgăcioase ți-a spus de dificultățile pe care le-am avut în a-mi alege un soț.

– Au făcut aluzie la ceva de genul ăsta.

– Azi-dimineață mi-a trecut prin minte că problema mea în tot acest timp a fost incapacitatea de a face distincția între domnii adevărați și mârșavii care se pretind că sunt gentlemeni. De când l-am confundat pe Morgan Pryce cu un gentleman, n-am fost în stare să am încredere în instinctele mele în privința bărbaților.

– Înțeleg, zise el scurt.

– Asta face foarte dificilă alegerea unui soț, continuă ea, mai ales în societate, unde toată lumea deja își maschează adevărata fire. Indiferent cât de acceptabil pare un bărbat, eu întotdeauna îl consider suspect.

În aparență, sora ei avusese dreptate în această privință – Juliet devenise într-adevăr sperioasă.

– Deci vrei să te învăț cum să separi grâul de neghină?

– Exact.

Sebastian înghiți altă gură de coniac.

– Și ce te face să crezi că „un gentleman respectabil" ca mine este calificat pentru o asemenea îndatorire?

– Tatăl tău a fost un asemenea ticălos, nu-i așa?

Sperioasă și directă.

– Da, un nemernic desăvârșit, mai ales când venea vorba de femei. Dar eu nu participam la activitățile lui. Așează paharul și adăugă sarcastic: Eu sunt mult prea cuviincios pentru asta, îți aduci aminte?

– Totuși, sunt sigură că ai avut ocazii să remarci cum acționa. Să-l vezi cum exersează lingușiri fără conținut asupra femeilor sau cum o convinge că ținea la ea când de fapt nu era așa.

Naiba s-o ia, se apropia prea mult de adevăr și îl făcea să se simtă inconfortabil. Regretase deseori că trebuise să joace rolul seducătorului versat în urmă cu doi ani când îi făcuse curte prima dată.

– Ocazional, da, rosti printre dinți.

– Ei bine, atunci, n-ar trebui să-ți fie prea greu să mă înveți cum să recunosc asemenea șiretlicuri. În ciuda experiențelor mele din societate și cu fratele tău, încă sunt îngrozitor de incapabilă să-i recunosc eu însămi pe ticăloși. Deci, ca să fiu sigură, îi tratez cu răutate pe toți deopotrivă. Dar dacă o țin tot așa, voi rămâne

nemăritată toată viața. Nu vreau să ajung fată bătrână, milord. Mi-ai putea fi de folos în a te asigura că nu se întâmplă asta.

Putea, într-adevăr. Dar nu în felul în care credea ea.

– Ai menționat o propunere. Propunerile în general au două părți. Eu îți fac ție o favoare, tu îmi faci mie o favoare. Ce vei face pentru mine?

Ochii căprui se închiseră spre un gri-verzui de oțel.

– Mă voi abține de la a-mi convinge cumnatul să târască numele familiei tale prin noroi pentru ceea ce fratele tău ne-a făcut mie și familiei mele.

– Ah.

Așadar, *era* pornită pe răzbunare.

Ea adoptă o atitudine relaxată, aranjându-și cu calm mănușile în timp ce continuă:

– Bineînțeles, dacă te temi că a fi în compania mea ar putea expune și mai multe din secretele întunecate ale familiei tale, ești liber să refuzi. Nu mi-aș dori să te fac să te simți inconfortabil.

Sebastian aproape că izbucni în râs. Obrăznicătura îl provoca să petreacă timp cu ea. Nu că el ar refuza-o. Își putea ascunde „secretele întunecate ale familiei" suficient de bine – dovedise acest lucru cu o seară în urmă. Și acesta era exact motivul de care avea nevoie pentru a-i face curte.

Dar nu trebuia să se arate prea dornic, sau altfel ea ar deveni bănuitoare.

– Sunt foarte dornic să fiu de acord cu propunerea ta, doamnă. Sunt doar preocupat de reacția familiei tale. Cumnatul tău a subliniat în mod clar că dorește să stau departe de tine.

Ea îi aruncă un zâmbet jucăuș.

– Atunci va trebui pur și simplu să păstrăm lecțiile secrete, nu-i așa? Vor dura doar o zi sau două, la urma urmei.

El își trase răsuflarea. O zi sau două de întâlniri personale cu Juliet. O zi sau două în care să-și supravegheze fiecare cuvânt, în care să o curteze fără a-i spune adevărul. O zi sau două cu flirturile ei inocente, devastatoare. Mai mult ca sigur că își ieșise din minți. Astfel, cu o oarecare surprindere, se auzi spunând:

– Cum dorești. Voi face tot ce pot ca să te ajut.

– Când putem începe?

– Bucătăreasa pregătește un prânz ușor pentru ora două. Ce-ar fi să începem după aceea?

Cam atât de mult timp îi va lua să-și adune puterile pentru o după-amiază de „lecții" cu drăgălașa sa oponentă.

– Excelent. Sunt dornică să învăț, milord. Porni spre ușă, apoi se opri, deși nu se uită la el. Încă un lucru. Sub nici o formă aceste lecții nu vor include... vreo... hmm... intimitate.

Lui îi scăpă un râset înainte să îl poată opri.

– Va trebui să fii mai precisă. La ce fel de „intimități" te referi – de felul celor pe care susții că le-ai împărtășit cu fratele meu? Sau de felul celor pe care noi l-am împărtășit azi-noapte?

Aruncându-i o privire enervată, ea replică scurt:

– Mă refer la sărut, domnule. Fără săruturi.

Ce interesant!

– Nu văd de ce nu. Dacă săruturile mele te impresionează atât de puțin, n-ar trebui să te deranjeze. Și cum altfel te pot învăța să distingi între săruturile unui nemernic și cele ale unui domn respectabil?

Ea se îmbujoră de la linia delicată a părului până spre sânul care se ițea din corset.

– Aceea e o parte a lecției pe care am învățat-o deja suficient.

– Ești sigură? Cu un zâmbet leneș, se lăsă pe spetează și își lăsă privirea să alunece peste silueta ei aranjată, îmbrăcată într-o atrăgătoare rochie roz. Deoarece nu mi-ai dat o șansă corectă să demonstrez gama completă de săruturi „adecvate", de gentleman, noaptea trecută. Există variații infinite, și aș fi încântat să o demonstrez pe fiecare în parte.

Pe chipul ei se citi panica.

– Dacă măcar încerci așa ceva... izbucni ea, apoi se stăpâni. Înțeleg ce intenționezi. Te joci cu mine. Dar eu vorbesc serios, domnule.

– Și eu.

El îi aruncă un zâmbet lacom care o făcu să înghită cu greu și să își ferească privirea. Sebastian se trezi că era mult mai optimist în ceea ce privea șansele lui cu ea. Dorind să testeze terenul, îi aruncă înapoi provocarea:

– Bineînțeles, dacă ți-e teamă că săruturile mele s-ar putea îmbunătăți odată cu practica și astfel te-ar putea tenta să te comporți neadecvat, insist să te simți liberă să-ți retragi propunerea.

– Deloc, milord. Zâmbetul ei brusc era precum mierea picurată peste oțet. Dacă insiști să mă săruți, atunci negreșit trebuie s-o faci; nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât o scuză ca să te plesnesc pentru impertinență.

Întorcându-se pe călcâie, ea se năpusti spre ușă.

– Juliet?

Ea se opri.

– Da, Lord Templemore?

– Voi risca puțină durere pentru a obține ceea ce vreau.

Ea îi aruncă o privire batjocoritoare peste umăr.

– Ce te face să crezi că va fi doar „puțină" durere?

Zicând asta, ieși pe ușă. Și multă vreme după plecarea ei, el rămase acolo râzând.

Capitolul 6

Răzbunarea este o mâncare cel mai bine servită rece.

Proverb englezesc scris pe o listă agățată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

La naiba, făcuse o greșeală tactică enormă. Când Juliet propusese să petreacă un timp singură cu Lord Templemore pentru motivul prostesc pe care i-l dăduse, ea se gândise că era o metodă bună de a-l demasca: Deși nu-i plăcea să joace asemenea jocuri, nu vedea altă metodă, când el era atât de infernal de încăpățânat. Ceea ce nu luase ea în considerare fusese felul în care va privi el problema.

Sebastian lămurise lucrul acesta în biroul lui. Privea chestiunea ca orice vânător. Ca pe sezon de vânătoare. În care ea era prada. Deci, acum, în timp ce lua prânzul cu el și familia ei, două ore mai

târziu, nu putea să nu fie neliniștită în legătură cu ce avea să urmeze. Lucrul acesta depășea cu mult experiența ei cu bărbații, era evident. Oh, de ce se gândise ea că a-i critica abilitatea de a săruta va ajuta propriei cauze? De ce aruncase o provocare pe care el părea mai mult decât dornic să o accepte?

Dacă el făcea acest lucru, ea urma să aibă probleme serioase. Deoarece, dacă Lord Templemore începea să se dovedească mai bun la sărutat decât era deja, va fi nevoit să o culeagă de pe podea când își încheia sărutul.

Aruncă pe furiș o privire spre locul unde stătea el în fruntea mesei, în sufrageria extraordinar de somptuoasă. Amabil și formal, își ascundea bine caracterul libertin. Dispăruse zâmbetul senzual care o mângâia din cap până în picioare. Dispăruse și privirea provocatoare, întunecată și misterioasă precum o peșteră care promitea comori dincolo de închipuire.

În timpul mesei ușoare alcătuite din cârnăciori, pâine și brânză locală, el o tratâ cu aceeași curtoazie distantă pe care le-o oferea lui Rosalind și lui Griff. Dar ea știa că e o farsă, deși nimeni altcineva nu știa, căci contrasta prea tare cu tachinările din birou și cu săruturile de noaptea trecută.

Oftă. Refuza să se gândească la gura lui pasională, puternică, făcându-i cele mai nefirești și provocatoare lucruri. Suficient de rele încât să stea trează jumătate de noapte, aducându-și aminte de săruturile lui mătăsoase, pricepute, de mâinile lui ținând-o strâns, posesiv, lipită de el...

„Destul!" își mustră ea memoria prea ascuțită. „Adu-ți aminte de plan. Nu-l lăsa să-ți distragă atenția." Asta reprezentau flirturile lui viclene – distrageri ale atenției, menite să o dezarmeze. Când ea se rugase pentru asemenea atenții în urmă cu doi ani, tot ceea ce primise fuseseră o reputație aproape ruinată și un sărut obraznic. Așa că de data aceasta știa mai bine decât să lase atențiile lui să o copleșească. Dacă el își închipuia că se va topi toată la picioarele lui, se înșela amarnic.

– Unde este unchiul dumitale astăzi, Lord Templemore? întrebă ea când conversația stagnă.

Lordul semeț probabil că îl alungase pentru a-l împiedica să vorbească prea deschis.

– Am crezut că domnul Pryce petrece mult timp aici.

– Fii convinsă, doamnă, că, dacă n-ar fi fost zăpadă, ar fi aici. Odată ce băieții vor curăța aleile și vor bătători cărările, el va fi tot timpul pe capul nostru. Mai ales la mese, căci o preferă pe bucătăreasa mea.

– Pe bună dreptate, interveni sora ei. Rosalind mușcă fericită din tarta de mere, preferata ei. Griff, trebuie s-o rugăm pe bucătăreasa Domniei Sale să ne scrie rețeta. Bucătarul de la Knighton House o face prea acră.

Griff se încruntă aspru peste masă către Sebastian, de parcă ar fi fost vina lordului Templemore că bucătăreasa lui făcea tarte mai bune.

– O să țin minte, draga mea.

Se sprijini de spetează și se uită la rivalul tartei sale cu mere cu intensitatea unui om în căutare de defecte.

Juliet nu îl putea acuza pe Griff că era invidios. Charnwood ar rivaliza cu orice domeniu prin dotări și prin administrarea evident competentă. Cât de ciudat că un bărbat care se implica nechibzuit în afaceri cu contrabandiștii ar fi totodată un excelent administrator de domeniu. Zău, ea nu găsise nici un sigur colț lăsat nesters de praf. Apa din lavoarul ei era întotdeauna proaspătă, oalele de noapte erau întotdeauna golite. Menajerele lustruiau până și partea de dedesubt a vaselor de argint, și nimeni nici măcar nu se gândea să se uite acolo.

Cu excepția lui Juliet, bineînțeles.

Mai mult ca sigur că el își plătea servitorii foarte bine. Fie asta, fie îi înspăimânta ca să lucreze ca niște demoni. Din ceea ce relatase Polly, camerista lui Rosalind, toate servitoarele încremeneau când le vorbea el. Dar dacă el își închipuia că ea va face același lucru, va avea un șoc.

– Templemore, sunt curios în legătură cu o chestiune care-l privește pe unchiul dumitale, zise Griff.

– Da?

Sebastian își mânca desertul cu un calm admirabil, date fiind privirile usturătoare pe care Griff i le arunca la intervale regulate. Griff nu se atinsese de tarta cu mere.

– Domnul Pryce este căsătorit? Pare că petrece foarte mult timp în casa dumitale.

– Ah... Lordul Templemore îi aruncă lui Griff o privire îndurerată. E văduv. Mătușa mea a murit în urmă cu cinci ani de o boală incurabilă, iar el se simte singur câteodată. Dar nu vine des în Shropshire, așa că nu stă așa de mult aici cum pare. În general preferă să piardă vremea în reședința din Bath.

– Are o casă în Bath? întrebă Rosalind.

Lordul Templemore zâmbi cu regret.

– Nu, eu am.

Rosalind deveni atentă.

– E foarte generos din partea dumitale să-i permiți unchiului dumitale să-ți folosească reședința.

Îi aruncă lui Juliet o privire cu înțeles, evident calculând cât de repede putea să o lege pe sora sa de acest model de generozitate bogat.

Juliet își ignoră sora și se concentră asupra fărâmițării tartei în bucățele cât mai mici.

– Nu pare atât de mult generozitate, cât nesăbuință, mormăi Griff. Lasă-ți rudele să profite de tine, Templemore, și în curând nu-ți va mai rămâne nici un ban.

– Sau te vor târî prin țară după potcoave de cai morți, interveni Juliet, simțindu-se oarecum vizată de comentariul lui Griff.

– Nu se referea la tine, draga mea.

Rosalind îi aruncă lui Griff o privire de avertizare.

– Desigur că nu. Griff se îmbățoșă. Și nu am mers după potcoave de cai morți. Am descoperit câte ceva din ce aveam nevoie să știm.

Câte ceva? Oare Griff era tot atât de suspicios pe cât era ea? Nu, având în vedere cum îi calificase argumentele ca fiind frivole. Lui pur și simplu nu-i venea să creadă că un bărbat de rangul lui Templemore putea face ceva atât de odios. Poate că lui Griff nu-i plăcea de lord, dar era impresionat de aparentele eforturi ale acestuia de a recupera pierderile unui tată nesăbuit. Griff nu va fi ușor convins de trădarea acestui bărbat.

Dar ea nu era impresionată, câtuși de puțin. Nimic nu era vreodată ceea ce părea când venea vorba de inamicul ei. Doar

pentru că el conducea un domeniu prosper, era amabil cu unchiul lui și îi dădea fiori nu însemna că nu era în întregime ticălosul ascuns. Ea doar trebuia să-și dea seama cum să-i demaște adevăratul caracter.

– Știi, Lord Templemore, zise ea veselă, sunt încă intrigată de o chestiune. Dacă fratele dumitale e mort și nu știai nimic de acțiunile lui, atunci cine a pornit zvonurile despre răpire? Și de ce?

– Ți-am mai spus, a fost fără îndoială un servitor.

– Nu unul de-al meu, zise Griff. Servitorii mei sunt plătiți bine ca să nu bârfească.

– Da, zise Lord Templemore, dar având în vedere profesia dumitale...

– Vrei să spui „comerț"? răbufni Griff.

– Mă refer la faptul că are de-a face cu bunuri din contrabandă, zise lordul molcom.

Griff se zbârli de supărare.

– Nu mai fac asta. Afacerea mea e legală de mulți ani.

Sebastian ridică din umeri.

– Totuși, această legătură fără îndoială că ți-a creat dușmani. Cineva probabil că ți-a plătit servitorii chiar cu mai mult pentru a nu-ți fi loiali.

– Din ce motiv? Griff părea ofensat de gândul că bârfa ar putea fi din vina lui. Cum ar putea un dușman să beneficieze din pătarea reputației cumnatei mele?

Lord Templemore dădu înapoi.

– A fost doar o conjunctură.

– Și una neplăcută pe deasupra, replică Griff.

Faptul că Griff îl ataca pe furiș pe lord nu se potrivea deloc scopului ei. Lucrul acesta îl punea doar în gardă pe Lord Templemore.

– Nu au fost servitorii lui Griff, interveni ea, nici ai noștri. Helena a acoperit totul foarte bine. Din moment ce numai ea a văzut biletelul meu, ea le-a spus tuturor – servitorilor, oamenilor din oraș – că am fost chemați la Londra de Griff și Rosalind, care se întorceau mai devreme din luna de miere și urmau să se întâlnească cu noi acolo. Apoi, înainte ca ea să pornească după mine,

le-a spus tuturor că trebuie să mă trimită pe mine prima deoarece trebuia să rezolve niște treburi de ultimă oră legate de domeniu.

– Și ei au înghițit asta? întrebă lordul Templemore neîncrezător. N-au făcut legătura între plecarea ta bruscă și plecarea lui Morgan?

– Dacă au făcut-o, nu mi-au spus niciodată nimic, mie sau familiei mele. Toată lumea din Stratford știa de „căpitanul Will Morgan", că era așteptat să se întoarcă în curând la presupusul lui regiment. Și Helena întotdeauna a avut reputația de a fi întruchiparea bunei-cuviințe. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că ea ar permite vreodată vreo indecență în familia ei.

– Ah, dar tinerele doamne nu își ascultă întotdeauna surorile mai mari în chestiunile legate de decență. N-au bănuit că ai putea ignora exemplul excepțional al surorii tale? Când Juliet îl privi încruntată, adăugă cu cea mai ușoară urmă de zâmbet: Iartă-mă, dar chiar și tinerele bine-crescute pot fi suficient de impetuoase cât să fugă cu „derbedei chipeși" precum fratele meu.

Cum îndrăznea să-i reproducă propriile ei cuvinte?

– Eu n-am fost niciodată privită drept năvalnică sau curajoasă de către oamenii din oraș.

– Cu toate astea, cu siguranță că ai avut câte puțin din acele calități astfel încât să riști o asemenea fugă.

– Am fugit deoarece fratele tău m-a păcălit să cred că el este un pețitor vrednic de luat în seamă.

– Dacă ai fi crezut că este un pețitor demn de luat în seamă, zise Lord Templemore calm, l-ai fi trimis la tatăl tău să-ți ceară mâna.

Doamne, Dumnezeule, dar bărbatul ăsta știa cum să o provoace! „Adu-ți aminte de plan", se avertiză ea. „Nu-ți pierde cumpătul."

– Am încercat într-adevăr să fac asta, dar Morgan m-a convins că nu avea rost. El a spus că *papa* nu va accepta niciodată ca eu să mă căsătoresc cu un biet căpitan de armată.

Toate astea erau adevărate, după cum bine știa și el.

– Morgan avea dreptate, chiar dacă era doar o scuză să te ademenească să pleci de acasă, interveni Rosalind. *Papa* nu ar fi aprobat

deloc. El dorea o partidă mai bună pentru tine. Dar acum ar fi încântat dacă ți-ai dori să te căsătorești cu măcelarul.

– Nu ar fi, protestă Juliet fără convingere, recunoscătoare că sora ei schimbase subiectul.

Se simțea inconfortabil, de parcă lordul Templemore o acuzase pe ea pentru acțiunile lui. Ea nu avea nevoie ca el să repete reproșurile pe care ea însăși și le făcea sieși. Mai ales când el știa foarte bine că el o convinsese să se comporte greșit.

– *Papa* vrea să te măriți, știi bine, insistă Rosalind. Cu toții ne dorim asta.

– Eu zic că Juliet a avut dreptate să-și refuze pețitorii de până acum, interveni Griff. Niște bărbați jalnici, toți.

Binecuvântat fie morocănosul ei cumnat că îi luase partea. De obicei, el se purta de parcă ea nu putea gândi singură. Când el își sublinie vorbele făcându-i cu ochiul, ea radie de bucurie.

– Nu o încuraja, te implor, observă Rosalind. Mie mi-au plăcut câțiva dintre pețitorii ei. Ce zici de acel drăguț Lord Havering? N-ai avea ce să-i reproșezi, Griff. El e tânăr, e frumos, e cumsecade...

– E un idiot afurisit, replică Griff. O dată l-am comparat pe prințul George cu Falstaff, și el m-a întrebat cine era Falstaff și de ce nu l-a întâlnit niciodată în societate.

– Faptul că nu știe Shakespeare nu îl face prost, mormăi Rosalind.

Juliet râse.

– Chiar? Dar nu de aceea l-ai discreditat pe un anume Lord Andrew față de mine? Deoarece i-a atribuit lui Marlowe una dintre neprețuitele tale piese de Shakespeare?

– Asta este altceva, strâmbă ea din nas. Lord Andrew chiar *este* prost.

– Lordul Havering este într-adevăr un bărbat drăguț, continuă Juliet. Ea chiar îl plăcuse. Dar pur și simplu nu putea concepe să se căsătorească cu el. Însă nu ne-am fi potrivit.

– Havering, medită Lord Templemore cu glas tare. Nu este cel care s-a împușcat în picior din greșeală în timp ce îi dădea prietenului său pistolul pentru un duel? Când Griff păru surprins, adăugă: Am auzit de asta de la unchiul Lew. Înțeleg că l-a făcut pe Havering bătaia de joc a Londrei.

Ochii lui Griff scânteiau de bună dispoziție.

– A făcut ca duelul să nu mai aibă loc.

Rosalind oftă.

– În regulă, poate că lui Juliet i-a fost mai bine fără Lord Andrew sau Lord Havering, deși nu mi-am dat seama că Havering era chiar atât de prost. Dar marchizul de Kinsley?

– Kinsley nu e deja căsătorit? remarcă Lord Templemore.

– Văduv, explică Griff. Cu trei copii. Din câte se pare, soția mea crede că Juliet ar trebui să profite de șansa de a moșteni o familie pe jumătate crescută.

– Nu copiii m-au deranjat. Juliet înfipse furculița într-o bucată de măr. Îmi plăceau foarte mult. Dar găseam că Lord Kinsley era... hm... dezagreabil.

– Dezagreabil? replică Rosalind tăios. De ce?

– Aș prefera mai degrabă să nu discut despre asta, mormăi ea și mâncă felia subțire de măr, rugându-se ca ei să renunțe la acest subiect stânjenitor.

Dar ar fi trebuit să o cunoască mai bine pe sora ei cea neobrăzată.

– Stai puțin, știu de ce, zise Rosalind triumfătoare. Din cauza trabucurilor lui. Nu poți să suferi bărbații care fumează.

– Nu de aceea, protestă ea, deși considera că fumatul era un obicei dizgrațios. Mirosul era atât de greu de scos din rufării.

– Nu poți nega acest lucru. Întotdeauna este ceva de genul acesta – fumatul sau prizatul tutunului sau unghiile roase...

– Nu a fost vorba de asta, Rosalind!

De ce trebuia sora ei întotdeauna să o creadă cea mai prostuță creatură din lumea creștină?

– Atunci ce?

Ea își trânti jos șervetul și izbucni:

– Fiindcă nu se uita niciodată în altă parte decât în corsetul meu când dansam. Îndrăznesc să spun că nici nu știa că am o față. Poftim, acum ești fericită?

Juliet își regretă izbucnirea când se așternu o tăcere stânjenitoare, iar Rosalind roși. În cele din urmă sora ei șopti:

– Oh, Juliet, îmi pare rău. N-am știut.

– Ar fi trebuit să ne spui, remarcă Griff cu asprime. L-aș fi pus pe fugă.

Judecând după expresia înfuriată a lordului Templemore, acesta împărtășea sentimentele lui Griff. Având în vedere cum se uitase el însuși la corsajul ei mai devreme, era chiar ipocrit.

– Ce era de spus? Îi aruncă lordului Templemore o privire tăioasă. Doar n-a fost primul care a făcut asta.

Lordul ridică din sprânceană ca și cum nu avea nici un regret, iar ea îl privi din nou pe Griff.

– Doar că Lord Kinsley era atât de foarte... evident. Clar avea doar un singur lucru în minte.

Când Griff își umflă pieptul cu o furie evidentă, ea izbucni:

– Iar tu n-ar trebui să fii atât de revoltat în această chestiune. Am văzut unde se duce privirea ta când Rosalind poartă una dintre rochiile ei franțuzești.

Râsul lui Rosalind se transformă în tuse când Griff se încruntă la ea. Lord Templemore își ascunse un zâmbet în spatele șervetului.

– Serios, Knighton, chiar permiți oricărui prost bătrân să-ți curteze cumnata?

– Să permită? rosti ea șuierător înainte ca Griff să poată replica. Te informez, domnule, că sunt perfect capabilă să mă descurc singură în ceea ce privește bărbații.

– Chiar așa?

Tonul lui infatuat îi aminti că mai devreme se plânsese de lipsa instinctelor în acea privință. Ca să nu mai pomenească faptul că îi permisese să o sărute cu destul de multă nerușinare cu o seară în urmă.

El o măsură cu privirea.

– Când accepți atențiile unor bărbați precum Kinsley și Montfort, trebuie să mă îndoiesc.

– Montfort? întrebă ea. Cum de știai de el?

Rosalind murmură:

– Eu... hm... s-ar putea să fi menționat ceva mai devreme...

– Oh, asta e minunat, zise Juliet cu sarcasm. Insist să continui, Rosalind. De ce să nu spui unui om complet străin despre pețitorii mei dezastruoși? De ce să nu povestești toate micile mele greșeli

prostești din copilărie – atunci când am rămas înțepenită în putineiul de unt, sau atunci când...

– Mi-a zis doar că l-ai refuzat pe ducele de Montfort, interveni Lord Templemore, cu o vocea ciudat de blajină. Și i-am spus că ai avut dreptate să faci asta.

Vorbele lui îi mai potoliră stânjenirea.

– Atunci înseamnă că îl cunoști pe Montfort.

Lord Templemore înălță din umeri.

– Puțin. A petrecut o vară aici când amândoi aveam paisprezece ani și tații noștri erau prieteni. Este el încă întruchiparea bunei-cuviințe în public și întruchiparea indecenței în viața privată?

– I-ai descris exact caracterul, zise Griff. Deși sunt surprins să te aud spunând asta. Chiar și cei care îl cunosc nu sunt conștienți de... hmmm... înclinațiile lui.

– La ce înclinații te referi? interveni Rosalind.

– Nu la ceva despre care se poate vorbi în fața doamnelor, zise Lordul Templemore cu fermitate, aruncându-i o privire lui Juliet.

– Lucrul acesta nu este cunoscut de multă lume, draga mea, explică Griff, dar, deși Montfort se comportă ca un gentleman desăvârșit printre egalii lui... ei bine... E suficient să spun că deși Montfort poate face orice mamă să cadă pradă farmecului său și fiecare domnișoară să tânjească să-i fure inima, nu este ceea ce pare.

– Dacă știai asta despre el, de ce nu l-ai ținut departe de Juliet? întrebă Rosalind, clar intrigată.

– Ascultă, n-am nevoie de Griff să-mi țină pețitorii departe, protestă Juliet.

Cu toții o ignorară.

– Nu am descoperit adevăratul lui caracter decât după ce Juliet l-a refuzat, zise Griff. Atunci Daniel mi-a spus că Montfort în mod regulat vizitează... hmmm... anumite stabilimente.

Rosalind păru îngrozită în timp ce privirea ei se mută înspre Juliet.

– Ai știut asta?

– Am știut doar că mă deranjează. L-am prins odată mințind. În drum spre un bal, într-o seară, i-am văzut caleașca într-o zonă

rău famată a orașului și apoi el a jurat cu cerul și cu pământul că m-am înșelat. Ridică din umeri. Dar nu sunt oarbă.

Rosalind părea abătută. Se pare că ea își făcuse speranțe mari ca Juliet să se căsătorească cu ducele.

– Se spune că dezmățații cuminți devin cei mai buni soți...

– Singurii oameni care spun asta, interveni Griff, sunt dezmățații înșiși când încearcă să-și seducă ultimele victime. Orice femeie care crede asta a intrat deja pe jumătate în necaz.

Lordul Templemore încuviință din cap.

– Ai putea spune la fel de bine că hoții reformați devin cei mai buni funcționari la bancă. Ziua în care Banca Angliei va începe să angajeze hoți de buzunare este ziua în care eu voi crede într-un caracter bun al dezmățaților cuminți.

– Stai puțin, protestă Rosalind, cumnatul meu Daniel a fost oarecum un libertin înainte de a se căsători cu sora mea, și n-ai putea găsi vreodată un soț mai fidel. Dragostea poate face un bărbat să-și schimbe obiceiurile.

– Daniel este o excepție, replică Juliet. Dar mă întreb dacă Griff și lordul nu au dreptate. Poate un bărbat care a dus o viață dezgustătoare să se schimbe cu adevărat, chiar și pentru dragoste? Îi aruncă lordului Templemore un zâmbet ironic. Îți promit că, dacă Morgan s-ar întoarce în Anglia, ar jura că își schimbă obiceiurile și apoi mi-ar cere să mă căsătoresc cu el, aș fi foarte neîncrezătoare.

– Sper, rosti Griff printre dinți. Afurisitul acela te-a răpit.

Lordul Templemore nu părea atât de mulțumit.

– Dar dacă ai descoperi că el a avut un motiv serios pentru acțiunile lui?

– Cum ar fi? Nu-mi pot imagina cum ar putea scuza suferința pe care a provocat-o familiei mele, jignirea pe care a suferit-o reputația mea sau, că tot vorbim de asta, jignirile pe care el le-a adus numelui familiei tale. Ce motiv plauzibil ar putea oferi?

Juliet îi întâlni cu îndrăzneală privirea, provocându-l să răspundă, să facă măcar o aluzie la adevăr.

Un mușchi tresărea pe maxilarul lui.

– Eu spun totuși că fratele meu nu este un răufăcător.

„Lașul", își zise ea.

– Și eu spun totuși că dovada se găsește în comportamentul lui.

Juliet tocmai savura iritarea lui când un lacheu intră și se apropie de Rosalind cu o tavă și un pahar pe ea.

– Lapte de măgăriță pentru dumneavoastră, milady. Bucătăreasa a spus să vă transmit că a reușit să obțină puțin până la urmă.

Rosalind se albi la față și îi aruncă o privire rapidă soțului ei. Juliet îi urmări privirea pentru a vedea fruntea lui Griff cum se încruntă adânc în timp ce el se ridică de la masă. Repede, Rosalind întinse mâna spre pahar, dar vocea lui Griff tună:

– Să nu îndrăznești! Când mâna ei se opri în aer, Griff îi ordonă lacheului: Ia chestia aia oribilă de aici. Și de acum înainte, spune-i bucătăresei să ignore orice cereri speciale din partea soției mele.

Lacheul privi neajutorat spre stăpânul său, care făcu un semn ușor cu capul.

Juliet ar fi trebuit să știe că lordul Templemore nu ar fi intervenit niciodată între un bărbat și soția lui. Și despre ce naiba era vorba aici?

Rosalind sări în picioare și își aruncă șervetul.

– Ai mers prea departe de data aceasta, Griff Knighton! Cum îndrăznești?

Se ridică și el.

– Nu te voi lăsa să bei o asemenea otravă!

– Domnul Arbuthnot spune...

– Impostorul acela nenorocit! El cu urina lui de oaie, și sângele de iepure, și laptele de măgăriță... Dumnezeu știe ce alt putregai mai e în poțiunea lui! Nu voi accepta așa ceva, mă auzi?

– Ești o bestie! N-ai nici un drept...

Rosalind izbucni în lacrimi, apoi fugi din încăpere. Juliet se uită după ea, în stare de șoc. Rosalind avea tendința de a fi dramatică, dar chestiunea asta mergea dincolo de dramă. Rosalind nu plângea niciodată, nu fără o mare provocare. Și să facă așa ceva în fața unui străin...

Privirea acuzatoare a lui Juliet se întoarse spre Griff. Părea înverșunat și pierdut, stând acolo în picioare, ținând cu o mână spătarul scaunului și cu cealaltă încă proptită de masă. El îi surprinse privirea, apoi păru să-și dea seama la ce fuseseră

martori atât ea, cât și lordul Templemore. Scoase un oftat puternic.

– Dacă... mă scuzați amândoi, trebuie să văd ce face soția mea.

Apoi ieși grăbit din cameră.

O liniște apăsătoare se lăsă, puternică și bruscă după o asemenea izbucnire emoțională. Juliet nu avea idee ce să-i spună lordului sau chiar cum să explice sursa discuției aprinse. Lapte de măgăriță? De ce naiba ar vrea Rosalind așa ceva? Și sânge de iepure...

– Scuză-mă, se auzi vocea rigidă a lordului Templemore, dar este sora ta cumva... adică...

Se opri într-o tăcere stingheră.

Când ea îl privi, expresia lui arăta tot disconfortul unui bărbat prins când trage cu ochiul la problemele altui bărbat.

– Ce? stărui ea.

Lordul nu dorea să se uite la ea.

– Laptele de măgăriță, sângele de iepure, urina de oaie sunt ocazional promovate de șarlatani ca având proprietăți care vor... hmm... spori fertilitatea unei femei.

Juliet continuă să se uite la el fără să înțeleagă. Privirea lui se mută spre ea, înmuindu-se.

– E posibil ca sora ta să încerce să conceapă un copil?

O roșeață i se ridică în obraji lui Juliet în același timp în care o mie de detalii mărunte strigau după atenția ei. Reacția ciudată a lui Rosalind ori de câte ori se discuta despre nașterea iminentă a copilului Helenei. Preocuparea ei de dată recentă față de farmaciști. Privirea melancolică pe care o avea ori de câte ori vedea copii.

– Sunt căsătoriți de doar doi ani și jumătate.

Cu toate astea, răbdarea nu era una dintre virtuțile lui Rosalind. Doi ani și jumătate fără să rămână însărcinată i se păreau o viață. Juliet tresări, aducându-și aminte de tachinările lipsite de răutate la care familia o supusese pe Rosalind când Helena rămăsese însărcinată prima după ce se căsătorise a doua. Și felul în care Rosalind nu râsese așa cum făceau ele de obicei când își aruncau glume.

Un alt gând îi veni în minte.

– De unde știi de laptele de măgăriță? întrebă ea fără să se gândească.

Când o roșeață palidă cuprinse obrajii lordului, ea suspină. Chiar nu era treaba ei să discute o asemenea chestiune nedelicată cu un bărbat. Cu toate acestea, curiozitatea fu mai puternică.

– Doar că pur și simplu n-am auzit niciodată de așa ceva. Și cum l-am îngrijit pe *papa* în timpul bolii, sunt obișnuită cu medicamentele.

El își drese glasul cu nervozitate.

– E un remediu străvechi. Nici o femeie rațională nu îl mai folosește acum, dar asta nu împiedică șarlatanii și câte o moașă proastă să nu îl popularizeze ca o soluție de modă veche. Sau pe femeile disperate să aibă copii să îl încerce.

– Da, dar cum de ai aflat tu de el? insistă ea.

El ridică din umeri.

– Mama mea l-a încercat.

Lucrul acesta o șocă.

– Știi sigur asta?

Și cum de afla un tânăr așa ceva despre mama lui?

Prinzând în mână un șervet, el murmură:

– Unchiul meu mi-a spus. Evident că a încercat diverse remedii din dorința de a avea un copil.

Când degetele lui se strânseră convulsiv pe șervet, Juliet simți că o cuprinde mila. De ce încercase mama lui să aibă un copil și totuși își abandonase un altul? Fără îndoială că și el se întrebase același lucru. Totuși, expresia lui amenințătoare făcea clar faptul că orice întrebare în acel sens nu ar fi bine-venită.

El o surprinse cum îl privește lung, cu îngrijorare, și maxilarul i se încordă. Părea că pune în balanță ceva, apoi spuse:

– Ceea ce de fapt a funcționat pentru ea a fost să consulte femeia-vraci din partea locului.

– Femeia-vraci?

El zâmbi slab.

– Poate că suntem în Shropshire, Lady Juliet, dar sângele galez curge printr-un număr destul de mare de locuitori ai comitatului, inclusiv mama mea. Din disperare, ea a vorbit cu Winifred, una dintre chiriașele de pe moșia tatălui meu, care, după cum

se zvonea, putea vindeca orice cu ierburile ei. Orice i-ar fi dat mamei a funcționat. Mama a conceput gemeni.

– Poate că a avut doar noroc.

– Poate. Dar unchiul Lew a spus că încercase vreme de cinci ani. Și a rămas însărcinată la trei luni de la prima ei vizită la Winnie. Se joacă absent cu șervetul. Știi, Winnie încă mai împarte ierburi și sfaturi. Sora ta ar putea să-i facă o vizită. Aș fi încântat să o duc.

Oferta o surprinse, deoarece însemna implicarea lui într-o problemă de familie extrem de delicată.

– E foarte generos din partea ta. De ce-ai vrea să faci un asemenea lucru? Mai ales că știi că ar putea obiecta cumnatul meu.

El îi aruncă o privire enigmatică.

– Sora ta mi-a făcut o sugestie azi-dimineață și încep să cred că are valoare. Vreau doar să îi răsplătesc favoarea. Și pot să garantez că femeia aceea înțeleaptă nu îi va sugera nimic dăunător.

Lucrul acela o liniști doar un pic.

– Nu știu dacă ar trebui să mă bag.

Nu în chestiunea aceea. Cum naiba ar putea ea să-i spună lui Rosalind că discutase despre acest lucru cu Lord Templemore?

– Fă cum crezi mai bine, dar, dacă te răzgândești, eu de obicei mă trezesc devreme. Dacă nu sunt la micul dejun, sunt în biroul meu sau în atelier. Spune-i asta surorii tale și putem aranja o mică vizită care nu i-ar trezi suspiciuni cumnatului tău.

– Vrei să spui să meargă fără știrea lui.

– Dacă vrea asta.

Juliet oftă.

– O să mă gândesc.

De fapt, era extrem de tentată să se implice. O deranja să vadă cuplul cum se ceartă și cum, în ultimul timp, între ei existaseră tensiuni. Dar ea se plângea mereu de cum interveneau ei în viața sa, deci nu era deloc corect din partea ei să facă același lucru.

– În orice caz, mulțumesc pentru ofertă, Lord Templemore.

– Te rog, spune-mi Sebastian, rosti el cu blândețe. Cel puțin când suntem numai noi doi.

Intimitatea din tonul lui îi alungă toate gândurile legate de problemele surorii ei. Avea un mod de a-i dezgoli sufletul când

se uita la ea, de parcă ar fi cunoscut-o mai bine decât se cunoștea ea însăși. Acest lucru o tulbura. O emoționa.

Ar fi trebuit să refuze să i se adreseze lui atât de... familiar, totuși ea se auzi spunând:

– Foarte bine, Sebastian.

Numele într-adevăr i se potrivea mai bine decât Lord Templemore sau chiar și Morgan. Templemore era numele unui lord arogant, și Morgan acela al unui aventurier nesăbuit. Sebastian era un nume serios, englezesc, perfect pentru un bărbat care se oferise să ajute pe cineva străin pentru că altcineva făcuse același lucru pentru mama lui. Pe bărbatul acela ea l-ar putea înțelege și chiar plăcea. Acum, dacă ar putea să-și dea seama care era cel real...

Cu un zâmbet încântat, el se ridică și îi întinse mâna.

– Și acum, milady, e timpul.

– Pentru ce?

– Ai uitat ce mi-ai cerut mai devreme? Zâmbi larg. E timpul pentru prima ta lecție ca să-i recunoști pe ticăloși.

Capitolul 7

Complimentele nu costă nimic, și totuși mulți plătesc pentru ele cu vârf și îndesat.

Dintr-o carte cu modele de broderie, lucrată de Juliet Laverick ca pedeapsă după ce sora ei a prins-o flirtând cu un lacheu lingușitor la vârsta de cincisprezece ani

Sebastian o conduse pe Juliet spre salon, convins că își pierduse mințile. Ce îl apucase să-i ofere ajutorul lui Lady Rosalind? Soțul ei gelos deja pândea să găsească scuza ca să-l strângă de gât, iar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Și totuși... intervenția protectoare a lui Knighton și tachinările afectuoase ale lui Lady Rosalind la prânz îl afectaseră profund.

Sebastian nu mai văzuse un cuplu atât de potrivit înainte ca moartea mătușii sale să-l lase pe unchiul Lew nefericit. Ca un pistol perfect echilibrat, entuziasmul lui Lady Rosalind compensa cinismul lui Knighton și rațiunea lui compensa impulsivitatea ei.

Până la cearta lor. Ce bărbat putea ignora durerea din ochii lui Lady Rosalind și disperarea mohorâtă din ochii lui Knighton? A nu putea avea copii putea otrăvi chiar și o căsnicie bună – Sebastian știa prea bine asta. Deseori se întrebase dacă problema mamei lui de a nu putea rămâne însărcinată nu provocase înstrăinarea părinților lui. Poate că, până când mama lui rămăsese gravidă, era deja prea târziu să-și salveze căsnicia.

Poate că nu, dar el ura să vadă alt cuplu suferind de o asemenea problemă, când ei erau atât de evident devotați unul altuia.

În timp ce el și Juliet intrau în salon, el privi spre părul ei aurit de soare. Mai era și un motiv practic pentru care intervenise – cum ar fi posibilitatea să poată câștiga din nou bunăvoința lui Juliet. Dumnezeu știa că avea nevoie în acea privință. Femeia nu se simțea câtuși de puțin înțelegătoare față de el – sau față de Morgan – și era clar pretențioasă în privința pețitorilor ei.

Nu că o învinovățea. Dar nici nu ușura lucrurile.

După ce o conduse spre canapea, se așeză pe un scaun alăturat. Apoi ceva îl înțepă în posterior, făcându-l să sară cu un strigăt.

– Ce naiba... Întorcându-se, scoase un ac și îl aruncă pe masă, unde ateriză cu un sunet slab. Adu-mi aminte să fiu mai grijuliu unde mă așez în viitor.

– Doamne, îmi pare atât de rău! Juliet se ridică și dădu la o parte de pe scaun o drăcie din lemn, apoi o așeză pe un bufet. E broderia mea. Mai mult ca sigur că am lăsat-o aici când am mers la prânz. Eu... de obicei sunt mai grijulie. Te-a rănit?

– Nu mai mult de cum te rănește un ac obișnuit când îți intră în fund, mormăi el.

Cu un murmur de nefericire, Juliet îl înconjură rapid și îi ridică pulpana hainei. El se întoarse brusc cu fața la ea.

– Ce naiba faci?

– Încerc să văd dacă sângerezi sau...

– Sunt bine.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Juliet să-i examineze posteriorul de la mică distanță. Totuși, îi plăcea ca ea să se agite în jurul lui. Nici o femeie nu se agitase în jurul lui de ani buni. Frecă locul dureros, apoi întinse mâinile.

– Vezi? Nu curge sânge.

– Slavă Domnului, zise ea cu mare căință. Serios, n-am vrut să...

– Nu e vina ta. Ar fi trebuit să mă uit mai întâi. Îi aruncă un zâmbet ambiguu. Dar nu sunt obișnuit să am femei – și toate drăcoveniile lor – la Charnwood Hall.

– Știu.

Îl ocoli rușinată și-și ocupă iarăși locul de pe canapea.

El rămase în picioare. Nu se știa ce mai stătea ascuns în tapițeria scaunului. Câte ace folosea o femeie odată? Unul? Șase? Habar nu avea. Suma totală a cunoștințelor sale despre lucrul cu acul putea să încapă în închizătorul unui pistol.

Apoi clipi.

– Ce vrei să spui că știi? Sunt o gazdă atât de jalnică pentru musafirele mele? Sau ai dedus din reacția mea când am fost atacat de un scaun?

Un zâmbet mărunt îi înfrumuseță buzele.

– Nu. Am dedus din ceea ce servitorii tăi i-au spus cameristei lui Rosalind. Au fost foarte bucuroși să aibă niște doamne aici pentru prima dată după mulți ani.

– Văd că va trebui să-i dojenesc pe servitorii mei cu limba slobodă.

– Să nu îndrăznești! Deja le este foarte teamă de tine.

Auzul acestor cuvinte îl făcu să o privească.

– De ce? Îi tratez suficient de bine.

– Da, bineînțeles, când vine vorba de salarii și condiții de muncă. Și doar femeile se plâng.

Când el se zbârli, ea adăugă grăbită: Nu mă înțelege greșit, par că te respectă enorm. Dar sunt și înspăimântate de tine.

– Ce prostie! Ce-am făcut ca să le înspăimânt?

– Este mai degrabă ceea ce n-ai făcut. Strigi ordinele fără să te oprești să vorbești cu ele sau să le mulțumești. Le tratezi

cu un formalism rigid, şi ele percep asta ca pe o dovadă a dezaprobării tale.

– Este impropriu să conversezi cu servitorii.

– Discuţi cu valetul tău, nu? Şi cu majordomul? Şi cu lacheii? Doar cu femeile eşti tăios. Când am spus seara trecută că s-ar putea chiar să nu-ţi placă femeile, nu a fost doar o supoziţie nefondată. Servitorii vorbesc, să ştii.

Înţelegând în cele din urmă sursa problemei, Sebastian oftă. Ocoli scaunul, apoi se aplecă şi-şi propti cu grijă braţele de spătarul lui.

– Ar trebui să lămuresc ceva – nu este potrivit ca un stăpân bărbat să discute cu servitoarele sale femei.

– Nu-mi imaginez de ce, începu ea.

– Deoarece se poate interpreta greşit. Mai ales când baronul de dinainte era aşa un...

Nu-i venea să creadă că vorbea despre asta. Dar nu ar fi fost bine ca ea să creadă că era peste măsură de protocolar cu servitorii lui. Nu atunci când deja îl considera plicticos şi plin de sine.

– Când am preluat administrarea domeniului, am avut de-a face cu câteva servitoare cu care tatăl meu a avut tendinţa de a... „conversa" îndelung, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se pare că ele au recunoscut, şi pe bună dreptate, că eu ar trebui să le recompensez financiar pentru degradarea pe care au suferit-o din pricina tatălui meu.

Juliet făcu ochii mari şi se înroşi cu putere.

– Oh.

– Majoritatea dintre ele nu mai sunt aici acum. Am făcut tot ce-am putut să le găsesc soţi. Noile servitoare ştiu puţine despre toate astea, ceea ce e exact ce vreau şi eu. Zâmbi cu mâhnire. Când eram copil, mă întrebam de ce menajerele tatălui meu se purtau ca şi cum eu aş putea să le atac în orice moment. Întotdeauna îmi aminteau să-mi ţin mâinile acasă. Nici măcar nu mă lăsau să le sărut pe obraz. Odată ce mi-am dat seama de motiv, am decis că angajatele mele femei nu vor avea niciodată motiv să se plângă de mine în acea privinţă. Dar se poate să fi... hm... exagerat.

– Poate puţin, rosti ea cu blândeţe. Dacă le-ai lăuda eforturile din când în când nu ar fi inoportun. Cum stau lucrurile acum, ele cred că nu le placi.

El se încordă. Nu era obişnuit să i se dea lecţii despre cum să-şi trateze servitorii.

– E mai bine decât să le las impresia că îmi place prea mult de ele.

– Nu există cumva vreo cale de mijloc?

Compasiunea blajină din vocea ei îi mai domoli mândria rănită.

– Fără îndoială că există. Poate că mă poţi ajuta să o găsesc.

Asta păru să o tulbure, deoarece îşi lăsă capul în jos şi începu să-şi facă de lucru cu rochia, netezind cute nevăzute, curăţând scame invizibile.

– N-ar fi atribuţia mea să fac aşa ceva.

„Ar putea fi", se gândi el, dar nu o spuse. Nu trebuia să o sperie înainte de a începe măcar să o curteze.

– Pe deasupra, adăugă ea, nici n-aş şti cum.

– Sincer, mă îndoiesc de acest lucru. Mai întâi de toate, tu înţelegi femeile mai bine decât mine.

– Şi tu le-ai putea înţelege mai bine, dacă ai invita câteva să te viziteze din când în când. Chiar şi burlacii dau petreceri. Sunt surprinsă că tu nu o faci.

– Nimeni nu vrea să bată tot drumul din Londra spre Shropshire pentru aşa ceva.

Nimeni dintre persoanele pe care le voia el, oricum. După ce le văzuse pe aşa-zisele femei de condiţie bună sărind în pat cu tatăl lui la cea mai mică invitaţie, îşi pierduse orice interes pentru doamnele din înalta societate. Sau de orice alt fel. Hotărârea sa de a evita comportamentul ruşinos al tatălui său îl împiedicase să-şi ia o amantă din împrejurimi. În Londra, avusese câteva întâlniri discrete cu femei uşoare, dar aici duce o viaţă de pustnic, concentrându-şi pasiunea pe proiectarea de arme.

Dar poate că fusese prea pripit când se izolase de societate. Având-o pe Juliet în preajmă, chinuindu-l... incitându-l... simţise acut absenţa femeilor de familie bună din viaţa sa. I-ar fi prins bine o soţie, şi domeniului Charnwood Hall o stăpână. Mai ales

dacă ar fi Juliet. Chiar prezența ei făcea casa să strălucească, îi înmuia asperitățile. Și având în vedere ceea ce îi datora, putea cel puțin să se însoare cu ea.

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, Juliet își înălță brusc capul și îi aruncă o privire jucăușă.

– Am mers prea departe cu vorba, milord. Parcă trebuia să mă înveți câte ceva.

– A, da. Îi zâmbi. Deși nu sunt sigur că ai nevoie. Judecând după conversația de la prânz, aș spune că ești chiar expertă în a recunoaște ticăloșii. Se pare că ai avut motive cât se poate de întemeiate în a-ți respinge petitorii.

– Aceia au fost doar cinci, remarcă ea.

– Câți ai refuzat?

Juliet se încruntă în timp ce se gândea.

– Să văd... a fost domnul Rowland, fiul bancherului din York. Și Lord Ferguson, și Sir Patrick Welch, deși bănuiesc că amândoi erau interesați doar de zestrea mea. Apoi a fost acel conte din Italia... cum l-o fi chemat...

– Am înțeles ideea.

Câți afurisiți de bărbați o curtaseră, la urma urmei? Nu că l-ar fi surprins. Cine ar fi putut învinovăți vreun domn care avea gânduri de însurătoare că vrea un înger ca ea care să-i onoreze masa și cu care să împartă patul?

– Au fost cu toții la fel de răi precum spune cumnatul tău?

– Toți aveau câte o trăsătură care îmi displăcea, dar nu e cert că erau cu adevărat răi. Rosalind spune că nu; Griff spune că da. N-am habar. De aceea am nevoie de tine, așa-i?

El dorea ca ea să aibă nevoie de el pentru cu totul altceva, dar și acesta era un început.

– Poate ar trebui să începi spunându-mi ce aspecte ale manierei lor de a te curta ți-au făcut cele mai multe necazuri.

Asta i-ar permite să evite greșelile predecesorilor lui.

Ea își ridică bărbia și-l privi lung, cu privirea ei nouă, enervant de directă.

– Ei bine, complimentele, în primul rând. Bărbații întotdeauna îmi fac complimente, dar nu știu niciodată când sunt sinceri.

– Ce contează? Dacă un bărbat ascunde adevărul în complimentele pe care i le face unei femei, asta nu înseamnă că este nesincer în interesul său. Înseamnă doar că intenționează să câștige și că va spune ce trebuie pentru a-și împlini țelul. Poate fi numit chiar admirabil.

Ea își arcui sprâncenele delicate.

– Ești foarte cinic. Se lăsă pe speteaza canapelei, cu un zâmbet poznaș pe buze. Sau asta faci tu când încerci să câștigi o femeie – ascunzi adevărul? Folosești subterfugii?

La naiba, când învățase naiva Juliet să flirteze? Exista un oarecare înțeles ascuns în întrebarea ei, dar el nu se putea concentra decât la acea gură încântătoare pe care dorea să o sărute.

– Nu vorbim despre mine.

– Nu? Își plimbă degetul pe perna de la canapea, iar el se simți ca și cum i-ar fi mângâiat coapsa. Foarte bine, consider-o doar pură curiozitate. Spune-mi ce i-ai spune unei femei pentru a o câștiga, Sebastian. Dacă vrei să mă curtezi, de exemplu, cum ai „tăinui adevărul"?

El se holbă intens la ea. A ghicit ea oare că țelul său era să o curteze? Sau se juca doar cu el?

– N-aș ascunde adevărul de tine. N-ar fi nevoie.

– Mulțumesc foarte mult, zise ea cu o mustrare batjocoritoare. Trebuie să fii foarte sigur de tine dacă îți închipui că aș fi o cucerire atât de ușoară.

El își ascunse un zâmbet.

– Deloc. Am vrut doar să spun că ar fi imposibil să te laud cu falsitate. Tu depășești orice standard după care un bărbat ar măsura o femeie.

Juliet râse.

– Ei bine, *acesta*, milord, este un compliment care să pună capăt tuturor complimentelor. Și cât se poate de sigur o tăinuire a adevărului.

Râse și el, încântat de veselia ei. Era un aspect pe care el și-l amintea foarte bine în ceea ce o privea – autenticitatea râsului ei. Cât de blând și feminin era și fără afectarea pe care o aveau anumite doamne. Juliet poate chicotea, dar niciodată nu se hlizea.

– M-ai prins, doamnă. Te testam – ca să văd dacă ai putea sesiza cea mai evidentă linguşire.

Ochii ei scânteiau.

– Şi am trecut?

– Desigur. Dar asta este doar începutul lecţiei. Ar trebui să trecem mai departe la complimente mai subtile.

Ocoli scaunul şi merse să se aşeze lângă ea pe canapea.

– Cum ar fi?

Privirea ei îl urmărea cu precauţie.

– Există întotdeauna lista cu atributele plăcute ale unei femei. Asta era abordarea favorită a tatălui meu. Se întinse ca să-şi răsucească o buclă de păr blond mătăsos pe degetul înmănuşat. De exemplu, un bărbat ar putea compara culoarea părului tău cu aceea a mierii. Sau să spună că este atât de fin precum puful de lebădă.

– Astea nu sunt complimente subtile, domnule. Îşi întoarse capul cât să îşi elibereze bucla. În plus, mierea şi puful de lebădă sunt o combinaţie nepotrivită. Aurul tors şi puful de lebădă ar merge mai bine împreună, nu crezi?

– Sau mierea şi frişca. Bărbaţii sunt buni la metaforele care se referă la mâncare, pentru că jumătate din timp ei gândesc cu stomacul.

Replica aceasta provocă un mic zâmbet.

– Şi cealaltă jumătate a timpului?

„Gândesc cu mădularul." Iar asta era o situaţie când cu siguranţă el trebuia să ascundă adevărul.

– Îşi folosesc mintea, desigur.

– Ah, dar eu am crezut că bărbaţii îndrăgostiţi îşi pierd minţile complet.

– N-aş putea să ştiu. Eu n-am fost niciodată îndrăgostit şi sper să evit acest lucru în întregime.

Deşi, când ea se uită spre el, cu ochii mari şi sfioşi, el se temu că era periculos de aproape să-şi piardă minţile.

– De ce vrei să eviţi dragostea?

Părea vag dezamăgită.

Sebastian continuă poticnit, în ciuda sentimentului sâcâitor că tocmai spusese ceva greşit.

– Este o emoţie prea tumultuoasă. Aşa cum ai arătat de nenumărate ori, eu nu sunt făcut pentru o asemenea sălbăticie. Pe deasupra, mulţi o folosesc ca pe o scuză pentru a face ceea ce doresc şi pentru a se sustrage de la responsabilităţi. „Sunt îndrăgostit", protestează ei, şi cred că asta face ca totul să le fie acceptat. Dar nu este aşa.

Ea îi aruncă o privire şireată.

– Presupun că mă consideri una dintre persoanele care se sustrag de la responsabilităţi. Când el îi aruncă o privire derutată, ea adăugă: Având în vedere că am fugit cu fratele tău fără să mă gândesc la consecinţe.

– Oh, la asta te referi. De fapt, nu mă gândeam la tine. Dar acum că ai pomenit de asta, trebuie să recunoşti că fuga ta îmi dovedeşte punctul de vedere. Dacă judecata ta nu ar fi fost tulburată de „dragostea" ta pentru „Morgan" de acum doi ani, te-ai fi oprit să pui sub semnul întrebării înţelepciunea fugii cu el. Ai fi observat că nu era ce părea.

– Poate. Se uită intrigată la el. Atunci la cine te gândeai?

El dădu să schimbe subiectul, apoi se gândi mai bine. Dacă intenţiona să se însoare cu ea, avea dreptul să ştie despre familia lui. Înghiţind cu greu, îşi feri privirea.

– La părinţii mei. Dragostea rareori a sfârşit cu bine la mine acasă. Mama l-a iubit pe tata, potrivit celor spuse de unchiul Lew, dar părea să nu primească nimic din dragostea lui. Şi, în cele din urmă, ea a găsit „dragostea" ca motiv că şi-a abandonat soţul şi fiul cel mai mare, că şi-a neglijat îndatoririle de soţie şi mamă pentru...

Nu reuşi să-i spună de ce plecase mama lui. Era suficient de rău că Juliet ştia restul. Nu avea nevoie să audă cel mai dureros secret al lui.

– Apoi a fost tatăl meu, libertinul, continuă el. El a fost îndrăgostit de sute de ori, cred. Se îndrăgostea la fiecare oră. O amărăciune veche i se strecură în voce. Şi fiecare dragoste nouă avea alte pretenţii.

Pretenţii care întotdeauna aveau întâietate faţă de cele ale fiului său însingurat.

Când o surprinse uitându-se la el cu milă în privire, se încordă.

– Vezi, pentru un crai, dragostea are nevoie de foarte multă energie și planificare. Totul ține de câștigarea jocului și de câștigarea virtuții femeii fără a-l costa ceva pe el.

Mila de pe fața ei se adânci, și el înjură în sinea lui. Mânat de o nevoie imperioasă de a o face să dispară de pe fața ei, o luă de mână și îi desfăcu cei doi nasturi de la încheietură ai mănușii. Când ea nu protestă, el profită de consimțirea ei pentru a-i scoate mănușa deget cu deget.

– Fiecare mișcare a escrocului este calculată. Dacă îți laudă mâinile delicate, este doar ca să le aibă dezgolite în fața privirii lui lascive.

Lăsându-i mănușa în poală, o ținu de mână și îi mângâie degetele cu degetul său mare, conturând fiecare cută a pielii, dezmierdând fiecare articulație.

– Dacă el îți laudă pielea fină, este doar pentru ca tu să-l lași suficient de aproape să o mângâie.

Când ei îi scăpă un oftat întretăiat, el uită imediate de problemele părinților lui, cuprins de dorință.

– Și dacă el îți elogiază buzele... șopti el, lăsându-și capul spre ea.

Cu o expresie bruscă de panică, ea își smuci mâna dintr-a lui, își prinse mănușa și se ridică de pe canapea cu o mișcare fluidă.

– Cred că am înțeles partea asta din lecție, milord.

Se grăbi spre celălalt capăt al camerei, punându-și mănușa înapoi în mare grabă. Spre imensa lui satisfacție, obrajii ei se înroșiseră și mișcările îi deveniseră nesigure. Poate că nu era atât de imună la atențiile lui, la urma urmei.

Deși, când îi întâlni din nou privirea, părea să își fi recăpătat controlul.

– Până acum nu ai menționat decât complimentele față de înfățișarea unei femei. Un ticălos nu face vreodată complimente caracterului unei femei?

– Desigur. Dacă își închipuie că poate obține astfel ceva.

Trebui să facă un efort de voință ca să nu străbată camera și să o prindă în brațe. Ce ar face ea dacă el s-ar comporta așa? Probabil că i-ar oferi o altă evaluare negativă a performanței lui.

– Atunci trebuie să-mi dai exemple de acel gen de compliment nesincer, ordonă ea. Ca să le pot recunoaște când le aud, înțelegi.

Pretinzând că se gândește la asta, o privi cum se plimba prin cameră, așezând o casetă de porțelan aici, aranjând piesele pe masa de șah din marmură dincolo. Era atât extraordinar de feminină, o simfonie de grație și de frumusețe, încât nu-și putea lua privirea de la ea. Mama lui oare se mișcase la fel prin Charnwood?

Nu, probabil că nu, având în vedere cum plecase. După câte se părea, mama lui ajunsese în cele din urmă să urască această casă și pe toată lumea din ea.

Dar Juliet nu va face la fel. Cumva, el știa, cel puțin din comentariile ei despre servitorii lui, că ea ar prețui Charnwood așa cum făcea el. S-ar preocupa și ar avea grijă de ea, și i-ar face copii care să umple holurile cu râsete.

La naiba, cum de o lăsase prima dată să plece? Poate că unchiul lui avea dreptate. Dacă el ar fi rămas și ar fi înfruntat consecințele, dacă s-ar fi căsătorit cu ea pentru a compensa lucrurile... Își dădu ochii peste cap. Oh, desigur. De parcă Knighton ar fi lăsat-o să se mărite cu răpitorul ei. Sebastian ar fi atârnat de cea mai apropiată spânzurătoare în decurs de o săptămână. Atunci ce s-ar fi ales de Charnwood? Mai ales dacă moartea lui l-ar fi lăsat pe Morgan, singurul moștenitor al proprietății, fără să aibă un sprijin în Anglia.

Nu, făcuse ce trebuia să facă. Dar prin asta, el o înapoiase tuturor acelor bărbați nenorociți din Londra care încercaseră să o curteze. Câți fuseseră în realitate? Pe câți îi fermecase cu acel pas încântător, cu acea mișcare delicată a fustelor care abia lăsau să se ghicească picioare la fel de minunate precum restul trupului ei? Speranțele câtor bărbați spulberase?

Ei bine, pe-ale lui nu le va spulbera. O va convinge cumva să se mărite cu el. Era dator față de ea să-și îndrepte greșelile și era dator față de familia și de domeniul lui să se căsătorească și să lase un moștenitor. Așadar, se vor căsători fiindcă era lucrul rațional și responsabil pe care trebuia să-l facă. Fiindcă ea va aduce meselor lui o grație atrăgătoare, îi va administra gospodăria în mod competent... va fi compania perfectă în patul lui rece și singuratic.

Inspiră adânc în timp ce prin minte îi treceau imagini ispititoare în care ea ofta și gemea sub el, arcuindu-se pentru a-și întâmpina mâinile, și gura, și trupul...

Înjurând în sinea lui, ridică ghergheful ei de pe bufet, disperat să facă orice l-ar fi putut distrage de la gândurile despre cum ar arăta ea dezbrăcată, fără nimic pe ea decât zâmbetul ei. Îi trebui un moment prelungit ca să se poată concentra la lucrul de mână complicat, desăvârșit.

– Milord? i se adresă ea. Complimente față de caracterul unei femei?

Își adună disperat gândurile și își domoli pornirile spre respectabilitate.

– Te pricepi foarte bine să coși, rosti răgușit.

Juliet râse, neluându-i în seamă strădania.

– Acesta este mult prea evident un compliment nesincer. De unde ar putea un bărbat să știe dacă eu mă pricep la cusut sau nu? În plus, bărbaților nu le pasă de asemenea lucruri.

– Asta nu-i adevărat. Un bărbat inteligent recunoaște și respectă măiestria când o vede, chiar dacă este legată de proiectarea unui pistol sau de lucrul cu acul. Și adevărul este... Reuși să râdă forțat. Acesta a fost complimentul meu față de tine. Talentul tău m-a uimit atât de mult încât am făcut o observație sinceră.

Ea îl privi cu scepticism.

– Atunci ești mai competent în această chestiune a complimentelor decât mă așteptam, domnule. Dar trebuie să mă ajuți să-mi dau seama când un bărbat nu este sincer.

Revenindu-și, el se lăsă pe spate pe canapea.

– Foarte bine – hai să atacăm acest lucru din alt unghi. Dă-mi exemple de complimente pe care le-ai considerat nesincere în trecut.

Un zâmbet malițios apăru pe buzele ei.

– Ce idee excelentă! Ce zici de asta: „Nu ești timidă, milady, ești doar circumspectă. Nu e nimic rău în a fi precaut în legătură cu persoanele pe care le accepți în viața ta".

Lucrul acesta suna familiar, deși nu părea să facă parte dintre măgulirile obișnuite.

– Nu sunt sigur de ce asta ar fi...

– Sau aceasta: „Natura ta blândă face imposibil ca tu să gândești ceva rău despre cineva. Asta e o virtute, nu un defect, indiferent ce-ar spune surorile tale".

Zâmbetul lui dispăru. Apropiindu-se, ea îl privi calm, drept în față.

– Sau favoritul meu: „Ești visul oricărui bărbat, femeia perfectă". O variație pentru „Depășești orice standard după care un bărbat ar măsura o femeie".

Sebastian simți cum stomacul i se face ghem. Se strădui să pună întrebarea la care ea se aștepta, cea la care el știa deja răspunsul.

– De ce crezi că astfel de complimente nu sunt sincere?

Ea se opri la jumătate de metru distanță și îl privi furioasă de sus.

– Au fost rostite de fratele tău în timp ce încerca să mă ademenească să plec de lângă familia mea.

Bineînțeles. Păcat că el nu avea memoria ei excelentă. Dar de ce alesese propriile lui complimente? De ce atitudinea ei implica o provocare? Dacă nu ar fi știut că lucrurile stăteau altfel, ar fi putut crede că revenise la suspiciunile ei anterioare în ceea ce-l privește.

Era imposibil. El nu lăsase să-i scape nimic, nici măcar o dată. Iar ea declarase că era convinsă de sinceritatea lui din noaptea trecută. Chiar și așa stând lucrurile...

– Doar pentru că fratele meu le-a folosit în mod necinstit nu înseamnă că ele au fost nesincere. Într-adevăr, sunt aprecieri potrivite pentru caracterul tău.

Ea își înălță una din sprâncenele delicate.

– Oh? Deci mă credea cu adevărat „femeia perfectă"? Ce ciudat atunci că m-a abandonat cu atât de multă ușurință după ce m-a ajutat să fug de Crouch.

Cuvintele ei îl uluiră. Noaptea trecută, sugerase că fusese fericită să scape de un bărbat care nu reprezenta un soț potrivit. Sebastian se ridică brusc de pe canapea și se apropie de ea. Surprinsă, ea se dădu un pas în spate.

– Ai vrut într-adevăr ca Morgan să te ia cu el? După ce a făcut? După pericolul în care v-a pus pe tine și pe familia ta?

Ea se îmbujoră, apoi se uită în altă parte.

– Nu, nici vorbă. Nu fi absurd.

Dar la naiba, își dorise asta. Putea citi acest lucru pe chipul ei. Ceea ce însemna că Lady Rosalind avusese dreptate în legătură cu ea, la urma urmei. Se pare că tânăra Juliet nutrise dorințe romantice, chiar și după ce aflase că el nu era ceea ce părea. Gândul acela strânse nodul de vinovăție din stomacul lui.

– Sunt sigur că nu a intenționat să-ți rănească sentimentele părăsindu-te, Juliet. Probabil că s-a gândit că îți va fi mai bine fără el. Categoric l-ai făcut să înțeleagă clar că îl considerai detestabil pentru că te-a trădat.

Ea își ridică privirea înflăcărată.

– Nu mi-a rănit sentimentele. Pur și simplu, explicam de ce complimentele lui erau nesincere.

– Chiar dacă nu s-a căsătorit cu tine, asta nu înseamnă că timpul petrecut alături de tine a fost tot o minciună.

– Nu? Îl privi îndelung o clipă, apoi o mască se așternu peste trăsăturile ei în general deschise. Oh, tu n-ai avea cum să înțelegi. Nu un bărbat onest ca tine.

Sebastian putea jura că auzise sarcasm în vocea ei. Ea continuă repede:

– Complimente care sună perfect natural și nestudiate nu se rostogolesc de pe limba ta așa cum se întâmpla cu fratele tău.

– Am crezut că ale mele vin firesc chiar acum, replică el.

– Da, dar nu când sunt comparate cu ale fratelui tău. Tu ești prea sincer ca să înțelegi cum un bărbat înșelător poate flata cu atât de multă sinceritate încât o femeie nu se poate abține să nu aibă încredere în el. Tu te bazezi pe clișee precum „părul tău este de culoarea aurului tors" și „pielea ta este atât de fină precum puful de lebădă" – ceea ce e firesc pentru un bărbat a cărui experiență cu femeile este atât de limitată.

La naiba, femeia știa cum să rănească mândria unui bărbat. Clișee, într-adevăr.

– Vezi, acelea nu erau complimentele mele – erau exemple a ceea ce ar putea spune alți bărbați. Iar „experiență limitată" nu înseamnă că am petrecut ultimii treizeci de ani într-o mănăstire, pentru numele lui Dumnezeu! Pur și simplu înseamnă că nu am alergat după fiecare femeie în jupon.

– Bineînțeles, zise ea cu o mișcare delicată a mâinii. Și sunt sigură că femeile pe care le întâlnești aici nu se supără dacă măgulirile tale sunt fine sau inteligente...

– Deci acum eu sunt imbecilul, nu? bombăni el.

Ea se răsuci pe călcâie îndepărtându-se, dar, chiar înainte, el ar fi putut jura că o văzuse zâmbind.

– Spun doar că nu te pricepi la înșelarea femeilor cu lingușiri așa cum se pricepea fratele tău. E nevoie de un anume gen de bărbat care...

– Un bărbat inteligent, presupun, rosti el printre dinți.

– Un bărbat de lume. Tu nu ai aspira la felul acela de inteligență, nu?

– Al naibii să fiu dacă știu.

Își frecă tâmplele. Toată conversația asta îi dădea o durere de cap. De ce, de fiecare dată când ea începea să compare cele două laturi ale sale, Sebastian apărea ca un idiot provincial plictisitor, și Morgan ca un escroc versat? Nici una dintre aceste întruchipări nu scăpa fără să fie criticată cu asprime. Și ea făcea acest lucru atât de firesc, de parcă n-ar fi știut că îl lăsa apoi să-și lingă rănile.

Ar fi crezut că făcea asta intenționat, doar că Juliet nu putea fi niciodată atât de șireată. Sau nu?

Ea se opri la masa de marmură cu pătrate albe și negre pe care se aflau piesele de șah din onix și argint ale bunicului său și începu să le miște, aducându-i aminte cât de bine jucase șah în urmă cu doi ani în casa de la țară. Hmm.

Sebastian își îngustă privirea.

– Dă-mi voie să văd dacă am înțeles asta corect. Mă consideri un imbecil respectabil, cuviincios...

– N-am spus că ești un imbecil. Tu ai spus asta, milord.

– Iartă-mă. Un gentleman respectabil, cuviincios, căruia îi lipsește atât de mult inteligența încât debitează numai clișee și este atât de neexperimentat cu femeile încât sărută într-adevăr foarte plictisitor...

– Dar n-am spus despre săruturile tale că sunt plictisitoare.

Îl privi drept, cu precauție, în mod limpede începând să sesizeze schimbarea periculoasă din starea lui de spirit. El se apropie cu pași mari.

– Le-ai numit „adecvate", ceea ce este doar cu un pas dincolo de „plictisitoare", din punctul meu de vedere.

Ea se dădu un pas în spate.

– N-am vrut să te insult...

– La naiba n-ai vrut! Când ea aproape că se împiedică de masa de şah, el o prinse în braţe. E corect, doamnă, să-mi dai o altă şansă să-ţi arăt că nu sunt idiotul incapabil care crezi că sunt.

Obrajii ei se înroşiră şi îngrijorarea se răspândi pe chipul ei drăguţ.

– Serios, milord, nu e nimic de dovedit.

– Ah, dar eu cred că este.

O prinse de bărbie, dar când îşi coborî gura spre a ei, ea îi puse mâna micuţă pe piept.

– Am convenit să nu ne sărutăm.

– Tu ai convenit. Eu am convenit doar să te las să mă pălmuieşti. Şi poţi face acest lucru. *După* ce terminăm.

Apoi, fără a-i mai lăsa timp să protesteze, îi acoperi gura cu a lui.

La început păstră sărutul blând, savurându-i gustul şi mirosul... până când îşi dădu seama că ea nu răspundea. Poziţia ei ţeapănă şi dinţii încleştaţi erau măsura hotărârii ei de a rezista, dar el nu avea de gând să lase acest lucru să-l oprească. Experienţa lui cu femeile putea fi „limitată", dar era experienţă de calitate şi nu dorea deloc să o lase pe ea să creadă altfel.

Încercă să adâncească sărutul, dar ea nu voia să-l lase. Doar gâtul ei fragil care tremura sub degetele lui dădea un semn că era emoţionată. Aşa că el îl mângâie încet, bucurându-se de triumf pentru un moment când ea înghiţi cu dificultate.

Dar numai atât îi oferi, rămânând rigidă în braţele lui, refuzând să se relaxeze. Îşi simţea excitaţia între coapse în timp ce o trăgea tot mai aproape, întărindu-se în moliciunea ei, căutând esenţa femeii care îl tachinase ore întregi. Cu toate astea, ea rămase imobilă, nemişcată. Acest lucru îl înnebunea.

Trebuia să-i distragă atenţia de la orice o făcea să fie hotărâtă să nu răspundă. Pentru că era destul de sigur că era un motiv prostesc, uşor de depăşit.

Se trase înapoi şi o văzu uitându-se lung la el cu o expresie de falsă nonşalanţă. El ştia că era falsă deoarece bărbia ei tremura şi respiraţia îi era mai accelerată decât înainte. În plus, nici nu îl pălmui.

– Ai... terminat? murmură ea întretăiat.

Cuvintele acestea au fost mai rele decât orice palmă. La naiba, va trece dincolo de toate sistemele ei de apărare, chiar dacă i-ar lua toată după-amiaza.

– Nu încă.

Întinzându-se pe lângă ea spre masa de şah, apucă trei dintre piesele grele de argint, apoi îi închise degetele în jurul lor.

– Ţine acestea. Dacă poţi.

– De ce? întrebă ea, chiar în timp ce degetele ei le apucară automat.

El zâmbi şi luă trei dintre piesele de onix pe care i le puse în cealaltă mână.

– Pentru că am de gând să dovedesc că pot să-ţi fac inima să bată nebuneşte şi picioarele să ţi se înmoaie.

Capitolul 8

Dispreţ, adio! Şi fumuri, v-am lăsat! Nu voi o să mă faceţi fericită.

Mult zgomot pentru nimic de William Shakespeare, brodate pe o batistă de Juliet, la vârsta de şaptesprezece ani, şi oferită drept cadou de Crăciun surorii sale Rosalind căreia i-a plăcut batista şi a ignorat citatul

„Picioarele să mi se înmoaie?" se gândi Juliet panicată, în timp ce Sebastian îşi coborî capul din nou. „Atunci, Dumnezeu să mă ajute." Primul lui sărut o ameţise. Încercase să îl ignore, gândindu-se la modelele complicate de broderie şi la manevrele de şah.

Asta îi oferise doar puțină ușurare. Când el se retrăsese, ea se felicitase singură pentru succesul ei. Dar ar fi trebuit să știe că nu se va da bătut. Gura lui reprezenta acum o tentație chiar și mai mare, în ciuda faptului că îi părăsise buzele, ca să copleșească cu săruturi alte părți ale ei – tâmplele care-i pulsau, obrajii încinși, gâtul vulnerabil. Faptul că se simțea liber să sărute fiecare centimetru de piele dezgolită în timp ce ea ținea în mână piesele prostești de șah făcea ca totul să pară indescriptibil mai seducător. Ar trebui să le lase pur și simplu să cadă. Chiar ar trebui.

Dar n-o făcu. În primul rând, refuza să îi dea această satisfacție. Asta voia el, nu-i așa? Să o facă să reacționeze? Deci, dacă ea rămânea pe loc neafectată, cu siguranță el se va simți umilit și va renunța.

Din nefericire, era foarte dificil să se prefacă netulburată când un bărbat frumos, viril împrăștia săruturi pe gâtul cuiva... îi lăsa mângâieri cu gura deschisă pe linia bărbiei până la urechi... apoi îi scălda urechile cu atingeri ale limbii într-o manieră cât se poate de scandaloasă.

„Doamne, e foarte cald aici. Și camera se învârte."

– Ai cele mai savuroase urechii, Juliet.

Când o mușcă propriu-zis de ele, un fior surprinzător îi străbătu șira spinării. Respirația lui fierbinte din biata ei ureche îi făcu pulsul să crească la maximum.

– Gândești din nou cu st-stomacul? se bâlbâi ea în timp ce el săruta o linie ce pornea de la ureche până la obraz și în jos.

– Nu tocmai. Îi sărută colțul gurii. Deși și buzele tale sunt savuroase. Sunt atât de cărnoase și de fine încât mă fac foarte, foarte înfometat.

Începu să le sublinieze cu săruturi tandre, ușoare, fără însă să o sărute pe deplin. Asta o înnebunea.

– Pentru un bărbat care excelează la trasul cu pistolul, tinteşti foarte prost.

Intenționase ca asta să fie o insultă seacă, spirituală referitoare la sărutul lui, menită să oprească tortura. În schimb, sună răgușit și senzual, ca o invitație.

Iar el o luă ca atare, căci chicoti.

– Atunci va trebui să-mi îmbunătățesc traiectoria, zise el, și se mișcă acel centimetru necesar pentru a-i pecetlui gura cu a lui.

De data aceasta nu mai fu blând sau dulce. Înfometat era cuvântul, atât de înfometat încât îi stârni și ei foamea. Acest sărut cerea respect, fără îndoială. Gura lui lua și a ei oferea, pur și simplu. Deja îmbătată de celelalte săruturi tentante ale lui, ea se lăsă pradă acestuia cu o ușurință ridicolă. Și, când el căută din nou să îl adâncească, ea nu-l mai putu opri, nu mai mult decât ar fi putut opri zăpada să nu cadă.

Atunci lucrurile deveniră interesante, căci el îi seduse gura cu atât de multă pricepere, încât o făcu să scoată sunete pe care ea nici nu știa că putea să le scoată, sensibilizându-i părți ale corpului așa cum nu i se mai întâmplase niciodată. Cu cât o săruta mai mult, cu acele săruturi adânci, uluitoare, care îi răpeau voința, cu atât mai mult ea tânjea după ele. Cu siguranță, Sebastian își perfecționase modul de a săruta. Poate că nu era un crai ca tatăl lui, totuși era fiul tatălui său.

Deodată, mâna lui îi alunecă pentru a-i măsura pe gât pulsul ce bătea alarmant.

– Cred că inima ta gonește, iubire, murmură el aproape de gura ei. Vezi și tu.

Ea abia avu timp să se gândească la acel comentariu ciudat înainte ca mâinile lui să înceapă să se plimbe, pe talie, pe șolduri, mergând înapoi pentru a dansa pe silueta ei. Cu mângâieri lungi, care se lărgeau încet, încet, mâinile lui învățară contururile corpului ei la fel de precis cum buzele și limba lui îi învățară gura. Curând, ea tânjea nu doar după sărutările lui, ci și după mângâierile lui. El o făcu să-și dorească să-l mângâie înapoi, să-și treacă mâinile peste brațele și pieptul lui și...

Bufniturile înfundate de la picioarele ei o avertizară că scăpase piesele de șah. Nu-i păsa. Pur și simplu, își înfășură brațele în jurul gâtului său și nu îi mai dădu drumul.

El zâmbi în jos, spre ea, triumfător.

– Vezi că ți se înmoaie picioarele. Asta ar fi șah mat.

Apoi continuă să o sărute din nou, făcând-o să-și piardă rațiunea.

Până și comentariile lui arogante nu îi estompară entuziasmul. Încântată să-și aibă iarăși mâinile libere, ea profită ca să i le strecoare în haină, între straturile de stofă fină și mătase. Era cald acolo, și vesta i se potrivea atât de bine încât ea îi putea simți mușchii încordându-se sub material, sub atingerea degetelor ei. Mâinile ei i se plimbară pe coaste, iar el oftă, apoi o sărută și mai sălbatic.

Dar totul se schimbă când el își trecu mâna în jos de pe gâtul ei ca să-i cuprindă sânul. La început, Juliet era prea pierdută în sărut pentru a observa asta. Apoi el începu să o frământe și să o mângâie prin muselină, ceea ce a fost suficient să o facă să-și revină în simțiri.

– Sebastian, oprește-te! exclamă ea, împingându-l. Ce crezi că faci?

Se dădu instinctiv în spate și răsturnă masa de șah, care lovi covorul cu un zgomot înăbușit, făcând piesele să se împrăștie peste tot.

El o ignoră. Respirația lui era chinuită, iar privirea cu ochii de un negru intens, rapace, îi trimise un fior neruşinat să-i şerpuiască pe şira spinării.

– Cred, doamnă, că am dovedit că pot săruta suficient de bine pentru a fi pe placul gusturilor tale pretențioase.

Juliet nu putea nega asta. Răspunsese acelor săruturi cu tot entuziasmul unei cocote șirete.

– Asta nu înseamnă că ar trebui... că ai putea...

– Chiar și un gentleman respectabil și nătăfleț poate fi purtat de val când o femeie îl lasă să o facă să i se înmoaie picioarele.

Oh, cât de jignitor. Juliet putea deja simți roșeața ridicându-i-se în obraji.

El își vârî mâinile în buzunarele redingotei de parcă i-ar fi fost teamă să le lase în afară, unde o puteau atinge din nou.

– Sau poate pur și simplu nu sunt la fel de „respectabil" cum m-ai considerat tu. Ceea ce ar trebui să facă următoarele lecții mult mai utile pentru tine.

– Nu vor mai fi alte lecții de acest gen, izbucni ea.

– E totul în regulă aici? se răsti o voce din ușă.

Juliet se răsuci și-l văzu pe Griff în prag. „Te rog, să nu ne fi văzut sărutându-ne", se rugă ea.

Îi aruncă o privire lui Sebastian, întâlnindu-i ochii care îi cercetau chipul, de parcă se aștepta ca ea să pârască. Dar asta era între ei doi și întotdeauna fusese. Ea avea să rezolve situația în propriul fel, în propriul ritm.

Griff intră, cu privirea trecând când spre ea, când spre Sebastian, a cărui expresie îndârjită arăta un bărbat hotărât să înfrunte consecințele acțiunilor sale.

Era puțin cam târziu pentru așa ceva, se gândi ea țâfnoasă. Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă.

– Bună, Griff. Se strădui să pară naturală, să alunge nevoia care făcea ca vocea să-i pară răgușită. Jucam doar șah.

Când Sebastian îi aruncă o căutătură mirată, ea îi răspunse cu o privire de avertizare. La ce se aștepta – că va recunoaște în fața cumnatului ei că îi permisese lui Sebastian să-i pipăie tot corpul?

Griff privi cu suspiciune masa și piesele împrăștiate.

– Șah?

– Eu câștigam. Sebastian își fixă privirea fierbinte asupra ei. Am spus șah mat, și Lady Juliet a devenit atât de agitată încât a scăpat câteva piese. Când a mers să le ridice, a dărâmat masa. Acum va trebui să jucăm partida din nou.

Lasă-l pe Domnul Arogant să-și trâmbițeze victoria în orice fel putea. Și totodată să o facă să pară o prostuță.

– Având în vedere stângăcia mea, nu cred că ar fi înțelept, nu?

Oh, de ce trebuie să sune atât de încordată... și... și de înfierbântată?

– N-aș vrea să-ți distrug masa.

– Aș risca fericit o masă spartă ca să te fac să te simți în largul tău în casa mea, Lady Juliet.

Vocea răgușită a lui Sebastian o împresură ca un parfum oriental greu, oferind tentație... uitare... satisfacție.

Înghiți în sec, amintindu-i de afirmația lui similară din birou: „Voi risca puțină durere pentru a obține ce vreau".

De ce se întâmpla asta? El se comporta ca și cum ar fi dorit-o, deși ea știa că nu era așa. Era pur și simplu prea mândru să accepte că se putea ca ea să-i respingă avansurile? Sau încerca

să o dezorienteze astfel încât ea să nu-l demaşte? Dumnezeu era martor că el era suficient de prefăcut pentru oricare din asemenea uneltiri.

Griff se încruntă la Sebastian.

– Vizitiul meu mă anunţă că astăzi e suficient de cald încât să topească o parte din zăpadă. Ar trebui să putem pleca până poimâine cel târziu. Ştiu că eşti bucuros să auzi asta.

– Deloc, te asigur, răspunse Sebastian, deşi privirea lui înflăcărată nu se mută de la chipul ei. Mă bucur să am companie din când în când.

Mai ales o anumită companie, părea să spună privirea lui. La naiba, ea roşea din nou. Diavolul ştia precis cum să o tulbure.

Când se gândea că îl lăsase iar să o sărute atât de pasional! Şi încă mai rău, că ei îi plăcuse, dorise ca el să facă mai mult, să o sărute şi să o dezmierde, şi să facă dorinţa să curgă prin ea, la fel de fierbinte, dulce şi condimentată precum vinul fiert cu mirodenii...

Pur şi simplu nu era drept. Dintre toţi bărbaţii din Anglia, de ce trebuia ca acela care îi făcea inima să bată repede şi picioarele să i se înmoaie să fie acelaşi escroc, nedemn de încredere care aproape îi ruinase viaţa?

– Juliet, vreau să vorbesc puţin cu tine. Griff îi aruncă o privire lui Sebastian. Între patru ochi.

O cuprinse panica. Dacă Griff avea să o ia la întrebări despre Sebastian, ce naiba ar putea să-i spună? Bineînţeles, infernalul lord nu părea deloc îngrijorat.

– Desigur. Oricum am de lucru în birou. Ne vedem la cină.

Fără a se uita înapoi, ieşi cu paşi mari din cameră, lăsând-o tulburată. Mizerabil viclean! Era bucuroasă că plecase. Da, încântată. Ce bine ar fi fost ca încăperea să nu pară atât de sufocantă şi goală fără el.

– Nu-mi place individul ăsta, mormăi Griff. Este prea curtenitor cu femeile. Bănuiesc că are mai mult din tatăl lui decât lasă să se vadă. N-am încredere în el.

– Nici eu.

El îi aruncă o privire bănuitoare.

– Bine. Nu uita asta şi stai departe de el. Aşa ar trebui să fii în siguranţă.

Să stea departe de Sebastian? Imposibil. Când el o săruta, îi anihila voinţa. Altfel nu ar fi ajuns niciodată ca palma lui să-i mângâie sânul...

Oh, nu, nu va stărui asupra acelei amintiri ruşinoase.

– Oricum, continuă Griff, nu despre asta vreau să vorbesc cu tine. Făcu o mişcare scurtă cu degetul mare spre tavan. Rosalind s-a închis în dormitorul nostru şi nu mă lasă să mă apropii de ea. E atât de furioasă din cauza... unor lucruri. Ce am făcut mai devreme. Îşi trecu degetele prin păr părând disperat. Speram că ai putea sta de vorbă cu ea, să o faci să înţeleagă că n-ar trebui să urmeze recomandările unui nenorocit de şarlatan. Tu ştii câte ceva despre remedii. Ai putea s-o convingi, pe când eu se pare că doar o înfurii.

Cererea lui o surprinse. Nu-i venea să creadă că el observase cunoştinţele ei în ceea ce priveşte medicamentele, mărunte aşa cum erau. Pe deasupra, ultima persoană pe care Rosalind ar asculta-o era sora ei mai mică.

– Nu sunt sigură dacă eu...

– Te rog, nu ştiu ce altceva să fac. Mă îngrijorez că o să se răinească sau... Vocea i se frânse. Juliet, nu vreau să o pierd.

Bietul de el părea atât de disperat.

– Oh, Griff, n-o vei pierde, îl asigură ea. Recunosc că aceste remedii ale vracilor par groaznice, dar mă îndoiesc că vor face ceva mai grav decât să-i provoace o durere de burtă. Nu cred că sunt fatale.

– N-am vrut să spun... Se opri şi oftă adânc. Nu contează. Pur şi simplu, m-aş simţi mai bine dacă cineva ar face-o să judece raţional. Vrei să încerci?

Ea reuşi să zâmbească.

– Bineînţeles. Voi face tot ce pot.

Uşurarea de pe faţa lui era evidentă.

– Va trebui să o convingi să deschidă uşa mai întâi.

Dumnezeule, Rosalind chiar era furioasă. Şi, bineînţeles, Griff era prea mândru să îi ceară gazdei lor sau menajerei cheia de la propriul dormitor.

– Foarte bine. Dar s-ar putea să dureze ceva.

El încuviință scurt din cap.

Expresia lui neliniștită îi stărui în minte în timp ce ieși din cameră, îndreptându-se spre scară. Bietul, nechibzuitul Griff. Îl aștepta o bătălie dificilă dacă el creadea că o poate intimida pe Rosalind să facă ceva, indiferent cât de mult o făcea pentru binele ei. Putea să-i interzică să folosească acea poțiune oricât ar fi vrut el, Rosalind tot avea să facă exact așa cum dorea.

Tocmai de aceea era mai bine să-i găsească lui Rosalind un substitut, unul mai puțin nociv. Propunerea lui Sebastian de mai devreme avea meritul ei. Ce rău puteau face ierburile unei bătrâne tămăduitoare? Și, chiar dacă remediile dădeau greș, măcar speranța de succes ar putea-o calma pe Rosalind. La urma urmei, Griff ceruse intervenția lui Juliet, deci nu însemna că ea se amesteca cu adevărat, nu?

Pe de altă parte, acceptarea ofertei lui Sebastian însemna să petreacă mai mult timp cu el. Mai mult timp în care să-l împingă să mărturisească. Mai mult timp în care să lupte cu sentimentele ei prostești pentru el. Dansează cu Zeul Focului și sigur te vei arde. Cu toate astea, a dansa cu el părea singura ei cale de a-i descoperi secretele.

Cel puțin prezența lui Rosalind avea să-l împiedice să mai încerce trucurile lui viclene. Juliet intra în belele doar când era singură cu el, așa că pur și simplu va evita asta. Și dacă asta s-ar întâmpla, în ciuda tuturor eforturilor ei, se va ține ferm pe poziție. Fără acele săruturi sau atingeri „intime", indiferent cât de minunat îi făcea inima să tresalte.

Până când ajunse la dormitorul pe care Rosalind îl împărtășea cu Griff, se hotărâse să-i spună lui Rosalind despre oferta lui Sebastian. O va lăsa pe Rosalind să ia singură hotărârea. Atunci Juliet va ajuta dacă poate, dar fără să rămână singură cu Sebastian.

Bătu la ușă.

– Naiba să te ia, Griff, pleacă! veni un strigăt înăbușit din interior.

Juliet își îndreptă umerii. Rosalind, într-o criză de nervi, nu era o chestiune ușoară.

– Nu e Griff, sunt eu, strigă ea prin ușă. Deschide înainte ca servitorii să vină în fugă.

– Nu-mi pasă nici dacă vine fuga Dumnezeu Însuși, izbucni Rosalind. Pur și simplu, pleacă. Spune-i lui Griff că nu vreau să vorbesc cu el sau cu emisarul lui.

Doamne, ce era de făcut? Nu putea asta acolo, discutând problemele, pentru numele lui Dumnezeu. Coborându-și glasul, zise:

– Ascultă, draga mea, trebuie să vorbesc cu tine despre... hmmm... despre... Lord Templemore.

Tăcere. Apoi un răspicat, îndoielnic „Ce-i cu el?" se auzi de mai aproape.

Uitându-se de-a lungul holului, Juliet se rugă să nu fie nimeni care să o poată auzi.

– M-a sărutat.

Era adevărat, nu?

Cu ușurare, auzi cheia întorcându-se în broască, și apoi ușa se deschise. Juliet își făcu loc înăuntru.

– Mulțumesc. Am nevoie urgent de sfatul tău.

Din fericire, Rosalind nu putea niciodată rezista să nu se implice în problemele lui Juliet.

În timp ce Rosalind își scoase capul afară pe ușă și se uită în ambele direcții de-a lungul holului, Juliet cercetă camera. Era curată. Ordonată. Nu era deloc un semn bun. Dacă Rosalind catadicsise să-și pună camera în ordine, trebuia să fie extrem de supărată.

Rosalind închise ușa cu cheia din nou, apoi se uită încruntată la Juliet.

– Bine, ce e cu treaba asta că te-a sărutat Lord Templemore?

Ca să nu mai vorbim că ochii lui Rosalind erau înroșiți și umflați și nasul ei era și el roșu.

– Ai plâns, declară Juliet în timp ce se așeză pe patul lui Rosalind.

– Nu, n-am plâns.

Cu un smiorcăit ce îi contrazicea cuvintele, Rosalind păși furioasă spre măsuța de toaletă. Se lăsă să cadă pe taburetul din fața oglinzii și se încruntă la propriul chip.

– La naiba, de ce trebuie să se vadă? Nu vreau ca el să-și dea seama.

– Presupun că te referi la Griff. Şi cred că ar trebui să ştii că soţul tău dă târcoale pe la parter, copleşit de îngrijorare pentru tine.

– Aha! Rosalind se învârti pe scaun. Ştiam eu că ai venit ca emisar al lui! Arătă spre uşă. Asta nu te priveşte, Juliet! Ieşi!

– Nu sunt aici pentru cearta ta cu Griff. Sunt aici pentru că Lord Templemore şi-a oferit ajutorul.

Rosalind se uită furioasă la ea.

– Să mă ajute cu ce?

Acum venea partea dificilă.

– Păi... hmm... vezi tu, şi-a dat seama ce se întâmplă între tine şi Griff.

Ferindu-şi privirea, Rosalind ridică un gherghef – dintre toate lucrurile –, şi luă chiar şi acul. Din ce în ce mai grav. Rosalind să lucreze la broderie fără să fie îndemnată – acum Juliet se simţi de-a dreptul alarmată.

Rosalind străpunse pânza.

– Nu-mi pot da seama la ce te referi. Eu şi Griff ne-am certat, asta e tot.

– Da, din cauza unei poţiuni folosite pentru a ajuta o femeie să rămână însărcinată.

Gherghefu căzu zornăind pe podea.

– C-cum... vreau să spun, e o absurditate.

Simţindu-şi inima până în gât, Juliet se ridică de pe pat şi se apropie de sora ei.

– Nu ai de ce să-ţi fie ruşine. Multor femei le ia timp ca să rămână însărcinate.

Îşi puse mâna pe umărul lui Rosalind, dar sora ei sări în picioare ca arsă.

– Doi ani? Când nu facem decât să... când suntem atât de harnici în... oh, n-are importanţă, ştii la ce mă refer.

Juliet se înroşi.

– Teoretic, da.

– Deci nu e nici un motiv pentru asta decât că...

Ea se întrerupse cu un blestem.

– Da?

Rosalind se uită la ea, cu ochii trişti.

– Că ceva îngrozitor e în neregulă cu mine.

– Nu fi prostuţă.

Juliet ridică gherghefu şi îl aşeză pe masa de toaletă. Apoi, cuprinzând cu braţul talia surorii sale, o conduse spre pat.

– Durează, asta e tot.

– Multe mai ştii despre asta, murmură Rosalind, dar o lăsă pe Juliet să o facă să se aşeze, apoi acceptă ca Juliet să ia loc lângă ea. Nu înţelegi, parcă durează de o veşnicie. Şi îmi doresc un copil atât de mult, copilul lui Griff...

Durerea de pe faţa ei îi strânse inima lui Juliet. Apoi tonul lui Rosalind deveni mai aspru.

– Dar soţului meu încăpăţânat nici măcar nu-i pasă.

– Bineînţeles că îi pasă, zise Juliet, mângâind-o liniştitor pe spate. Sunt sigură că vrea un copil la fel de mult ca tine.

– Atunci de ce nu mă lasă să fac ce trebuie pentru a-mi repara corpul?

– Probabil pentru că nu crede că e ceva în neregulă cu corpul tău, care să nu treacă odată cu timpul. Când Rosalind se încruntă, Juliet adăugă: În plus, această fiertură cu lapte de măgăriţă pe care o iei nici măcar nu funcţionează şi poate fi periculoasă. Griff are dreptate în legătură cu asta, şi Lord Templemore spune la fel.

Rosalind păru şocată.

– Ai discutat cu el despre mine şi Griff?

– Nu! Vreau să spun, nu tocmai. În mare parte am discutat despre părinţii lui. Până când el şi Morgan au apărut pe lume, şi mama lui a avut probleme să rămână însărcinată. A durat cinci ani.

Judecând după modul cum ochii lui Rosalind se luminară brusc, Juliet îi stârnise în cele din urmă interesul.

– Ce s-a întâmplat?

Juliet îi povesti ce îi spusese Sebastian şi îi explică oferta lui.

– O femeie-vraci? Am auzit de asemenea oameni care trăiesc la ţară. Rămase pe gânduri un moment, apoi îşi îndreptă spatele. Sunt dispusă să încerc. Dar nu-i pot spune lui Griff. El încă e convins că exagerez. Nu va fi niciodată de acord cu aşa ceva. Afurisitul este atât de cumplit de încăpăţânat.

Tot felul de piedici îi veniră imediat lui Juliet în minte.

– Dacă vrei ca acest plan să funcționeze, spuse ea, va trebui să-l convingi că ai terminat cu accesul de furie. Sau nu vei putea niciodată să te strecori afară.

Rosalind încuviință din cap, mintea ei inteligentă categoric lucrând deja la vreun plan.

– Asta înseamnă că trebuie să-ți ceri scuze, o îndemnă Juliet.

Dându-și ochii peste cap, Rosalind se ridică în picioare.

– Presupun că da. Își întoarse privirea tăioasă spre Juliet. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că ai inventat această poveste cu femeia-vraci doar ca să ne faci pe mine și pe Griff să nu ne mai certăm.

Juliet rânji.

– Dar tu știi că eu nu sunt atât de prefăcută.

– Hm, nu sunt atât de sigură. Rosalind își încrucișă mâinile la piept. Și ai mințit că Lord Templemore te-a sărutat?

Își dorea să fi mințit. Ferindu-și fața, Juliet se ridică.

– Trebuia să intru în cameră cumva, nu? Se îndreptă spre ușă, sperând că Rosalind nu își va mai continua cercetarea. Acum vino. Griff te așteaptă jos.

Cu un oftat adânc, Rosalind se ridică să o urmeze.

Juliet deschise ușa.

– Știu că declarațiile arogante ale soțului tău te-au făcut foc și pară, dar îți dai seama că ar face orice pentru tine, nu? Toate povestea asta l-a supărat foarte tare. Chiar a spus că îi este teamă să nu te piardă.

– Să mă piardă! Ce ridicol. Cine exagerează acum? Rosalind trecu grăbită de Juliet și ieși pe ușă. A fost doar un mic remediu inofensiv.

– Urină de oaie? replică Juliet sec, în timp ce se grăbea să o prindă din urmă pe sora ei.

Rosalind făcu o grimasă.

– Ei bine, recunosc că urina a sunat puțin... dubios, dar domnul Arbuthnot a spus că este folosită de secole.

– Urina a fost folosită de secole și pentru curățenie, dar asta nu înseamnă că eu vreau să umplu o găleată și să frec pereții, mai ales când am săpun la îndemână. Și să o beau? Ugh!

Un zâmbet slab atinse buzele lui Rosalind.

– Ai într-adevăr dreptate. Pășind alături de Juliet, ea întinse mâna și o bătu ușor pe umăr. Ești plină de opinii înflăcărate zilele astea, nu? Într-adevăr, te transformi într-o mică luptătoare.

Juliet înghiți greu nodul din gât. Era prima dată când Rosalind părea că observă că nu mai era o fată prostuță.

– Mă străduiesc.

Rosalind îi strânse umărul.

– Ei bine, nu te strădui prea mult, glumi ea. Sau, înainte de a-ți da seama, vei fi la fel de neobrăzată ca mine, și asta nu va fi bine. Este suficientă o femeie cu gura mare, temperamentală în familie.

Capitolul 9

Nu-ți arde limba cu ciorba altcuiva.

Proverb englezesc scris pe o listă agățată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Soarele tocmai își scosese nasul deasupra orizontului în dimineața următoare când Sebastian coborî pe scara centrală de la Charnwood Hall. Când își dădu seama că holul era gol, se uită pe fereastră spre grăjdarii care așteptau pe aleea din față. Nu se zărea nici urmă de femei.

Înainte de cină, noaptea trecută, el și Juliet reușiseră să schimbe câteva vorbe singuri, consimțind ca ei trei să se întâlnească aici în zori. Ea îi spusese că o oră timpurie ar putea-o ajuta pe Lady Rosalind să scape neobservată de soțul ei. Deci unde naiba erau?

Începu să se plimbe de colo-colo în jos în timp ce mintea i se fixă asupra altui subiect iritant. Întâlnirea de ieri cu Juliet ar fi putut fi pripită, având în vedere că Knighton aproape că îi prinsese, dar dovedise un fapt crucial. Indiferent de câte negase ea în legătură cu sărutul, era atrasă de el. *De el, Sebastian.* Nu celălalt sine al lui, „Morgan". Pentru că, dacă nu ar fi fost, ea i-ar fi spus lui

Knighton de avansurile lui, apoi ar fi privit bucuroasă cum acesta îl spânzură. Nu, avea sentimente pentru el. Dar evident, nu-i plăcea în mod deosebit să aibă sentimente pentru el, altfel nu le-ar nega atât de ferm. El nu înțelegea acest lucru. Spusese că dorea să se mărite și că el era genul de bărbat potrivit. Atunci de ce să pretindă că săruturile lui nu o mișcau?

Trebuie să fie din cauza lui „Morgan". Poate că se temea că Sebastian avea aceeași inimă precum fratele său „nemernic". Și ea credea că dacă se preface neafectată, îl va ține departe de ea.

Ha! Juliet știa puține despre bărbați dacă își închipuia că a insulta mândria unui bărbat îl va speria să renunțe. Nu pe un bărbat care avea câtuși de puțin respect de sine. Nu pe un bărbat ca el. Pur și simplu, astfel îl provoca să încerce mai mult.

Un zâmbet încrezător îi apăru pe buze. Ar fi putut spune că ieri se întâlnise cu o provocare dată naibii. Încă putea simți mâinile ei mici cum îi alunecă în interiorul redingotei și gura ei minunată deschizându-se ca un trandafir de primăvară...

– Scuză-mă, milord, se auzi o voce moale, feminină, din spatele lui, și el se răsuci și pulsul i-o luă la goană în așteptarea lui Juliet.

Dar era doar o servitoare de la bucătărie, care îi transformă zâmbetul într-o încruntare.

– Ce este? întrebă el.

Servitoarea se albi la față în timp ce își coborî privirea.

– B-bucătăreasa a spus să vă transmit că doamnele mănâncă p-puțină pâine prăjită în bucătărie și vor fi aici într-o clipă.

El se relaxă.

– Ah.

Acum, că micul mister fusese lămurit, el observă că Mary tremura. Își aminti cuvintele lui Juliet: „Ele sunt înspăimântate de tine... Îți strigi ordinele fără măcar să te oprești să vorbești cu ele sau să le mulțumești".

La naiba. Se forță să aibă o voce amabilă.

– Mulțumesc, Mary.

Ea privi în sus, uimită, apoi făcu o mică reverență.

– Cu plăcere, milord. Acum, dacă asta e tot... murmură ea timid, întorcându-se să plece.

– Mary... strigă el ca să o oprească.

Ea îngheță, apoi se întoarse cu fața la el, cu o ușoară îngrijorare pe față.

– Da, milord?

El se simți total buimac. Căutând cu frenezie ceva cu care să-i potolească stinghereala, își aduse deodată aminte de o mică bârfă pe care Boggs o menționase în această dimineață.

– Înțeleg că sora ta e bolnavă.

Ochii ei se făcură mari.

– Promit că nu-mi va afecta câtuși de puțin munca, milord!

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, credeau că e un monstru?

– Voiam doar să întreb de sănătatea ei. E mai bine? Are nevoie de un doctor?

Ar fi putut la fel de bine să întrebe dacă avea nevoie de un bufon, pentru că ea stătea gură cască la el, uimită.

– Mary? o îmboldi el. Să trimit un medic acasă la familia ta?

Un zâmbet îi apăru pe față, larg, cât toată dimineața.

– Oh... oh, nu, milord, nu. Se simte mai bine acum. Mulțumesc că ați întrebat.

– Cu plăcere, răspunse el, amuzat de cât de puțin era necesar pentru a o face fericită pe fată.

Cu altă reverență scurtă, ea plecă repede, încă zâmbind, și când el se întoarse, le zări pe Juliet și pe Lady Rosalind stând acolo.

Când dădu de privirea caldă a lui Juliet, ezită între plăcerea față de aprobarea ei și iritarea că îl văzuse urmându-i indicațiile ca un prostovan amorezat.

– Bună dimineața, doamnelor. Nădăjduiesc că ați dormit bine.

– Foarte bine, răspunse Juliet, în timp ce lacheul se grăbi să-i aducă pelerina călduroasă de lână și mantaua îmblănită din catifea purpurie a surorii sale. Îmi pare rău că am întârziat. Îi aruncă lui Lady Rosalind un zâmbet de tachinare. Sora mea etern înfometată a trebuit să se oprească în bucătărie și să mănânce.

– Știi că nu plec nicăieri fără să iau înainte micul dejun, mormăi Lady Rosalind.

– E în regulă, interveni el.

Nu aveau timp să stea să pălăvrăgească, nu când Knighton putea să vină să le caute în orice moment.

– Haideți să plecăm. Casa lui Winnie este pe proprietate, dar totuși, la o bună bucată de drum depărtare. Și cu zăpada asta...

Grăbindu-le afară pe ușă, începu să le ajute să coboare pe scările alunecoase. Când se apropiară de capătul scărilor, Lady Juliet exclamă:

– O sanie! Ai o sanie?

Sebastian se uită la echipajul vopsit în auriu și negru, cu lamele sale curbate și banchetele din pluș.

– Da. Unchiul Lew a cumpărat-o de la Geneva cu ani în urmă, când a mers să vadă de mama și de Morgan. O ajută pe Lady Rosalind să urce. A adus-o cu foarte mare dificultate în Anglia, dar a spus că nu s-a putut abține. Din nefericire, rareori avem suficientă zăpadă ca să ne fie utilă. Și ne vom înghesui, deoarece este construită pentru doi. Dar, trăsura fiind inutilă acum, m-am gândit că ați prefera sania, nu caii.

– Oh, da, da! Juliet se uită radioasă la el în timp ce o ajuta să urce. N-am mers niciodată cu sania. Și e vremea perfectă pentru asta.

– Cu adevărat perfectă, mormăi Lady Rosalind în timp ce își strânse mantaua pe umeri. Înfrigurată și nefericită. Cât de încântător.

Luând blănuri groase de la lacheu, Sebastian le întinse doamnelor.

– Nu o lua în seamă pe Rosalind, zise Juliet cerându-și scuze, în timp ce își întindea o blană peste picioare. Nu-i place să se trezească devreme.

– N-aș fi ghicit niciodată.

Sebastian urcă și se înghesui între cele două femei, apoi luă hățurile. Dacă Knighton ar fi deștept, ar sta mult timp în pat.

În timp ce se puneau în mișcare, Juliet trase blana să-i acopere și lui picioarele. Gestul acesta atent îl încălzi mult mai mult decât blana însăși și hotărî de îndată că faptul că împărțea sania cu Juliet merita să suporte bombănitul lui Lady Juliet.

Mai ales când o făcea pe Juliet să se simtă atât de bine. În ciuda frigului, ea își lăsă pe spate gluga în timp ce sania porni, înălțându-și fața, cu un strigăt de bucurie, spre cerul de un albastru strălucitor.

– Ah, aer proaspăt! Obrajii i se îmbujoraseră de plăcere. Îmi place atât de mult să fiu în natură dimineața devreme.

Era greu să-i reziști entuziasmului ei molipsitor. Chiar și Lady Rosalind îi zâmbit ușor lui Sebastian.

– Sora mea întotdeauna a preferat viața la țară, milord. Dacă nu ar fi dorința de a se căsători, cred că ar fi fost perfect fericită să abandoneze Knighton House din Londra pentru vechea proprietate mucegăită a familiei noastre de la Swan Park.

– Categoric. Juliet râse, scoțând rotocoale mici de aer înghețat. Oh, Rosalind, cum nu ți se pare revigorant, ție care îți plac toate lucrurile puternice și înviorătoare?

– Îmi plac doar mai târziu în cursul zilei, draga mea, când sunt suficient de trează să mă bucur de ele. În plus, acum nu este puternic și înviorător – este pur și simplu frig. Aș prefera mult mai mult să fiu înapoi în patul meu cald cu soțul meu.

– Îndrăznesc să spun că și el ar prefera să te aibă acolo, remarcă Sebastian.

– Nu în dimineața asta. Mă îndoiesc că va remarca măcar că am dispărut. Ochii ei scânteiară cu o bună dispoziție bruscă. Vedeți, l-am ținut treaz până foarte târziu. Are nevoie de timp să se recupereze de cursa diferită de care a avut parte noaptea trecută.

– Rosalind! exclamă Juliet. Nu-mi vine să cred că vorbești de asemenea lucruri, și de față cu Domnia Lui!

– Te informam doar că am urmat ordinele tale de ieri, Lady Rosalind îi spuse surorii sale cu infatuare.

– Ordinele mele! Despre ce vorbești?

– Tu mi-ai spus să-mi cer scuze convingător lui Griff, nu? Astfel încât să nu bănuiască ce punem noi la cale? Și având în vedere dragostea soțului meu pentru anumite activități...

– E de ajuns! interveni Juliet roșie în obraji. Refuză să se uite la vreunul dintre ei. Sunt sigură că înțelegem ce-ai vrut să spui. Nepotrivitul, necuviinciosul tău fel...

– Te-am făcut de rușine, dragă? o tachină Lady Rosalind. N-am vrut să...

– Ba da, ai vrut, mormăi Juliet. Este distracția ta preferată. Deși ai putea crede că, după toți acești ani, o asemenea

preocupare s-ar mai potoli. Sau că, măritată fiind, ai fi învățat să ai un anume sentiment de bună-cuviință.

– Buna-cuviință este tare supraestimată, draga mea, mai ales în ceea ce privește femeile măritate. Lady Rosalind clipi cu viclenie spre Sebastian. Nu ești de acord, Lord Templemore?

– Oh, nu, nu mă veți târî și pe mine în această ceartă de familie, protestă el, deși el le invidia tachinarea ușoară, familială.

El abia dacă avusese șansa să-și cunoască propriile rude. Ei bine, situația nu va continua așa, indiferent ce trebuia să facă pentru a-și recupera fratele.

– Să știi că încearcă doar să mă provoace, se plânse Juliet. Îi place să mă facă să roșesc.

El îi aruncă o privire piezișă în timp ce mâna sania pe deal în jos.

– Nu pot să-ți învinovățesc sora pentru asta – până *și mie* îmi place să te fac să roșești. Mai ales când o faci atât de drăguț.

Aceasta îi intensifică roșeața, iar el zâmbi. Nu se putea abține – găsea că roșeața obrajilor ei era încântătoare. Și cât se poate de provocatoare. Cum de trecuse prin furcile caudine ale societății londoneze și totuși reușise să-și păstreze inocența ei reconfortantă? Asta și noua ei manieră de a flirta îi confereau un arsenal letal de farmece feminine. Tot ceea ce își dorea el era să o găsească singură, astfel încât să-l folosească pe el pentru tragerea la țintă.

– Deci așa stau lucrurile, nu? Lady Rosalind îl privi cu profund interes. Sora mea...

– Oh, uite, ce e acolo? interveni Juliet, arătând spre o modestă vilă în stil Palladio din depărtare.

Ce tactică evidentă de a schimba subiectul. Sebastian clătină din cap, dar hotărî să o scoată din încurcătură. Pentru moment.

– Aceea e Foxglen, proprietatea unchiului Lew. Vom trece pe lângă ea în drumul nostru.

– Familia lui a locuit mereu atât de aproape? întrebă Juliet.

– Înainte ca vreunul dintre noi să se nască. Sebastian le conduse către marginea proprietății. Familiile Pryce și Blakeley au fost vecine timp de peste un secol, dar, cât se poate de straniu, părinții mei au fost cei care au unit cele două familii prin căsătorie. Oftă. Din nefericire, se pare că ramura Pryce a familiei

se va sfârși cu unchiul Lew. Vedeți, el nu s-a căsătorit până târziu, și apoi nu au trăit decât câțiva ani împreună, înainte ca mătușa mea să se îmbolnăvească. Deci n-au avut copii. Acum unchiul Lew spune că a trecut de vârsta căsătoriei, ceea ce e absurd, chiar dacă are cincizeci de ani. Și, având în vedere că intenționează să rămână burlac și nu sunt moștenitori de parte bărbătească, a spus că îmi va lăsa mie Foxglen.

– De aceea nu te deranjează să-l lași să-ți folosească reședința din Bath, presupun, remarcă Lady Rosalind.

– Să-l las? râse Sebastian. Refuzul meu n-ar avea câtuși de puțin vreo importanță, vă asigur. Unchiul meu pur și simplu ar găsi o cale să se strecoare în casă, și n-ar trece mult până când i-ar convinge pe toți că deține locul respectiv.

Dar ea avea dreptate. Într-adevăr, situația unchiului era cea care îl făcea pe Sebastian să tolereze faptul că acesta se amesteca în treburile lui. Într-o zi, Sebastian va comite marele păcat de a moșteni proprietatea unchiului său, așa că nu îl deranja să atenueze suferința unchiului Lew atunci când putea. În plus, îi plăcea destul de mult felul în care bătrânul ticălos se purta de parcă totul i se cuvenea.

– Fiți recunoscătoare că unchiul Lew nu se trezește niciodată atât de devreme sau s-ar autoinvita și el cu noi, adăugă el. Ne-am distra de minune dacă ar trebui să-i explicăm de ce ne furișăm spre casa lui Winifred dimineața atât de devreme.

Merseră o bucată de vreme într-o tăcere confortabilă, doar sunetele lamelor scârțâind și tropotele potcoavelor pe drumurile înghețate spărgând liniștea iernii. După ce trecut pe lângă încă una dintre pădurile lui, Juliet spuse cu un ton de uluire:

– Ai terenuri foarte frumoase, Lord Templemore. Și foarte întinse. Și chiar îmi plac foarte mult micile crânguri, și parcurile, și grădinile.

„Foarte bine", se gândi el în timp ce se uită la capul ei drăguț, dezgolit, „pentru că intenționez să ți le pun pe toate la picioare, iubire, dacă îmi oferi șansa asta".

Când ea lăudă podul de lemn sculptat peste care trecură și casele curate ale servitorilor, el simți un val de mândrie. Rar apuca să se laude cu Charnwood. Puținii lui vizitatori, veniți cu afaceri

sau înclinați spre discuții despre pistoale, abia îi observau proprietatea. Cu siguranță nu-și exprimau niciodată admirația cu o asemenea plăcere sinceră.

Poată că, la urma urmei, nu va fi atât de greu să o convingă pe Juliet să se mărite cu el. Dacă ei îi plăcea domeniul lui și dorea să se mărite cu un bărbat respectabil, de încredere... de ce nu?

Trebuia să o convingă că de data asta avea intenții serioase, că nu era ca „Morgan". Chiar dacă el era Morgan pe care ea îl cunoștea. Dar, cu siguranță, putea să-i liniștească temerile în cele din urmă. Dacă metodele clasice de cucerire nu îl ajutau – cum ar fi complimentele pe care ea le privea cu suspiciune –, putea oricând să se bazeze pe faptul că îi dădea lecțiile pe care ea le dorea și pe faptul că îi ajuta sora.

Și săruturile. Lui Juliet îi plăceau săruturile lui, indiferent ce declara.

Dar va reuși să o câștige de partea lui. Trebuia să o câștige de partea lui. Deoarece începuse să se gândească la faptul că viața cu ea drept soție va fi cu mult mai plină de satisfacții decât viața singur.

Când ajunseră la casa lui Winnie, Juliet era radioasă. Lady Rosalind rămăsese tăcută în mare parte din călătorie, dar el pusese acest lucru pe seama nervozității de a se întâlni cu femeia-vraci.

– O să-ți placă de Winnie, încercă el să o calmeze în timp ce sania se apropia de structura cu acoperiș de paie. E foarte directă câteodată, dar știe mai multe decât oricine despre ierburi și remedii străvechi. Dacă ea nu te poate ajuta, nimeni nu poate.

După ce vorbise cu Juliet cu o seară înainte, el trimisese un băiat de la grajduri să o anunțe pe Winnie de planurile lor. Deci nu era nici o surpriză că, la sosirea lor, ușa căsuței se deschise larg și ea veni repede afară să-i întâmpine, în întreaga sa glorie, cu părul alb, și peste o sută douăzeci de kilograme, înfășurată în întregime într-un șal roz, voluminos, din lână. Arăta ca o bucată uriașă de marțipan.

– Bună dimineața, Lord Templemore, spuse ea. Și bun venit și dumneavoastră, doamnelor. Se uită la Juliet și la Lady Rosalind

în timp ce el opri sania. Ce drăgălașe sunteți amândouă. Îndrăznesc să spun că Domnia Sa este încântat să aibă asemenea vizitatori drăguți împotmoliți la Charnwood Hall.

– Sunt, într-adevăr, zise el sincer. Coborî și se întoarse să le ajute pe doamne. Sper că nu e prea devreme pentru tine, Winnie.

– Știți mai bine, milord. Eu mă trezesc odată cu cocoșul, da. Și am vrut într-adevăr să vă spun că...

Restul cuvintelor lui Winnie se estompară când el luă mâna subțire a lui Juliet și o ajută să coboare. Chiar și acel scurt contact îi făcu sângele să-i bubuie în urechi. Ținându-i mâna mai strâns decât se cuvenea, nu îi dădu drumul chiar imediat. Privirea ei se îndreptă spre a lui doar pentru o secundă, suficient cât să-i fure răsuflarea. Îmbujorată de pe urma călătoriei, ea părea proaspătă, strălucitoare și fericită, iar el ardea să o cuprindă în brațe și să o sărute până când i se înmuiau picioarele.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, se înroși, își trase mâna, apoi se strecură între el și sanie, lăsându-l frustrat și nefericit. El se întoarse să o ajute și pe Lady Rosalind, dar ea deja se dăduse jos pe partea cealaltă și îl privea speculativ.

– Milord? se auzi vocea lui Winnie din spatele lui, purtată parcă de un curent din înalt.

El se întoarse și o găsi pe Winnie afișând un zâmbet știutor.

– Da?

– Tocmai vă mulțumeam pentru că l-ați trimis pe Henley să-mi curețe hornul.

Abia atunci își dădu seama că nu auzise nici un cuvânt din ce spusese ea.

– Oh. Da. Desigur. N-ai pentru ce.

Se bâlbâia ca un idiot. Juliet avea acel efect asupra lui. Se forță să fie atent.

– Deci, trage mai bine acum?

– Da, într-adevăr, trage. A făcut o treabă bună. Winnie își împreună mâinile ridate peste burta imensă și-i făcu cu ochiul lui Sebastian. Dar nu era atât de chipeș ca ultimul pe care l-ați trimis. Ce mușchi frumoși avea acela! Și niște obraji care roșeau! Era foarte rușinos pentru un bărbat matur.

Minunat – acum îi făcea pe lachei să roşească. Dumnezeu ştie ce îi spusese bietului băiat despre „muşchi frumoşi"! Winifred niciodată nu vorbea pe ocolite despre nici un subiect, dar mai ales nu atunci când venea vorba despre tineri frumoşi, voinici.

– Dar e amabil din partea dumneavoastră că i-aţi trimis. Le zâmbi lui Lady Rosalind şi lui Juliet. Domnia Sa are mare grijă de mine. A avut grijă de mine de când avea treisprezece ani.

– Treisprezece? repetă Juliet surprinsă.

– Winnie exagerează, murmură el.

– Ei, nu-l ascultaţi pe el şi modestia lui, replică femeia. Avea treisprezece ani când a preluat administrarea domeniului. Bătrânul baron a încercat să-l trimită la Eton, dar el nu a vrut să audă. „Nu, domnule", a spus el, „voi rămâne chiar aici, dacă nu te superi. Poţi să îmi angajezi profesori". Atunci a început să pună Charnwood pe picioare. A citit toate cărţile acelea mari despre creşterea animalelor şi recolte, a învăţat ce-a putut de la fermierii din împrejurimi şi l-a concediat pe hoţul de administrator. Dumnezeu ştie că baronul nu a dat doi bani pentru proprietate. Dacă Domnia Sa, aici de faţă, nu ar fi preluat-o, cine ştie ce s-ar fi ales de noi toţi? Şi apoi a apărut acel Morgan...

– Winifred! zise el tăios. Femeia probabil nu ştia nimic, dar să fie totuşi sigur... Doamnele nu sunt interesate de asta. Avem alte chestiuni de discutat.

Un zâmbet viclean îi apărut pe buzele subţiri.

– Ajungem şi acolo, milord. Le cercetă pe cele două femei. Deci care dintre voi, drăguţelor, este cea care vrea un copil?

Privirea ei stărui asupra lui Juliet, care remarcă grăbită:

– Nu eu. Eu nici măcar nu sunt măritată.

– Dar vei fi, ţine minte cuvintele mele. Winnie îi aruncă o privire misterioasă lui Sebastian. Şi mai devreme decât crezi, îţi garantez.

Când el ridică o sprânceană spre ea, ochii ei se umplură de veselie. Dacă ar fi crezut în asemenea lucruri, ar fi putut gândi că femeia galeză avea o legătură cu lumea nevăzută. Dar mai probabil era că ea spera să îl vadă însurat şi o considera pe Juliet cea mai bună perspectivă. Un lucru îl recunoştea referitor la Winifred – avea gusturi excelente.

Supunând-o pe Lady Rosalind cercetării sale atente, Winifred îşi strânse buzele uscate.

– Aşadar, dumneata eşti. Cu siguranţă pari suficient de sănătoasă pentru a naşte copii. Dar soţul tău? Este tânăr şi suficient de sprinten să-ţi facă un copil? Îţi vine ciclul regulat?

Sebastian îşi înăbuşi o înjurătură.

– Winnie, de ce nu mergi cu doamnele înăuntru pentru a discuta toate acestea? Eu voi rămâne lângă sanie până când terminaţi.

– În frigul ăsta? zise Winnie. N-aţi vrea mai degrabă să veniţi lângă foc?

„Şi să vă ascult vorbind în toate detaliile intime, despre problemele femeieşti ale lui Lady Rosalind? Nu, mulţumesc."

– Voi fi bine afară.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea râse.

– Cel mai bine ar fi să vă obişnuiţi cu asemenea discuţii, milord, dacă intenţionaţi să vă luaţi nevastă.

– La timpul potrivit, cu siguranţă te voi consulta, dar până atunci, te rog, arată nişte milă faţă de mine.

Ea îi făcu semn cu mâna.

– Oh, mergeţi la ale voastre – cu nazurile voastre bărbăteşti. Aşteptaţi numai până când veţi avea vreo şase micuţi. Atunci veţi avea un motiv real să implorаţi îndurare. Deschise uşa de la casă şi le făcu semn lui Juliet şi lui Lady Rosalind. Intraţi, dragele mele. Avem câte ceva de discutat, şi nu vrem ca Domnia Sa să se simtă inconfortabil.

– Prea târziu pentru asta, murmură el încet.

Şi ce voia să spună cu „şase micuţi"? De parcă era deja planificat. La naiba, ar face mai bine să nu aibă puteri paranormale. Intenţiona să aibă copii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, şase?

Totuşi, gândul că Juliet ar fi însărcinată cu copilul lui îi stârnea o încântare surprinzătoare. Ar fi o mamă minunată, caldă şi iubitoare, genul de mamă pe care el nu o avusese niciodată. Dacă vreo femeie era sortită să aibă şase copii, aceea era Juliet.

Apoi îşi aminti cât de mică şi fragilă era, cum propria ei mamă murise la naştere, şi lucrul asta îl făcu să se oprească. Ca să-şi ia gândul de la ideea tulburătoare a lui Juliet suferind la naştere, începu să se plimbe în jurul casei lui Winnie, observând ce reparaţii

ar fi necesare. Nutrea o anume afecțiune pentru bătrână, în ciuda prostiilor ei. El ar fi putut să nu se nască niciodată dacă nu ar fi fost ea. Prin urmare, avea grijă de ea când putea, mai ales acum că soțul ei era mort.

Era evident că acoperișul de paie va avea nevoie de reparații în primăvară, și un oblon se desfăcuse de la ultima lui vizită. Îl va trimite pe Henley mai târziu. Sau pe Tompkins, astfel încât Winnie putea să mai admire „mușchii frumoși" ai tânărului. Dumnezeu știa că femeia mai avea doar câteva plăceri la vârsta ei.

Când își termină inspecția, încercuise căsuța de mai mult de șase ori și începea să se întrebe cât va mai dura toată această chestiune, când ușa se deschise și Juliet păși afară. Lady Rosalind o urmă îndeaproape, ținând în brațe o plasă mare de pânză în timp ce își continuă conversația cu Winifred.

– Acum, spune-mi încă o dată, ca să mă asigur că ai înțeles corect.

Winifred o luă pe Lady Rosalind de mână ca să o oprească lângă sanie.

– Trebuie să beau ceai de frunze de zmeur în fiecare zi timp de o săptămână. Florile de trifoi roșu sunt cele mai bune într-o infuzie cu mentă. Pot bea asta ori de câte ori doresc și pot bea cu ceai de mușețel dacă vreau.

– Exact. Dar adu-ți aminte, ierburile nu-ți vor face nici un bine dacă nu te relaxezi, milady.

Winifred mângâie mână lui Lady Rosalind. Gândește-te că ești o floare de căpșună deschisă pentru albină. Floarea nu pălmuiește albina, nici nu-și închide petalele de frică să nu fie înțepată. Lasă albina să zboare chiar înăuntru și să-i bea nectarul. Și aceasta este singura modalitate să avem dulcile căpșune primăvara, nu? Deci, nu-ți lăsa nervozitatea să te facă să lupți împotriva destinului tău. Îmbrățișează-l, ia-l la sânul tău. Și acolo va produce rod.

Suna ca foarte multă flecăreală pentru el, dar ce știa el despre asemenea lucruri?

Lady Rosalind o cuprinse pe bătrână cu brațele de gât și îi puse un sărut pe obrazul subțire ca hârtia.

– Mulțumesc atât de mult!

– Cu multă plăcere, milady. Și trebuie să-mi spui dacă funcționează, auzi? Trimite-mi o scrisoare de la Londra. Domnia Sa va fi fericit să mi-o aducă.

El își înăbuși un zâmbet. Era firesc ca Winnie să-l degradeze la rolul de lacheu. Se părea că exista o femeie pe domeniu pe care el nu o înspăimânta.

Le ajută pe cele două doamne să urce în sanie. După ce el urcă după ele, Winifred strigă:

– Așteaptă! Am uitat încă un lucru, milady. Soțul dumitale se îmbăiază zilnic?

Lady Rosalind se uită la ea, perplexă.

– Întâmplarea face că da. Și te rog nu-mi spune că n-ar trebui să facă baie, altfel nu vom avea copii, pentru că nu-l voi lăsa nici la trei metri apropiere de mine.

Sebastian și Juliet chicotiră amândoi.

– Nu, baia e bună, zise Winnie, dar ar trebui să fie atent la căldura apei. Nu trebuie să fie prea fierbinte, știi?

– Dar lui Griff îi plac băile fierbinți! se văită Lady Rosalind.

– Îi plac sau nu, remarcă Winnie cu o privire cumplită, ele scot forța din semânța unui bărbat. E foarte rău. Ai face cel mai bine să nu-l lași să mai facă asemenea băi.

Lady Rosalind se prăbuși pe scaun.

– Cum pot eu să împiedic asta?

Winnie își întoarse privirea știutoare spre Sebastian.

– Ei bine, acum nu sunteți acasă. Ar trebui să fie suficient de ușor pentru Domnia Sa să rezolve ceva. Tot ce trebuie să facă este să le poruncească servitorilor să nu aducă apă fierbinte.

Când Juliet și Lady Rosalind îl priviră, el gemu.

– Oh, nu, doar nu vreți asta. E suficient de grav că mă strecor cu voi două fără știrea lui. Acum vreți ca eu să îi refuz bietului om confortul...

– Bietul om nu mă va asculta. Lady Rosalind mișcă din gene spre el. În plus, dacă trebuie să-i explic de ce nu poate face băi fierbinți, va trebui să-i explic de unde am ideea asta. Ceea ce înseamnă să-i spun cine m-a adus aici ca să mă întâlnesc cu Winnie – într-adevăr, cine mi-a spus de ea în primul rând.

Femeiușcă afurisită și șantajistă!

– Cum să-i explic de ce servitorii mei nu vor să-i dea apă fierbinte?

– Nu-i explica nimic. Juliet întinse preocupată pătura peste picioarele lui și ale ei. Pune-i pe servitori să pregătească băile calde, nu fierbinți. Lasă-l să creadă că ei nu știu ce fac.

El se încruntă la ea.

– După ce mi-ai dat lecții ieri despre cum să-mi tratez servitorii, acum vrei ca eu să-i supun plângerilor unui oaspete în următoarele câteva zile...

– Oh, câteva zile nu sunt nici pe departe suficiente, interveni Winnie. Va trebui să dureze mai mult decât atât – o săptămână cel puțin până când doamna va fi fertilă. Și dacă nu rămâne atunci, va trebui să continue până când rămâne, oricât de multe luni ar dura...

– Luni! strigă Sebastian.

– Nu, bineînțeles că nu, se grăbi să adauge Lady Rosalind. Griff nu ar sta niciodată atât de mult, și nu pot rata nașterea copilului Helenei. După ce plecăm, îmi asum riscurile, dar dacă aș putea avea cel puțin o săptămână să încerc toate sugestiile lui Winnie... Îi aruncă lui Sebastian încă una dintre privirile acelea stăruitoare. Odată ce plecăm, Griff va cere pur și simplu apă fierbinte la hanuri și în Londra, și eu nu-l voi putea opri. Trebuie să se întâmple aici. Adică, dacă îți vei extinde ospitalitatea puțin mai mult.

Naiba s-o ia de treabă, când el își oferise voluntar ajutorul, nu se așteptase să se implice într-o mie de subterfugii. Asta era aproape la fel de rău ca aranjarea răpirii unei doamne.

Pe de altă parte, dacă i-ar convinge să mai rămână, ar avea mai mult timp să o curteze pe Juliet.

– Cum îți vei convinge soțul să nu plece la Londra de îndată ce drumurile sunt practicabile?

Lady Rosalind se încruntă.

– Nu știu... Presupun că aș putea să-i spun că sunt bolnavă. Că această călătorie mi-a deranjat stomacul sau ceva.

– Asta nu va funcționa, interveni Winnie, dacă soțului tău nu-i place să-și aducă o femeie bolnavă în pat. N-are rost să treci prin deranjul de a mai rămâne aici dacă soțul tău nu se culcă des cu tine între timp, să știi.

Când ambele surori roșiră cu putere, Sebastian scrâșni din dinți. Câteodată Winnie putea fi prea mult de suportat pentru oricine. Dar avea dreptate.

– Atunci voi fi eu cea bolnavă, se aventură Juliet. Oricum, va fi mai ușor pentru mine decât pentru Juliet. Pot să-i spun cameristei lui Rosalind, Polly, să mă declare prea bolnavă pentru vizitatori și nu trebuie să arăt nici o dovadă de boală.

– Oh, mulțumesc, Juliet! exclamă sora ei. S-ar putea ca asta într-adevăr să funcționeze.

S-ar putea să funcționeze pentru Lady Rosalind, dar nu îl va ajuta pe Sebastian la acțiunea de cucerire. La naiba!

– Acum, că am stabilit acest lucru, bombăni el, am face bine să ne întoarcem, înainte ca neștiutorul beneficiar al uneltirilor voastre să se trezească. Sau mai rău – să facă o baie fierbinte.

În timp ce însoțitoarele lui râseră și își luară rămas-bun de la Winnie, el îndemnă caii să pornească. Odată puși în mișcare, el reînnoi discuția, încercând să-și facă vocea să sune obișnuit.

– Știi, Lady Juliet, dacă pretinzi că ești bolnavă, va trebui să stai închisă în cameră tot timpul.

– Nu voi face nimic de genul acesta. Polly îl va ține pe Griff afară din cameră și Rosalind îl poate anunța constant de cât de îngrozitor mă simt. Zâmbetul ei vădea o veselie răutăcioasă. Atunci eu pur și simplu mă voi furișa afară și voi face ce doresc. Charnwood este suficient de mare încât îmi pot evita cumnatul pisălog cu ușurință. Mai ales dacă el este ocupat cu Rosalind.

– Și tu poți rămâne ocupată cu mine, zise el, uitându-se la ea. Sub blană, își frecă gamba de a ei. Putem juca șah. Se pare că îți place asta.

Roșindu-se, ea își trase piciorul, deși acest lucru presupuse un oarecare efort în spațiul restrâns. Lady Rosalind îi aruncă o privire șireată.

– Am uitat cât de mult îi place șahul lui Juliet. Cum ai descoperit asta, milord?

– Chiar din întâmplare. Dar sora ta joacă foarte bine. Deși se supără repede dacă pierde și are tendința să refuze o provocare.

Privirea lui Juliet era gheață pură.

– Voi accepta orice provocare propui, milord, oricând. Mai ales la șah.

El zâmbi. Putea fi momită atât de ușor.

– Excelent. Atunci, șah să fie.

– Atât timp cât Griff nu știe despre asta, și există o însoțitoare potrivită, avertiză Lady Rosalind, presupun că e în regulă.

– Oh, bineînțeles, zise Juliet mieros. O vom face pe Polly însoțitoare, nu, Lord Templemore?

– Cum dorești.

Pulsul îi crescu la gândul orelor nesfârșite în care să o țină ocupată pe Juliet fără intervenția lui Knighton.

– O însoțitoare este un preț mic de plătit pentru șansa de a te învinge la șah.

– Și ce te face să crezi că mă vei bate? replică ea.

– Te-am bătut ultima dată când am jucat, nu? Fără să se uite la ea, își presă coapsa de a ei și fu răsplătit auzind cum trage brusc o gură de aer. Ți-am dat șah mat foarte rapid, după câte îmi amintesc.

– Asta nu se va mai întâmpla.

Dar culoarea ei intensă din obraji și tonul nesigur spuneau altceva.

Simțindu-se cu siguranță mai vesel, se concentră pe conducerea saniei pe cărările nesigure. Nici măcar nu fu deranjat când Lady Rosalind începu să pună o serie de întrebări impertinente despre familia și legăturile lui, evident menite să stabilească adecvarea lui ca soț pentru Juliet. Având în vedere că planurile lui se potriveau cu ale ei, era mai mult decât fericit să îi ofere răspunsuri.

Dar Juliet părea să nu fie de acord. Încerca permanent – dar fără succes – să schimbe subiectul. Doar când ajunseră la jumătatea drumului spre Charnwood găsi un subiect potrivit de distragere a atenției.

– Uite, acolo, Rosalind, strigă ea, ce căsuță pitorească! Mă mir că nu am observat-o când am venit prima dată pe acest drum.

– Fațada din piatră o ține ascunsă din cealaltă direcție, explică el. Ar fi trebuit să vă întoarceți ca să o vedeți.

– Aparține vreunui arendaș de-al tăi? întrebă Lady Rosalind. Jur, milord, ai atât de mulți arendași. Câți exact?

Când Juliet își dădu ochii peste cap, el râse înfundat.

– De fapt, acea căsuță și dependințele ei nu mai sunt locuite. A fost a fierarului proprietății, dar a murit pe vremea tatălui meu. Ucenicul lui a preferat să se alăture fierăriei din oraș, deci eu am cumpărat fierăria de la el. Vin aici să lucrez puțin la arme, mai ales pentru piesele mici, fine, cum ar fi alama pentru cartușe și căptușeala din argint.

– Poți să lucrezi la forjă? întrebă Juliet. Păi ești cu adevărat Hefaistos!

– Hefaistos?

– Zeul grec al focului și fierarul nemuritor care făcea arme pentru ceilalți zei. Și el avea o fierărie.

El încercă să-și aducă aminte cunoștințele de greacă.

– Nu era el urât și șchiop?

– Era? Juliet îi zâmbi afectat. Cel puțin era foarte bun la lucrul cu metalul.

– Nu sunt sigur că-mi place această comparație, bombăni el.

Fusese făcut în multe feluri, dar nu și urât.

– N-o lua în seamă pe Juliet, doar te provoacă, interveni Lady Rosalind. În plus, Hefaistos era căsătorit cu Afrodita, deci nu putea fi chiar atât de urât, nu?

Acel comentariu înmuie considerabil lovitura. Să se căsătorească cu o zeiță era propriul său țel. Se uită la Juliet care tot mai zâmbea superior și zâmbi și el în sinea lui.

„Râzi cât vrei, Afrodita mea, dar vei fi soția mea într-un fel sau altul. Și când vei fi, te voi face să-ți retragi cuvintele. În pat. Unde intenționez să forjez foarte mult eu însumi."

Gândul acela îl făcu suficient de excitat cât să se simtă inconfortabil. Din fericire, restul călătoriei decurse repede. Din nefericire, până când ajunseră la Foxglen, unchiul lui se trezise și ieși să-i salute, în timp ce sania se apropia de conac. Cu un oftat, Sebastian o opri.

Când se apropie să-i întâmpine, unchiul Lew se uită cu înțeles la cele două doamne, apoi îi aruncă lui Sebastian o privire întrebătoare. Ah da, unchiul Lew nu știa cum se schimbaseră lucrurile. Ultima dată când vorbiseră, Sebastian jurase să o ocolească

pe Juliet. Acum era acolo, însoțind-o prin împrejurimi. Va trebui să explice mai târziu.

– Ați ieșit la o plimbare de dimineață, nu? Și pe o vreme atât de bună, zise unchiul Lew cu o urmă de sarcasm. Eu eram în drum spre Charnwood Hall, dar voi trei păreți înghețați până la oase. De ce nu intrați să beți un ceai ca să vă încălziți? Vă pot arăta modesta mea locuință, apoi îmi pot aduce calul să vin cu voi.

– Îmi pare rău, unchiule Lew, dar nu avem timp de pierdut, zise Sebastian cu finețe. Knighton este probabil îngrijorat pentru soția lui. Am stat mai mult decât intenționam.

– Mergi atunci cu Lady Rosalind dacă trebuie. Dar nu văd de ce Lady Juliet nu poate rămâne o vreme. Mă mulțumesc doar cu una din încântătoarele tale însoțitoare.

Sebastian suspină adânc. Deci afurisitul hotărâse în cele din urmă să facă așa cum i se spusese alaltăieri noapte. Păcat că era cam prea puțin și prea târziu.

– Nu sunt sigur că ar trebui să o lăsăm pe Lady Juliet fără însoțitoare, zise Sebastian. Familia ei este foarte strictă cu asemenea lucruri.

– Va fi foarte bine. Lady Rosalind se agita nerăbdătoare pe locul ei. Unchiul tău este clar un om respectabil și sunt servitori prin preajmă, sunt sigură. Aș merge mai departe singură, dar nu știu dacă pot mânui o sanie.

– Și mie mi-ar plăcea să rămân, interveni Juliet. Pur și simplu aș adora să văd Foxglen și să aud toate poveștile unchiului tău despre tine și Morgan.

La naiba, nici măcar nu se gândise la asta. Unchiului său ar putea să-i scape ceva care i-ar stârni din nou suspiciunea.

– Vezi, Juliet...

– Nu trebuie să-l lași pe Knighton să aștepte, băiete, interveni unchiul său. Vom sta puțin la taclale, eu și Lady Juliet. O voi fermeca cu povești despre secretele groaznice ale familiei noastre.

Sebastian îi aruncă unchiului Lew o privire de avertizare. Naiba să-l ia – nu era vorba de un joc!

Dar unchiul său doar îi făcu semn cu ochiul în timp ce îi întinse mâna lui Lady Juliet. Aruncându-i lui Sebastian un zâmbet

sarcastic peste umăr, ea se ridică și coborî. Când Sebastian ezită, unchiul Lew îi făcu un gest de alungare din mână.

– Du-te, îți spun! Vom fi bine.

Naiba să-i ia pe amândoi, nu îi dădeau de ales. Scrâșnind din dinți, porni la drum. O va însoți pe Lady Rosalind la Charnwood Hall, apoi se va întoarce imediat la Foxglen. Cu cât Juliet și unchiul Lew aveau mai puțin timp să discute, cu atât mai bine.

Dar, când se apropiau de conac, o siluetă mult prea familiară sări pe scările de la intrare, indiferent la treptele periculos de alunecoase. Sebastian murmură o înjurătură. Knighton.

– Unde naiba ai fost? o întrebă Knighton pe Lady Rosalind în timp ce sania se opri în fața lui. Apoi se încruntă la Sebastian. Și ce crezi că faci, luându-mi soția afară pe o vreme ca asta, Templemore?

– Oh, nu-l învinovăți pe el, Griff, îi spuse Lady Rosalind în timp ce Knighton se grăbi să o ajute să coboare. Eram atât de plictisită de stat înăuntru. Am mers până la casa unchiului său, astfel încât domnul Pryce mi-a putut arăta acea ediție din *Hamlet* despre care vorbea la cină alaltăieri. Tu dormeai și nu am vrut să te trezesc.

Knighton păru doar ușor potolit de acea explicație.

– Unde e Juliet? Servitoarea a spus că a plecat cu voi.

– A pornit într-adevăr să meargă cu noi, minți Lady Rosalind, dar nu s-a simțit bine și a hotărât mai degrabă să se întoarcă în pat. Servitoarea probabil că nu a văzut-o întorcându-se.

Sebastian ar fi aplaudat ingeniozitatea femeii dacă nu ar fi lăsat impresia că el avusese o întâlnire privată cu ea. Knighton arăta de parcă ar fi vrut să strângă de gât pe cineva, și Sebastian avea o idee relativ corectă despre cine ar fi putut fi persoana respectivă.

La naiba, la naiba, la naiba! Aceste trei ființe nu aduceau decât necazuri. Și numai Dumnezeu știa ce dezvăluia unchiul Lew cu limba sa slobodă chiar în timp ce stăteau acolo pierzând vremea.

– Ei bine, Knighton, zise el repede, acum că te-ai trezit, voi doi puteți lua un mic dejun reconfortant. I-am promis unchiului meu că mă întorc și vorbesc cu... hm... administratorul său despre unul dintre arendașii lui. Treburi legate de proprietate și altele asemenea.

Lady Rosalind ridică o sprânceană, dar îi spuse doar soțului ei:

– Da, dragule, hai să luăm micul dejun. Pur și simplu sunt înfometată. Și-o să văd și ce face Juliet.

În timp ce cuplul urca scările, Sebastian întoarse sania înapoi spre Foxglen, rugându-se să nu ostenească prea tare caii pe zăpada aceea. Dar nu îndrăznea să o lase pe Juliet cu unchiul Lew mai mult decât era necesar.

– Veți primi o desagă frumoasă cu ovăz într-o clipă, le șopti el cailor. Încă un pic și vă puteți relaxa în pace.

Păcat că nu putea spune același lucru pentru el însuși. Începuse să creadă că va mai dura ceva timp până când va apuca să se relaxeze oriunde.

Capitolul 10

Mult efort, multă prosperitate.

Rugătoarele de Euripide, brodat
pe un prosop de Juliet Laverick

– Pur și simplu trebuie să vezi camera de zi preferată a Lucindei, zise domnul Pryce o oră mai târziu în timp ce o însoțea pe Juliet pe un hol potrivit la dimensiune spre o ușă deschisă. Cred că îți va plăcea.

Ea reuși să schițeze un zâmbet. De când plecase Sebastian, încercase să îndrepte subiectul spre el și Morgan, dar domnul Pryce întotdeauna îl orienta cu iscusință spre o temă inofensivă – cum ar fi camera de zi a defunctei sale soții. Juliet nu dorea să fie obraznică, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să afle ceva care s-o ajute să-l demaște pe Sebastian când domnul Pryce nu dorea să discute despre nepoții lui?

– Mi-ați promis secrete de familie, îi spuse ea ușor, și nu am auzit nici măcar unul.

– Mă îndrept într-acolo. Îi bătu ușor mâna așezată pe antebrațul lui. Toate la timpul lor, draga mea, toate la timpul lor.

Ea încă se mai gândea la afirmația aceea enigmatică când el o conduse în camera de zi. Gândurile la nepoții lui îi zburară din minte.

– Oh, Doamne... șopti ea în timp ce privea cu admirație în jur.

De la tapiseria de o frumusețe ce-ți tăia răsuflarea de pe un perete, la pernele lucrate cu migală de pe fiecare scaun, camera era o sărbătoare a broderiei. Draperiile și un paravan de la gura sobei, și chiar și fețele de masă erau brodate sau lucrate în întregime cu mătăsuri fine pe pânză sau satin sau chiar dantelă. Pe jumătate ametită, Juliet plecă de lângă el să vadă piesă cu piesă, admirând alegerea culorilor, delicatețea cusăturilor, consistența modelului.

– A fost pasiunea soției mele, zise domnul Pryce din spatele ei. Ca și tine, nu o vedeai niciodată fără gherghef sau ac.

– Ea a lucrat toate astea? murmură Juliet cu deplină admirație.

– Nu în întregime. Tapiseria este în familie de generații, și eu am cumpărat câteva piese pentru ea. Dar restul... Își mișcă mâna desenând un arc elegant care să cuprindă întreaga cameră. Totul e făcut de mâna ei.

Rosti aceste cuvinte cu o mândrie subtilă care îi puse un nod în gât lui Juliet. Îi aruncă o privire.

– Dacă nu vă deranjează că vă întreb, cât timp ați fost căsătoriți înainte ca ea... adică...

– Zece ani. Lumina cenușie a dimineții îi prăfuia părul alb cu cenușă în timp ce contempla camera. Și a petrecut cea mai mare parte din ultimii doi aici, în timpul etapelor finale ale bolii ei. Faptul că stătea în această cameră înconjurată de propria muncă îi aducea alinare. Un zâmbet palid îi atinse lui buzele. Mă liniștea și pe mine.

Afecțiunea lui evidentă pentru Lucinda o făcu pe Juliet să vrea să plângă. După ce o văzuse pe Rosalind încercând măsuri disperate pentru a avea un copil cu iubitul ei soț, apoi, auzindu-l pe domnul Pryce că vorbește cu atât de mult drag despre soția lui, Juliet se simți invidioasă. Ea nu avea pe nimeni pentru care nevoile și dorințele ei să fie la fel de importante, și viceversa. Indiferent ce le declara ea surorilor ei, își dorea atât de mult acel lucru încât nevoia era dureroasă.

Simțind că lacrimile stau să-i curgă pe obraji, își feri privirea. Mâna domnului Pryce veni să se așeze pe umărul ei cu un gest părintesc, care îi făcu lacrimile să ardă mai puternic.

Vocea lui coborî într-un murmur alinător.

– Lucinda prefera lucrul cu acul pentru că era ceva ce putea stăpâni într-o perioadă când îi lipsea stăpânirea asupra a orice altceva – precum ceea ce se întâmpla cu corpul ei. Fără îndoială că înțelegi cât de necesar poate fi să-ți investești energia într-o pasiune care îți dă o anumită măsură a controlului când în altă parte nu ai deloc.

Juliet nu reuși decât să încuviințeze din capul. Cu mult timp în urmă, observase că afecțiunea ei pentru broderie era când mai puternică, când mai slabă în funcție de sentimentele de neajutorare care o asaltau. Ori de câte ori *papa* și Helena o certau sau Rosalind începea să se amestece, Juliet mergea să-și caute ghergheful.

Singura perioadă din viața ei când lucrul cu acul nu o pasionase fusese în timpul presupusei sale fugi, când ea crezuse că va găsi libertatea cu Morgan. Lucrul acela se dovedise a fi pur și simplu încă o capcană.

Domnul Pryce o conduse spre o canapea. După ce ea ocupă un loc, el se așeză lângă ea.

– Semeni mult cu nepotul meu, presupun. Și el își revarsă frustrarea în pasiunea lui, cu excepția faptului că pasiunea lui se întâmplă să fie pistoalele. Armele îi permit să aibă controlul asupra a ceea ce îi lipsește din viață.

Ultima persoană cu care ea s-ar fi comparat atunci era Sebastian. Se uită cu amărăciune la el.

– În cel fel îi lipsește nepotului dumneavoastră controlul asupra vieții lui, vă rog să-mi spuneți? Deține o proprietate vastă, fără datorii, pe care o conduce cu o putere absolută. Pare chiar să dețină controlul asupra dumneavoastră și a proprietății dumneavoastră câteodată.

– Aceea e doar o iluzie, totul. Rămase tăcut un moment, uitându-se în partea cealaltă a camerei. Când vorbi din nou, vocea lui avea o notă tăioasă. Charnwood merge ceas zilele astea, dar Sebastian știe mai bine decât oricine cât de ușor poate fi distrusă o asemenea eficiență. A mai văzut întâmplându-se asta înainte.

– Îmi vine greu să cred acest lucru.

El își întoarse privirea înapoi la ea.

– Nu pare să-ți placă foarte mult de nepotul meu. E din cauza a ceea ce a făcut fratele lui?

„Fratele" său, ha! Se încruntă la el. Omul acela știa adevărul? Pentru că dacă știa și-i acoperea minciunile lui Sebastian, era la fel de rău ca nepotul lui, în ciuda aparenței de a fi altfel.

– Ai putea spune asta.

– Înainte de a face vreo judecată, ar trebui să știi câteva lucruri despre Morgan și Sebastian. Îi cercetă chipul. Și despre cumnatul meu, tatăl lui Sebastian.

– Aveți de gând să-mi oferiți secrete de familie? Pentru că, dacă intenționați să-mi spuneți că baronul anterior era un crai notoriu, sunt foarte conștientă de asta.

– Ah, dar nu ești conștientă de cum i-a afectat asta pe nepoții mei. Faptul că Edward umbla din floare în floare a determinat-o pe sora mea să fugă de căsnicie, lăsându-l pe Morgan să crească în exil și pe Sebastian să crească fără mamă și fără prieteni. N-ai cum să știi ce a însemnat asta pentru ei.

Ea își înălță bărbia.

– De fapt, chiar știu cum e să crești fără mamă. Propria mea mamă a murit născându-mă.

Compasiunea care se ivi în privirea lui a fost atât de evident autentică încât o durea să o vadă. Înghițind cu greu, ea își feri privirea.

– Însă tu ai avut surori care să suplinească rolul de mamă. Și un tată care a fost parte din viața ta. Dar Sebastian n-a avut pe nimeni.

Așadar, acum ajunseseră în miezul chestiunii. Sebastian. Nu Morgan, ci Sebastian. Ea îi aruncă domnului Pryce o privire dură.

– El l-a avut pe tatăl său. Și pe dumneavoastră.

– El n-a avut pe nimeni, repetă domnul Pryce cu fermitate. După ce sora mea a plecat, Edward l-a abandonat pe Sebastian la Charnwood cu o doică și o menajeră, apoi s-a întors la Londra să se bucure de viață. Sebastian îl vedea rareori. O urmă de remușcare trecu pe chipul lui. Părinții lui erau morți, așa că și eu mi-am petrecut zilele la Londra. Ca un tânăr cuceritor prin oraș,

nu mă preocupam de nepotul meu cel mic, crezând că e bine îngrijit pe domeniu.

„De servitori?" se gândi ea, încercând în zadar să-şi înăbuşe simpatia pentru băieţelul ignorat de întreaga familie şi lăsat să se descurce singur într-un conac uriaş, fără suflet.

– El avea paisprezece ani când m-am căsătorit, continuă domnul Pryce, dar eu şi soţia mea veneam rareori la Foxglen. Ne plăceau atracţiile oraşului. Lăsă să-i scape un oftat profund. După ce ea s-a îmbolnăvit, am mers pe la toţi doctorii, sperând la o vindecare. Când ne-am retras aici, pe când Lucinda era pe moarte, Sebastian avea douăzeci şi doi de ani. Soţia mea îmi solicita oricum întreaga atenţie. Nu era timp pentru nepotul meu, chiar dacă el avea nevoie de ajutorul meu.

Destăinuirile lui îi mergeau la inimă, ceea ce o înfurie.

– De ce-mi spuneţi toate astea?

Se ridică de la locul ei şi merse să stea în faţa focului, încercând să se distanţeze de destăinuirile lui, care îi îndurerau inima.

– M-ai întrebat cum de i-a lipsit controlul în viaţă. Eu doar explic. Tonul lui tăios parcă o înţepa în spate. Sebastian a crescut singur şi fără prieteni, inevitabil atins de scandalurile pe care le atrăgea tatăl lui. Chiar şi aici primim ziarele, şi ele erau pline de isprăvile lui Edward. Sebastian nu putea merge în oraş fără să-şi audă vecinii vorbind de tatăl său cu dispreţ şi blamare. Copil fiind, se învinovăţea pe el însuşi, sigur fiind că purtarea tatălui său avea legătură cu moartea Opheliei în timp ce-l aducea pe Sebastian pe lume. Fără îndoială că eşti familiarizată cu vina pe care o poate simţi un copil într-o asemenea circumstanţe, îndreptăţite sau nu.

Ea se uită în gol, fără cuvinte, la flăcări. Oh, da, era foarte familiarizată. Încă o bântuia faptul că ştia că mama ei murise aducând-o pe lume, indiferent de cât de mult familia ei îi alungase sentimentul de vină.

– Sebastian reacţiona certându-se cu oricine condamna comportamentul lui Edward. Cu cât îl criticau mai mult oamenii din oraş, cu atât mai mult îl apăra Sebastian. Lucrul acela i-a atras mila lor, ceea ce doar l-a înfuriat. Nu-l ajuta nici faptul că trebuia să vadă cum bucăţi din moştenire erau vândute pentru a plăti

extravaganţele lui Edward la Londra – amantele lui şi alte distracţii. Sau că trebuia să vadă cum un şir nesfârşit de administratori ai tatălui său îl furau pe faţă, deşi îi scria în mod repetat lui Edward în legătură cu incompetenţa lor. Totuşi, în ciuda tuturor dovezilor privitoare la caracterul adevărat al lui Edward, Sebastian era încăpăţânat, naiba să-l ia. Îi găsea scuze tatălui său de fiecare dată.

– Copiii deseori fac asta. Juliet se gândi la toate scuzele pe care le găsise ea pentru comportamentul lui *papa* de-a lungul anilor. Dar totul s-a schimbat când el a împlinit treisprezece ani.

Brusc, deveni conştientă de adevăr în timp ce punea cap la cap ceea ce aflase. Se întoarse cu faţa la el, simţindu-şi inima strângându-i-se în piept.

– Când a aflat adevărul despre mama lui.

Domnul Pryce încuviinţă din cap.

– Odată ce a aflat că mama lui plecase intenţionat ca să scape de tatăl lui, nu a mai găsit scuze pentru acţiunile lui Edward. Nici nu mai putea să stea pe margine şi să-l privească cum se distruge, pe el însuşi, familia şi domeniul printr-o lipsă de caracter sau simţ al responsabilităţii.

– Aşa că Sebastian a administrat Charnwood singur, gândi ea cu voce tare.

El o privi cu interes.

– Ai auzit de asta, nu? Da, a cerut proprietatea de la Edward şi, din fericire, Edward a fost de acord. În acel moment, cumnatul meu era atât de adâncit în depravare încât nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla la Charnwood.

– Totuşi, să-şi lase afacerile în mâinile unui băiat de treisprezece ani...

– A fost singurul lucru înţelept pe care Edward l-a făcut vreodată. O jumătate de zâmbet se jucă în jurul buzelor lui. La treisprezece ani, Sebastian era mai capabil decât un bărbat obişnuit la douăzeci de ani, te asigur. Până la vârsta de şaptesprezece ani, inversase spirala descendentă începută de tatăl lui. Când avea douăzeci şi şase de ani şi Edward a murit într-un duel, Sebastian restaurase Charnwood la gloria de odinioară. Şi a făcut totul singur. Ăsta e genul de bărbat care e el.

Gâtul ei se strânse dureros. Nu genul de bărbat care ar răpi o tânără în numele contrabandiștilor. Cum putea cineva responsabil să riște numele familiei pentru care luptase atât de mult să o protejeze?

Cu toate astea, era la fel de sigură ca oricând că Sebastian fusese cel care o răpise. Într-adevăr, încercarea domnului Pryce de a-i stârni simpatia față de el doar dovedise acest lucru.

– De ce-mi spuneți toate astea despre Sebastian? Își încrucișă mâinile la piept într-un gest defensiv. Ce are a face cu faptul că Morgan m-a răpit?

Întrebarea păru să-l tulbure, așa cum și intenționase ea. El privi în depărtare.

– Dacă-ți aduci aminte, această conversație a început când m-ai întrebat cum de lui Sebastian îi lipsea controlul. Eu îți explic doar că din cauza faptului că și-a petrecut jumătate de viață fără control, acum merge până la extrem în exercitarea lui în orice domeniu.

Ea dădu cărțile pe masă.

– Vreți să spuneți, răpind o femeie de familie pentru un... scop pe care nu vrea să-l dezvăluie?

Privirea lui se întoarse înapoi la ea, alarmată.

– Sebastian nu a fost responsabil de așa ceva.

Lua-l-ar naiba, chiar nu știa adevărul? Sau pur și simplu era loial? Oricum ar fi stat lucrurile, nu ajungea nicăieri dacă forța lucrurile. Ca și nepotul lui, pur și simplu s-ar încăpățâna să nege. Încercă o altă abordare.

– Poate că Morgan a înfăptuit acțiunea, dar de unde știu eu că Sebastian nu a participat la planificare?

În loc să răspundă, îi adresă și el o întrebare.

– De aceea ai venit aici? Ca să găsești vreo modalitate pentru a-l face pe nepotul meu să plătească pentru ceea ce a făcut fratele lui?

– Nu, am venit aici să aflu adevărul, asta este tot, zise ea cu înflăcărare. Vreau să știu de ce a făcut-o. Despre ce e vorba. De ce nu i-a spus pur și simplu lui Crouch să ne lase pe mine și pe familia mea în pace. Vreau să știu de ce, după ce totul s-a terminat,

el pur și simplu a abandonat... Se opri înainte să dezvăluie altceva. Inspirând puternic, continuă: Vreau doar adevărul.

El părea vizibil afectat de cuvintele ei.

– E perfect de înțeles. Și, pe deasupra, și meriți asta. Dar câteodată adevărul este complicat, și aflarea lui nu ar schimba nimic.

– Ar schimba pentru mine. Am petrecut doi ani întrebându-mă cum am putut fi atât de proastă încât să cad în capcana nepotului dumneavoastră. Dar, dacă am crezut că el a făcut-o pentru ceva mai mult decât un capriciu sau o speranță de câștig financiar... Fața ei se lumină. Ar fi putut să aibă nevoie de bani pentru Charnwood? Ar fi putut să o facă din acel motiv?

– Morgan? întrebă el calm. De ce i-ar păsa lui de Charnwood?

Juliet scrâșni din dinți. El refuza să recunoască adevărul, deși ea simțea sigur că îl știa.

– În plus, continuă domnul Pryce, ai spus că nu a primit bani pentru asta. Doar informații.

– Da, dar poate de aceea a vrut el informația, ca să poată să urce la bordul vasului *Oceana*. Poate Crouch știa de vreo... nu știu... încărcătură bogată ce urma să fie încărcată pe 17 iulie, una care să fi făcut să merite pentru Morgan prezența la bord.

Avea sens. Într-adevăr, era singura explicație care avea sens, având în vedere dovezile.

Fața lui se înnegură.

– Morgan nu avea nici un interes financiar legat de răpire. Sunt sigur de asta. Nu-i stă în caracter.

– Da, dar dacă fratele îi cerea acest lucru...

– Nu-i stă nici lui Sebastian în caracter. Ai auzit ceva din ce ți-am spus?

Oh, da, fiecare cuvânt. Îi spusese toate lucrurile calculate care să o determine să vrea să-l ierte pe Sebastian, să-i uite înșelătoriile și trădările. Dar ea refuza să-l lase pe el – sau pe Sebastian – să-i folosească sentimentele delicate împotriva ei.

– Sunt de acord că nepoții dumneavoastră au avut dificultăți în viețile lor. Dar, dacă vă așteptați de la mine să le scuz acțiunile din pricina a ceea ce mi-ați spus, nu mă cunoașteți foarte bine. Și tatăl meu era un ticălos. A adus multă rușine asupra copiilor lui la un moment dat în viețile noastre, dar, cu toate astea,

eu și surorile mele nu am folosit acel lucru niciodată ca o scuză pentru a un comportament urât.

– Ești un caz dificil, Lady Juliet. Îndepărtă un fir de praf de pe haina sa imaculată. Cu toate astea, deși nepotul meu te-a ispitit departe de familia ta, tu ești cea care a ignorat toată bună-cuviința și rațiunea pentru a merge cu el. Deci, ce scuză folosești pentru că „te-ai comportat urât" acum doi ani?

Ea tresări, dar întrebarea lui era dreaptă.

– Nici una. Diferența între mine și nepotul dumneavoastră este că eu nu inventez scuze. Eu nu doresc să evit consecințele nesăbuinței mele. Recunosc că eu singură mi-am așternut patul, și acum trebuie să mă culc în el. Dar dacă eu trebuie să plătesc, la fel trebuie și el.

– Și dacă el este mort și nu poate plăti, te vei răzbuna de Sebastian?

– Asta n-are de-a face cu răzbunarea! Îndreptându-se cu pași mari spre canapea, Juliet se așeză și îl luă de mână. Asta are legătură cu dreptatea. Vă rog, domnule Pryce, trebuie să înțelegeți. În curând mă voi întoarce la Londra pentru a înfrunta efectele acestei bârfe. Nu contează cine a pornit-o sau cine o răspândește – în cele din urmă cineva va săpa suficient de adânc pentru a-și da seama că e adevărat. Nimeni nu va crede că eu am fost răpită – familia mea nu a dat pe nimeni în judecată. Deci societatea va observa doar că am fugit cu un bărbat și am veni acasă nemăritată. Când asta se va întâmpla, nici un bărbat nu se va căsători cu mine.

– Îmi vine greu să cred asta. O mângâie pe mână cu o preocupare părintească ce o făcea să vrea să țipe. O femeie drăguță ca tine, cu atât de multe de oferit? Sunt sigur că atunci când familia ta va explica situația...

– Familia mea nu ar fi aici dacă ar fi crezut că poate pur și simplu să explice totul. Se aplecă spre el, implorând. Și știți ce se întâmplă femeilor care sunt ruinate. Sunt disprețuite de alte femei, evitate de bărbații respectabili și căutate doar de ticăloșii care consideră orice astfel de femeie o pradă ușoară.

– Poate în unele cazuri, dar...

– Credeți că e corect ca bărbatul care mi-a făcut rău să umble liber în societate în timp ce eu să suport atențiile fiecărui ticălos care vrea să mă cucerească?

– Bineînțeles că nu!

Sudoarea i se strânse pe frunte. Părând nesigur, el scoase o batistă cu mâna tremurându-i și și-o tamponă.

– Dar nu știu ce vrei de la mine. Morgan este... mort. Ce-aș putea eu să-ți ofer...

– Adevărul, blestemat să fie! Măcar atât merit și eu! Dacă trebuie să îndur mâinile lacome și avansurile necuviincioase ale unor netrebnici fără inimă din pricina acestei bârfe...

– Nu vei îndura! răsună o voce din pragul ușii.

Juliet își ridică privirea și îl găsi pe Sebastian stând acolo, cu fața luminată de furie.

– Nu vei mai îndura nimic din toate acelea vreodată. Îți dau cuvântul meu.

Capitolul 11

Să-mi fie inima-nțeleaptă. E-al zeilor cel mai prielnic dar.

Medeea de Euripide, lucrat pe o batistă
de Juliet Laverick

Sebastian păși în cameră, cuvintele ei sunându-i în urechi – „mâinile lacome și avansurile necuviincioase ale netrebnicilor fără inimă". La naiba, bărbații o tratau în acest fel barbar? Din cauza lui? Crezuse, ca urmare a sărutului ei neexperimentat și a naivității, că ea nu îndurase niciodată asemenea indecențe, dar se părea că se înșela. Cum putuse Knighton să lasă lucrurile să continue atâta timp? De ce nu venise aici înainte? Dacă Sebastian ar fi avut vreo idee despre ceea ce se petrecea la Londra...

Dar nu știuse, bineînțeles. Referirile la ea în ziare fuseseră întotdeauna respectuoase: „Lady Juliet Laverick a fost văzută

la operă" sau „Unul dintre membrii grupului a fost Lady Juliet". Niciodată nu se spusese vreun cuvânt urât despre ea. Chiar şi aşa...

– Mă voi asigura că nimeni nu-ţi face rău, mă auzi? repetă el. Voi pune capăt oricărei bârfe, jur.

Un val de furie îi înnegură trăsăturile în timp ce Juliet sări în picioare.

– Oh? Şi cum vei face asta?

„Căsătorindu-mă cu tine, cerându-ţi să fii a mea astfel încât nici un bărbat să nu îndrăznească vreodată să te atingă sau să vorbească rău despre tine din nou." Dar nu îndrăzni să spună asta cu voce tare. Nu încă.

– Nu trebuie să te îngrijorezi cum. O voi face, îţi promit. Nu va mai exista nici cea mai mică umbră de scandal legat de numele tău când te vei întoarce la Londra.

Când unchiul lui se ridică şi păru că vrea să vorbească, Sebastian îi aruncă o privire ca să-l facă să tacă.

– Mă voi ocupa personal de asta. Ai cuvântul meu.

Privirea unchiului Lew o întâlni pe a lui, fără îndoială încercând să-şi dea seama de intenţiile lui Sebastian. Va avea suficient timp mai târziu să-i explice cum se schimbaseră lucrurile.

Între timp, Sebastian avea multe să-i spună lui Juliet în particular, multe de aflat ca urmare a comentariilor ei uluitoare făcute către unchiul lui. Şi singura modalitate de a face asta era să o scoată repede de acolo. Privirea lui se întoarse spre ea.

– Ar fi mai bine să vii.

Juliet ezită, privirea ei zburând spre unchiul Lew într-o chemare mută. Pe Sebastian îl irita faptul că încercase să-l atragă pe unchiul Lew drept aliat al ei. Şi, la naiba, ce discutaseră înainte ca el să ajungă?

– Knighton stătea în curte la Charnwood Hall când am ajuns, adăugă Sebastian. Era furios.

Instantaneu, ezitarea ei se transformă în panică.

– Oh, Doamne, Rosalind nu i-a spus unde am fost, nu?

– Nu, răspunse Sebastian, dar...

– Unde aţi fost? întrebă unchiul lui.

Sebastian se gândi că era cel mai bine să o lase pe Juliet să răspundă.

– Este... complicat. Îi aruncă unchiului Lew un zâmbet de scuză. Trebuie să plec. Mulţumesc pentru discuţia informativă. Sper tare mult că o putem termina cândva.

El părea stânjenit.

– Să vă conduc, murmură el şi porni înainte.

Încruntându-se, Sebastian o luă de braţ pe Juliet.

– Nu te deranja, unchiule.

Înţelept cum era, unchiul Lew ştia mai bine decât să se pună împotriva dorinţelor lui Sebastian în acea situaţie afurisită.

– Foarte bine, zise el scurt, apoi se aşeză la loc pe canapea.

Sebastian o conduse prin hol în timp ce se gândea ce cameră ar fi potrivită pentru o discuţie particulară. Ar fi preferat să aibă loc aici, la Foxglen, unde ea nu putea să scape cu uşurinţă de el.

De îndată ce se îndepărtară suficient de mult cât să nu fie auziţi, Juliet încercă să-i îndepărteze mâna de pe braţul ei, dar el nu îi dădu drumul.

– Deci, ce-a spus Griff? întrebă ea. A vrut să ştie unde am fost? Ce a răspuns Rosalind? Mă aşteaptă pe mine să confirm cele spuse de ea?

El zări uşa spre seră la celălalt capăt al holului şi grăbi pasul.

– El nici măcar nu ştie că ai fost cu noi. Lady Rosalind i-a spus că eşti bolnavă.

Ajunseră la seră. Când el deschise uşa, un curent de aer cald, fecund îi lovi. El o grăbi înăuntru.

– Ultima dată când i-am văzut, se îndreptau spre micul dejun, şi el a părut mulţumit de povestea ei cum că am mers să-l vizităm pe unchiul meu.

Juliet se uită mirată în jur, confuză, la abundenţa de hibiscuşi înfloriţi, ferigi şi palmieri în ghiveci din încăperea rotundă, cu tavan de sticlă. Când el închise uşa după ea, ea se întoarse valvârtej.

– Ai spus că Griff a fost furios...

– A fost. Dar acum nu este. Am vrut doar să vorbesc cu tine.

Dură o secundă ca Juliet să înţeleagă vorbele lui şi încă o secundă ca să-şi dea seama că erau singuri împreună pentru prima dată de ziua trecută. Apoi ochii ei se măriră de panică. Fără să se oprească pentru a-l mustra aspru, se repezi pe lângă el şi apucă

clanța, dar el puse mâna pe ușă înainte ca ea să poată măcar să o deschidă.

– Lasă-mă să ies! ceru ea, scuturând puternic clanța.

– Nu, până nu discutăm.

Juliet se întoarse cu fața la el, lipindu-se de ușă. Parfumul ei de liliac se răspândi în jurul lui, delicat și fin. Ar fi vrut să o prindă în brațe și să o țină aproape, dar probabil că l-ar fi strâns de gât dacă încerca. Totuși, stând cu brațul său proptit de ușă peste umărul ei, ea era atât de aproape, că doar o răsuflare îi separa. Privind lung în jos către chipul ei, fiecare mușchi al lui i se încordă.

Ah, era drăgălașă, mai ales în acea încăpere. Precum Afrodita, zeița primăverii și a frumuseții, aparținea crângurilor calde cipriote, lăsând să cadă flori printre degete în timp ce dansa în lumina lunii. Nu aparținea pădurilor înșelătoare ale societății londoneze, lucrul acesta era sigur. El n-ar fi trebuit să o lase niciodată să rătăcească singură prin ele.

Accelerarea bruscă a respirației ei arăta că și ea era conștientă de prezența lui. Își coborî privirea și se uită țintă la lavaliera lui.

– N-am nimic de discutat cu tine acum.

Sebastian se aplecă spre ea.

– Spune-mi despre ticăloșii din Londra, cei cu „mâini lacome". Când ai spus că vrei să înveți despre libertini ca să-i poți evita, nu mi-am dat seama că e din cauza faptului că ți-au făcut „avansuri necuviincioase".

O mică încruntare de confuzie îi încreți fruntea fină.

– Despre ce, Doamne, iartă-mă, vorbești? Poate că bărbații din Londra m-au curtat, dar nici unul dintre ei vreodată... Se opri brusc, și expresia ei deveni calmă. Asta obții dacă tragi cu urechea. Ai auzit ceva ce nu ți-a plăcut, nu?

– La naiba, vreau să știu cine sunt!

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, ai înțeles greșit ce i-am spus unchiului tău. Nu vorbeam despre ceea ce s-a întâmplat, ci de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă această bârfă continuă.

Ușurarea aproape că îi înmuie picioarele. Ce fusese în mintea lui? De la început, ea se arătase cât de inocentă putea fi o femeie de vârsta ei. Furia geloasă îl copleșise în așa măsură încât el nu se oprise să ia în considerare ceea ce văzuse la caracterul ei.

Bineînțeles că nimeni nu pusese mâinile pe ea. El avusese dreptate în legătură cu bârfele. Dacă existau, erau minore. Juliet aducea vorba de ele doar când dorea să atragă simpatia cuiva – cum ar fi cea a unchiului său.

– Nu trebuie să te îngrijorezi pentru asemenea prostii. Nu vor mai continua dacă eu voi avea un cuvânt de spus.

Ea îi aruncă o privire de răzvrătire.

– Ce te face să crezi că le poți opri? Și știi bine cum toți ticăloșii se vor purta odată ce află sigur că eu am fost o fată neascultătoare. Uită-te cum te-ai comportat tu când ai aflat de răpire. Te-ai simțit liber să mă săruți și să mă atingi...

– Nu a fost nici o legătură între ele. Te-am sărutat pentru că te doream. Te-aș fi sărutat dacă te-aș fi cunoscut în circumstanțe perfect adecvate.

Faptul că ea îl putea pune laolaltă cu acei nemernici din Londra îl înfurie. Nu știa ce era mai rău – faptul că ea îl considera un imbecil nepriceput sau un seducător fără inimă. Mai ales când el deja dovedise că pe ea nu o deranjau atențiile lui, indiferent cum era el.

– Nu e ca și cum am fost singur când te-am sărutat și atins, replică el. Știi foarte bine că ți-a plăcut.

Cu un mic pufnet arogant, ea își întoarse capul.

– Asta e absurd.

Furia fierbea în el. După ziua de ieri, faptul că ea încă se putea preface...

– Nu mi-am imaginat, Juliet, deci nu te gândi că poți începe iar să-mi spui cât de „adecvate" au fost săruturile mele. Îmi amintesc de gura ta dornică. De oftaturile tale ușoare de plăcere. O femeie plictisită și ofensată nu se comportă așa. Ai uitat că m-ai sărutat și tu? Că ți-ai lăsat mâinile să alune în haina mea? Nu mai poți nega că mă dorești. Ieri am dovedit asta.

– Nu ai dovedit nimic. Se îndepărtă de ușă. N-am spus niciodată...

– Nu a trebuit. O prinse de braț când ea încercă să treacă de el. Acțiunile tale au vorbit suficient de bine.

– Am fost doar... prinsă pe moment, șopti ea, deși nu dori să-i întâlnească privirea. Dar dacă tu crezi că asta înseamnă ceva...

– La naiba, înseamnă totul, şi tu ştii asta. Înseamnă că-ţi pasă de mine. Te provoc să mă priveşti în ochi şi să negi acest lucru.

Juliet ştia că era deja pe teren nesigur, dar deveni şi mai nesigur când făcu greşeala de a face cum îi ceruse. Dumnezeule, bărbatul acela putea scutura chiar podeaua de sub picioarele ei doar cu o privire. O privire atât de magnetică, un fel de a se uita atât de gânditor... O făcea să vrea să i se arunce în braţe. Sau să fugă. În acelaşi fel o fixase cu privirea cu o zi înainte zi în salon – ca un şarpe de mare înfometat care urmăreşte fecioara legată de stânci înainte de a lovi şi de a o devora.

Nevoia lui pârjolitoare îi tulbură gândurile deja foarte confuze, şi acela era ultimul lucru pe care ea îl putea permite în acest Eden secret de iarnă. Fără să răspundă, ea îşi eliberă braţul şi coborî în grabă cele trei trepte de marmură până în mijlocul serei. Căutând o uşă spre exterior, păşi de-a lungul aleii circulare în jurul unui piedestal uriaş de marmură pe care domnea o impresionantă begonie în ghiveci.

Nu avea nici un rost. Îl simţea urmărind-o, simţea căldura lui scânteietoare în spatele ei, în umezeala moscată a încăperii.

– Nu poţi nega, nu-i aşa? insistă el. S-ar putea să nu-ţi placă faptul că eşti atrasă de fratele răpitorului tău, dar eşti.

Ea scrâşni din dinţi din cauza impulsului de a protesta că el şi „răpitorul" ei erau una şi aceeaşi persoană, dar refuza să-l confrunte până când avea să-l prindă în capcană fără să mai poată scăpa.

– Ai înţeles doar greşit...

– Că mă vrei? Chiar aşa? Fără să o avertizeze, o cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase înapoi lipind-o de trupul lui tare ca piatra. Deci nu vrei să te ţin aşa? îi murmură el în păr. Ţi se pare dezgustător?

Doamne, de i s-ar părea măcar.

– Sebastian, nu...

– Să nu te ţin în braţe? Să nu te sărut? Să nu te vreau şi eu? Îşi vârî nasul în părul ei ridicat, apoi o sărută delicios pe gâtul dezgolit. De ce nu?

Juliet nu putea vorbi sau gândi sau... orice altceva. Nu atunci când buzele lui îi împrăştiau săruturi pe piele, dezvăluindu-i o lume de posibilităţi senzuale.

– Spune-mi că vrei să te las în pace, o îndemnă el. Spune şi o voi face. Jur că nu te voi mai atinge niciodată dacă spui aceste cuvinte.

O cerere atât de mică pentru el. O cerere atât de uriaşă pentru ea. Căci cu cât o ţinea mai mult, cu atât devenea mai dependentă de îmbrăţişarea lui. De acea atingere fermă, masculină a pieptului puternic pe spatele şi posteriorul ei. De căldura corpului său înfăşurându-se în jurul ei. Strânsoarea lui îi imobilizase unul din braţe, dar, cu toate acestea, el exercita foarte puţină forţă. Juliet era convinsă că i-ar da într-adevăr drumul dacă îi cerea asta.

Dar nu îi ceru.

– Asta vrei, să nu te ating? Îi mângâie cu buzele întredeschise urechea, şi un fior voluptos îi străbătu pielea. Voi face lucrurile uşoare pentru tine.

Îşi ridică mâna acoperită cu mănuşă câţiva centimetri şi o aşeză drept – în mod scandalos – pe sânul ei.

– Acesta, draga mea, este un „loc necuviincios". Simte-te liberă să mă mustruluieşti pentru asta.

Ea deschise gura să facă asta, dar el începu să o atingă cu mişcări circulare, extrem de lente, tentante, iar ea nu reuşi să formuleze nici un cuvânt sau gând prin care să nu-şi dorească să continue acea mişcare şocantă.

– Îţi place, nu? Se simţea triumful în cuvintele pe care le şoptea pasional la urechea ei. Îţi place ca mâinile mele să te atingă. Spune-o.

– Eu, eu nu pot....

Pentru că atunci el ar câştiga. Nu putea suporta să-l lase pe mincinosul acela ticălos să câştige. Totuşi, abia aştepta să vadă ce lucru ieşit din comun va face el în continuare, ce atingeri obraznice va folosi pentru a o domina. De ce să nu vadă? Cel puţin, atunci ar afla. Ar avea şansa să guste din fructul oprit cu care el o ispitise în urmă cu doi ani, apoi îl luase din faţa ei. După aceea,

ar avea un motiv perfect întemeiat să-l plesnească și să-l împingă de lângă ea. Și va face acest lucru. După aceea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el își dădu jos mănușile, apoi lăsă mâinile goale să-i alunece cu cele mai îndrăznețe mângâieri peste sânii ei acoperiți de material. Palmele lui o mângâiau cu pricepere, degetele lui strângând și atingând cu stângăcie, și dezmierdând prin muselină până când Juliet simți că-i vine să moară de plăcere.

O făcea să-și dorească lucruri, lucruri incredibile, nerușinate... O făcea să tânjească ca el să-i sfâșie hainele pentru a-i simți mâinile acelea pricepute pe pielea ei goală. Pe sfârcuri, da, și pe pântec, și...

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Ar trebui să-l oprească. Într-adevăr. Acum...

– Îți place să te ating, îngerul meu nebunatic. Recunoaște.

– Sebastian... șopti, încercând să protesteze, dar reușind doar o cerere.

El chicoti.

– Știu de ce nu poți recunoaște în cuvinte. De ce te-ai jucat cu mine în tot acest timp, refuzând să recunoști că mă vrei.

Ea îngheță. Ghicise ce încercase ea să facă?

– D... De ce?

– Din cauza a ceea ce fratele meu nesăbuit ți-a făcut ție câștigându-ți afecțiunea și apoi abandonându-te. Îi mușcă ușor lobul urechii. Dar eu nu te voi abandona precum Morgan. Dacă el ar fi avut câtuși de puțină înțelepciune, nici el nu ar fi făcut-o. Ar fi fugit cu tine când a avut ocazia și te-ar fi dus direct la Gretna Green. A fost un prost că n-a făcut-o.

Cuvintele lui se strecurară în conștiința ei, risipind ceața senzuală a mângâierilor lui. Naiba să-l ia pentru că spunea asemenea cuvinte acum, când era prea târziu! Cum îndrăznea să continue prefăcătoria, gândindu-se că putea să îndrepte lucrurile cu câteva săruturi și cuvinte dulci?

Se trase din brațele lui prea tentante și se întoarse cu fața spre el, cu ochii în flăcări.

– Da, „Morgan" a fost un prost. Ai dreptate în legătură cu asta. Și l-a costat șansa pe care o avea cu mine.

Forța pură a voinței lui îi licări în ochii negri de intensitatea miezului nopții.

– Dar nu mă va costa pe mine șansa mea. Întinse mâna după ea. Nu voi permite acest lucru.

– Naiba să te ia, Sebastian...

El o oprit cu un sărut aspru, flămând, prinzând-o cu mâinile pentru a-i ține brațele nemișcate. Un resentiment furios o cuprinse, dar, deși îl împingea cu pumnii de piept și încerca să-l îndepărteze, el nu îi dădea drumul. Își ținea doar gura abilă pe a ei, slăbindu-i din rezistență, prefăcându-i furia în ceva mai aprins, mai periculos. Până când o propti cu spatele de piedestalul de marmură și își adânci sărutul, ea uitase complet de ce nu ar trebui să-l lase.

Așa că, bineînțeles, îmbielitatul profită din plin. Cu un geamăt, el își strecură limba în gura ei, cerând un răspuns. Și primi unul. Juliet se agăță de reverele lui ca o femeie care se îneca în ape periculoase. Marginea de marmură a piedestalului îi intra în spate, dar nu simțea decât gura lui înfometată care se hrănea dintr-a ei.

Când ea era deja moleșită și avea genunchii moi, el se retrase. Lumina fluidă a soarelui pătrunse prin tavanul de sticlă pentru a-i lumina expresia cuprinsă de dorință. Desfăcându-i eșarfa prinsă de corset, o aruncă astfel încât ea nu o mai putu prinde când întinse mâna după ea.

– Recunoaște că mă vrei, draga mea. Sau mă forțezi să recurg la măsuri extreme.

O străbătu un fior.

– Ce fel de măsuri?

Ochii lui se întunecară.

– Ca asta.

El își lăsă degetelor să alunece ușor peste sânii ei, apoi avu îndrăzneala să-și strecoare un deget în corsetul ei și să-i mângâie un sfârc până când acesta se întări.

– Oprește-te!

– Nu până nu mărturisești. Ai două opțiuni – spune-mi că mă disprețuiești sau recunoaște că mă vrei. Oricare din aceste opțiuni îți va aduce libertatea. Altfel...

– A-altfel ce? se bâlbâi ea, intrigată în ciuda raţiunii care îi spunea altceva.

– Mai multe măsuri extreme, bineînţeles.

Zâmbindu-i periculos, el întinse mâna în spatele ei ca să dea la o parte ghiveciul cu begonia de pe piedestalul lat de marmură. Ca o femeie fără minte, ea îl privi doar uimită cum îl aşază pe podea. Apoi, fără alt avertisment, el se îndreptă de spate şi o ridică pe piedestal.

– Ce crezi că faci? rosti ea şuierător, luată prin surprindere.

Era probabil noroi pe chestia aceea, şi gândaci, şi...

El îşi făcu lor în despărţitura care o crease între picioarele ei, deschizându-le astfel încât se putu apăsa de ea, prinzându-i fusta de marmură. În câteva secunde, o prinsese în capcană.

– Te pun pe piedestal, Afrodita. Acolo unde trebuie să stea orice zeiţă.

– Eu nu sunt o zeiţă, la naiba! Îl împinse de piept, dar era de neclintit, după cum era şi infernal de lat. Dacă aş fi, deja oamenii mei te-ar arunca în infern, unde îţi este locul!

Cu un rânjet neruşinat, el întinse mâna în spatele ei pentru a-i desface nasturele de sus al rochiei.

– Nu poţi. Eu sunt Hefaistos, îţi aduci aminte? Zeiţele nu pot surghiuni zeii în infern.

– Sebastian, încetează imediat! protestă ea, apucându-i braţele.

Dar printre multele trăsături pe care le avea în comun cu afurisitul de zeu fierar erau forţa şi degetele agile. Juliet îşi simţi rochia cedând puţin, chiar şi când ea îi împinse braţele vânjoase. El se opri să-i mai desfacă nasturii de la rochie şi zâmbi strengăreşte.

– Spune-mi că mă vrei.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Nu.

Pentru că, dacă ar fi făcut acest lucru, mai mult ca sigur că ar profita de avantajul său. Pe deasupra, doar juca la cacialma. În adâncul sufletului, Sebastian era un gentleman. De fapt nu i-ar face nimic imoral, nu?

Un alt nasture se desfăcu. Poate că ar face, la urma urmei.

– Hai, dragă, o îndemnă el. Sunt doar trei cuvinte: „Te vreau, Sebastian". Foarte simplu. Şi ştii că este adevărat.

– Nu este! protestă ea.

– Obraznică încăpăţânată.

Îi trase rochia de pe umeri.

Asta necesita o tactică diferită.

– Am crezut că tu erai geamănul responsabil, cel care a pus Charnwood pe picioare, cel care are grijă de femei bătrâne şi de fraţi nemernici...

Gura lui se închise peste a ei, acum sălbatică şi furioasă. O sărută până când capul i se lăsă pe spate, şi când el se retrase, ea se uită la el cu ochi adormiţi. Îi trebui câteva clipe să-şi cureţe pânzele de păianjen de pe creier, dar când făcu asta, descoperi că el îi desfăcea cămăşuţa.

Privirea lui aprigă îi cercetă faţa.

– M-am săturat să fiu geamănul responsabil. Ce câştig mi-a adus treaba asta? O viaţă de călugăr într-un conac plin de servitori care se tem de mine. Şi singura femeie pe care o doresc nu recunoaşte că mă doreşte decât dacă mă dovedesc a fi la fel de ticălos ca Morgan. Foarte bine, dacă vrei aventurierul nesocotit, atunci, la naiba, îl vei avea.

Deodată, trase în jos marginea rochiei şi a cămăşuţei suficient cât să-i iasă un sân afară, apoi se aplecă să-i lingă sfârcul.

Ea se uită la el într-o mirare profundă.

– Asta nu este... potrivit, zise ea gâtuit.

El chicoti.

– Nu, şi nici asta nu este.

Apoi gura lui se închise în jurul sfârcului.

– Of... pe... cuvânt... şopti ea în timp ce el începu să sugă, şi să tachineze, şi să facă cele mai uimitoare lucruri cu limba. Doamne sfinte... nu ar trebui... nu trebuie... ţi-ai pierdut minţile...

El îşi retrase gura suficient cât să îi poată zâmbi strengăreşte.

– Categoric. Sunt condus doar de instinct acum. Ar trebui să încerci şi tu.

Ea nu îndrăznea, nu când instinctul producea asemenea senzaţii tentante. Îşi trase răsuflarea să protesteze, dar era prea

târziu. Gura lui se întorsese să-i mângâie sânul dezgolit în cel mai minunat mod posibil.

Abia îndrăznind să se miște, Juliet se holba la imaginea ireală a capului lui lângă sânul ei. Toate protestele sale cu jumătate de gură pieriră înainte de a fi rostite. El părea atât de fericit, ținându-și ochii închiși, în timp ce îi sugea și îi lingea sânul.

Cât de intim era acest lucru, la fel de intim cum dorise ea să fie el în urmă cu doi ani. Și cu mult mai incitant decât își imaginase în visurile ei vagi și lipsite de formă.

În timp ce îl privea cu adâncă fascinație, el își strecură mâna în cămășuța ei pentru a-i elibera și celălalt sân, apoi îl răsfăță fără rușine, răsucindu-i ușor sfârcul între degete în timp ce dinții lui îl apucară pe celălalt. Un fior de așteptare o străbătu până în pântec, provocându-i o durere între picioare.

El își îndreptă spatele ca să o privească, mâna lui liberă luând rolul pe care îl eliberase gura lui.

– Poate că Morgan a fost cel nechibzuit, dar pun pariu că nu a făcut niciodată asta, nu te-a atins niciodată așa.

– Știi că nu a făcut-o, rosti ea răgușit.

– A fost un prost. Să aibă o zeiță în mâinile lui și să o arunce... un prost în totalitate.

Ea încercă să-și stârnească furia de mai devreme, dar regretul din vorbele lui era atât de palpabil, atât de autentic, încât nu reuși.

– Te voi face să uiți ce s-a întâmplat atunci, iubire, șopti el. Te voi face să recunoști că pe mine mă vrei. Pe mine, Sebastian.

Bietul bărbat. Nu vedea că ea îi dorea pe amândoi? Dumnezeu să o ajute, dar era chiar atât de lacomă. Îl dorea pe Lord Templemore, care prezenta încredere, și pe nechibzuitul Morgan, care o răpise.

În ciuda acțiunilor lui Morgan. În ciuda minciunilor lui Sebastian.

– Pentru că Dumnezeu știe că eu te vreau, adăugă el.

Era și aceea o minciună?

– De ce? De ce mă vrei?

– Pentru că ești delicată și dulce. Se aplecă să-și treacă buzele întredeschise pe maxilarul ei. Mă faci să uit că ar trebui să fiu

responsabil și respectabil. Una din mâinile lui îi lăsă sânul pentru a-i ridica fusta și juponul de pe picior. Pentru că atunci când nu este nimic decât iarnă în jurul meu, cu tine e întotdeauna primăvară.

Mâna lui îi mângâie coapsa, făcând-o să se înfioare peste tot unde o atingea.

– Oh, ești... mult prea bun la asta, murmură ea în timp ce buzele lui îi împrăștiau sărutări pe obraji.

– La ce? La complimente? Sau la atingeri și sărutări?

– La toate.

– Mai bun ca Morgan?

Îi ronțăi ușor urechea.

– N-aș merge atât de departe, zise ea ca să-l provoace.

Ar fi trebuit să știe mai bine; el o luă doar ca pe o provocare. Mâna lui de pe coapsa ei alunecă spre pantalonașii ei și spre deschizătura lor.

– Ah, dar nu am terminat, iubire.

Degetul lui mare se afundă în cuibul ei intim de păr, căutând un loc secret pe care îl frecă, făcând-o să sară pe piedestal.

– Dumnezeule mare, Sebastian!

Nu mai simțise niciodată ceva atât de șocant în întreaga ei viață! Îi apucă antebrațul într-o încercare vagă de a-i opri mângâierile.

– Poate că sunt naivă, dar știu că n-ar trebui să faci asta.

Nemernicul cel inteligent avu îndrăzneala să râdă, apoi să o apese din nou cu degetul, smulgându-i un oftat.

– Spune-mi că mă vrei, draga mea. Rostește cuvintele astea și mă voi opri.

Ea nu voia ca el să se oprească. Într-adevăr, degetele ei se înfipseră cu putere în antebrațul lui, ținându-l acolo. Oh, era păcătoasă, atât de păcătoasă!

Zâmbetul său se lărgi.

– Îți place, nu? Nu are rost să negi.

De parcă ar fi putut. O mână îi atingea sânul, cealaltă, aflată în pantalonașii ei, o făcea să înnebunească... ce era de negat? El o privi, cu mușchii încordați în timp ce îi urmărea reacțiile.

– Oh, da, îți place. Simt că îți place. Ești atât de caldă și de umedă, zeița mea cea obraznică.

Umedă? Cum de știa el de... Oh, bineînțeles că știa. Degetul lui apăsă chiar locul intim unde ea se simțea alunecoasă, înfierbântată și dornică. Apoi deodată, nu doar degetul lui mare o mângâia, ci și celălalt deget, și aluneca în interiorul ei...

– Vai de mine... gemu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

– Nu-ți place?

O mângâie mai adânc, făcând-o să tresară și să vibreze. Bineînțeles că îi plăcea.

– N-ar trebui să-mi placă.

– Nu știu de ce să nu-ți placă, gemu el. Mie îmi place la nebunie.

Apoi o sărută... cu săruturi lungi, amețitoare. Degetul lui pătrunse în interiorul ei în cel mai uimitor fel, înăuntru și în afară, în timp ce degetul mare se juca peste un nod strâns de carne pe care nu observase niciodată că se afla acolo. Cu siguranță nu știuse niciodată că vreo parte a ei putea să simtă așa ceva.

El își desprinse buzele de ale ei și murmură:

– Sunt suficient de nechibzuit pentru tine?

– Da, oh, da...

Mâna de pe sânul ei o mângâia cu o precizie fină. O frământa și o modela cu o asemenea precizie încât ea începu să piardă orice simț al timpului și al sinelui. Cunoștea doar realitatea degetului lui în interiorul ei, a mâinii lui care-i trezea pielea spre plăceri până atunci neștiute.

– Te gândești la Morgan? întrebă el.

Ea nu putea vorbi, putea doar să clatine din cap că nu.

– Pe cine vrei, iubire? Spune-o, la naiba!

Ea îi gemu numele, încet și urgent, iarăși și iarăși, până când el îi stinse glasul, triumfător, cu un sărut.

Apoi continuă să-i frământe trupul, trezind o sălbăticie ascunsă pe care ea o ținuse secretă chiar și față de sine. Ca un zeu, îi sufla viață în trup, un act de creație atât de delicios încât ea dorea să fie lut în mâinile lui. Curând, propriile ei mâini înaintară încet

pe mânecile lui pentru a-l prinde de umeri, și șoldurile ei se unduiau sub degetele lui cu o dorință nenumită care creștea, creștea...

– Da, o incită el, atinge-l, Afrodita mea... atinge-l...

Atunci ea se descătușă, atât de intens și de minunat încât strigătul ei își găsi ecoul în tavanul de sticlă de deasupra și în zidurile de cărămidă care îi înconjurau.

– Doamne, Sebastian... gemu ea în timp ce corpul ei pulsa cu bucuria cea mai senzuală pe care o cunoscuse vreodată.

Apoi se cufundă într-o amorțeală fericită, uitând de toate cu excepția plăcerii prelungite a mâinilor lui care încă o atingeau. Ce îi făcuse? Cum o făcuse? Și când o va face din nou?

Acela era cu adevărat un gând scandalos.

El își retrase mâna dintre picioarele ei și îi lăsă fusta în jos, deși degetele care îi mângâiau sânul își continuară mișcarea. Respirația ei se mai domoli, dar a lui părea să se întețească în timp ce îi răspândea săruturi pe obraz.

– Ți-a plăcut, nu?

– Oh, da.

Nu putea să nege acest lucru. Ar trebui ca el să fie orb și surd ca să nu știe.

– Și ca să nu minți vreodată în legătură cu asta, vreau să aud cuvintele. Recunoaște că ți-am adus plăcere, că eu – nu Morgan – am reușit asta. Eu merit să aud cuvintele.

Era o afirmație atât de tipic arogantă, de felul acela pe care doar Sebastian ar fi rostit-o.

– De ce, astfel încât să mă poți controla așa cum controlezi pe toată lumea de pe domeniul tău?

Retrăgându-se, el râse sec.

– Mi-aș dori să pot face asta. Dar eu nici măcar nu mă pot controla pe mine când sunt în preajma ta... cum pentru numele lui Dumnezeu crezi că te-aș putea controla?

O prinse de mână și i-o lipi de pantalonii lui.

Proeminența fermă din interior tresări sub atingerea ei, făcând-o să se uite la el cu ochii mari.

– Vezi? zise el răgușit. Bietul meu mădular este incontrolabil de când ai apărut tu aici. Mâna lui îi apăsă degetele ei pe creasta întărită. Semnul că un bărbat te vrea.

Îi dădu drumul, dar curiozitatea o făcea să nu-şi retragă mâna. Deci, acesta era „obiectul" unui bărbat. Nu ar fi ghicit niciodată că o bucată de carne putea să devină atât de fermă. Şi părea îngrozitor de mare pentru ceva menit să stea între picioarele unui bărbat.

Când ea îşi plimbă mâinile de-a lungul lui, explorându-l aşa cum el îi făcuse ei, el gemu şi se împinse în mâna ei.

– Da, aşa... da. Atinge-mă. Mi te-am imaginat ani întregi că mă atingi.

– Chiar? rosti ea şireată şi îl mângâie din nou.

Era plăcut să aibă şi ea putere asupra lui.

Apoi încet cuvintele lui căpătară sens şi inima ei începu să bată cu putere.

– Ani întregi? îl îmboldi ea, deşi continuă să-l mângâie. Ani, Sebastian?

Ochii lui erau închişi, expresia feţei, pierdută.

– Din ziua în care... te-am văzut prima dată în acel teatru.

Prima dată când se întâlniseră fusese la un teatru din Stratford.

În timp ce victoria îi făcea sângele să clocotească, Juliet începu să zâmbească.

– Oh, Sebastian, te-am prins în cele din urmă.

Capitolul 12

O conştiinţă vinovată nu are nevoie de acuzator.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Ochii lui Sebastian se deschiseră brusc când auzi nota distinctă de triumf din vocea lui Juliet. Penisul lui era încă în mâinile ei şi, la început, crezuse că la asta se referise ea. Apoi febra din sângele

lui se potoli, el văzu privirea ei triumfătoare şi îi trecu prin minte ce spusese. Despre teatru.

– Nu poţi nega acum, zise ea. Trăgându-şi mâna, ea zâmbi cu o bucurie feminină. Nu poţi.

Conştientizarea rece îi îngheţă ardoarea la fel de sigur ca şi cum ea l-ar fi aruncat în zăpadă. Ea ştia. Ea chiar ştia.

Iar el îi acuzase familia că nu era conştientă de abilităţile ei! Era cu mult mai vicleană şi mai dezarmantă decât o crezuse el. Toate aceste jocuri mărunte şi lecţii... nu avuseseră legătură cu atracţia, nu pentru ea. Diavoliţa mincinoasă întinsese capcane, aşteptându-l să calce într-una şi să se spânzure singur.

Iar el jucase după cum îi cântase. De ce nu văzuse până acum ce intenţii avea? Ce îl orbise?

Propria mândrie, exact asta. Şi nevoile blestematului său de mădular, acelaşi lucru care dusese la decăderea tatălui său. La naiba, nu se va întâmpla acelaşi lucru cu el.

– Despre ce vorbeşti? zise el ca să câştige timp în vreme ce căuta cum să-şi acopere greşeala imensă. Să neg ce?

Ochii ei străluceau.

– Nu poţi face pe prostul de data aceasta, ticălosule. Ştii asta. M-ai văzut la teatru doar o dată în viaţa ta.

Faptul că ea menţionase teatrul îi oferi soluţia la greşeala lui, şi aproape se lăsă pe masă de uşurare.

– Da, este adevărat. Dar nu am ştiut că m-ai văzut.

Zâmbetul ei îmbătat păli.

– Ce? Bineînţeles că te-am văzut. Atunci ne-am întâlnit, când am vorbit despre piesă şi...

– Am vorbit despre piesă? Se forţă să rostească cuvintele care ştia că o vor înfuria. Noi nu am vorbit niciodată. Te-am văzut de la depărtare în urmă cu doi ani când eram amândoi în Londra. Nu ne-am întâlnit, dar te-am văzut din loja mea. Nu ai cum să-ţi aminteşti, bineînţeles, şi într-adevăr nici eu nu mi-am amintit până azi, dar...

– Tu... tu... bolborosi ea. Cum îndrăzneşti?

Îl îmbrânci cu putere, şi instinctiv el se dădu înapoi să o lase să sară de pe piedestal. Cu o frenezie alarmantă, ea îşi încheie cămăşuţa, apoi începu să se lupte cu nasturii rochiei.

– Nu intenționezi să pretinzi... cu siguranță după asta nu mai poți... Ridică privirea spre el, cu ochii mohorâți de nedreptate. Cum ai putut? Cum ai putut să stai aici și să mă săruți, și să mă atingi, apoi să te întorci și să mă minți în față când...

Se întrerupse, respirația ei venind în gâfâieli întretăiate care îi alungară lui toată furia. El se putea descurca cu furia ei de a i se fi zădărnicit planurile. Dar să-i vadă sentimentele rănite – of, Doamne, asta îl străpunse până în inimă.

Totuși, nu-și putea retrage cuvintele. Nu îndrăznea să dezvăluie realitatea a ceea ce fuseseră unul pentru celălalt înainte. Deoarece, odată ce făcea asta, totul s-ar fi schimbat, și el nu putea anticipa cum. Posibilitatea ca aflarea adevărului să o provoace să se răzbune părea mai reală acum decât fusese cu câteva clipe în urmă. Crezuse că ea se deschide față de el. Acum știa că asta fusese un șiretlic ca să-l facă să coboare garda și să se dea în vileag. Ea putea avea doar un singur motiv pentru asemenea măsuri – răzbunarea.

O subestimase înainte. Nu o va mai face încă o dată.

– Eu nu... știu despre ce vorbești.

Fiecare cuvânt era smuls de undeva din măruntaie.

Cea mai dureroasă ironie era că el spunea adevărul despre teatru. O văzuse în Londra în urmă cu doi ani, după răpire, dorind să se asigure că era bine. Sau cel puțin așa își spusese sieși. Ceea ce dorise era să o vadă puțin, doar o privire fugară, indiferent cât de imperfectă. Plin de regret pentru ceea ce ar fi putut fi, stătuse ascuns într-o lojă privată și urmărise o succesiune de tineri idioți abordând-o, căutând să facă cunoștință cu ea, simțind că voia să-i strângă pe toți de gât fiindcă puteau vorbi și flirta cu ea când el nu putea, când el nu îndrăznea.

– Serios, Juliet, singura dată când te-am văzut într-un teatru... începu el.

– Nu, nu face asta, rosti ea cu o voce scăzută, care-ți frângea inima, în timp ce continua să lupte cu nasturii rochiei.

– Lasă-mă pe mine.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la durerea de pe chipul ei. Și de la sentimentul neliniștitor că făcea o greșeală. Întorcând-o, el îi închise nasturii.

– Te-am văzut la Londra, să știi. Te-am văzut.

– Încetează! Nu suport să aud minciunile tale când știu adevărul. Când amândoi știm adevărul. A fost suficient de greu înainte, dar nu mă mai pot preface.

Începu să se îndepărteze, dar cuvintele ei reaprinseră propriile lui sentimente de trădare. O prinse de braț să o oprească.

– Deci toate jocurile tale sfioase și flirturile, și răspunsul la săruturile mele au fost doar încercarea ta de a dovedi că eu sunt Morgan, nu-i așa?

– Nu!

– Tot ceea ce-ai vrut de la mine a fost un fel de afirmație neatentă care să-ți dovedească punctul de vedere. Și pentru asta ai fost dispusă să mă lași... Își temperă amărăciunea care îi ardea sufletul. Ești mai crudă decât credeam, Juliet.

Ridicându-și fața, ea îi arătă o expresie plină de durere.

– Nu mai crudă decât tine. Nu crezi că știu de ce ți-ai exersat seducția asupra mea?

El clipi. Ghicise că îi făcuse curte?

– La ce te referi?

– Nu sunt idioată. Mi-am dat seama rapid că ai vrut să mă distragi de la scopul meu, să... mă cuprinzi din nou atât de puternic în vraja ta astfel încât să uit pentru ce-am venit aici. Dar mie nu mi-a păsat. Nu atunci când mă sărutai. Vocea îi scăzu la un murmur. Ești un nemernic inteligent, Sebastian. Întotdeauna ai fost. Și știi prea bine cum să faci o femeie să te dorească. Am fost atât de tulburată încât dacă ai fi recunoscut adevărul chiar acum, poate te-aș fi iertat de tot. Clătină din cap orbește. Dar nu te voi ierta niciodată pentru asta. Niciodată.

Îndepărtându-se, o zbughi pe scări spre ușă.

Tot ceea ce putea el face era să stea acolo, cu pumnii încleștați, în timp ce ea ieși în hol.

„Nu-mi păsa. Nu atunci când mă sărutai."

Naiba s-o ia pentru asta. Și ea își exersase propriile farmece și încercase să-l facă să se simtă vinovat pentru aceasta? Cel puțin el avea căsătoria în minte. Tot ceea ce era în mintea ei era doar răzbunarea. Deși nu o putea învinovăți; Dumnezeu știa că ea avea un motiv întemeiat. Și nu era ca și cum el i-ar fi spus

că vrea să se însoare cu ea. Fusese atât de ocupat încercând să nu o sperie încât nu se gândise la cum îi va privi ea avansurile. Mai ales având în vedere că nu încetase niciodată să creadă că el era răpitorul ei.

Cel mai rău era că, dacă el ar trebui să facă totul din nou, ar face-o cât ai clipi, doar ca să-i vadă fața luminată de plăcere, să-i simtă carnea caldă și delicată sub degetele lui, să o facă să tremure în brațele lui.

La naiba, chiar îl prinsese. Trecându-și mâinile prin păr, dădu un ocol piedestalului. Ce avea să facă acum?

Ușa de la seră se trânti, și el își ridică privirea ca să-l vadă pe unchiul său.

– Ce se întâmplă, Sebastian? întrebă unchiul Lew. Lady Juliet aproape că m-a doborât pe hol în graba de a pleca. Era atât de tulburată încât mi-a fost teamă să o las să se întoarcă la Charnwood Hall cu sania fără însoțitor, dar a insistat. Am crezut că ați plecat amândoi acum mult timp, dar se pare că ți-am judecat greșit caracterul. Ce naiba i-ai făcut?

– Nimic.

Refuza să discute despre Juliet cu unchiul Lew.

– Femeile în general nu fug din casa mea în lacrimi pentru „nimic".

El tresări.

– Plângea?

– Cred că așa se spune când lacrimi îți șiroiesc pe obraz și nasul ți se face de un roșu strălucitor, îi replică unchiul său în timp ce cobora treptele de marmură.

– Foarte nostim, mormăi Sebastian.

„Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Niciodată."

El încercă – dar nu reuși – să ignore vina care îi prinsese în chingi conștiința.

– N-am crezut că voi vedea vreodată ziua când un nepot de-al meu va face o tânără să plângă.

– Există un început pentru toate.

Apropiindu-se de el, unchiul lui îl prinse de umeri și îl scutură.

– Dumnezeule, chiar n-ai suflet?

Sebastian îl dădu la o parte.

– La naiba, mă vrea spânzurat! Cum te aștepți să reacționez?

Unchiul Lew clipi, apoi făcu un pas înapoi.

– La ce te referi?

– Mă refer la faptul că știe că eu sunt răpitorul ei. Nu doar bănuiește. Știe.

– Ești sigur?

– Da. A încercat în ultimele două zile să mă păcălească să mărturisesc.

– Atunci de ce naiba ai petrecut timp cu ea? Mi-ai spus să o țin la distanță, și următorul lucru pe care îl faci este să apari aici cu ea...

– A venit în atelierul meu în acea primă noapte când au sosit ei, după ce tu ai plecat de la Charnwood Hall. M-a acuzat, și eu... „Am lăsat atracția față de ea să-mi guverneze acțiunile." Am convins-o că se înșală. Sau am crezut că am convins-o. Am crezut că sunt în siguranță. Inspiră adânc. Evident, sunt mult mai ușor păcălit de frumuseți cu chip drăgălaș decât mi-am dat seama. Am subestimat-o.

– Tu? Să faci erori de judecată? Niciodată!

Sebastian se plictisise de sarcasmul unchiului său.

– Se pare că găsești amuzantă posibilitatea să fiu spânzurat.

Unchiul lui pufni zgomotos.

– Nu vrea să fii spânzurat. Fata este deja pe jumătate îndrăgostită de tine.

Când însuși cuvântul dragoste îi făcu pulsul să crească, Sebastian se încruntă, atât la orbirea unchiului său, cât și la a sa proprie.

– Asigură-te că o să gravezi asta pe piatra mea de mormânt.

– Puștama fără rușine ce ești – nu ți-a trecut prin minte de ce a venit aici?

– Știu de ce. Pentru sângele meu, și va face ceea ce trebuie pentru a-l obține.

Unchiul Lew își încrucișă brațele la piept.

– Cred că te înșeli. Tot ceea ce vrea este adevărul. Pentru că i-ai frânt inima când ai abandonat-o. Am avut nevoie de doar o conversație scurtă ca să deduc asta. Vrea să audă de ce ai făcut-o. Și merită să știe. Ar trebui să-i spui. Așa e corect.

– Nu crezi că mi-am dat seama de asta? Se îndepărtă de lângă unchiul lui. Vreau atât de mult să-i spun că simt gustul amar al cuvintelor.

Își propti mâinile pe piedestal, holbându-se fără să vadă la o junglă de trandafiri cățărători care urcau pe spaliere. Locul era un fel de Eden.

– Dar nu pot risca acest lucru când intențiile ei sunt atât de nesigure. Miza este prea mare, atât pentru mine, cât și pentru Morgan.

– Atunci poate n-ar trebui să o seduci la mine în seră. Sau ai crezut că seducția o va face să uite ceea ce îi datorezi?

El înțepeni. Nu se putea uita la unchiul său. Bărbatul îi putea citi vina pe față.

– Ce te face să crezi că o seduceam?

– Begonia mea preferată este pe podea, eșarfa lui Lady Juliet este aruncată peste ferigă, mănușile tale sunt pe piedestal, iar când a ieșit, arăta cu siguranță răvășită.

Sebastian se crispă.

– Eu... ea... nu e ceea ce crezi.

– Cred că ai hotărât să calci pe urmele tatălui tău.

O furie oarbă îl cuprinse, dar când se întoarse și-l văzu pe unchiul lui privindu-l cu îngâmfare, își dădu seama că mai era cineva pe care avusese tendința să-l subestimeze. Îi trebui o voință herculeană să-și stăpânească mânia.

– Vreau să-i fac curte, zise el scurt. M-am gândi că dacă m-aș căsători cu ea aș îndrepta lucrurile.

– Să o seduci face parte din acțiunile tale de a-i face curte?

– Nu voiam să... Își frecă fața. Vorbeam. Despre bârfele de la Londra. Un lucru a condus la celălalt și... ne-a luat valul.

Unchiul Lew ridică o sprânceană.

– Nu mai spune. Nepotul meu să facă o eroare de judecată și să se lase dus de val, toate în aceeași zi. Minunile voinței nu vor înceta niciodată.

– Nu faci lucrurile să fie mai ușoare, replică Sebastian.

– Nu încerc să fac asta, băiete. Se îndreptă spre băncile care mărgineau zona circulară și se așeză. Având în vedere că tutorii lui Lady Juliet nu par să știe ce ați făcut voi doi, eu încerc să mă substitui lor, să discern care sunt intențiile tale. Pentru

că eu descopăr că îmi place tânăra asta chiar foarte mult. Și nu aș vrea deloc să văd cum îi ruinezi viața de două ori.

– Nu doresc să-i ruinez viața. Până astăzi am vrut să mă căsătoresc cu ea.

– Astfel încât să-i poți descuraja nevoia de răzbunare și să-ți potolești propria vinovăție, presupun. Cât de șiret ești!

Exprimate astfel, scopurile lui păreau mai puțin admirabile.

– Acelea nu au fost singurele motive.

Își umezi buzele uscate. Era greu să recunoască aceste lucruri față de unchiul său, dar ura să fie privit ca același gen de seducător cum fusese tatăl lui.

– Uitasem cât de încântătoare poate fi. Tu nu ai cunoscut-o înainte, dar câteodată, mă uit pe furiș la tânăra Juliet, cea care le zâmbea tuturor, primea orice atenție, anticipa fiecare nevoie.

– Dacă așa era Juliet când era mai tânără, aș spune că nu s-a schimbat atât de mult. Când nu mă bate la cap cu întrebări despre tine, ea este o femeie absolut încântătoare.

– Încântătoare, poate, dar bănuitoare. Ea era deschisă și neprefăcută, niciodată suspicioasă în legătură cu cineva. Cum naiba crezi că am reușit să o fac să se lase dusă de val atât de ușor? Se uită într-o parte. Iar acum bănuiește pe toată lumea. Mai ales pe mine. Asta o face să fie imprevizibilă și periculoasă. Va folosi orice înșelăciune să mă demaște.

– Asta este din vina ta. Tu ai învățat-o că bărbații sunt trădători, deci ce altceva poate să facă decât să folosească înșelăciunea pentru a afla adevărul?

Avea dreptate.

– De aceea am fost atât de naiv să cred că ar funcționa să-i fac curte. Se plimba de colo-colo, cuprins de o energie neobosită. Nu va avea niciodată încredere în mine, și eu nu voi putea niciodată să am încredere în ea. Chiar dacă ar fi de acord să se mărite cu mine, ar fi doar o altă mică uneltire de-a ei. Primul meu instinct a fost corect – ar trebui să stau naibii departe de ea până când cei din familia Knighton pleacă. Knighton a spus deja că nu îi crede suspiciunile, deci atât timp cât nu sunt în preajma ei astfel încât să mă păcălească să recunosc că eu am fost răpitorul, nu poate face nimic.

Unchiul lui râse înfundat.

– N-ai avut foarte mult succes în a sta departe de ea. Bănuiesc că nu vei reuși să te descurci mai bine nici de data asta.

Sebastian se zbârli de iritare.

– De ce nu?

– O dorești. Asta schimbă totul. Pentru că, odată ce un bărbat dorește o femeie, va face orice lucruri prostești pentru a se asigura că o are.

Cum ar fi să riște să-și pună gâtul în streang. Își alungă gândul din minte.

– Eu nu sunt ca tata. Îmi pot controla impulsurile fizice.

Unchiul Lew mângâie alene iedera care se revărsa peste un capăt al băncii.

– Sub absolut sigur că lucrul acesta este adevărat. Dar, chiar dacă este, nu impulsurile fizice sunt cele care te vor prinde în capcană. Celelalte impulsuri îți vor aduce decăderea.

– Care celelalte impulsuri?

– Tentația de a avea o femeie delicată în care să te încrezi. Ispita unei companii care să te înțeleagă. Nevoia de dragoste.

Sebastian clătină din cap.

– Atunci n-ai de ce să te îngrijorezi. Am depășit nevoia de dragoste în ziua în care am descoperit ce dezastru a adus în viața mamei mele – sora ta. Nu îmi va domina acțiunile.

– Nimeni nu depășește nevoia de dragoste, nepotul meu drag. Ci pur și simplu o îndreaptă în altă parte, spre pasiuni secundare. Unchiul Lew răsuci iedera verde din jurul degetului înmănușat. Dar, asemenea unei vițe, întotdeauna se va târî înapoi în jurul inimii tale când te aștepți mai puțin și, dacă nu ai mare grijă, va pune atât de multă stăpânire pe tine încât doar dacă îți satisfaci acea nevoie poți să te eliberezi.

Exact aceea era posibilitatea care îl alarma.

– Ai devenit plictisitor de filosof la bătrânețe, unchiule Lew. Mulțumesc lui Dumnezeu că unul din noi este imun la asemenea sentimentalisme, or altfel am fi cu toții pierduți.

Zicând asta, se întoarse și ieși din seră. Așa că nu îl auzi pe unchiul său murmurând:

– Cine spune că nu ești deja pierdut, băiete?

Capitolul 13

După cum este omul, așa trebuie să îl tratezi.

Frații de Terențiu, citat brodat de Juliet Laverick pe șervetul ei la șaptesprezece ani

O săptămână mai târziu, Juliet se plimba încoace și încolo prin camera ei, obosită să tot lucreze cu acul și să șteargă până și ultimul fir de praf din cameră. Nu mai avea alte lucruri să șteargă, să cureță sau să îndrepte. Argintăria, care deja fusese bine lustruită, îi reflecta acum imaginea cu o claritate uimitoare. Îndepărtase până și praful de pe partea de sus a baldachinului de la patul ei.

Mulțumită strategiei lui Rosalind, era aproape imposibil să se strecoare afară. Cineva era întotdeauna pe holuri, și servitorii fuseseră informați că Juliet era bolnavă. Doar menajerei lui Rosalind i se încredințase secretul, având în vedere că se presupunea că avea grijă de ea. Deci, după o săptămână, Juliet era pe calea sigură spre nebunie, neavând pe nimeni cu care să vorbească, în afară de sora ei și de Polly.

Era și vina ei. Îl îndepărtase pe Sebastian din preajmă prin izbucnirea emoțională de la ultima lor întâlnire, așa că el o evitase toată săptămâna. Chiar dacă l-ar putea găsi, el nu ar mai mărturisi acum.

Dar nu îl putea găsi. Încercase să trimită mesaje, spunând că aveau de vorbit. El le ignorase. Când Juliet se strecura noaptea afară, el era de negăsit. Odată chiar se apropiase de dormitorul lui, dar el nu era acolo.

Lucrul acesta o tulbura mai mult decât ar fi vrut. Deși câteodată apărea la masă, potrivit spuselor lui Rosalind, probabil că își petrecea restul timpului în altă parte. La Foxglen, poate? Sau cu un prieten?

Nu se gândise la asta până acum, dar ar putea să aibă o amantă în oraș. Poate fi în dormitorul altei femei chiar în acest moment, mângâind-o și sărutând-o, și...

Lacrimile îi umplură ochii, iar ea le șterse cu furie. Nu-i păsa dacă el era acolo! Nu! Nu avea importanță că, după ce fuseseră împreună două zile, i se părea ciudat să petreacă fără el o săptămână întreagă. Nu conta nici că în ultimul timp ea mânca puțin și dormea pe apucate. Și, când reușea să doarmă, avea vise șocante, ireale: că se rostogolea goală printre petale de trandafiri pe podeaua serei. Sau că lujerii de iederă i se răsuceau pe coapse, dincolo de buric și peste sâni până când deodată nu mai era deloc iederă, ci degete care o atingeau și buze fierbinți, mângâietoare care o trezeau din starea febrilă și descoperea că strângea perna în brațe.

Naiba să-l ia de ticălos! Îi trebuiseră doi ani pentru a-l alunga din visele ei, și acum el credea că se poate strecura din nou când nu era atentă. Nu avea nici un drept!

Ușa de la dormitorul ei se deschise brusc, speriind-o. Juliet făcu un salt întârziat în pat, dar ajunse doar să se întindă când sora ei intră.

– Nu e o interpretare foarte convingătoare pentru cineva bolnav la pat, replică Rosalind. Bine că Griff este un gentleman și nu ar da vreodată buzna aici fără să bată la ușă.

Juliet se ridică și se încruntă.

– Păcat că soția lui nu îi împărtășește buna educație.

– Chiar că e păcat. Câtuși de puțin ofensată, Rosalind se trânti pe marginea patului. Doamne, mă scoate din minți.

– Serios?

Măcar ea avea pe cineva alături în nefericirea ei.

– El și nenorocita lui de apă fierbinte. Bombăne în legătură cu baia. Bombăne că tu ești „bolnavă". Bombăne din cauza absenței lordului Templemore de la majoritatea meselor noastre pentru că este convins că orice bărbat care nu ia cina cu oaspeții lui este plecat pe undeva să pună la cale ceva rău.

Griff se înșela doar pe jumătate. Sebastian era de fapt undeva departe, evitând problemele.

– Bombăne chiar și în ceea ce-l privește pe domnul Pryce, care este perfect amabil, dar care a câștigat întreaga dușmănie a lui Griff prin faptul că este înrudit cu lordul Templemore „cel nedemn de încredere". Încep să cred că asta a fost o idee îngrozitoare.

– Bine. Dacă trebuie să mai petrec o zi în acest dormitor, așa încântător cum este, voi înnebuni. E timpul pentru recuperarea mea miraculoasă.

– Ba nu! În mod normal trebuie să-mi vină ciclul săptămâna viitoare și refuz să plec din Shropshire până nu văd dacă merge ceva din toate leacurile astea. S-ar putea să trebuiască să o consult din nou pe Winnie.

Cu un geamăt, Juliet se lăsă din nou să cadă pe perne.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, găsește o modalitate să mă scoți din camera asta pentru o vreme.

„Găsește o cale să-l văd pe Sebastian."

Rosalind zâmbi.

– De fapt, de aceea sunt aici. L-am convins pe Griff să plecăm în oraș azi. I-am spus că vreau să fac cumpărături. Dumnezeu știe că probabil nu sunt prea multe de cumpărat în Llanbrooke, dar i-am spus că am nevoie de o ieșire, și el a fost de acord. Deci plecăm într-acolo de îndată ce eu trec să văd ce face biata mea soră bolnavă.

– La ce bun dacă tu pleci în oraș? Servitorii sunt peste tot, deci practic sunt prizonieră.

În ochii lui Rosalind strălucea neastâmpărul.

– I-am cerut grăjdarului să pună șaua pe un cal pentru Polly. I-am spus că am nevoie ca servitoarea mea să meargă până acasă la Winnie. Dar poți să faci tu asta în schimb. Doar că tu nu trebuie să mergi acasă la Winnie – poți merge unde dorești. Polly te așteaptă cu calul la ușa laterală spre sera de portocali. Știi care?

– Cred că da.

Sângele începu să-i pulseze mai tare. Libertate!

– În perioada asta din zi nu e nimeni pe scările din spate în această aripă a clădirii. Am studiat cu atenție mișcările servitorilor. Deci te poți strecura fără să fii observată.

Trebuia doar să se lase pe seama lui Rosalind să o scoată din închisoare.

– Mulțumesc, zise Juliet. Încă o zi în care să șterg praful de pe franjurii baldachinului și va trebui să mă duci la spitalul de nebuni.

– Te rog să fii atentă. Zăpada s-a topit, dar nu știi zona și...

– Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă. Du-te! Bucură-te de plimbarea cu Griff. Eu mă descurc.

– Sunt sigură de asta. Rosalind se ridică și se îndreptă spre ușă. Încă un lucru. Dacă vrei companie, ai putea să mergi la casa aceea drăguță, de la țară, pe care am văzut-o atunci. Cred că acolo a plecat lordul Templemore să se ascundă de temperamentul groaznic al lui Griff.

Juliet respiră adânc. Bineînțeles! Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la asta. Unde altundeva decât la fierărie s-ar retrage Hefaistos când este asediat de inamici?

Atunci observă privirea întrebătoare a lui Rosalind și sângele i se urcă în obraji.

– De ce-aș dori compania lordului Templemore? Sau să fiu atât de nerușinată cât să-l caut?

– Nu spun să te duci singură, prostuțo. Ia-o pe Polly cu tine. Dar lordul a promis că te va ține ocupată cât timp ești izolată aici și, din câte văd, și-a încălcat promisiunea cât se poate de abominabil. V-ați certat?

Cât de mult ar trebui să dezvăluie? Dacă Rosalind și-ar da seama ce făcuseră ea și Sebastian, ar încuia ușa și nu ar lăsa-o liberă.

– Da, ne-am certat. La Foxglen. Și... ăă... mă evită de-atunci încoace.

Rosalind o privi cu atenție.

– Atunci poate ar trebui să te revanșezi față de el.

– De ce?

– Pentru că-ți place bărbatul ăsta, recunoaște. Și Dumnezeu e martor că și el te place.

Juliet înghiți în sec, dorindu-și să îi poată mărturisi surorii ei toate sentimentele contradictorii. Dar Rosalind nu ar înțelege. Ea nici măcar nu credea că Sebastian este Morgan.

Totuși, Juliet nu o putea lăsa să creadă în continuare aceste lucruri prostești despre el.

– Lordul Templemore nu mă place, nu în felul la care faci tu aluzie. Este doar politicos, ca să compenseze pentru ceea ce mi-a făcut fratele lui.

Clătinând din cap, Rosalind se întoarse să se așeze lângă Rosalind.

– Când un bărbat se comportă politicos, nu urmărește cu privirea fiecare mișcare a unei femei, nici nu perturbă întreaga gospodărie în numele surorii ei. Nu merge în zori prin zăpadă doar ca să fie cu ea și, cu siguranță, nu o face să roșească într-o discuție despre șah mat.

Ea ridică privirea, uluită.

– Griff mi-a spus că v-a găsit singuri în salon. Din ceea ce a spus el și ceea ce a menționat lordul Templemore în ziua următoare despre șah, aș paria că voi doi nu doar ați mișcat piesele încoace și încolo pe tablă.

Spre iritarea ei, Juliet roși până la rădăcina firelor de păr. Rosalind râse înfundat.

– Te curtează, prostuțo. Sigur ți-ai dat seama.

Juliet o privi uimită.

– Nu, nu face asta.

– Ba da, mai mult ca sigur. Ce alt motiv ar avea să facă toate acele lucruri?

Pentru că dorea să o descurajeze și să-i distragă atenția de la aflarea adevărului.

Și totuși, putea face mai bine acest lucru evitând-o, nu-i așa? Însă el fusese imediat de acord cu propunerea de a-i da lecții. Până în această săptămână, petrecuse timp alături de ea cu orice ocazie. Dacă ar fi fost Morgan, ar fi trebuit să stea departe de ea – așa cum începuse să facă. În schimb, el o sărutase și se lăsase prins de bunăvoie în toate capcanele ei.

– Nu te deranjează că te curtează, nu? întrebă Rosalind.

– Eu... eu... nu știu. Până acum n-am crezut că face asta.

– Am presupus că și tu simți o oarecare atracție pentru el. Nu te-am văzut niciodată răspunzând unui bărbat așa cum îi răspunzi lui. Cu toți ceilalți, păreai plictisită sau ușor enervată, dar el... ei bine, el te face să radiezi. Chiar îți place de el, nu-i așa?

Juliet fusese atât de ocupată încercând să reziste presiunii lui senzuale încât nu se deranjase să se gândească dacă îl place sau nu.

– Nu-mi displace, răspunse ea evaziv. Dar deseori mă enervează.

– Atunci chiar îți place de el, zise Rosalind cu un zâmbet viclean. Așa începe.

„Nu înțelegi", vru Juliet să spună. „El neagă tot trecutul nostru împreună."

Dar, chiar dacă știa acest lucru, îi era dor de el. Încă tânjea să-l vadă.

– Trebuie să plec. Rosalind o bătu cu mâna pe genunchi. Polly te așteaptă, așa că nu întârzia prea mult.

După ce Rosalind plecă, Juliet se îmbrăcă cu o grijă deosebită într-un costum de călărie din catifea verde, ornat cu șiret de aur și o mică pălărie asortată cu ciucuri de aur. Probabil că se comporta prosteste. Poate că el nici nu se afla acolo. Rosalind cu siguranță se înșela. Dar dacă avea dreptate?

Se opri când începuse să se încalțe cu botinele asortate cu franjuri verzi. Dacă Rosalind avea dreptate în legătură cu toate astea? Dacă Sebastian dorea într-adevăr să se însoare cu ea? Gândul acesta plăcut se strecură în sinea ei, perfid și seducător.

Apoi clătină din cap cu severitate. Nu trebuia să lase speculații fără temei să-i distragă atenția de la scopul ei. Dacă el o curtase, se întâmplase dintr-un motiv perfid – să se asigure că ea păstra tăcerea în legătură cu identitatea lui, de exemplu. Nu era posibil ca el să aibă sentimente pentru ea. Dincolo de dorință, bineînțeles. Lordul recunoscuse că o dorește, dar asta era probabil doar pentru că ea îi rănise mândria criticându-i aptitudinile de seducție.

„Ești mai crudă decât am crezut, Juliet."

Cuvintele lui îi răsunară în memorie chinuindu-i conștiința. Ceea ce păruse o acuzație nedreaptă acum părea a fi adevărat în lumina celor spuse de Rosalind. Aceea nu era afirmația unui bărbat care dorea doar să-și dovedească aptitudinile.

Cu un zbucium de anxietate strângându-i stomacul, fugi din camera care îi fusese ca o închisoare. Era posibil ca ea de fapt să-l fi rănit? Pentru un moment, în seră – când el înțelesese sensul acuzațiilor ei –, Juliet îi văzuse fața îndurerată. În acel moment, propria sa suferință fusese prea mare pentru a o recunoaște pe a lui, dar acum ea trebuia să se întrebe...

Îmboldită de acel gând, Juliet se grăbi pe scări în jos și își croi drum pe furiș pe coridoarele goale spre ușa laterală de care vorbise Rosalind. Polly o aștepta așa cum promisese Rosalind și, în câteva clipe, Juliet se îndepărtă călare, fără Polly.

Cu siguranță nu avea nevoie ca servitoarea să fie martoră la această confruntare.

Ce urma acum? Avea în cele din urmă o șansă de a-l găsi din nou pe Sebastian singur și nu știa ce să facă. Comentariile lui Rosalind o dezorientaseră. Dacă Sebastian ținea cu adevărat la ea, asta schimba lucrurile în mod considerabil.

Ce spera? Cum putea lordul să țină la ea? El continua să nege cine era, pentru numele lui Dumnezeu! Nu avea cum să se aștepte ca ea să se mărite cu el când nici măcar nu recunoștea cu cine s-ar căsători.

Pe de altă parte, Juliet nu înlesnise întocmai lucrurile astfel încât el să mărturisească. În acea primă noapte, ea îl amenințase că îi va pune pistolul la tâmplă. Mai apoi, refuzase categoric să se mărite cu „Morgan". Iar săptămâna trecută jurase să nu-l ierte niciodată.

Toate fără să știe motivele acțiunilor lui. Comportamentul ei fusese de înțeles când ea venise pentru prima dată aici, plină de indignare îndreptățită, rănită după doi ani de abandonare și de întrebări chinuitoare. Dar, pe măsură ce începuse să afle ce fel de bărbat era – mândru, responsabil, cât se poate de conștient de felul în care scandalul putea să-i distrugă familia –, ea ar fi trebuit să-și dea seama de greșeala ei. Prin faptul că se azvârlise cu furie asupra lui, fără a se opri să se gândească la cum va privi el acest lucru, ea ridicase ziduri care făcuseră imposibil ca lordul să mărturisească ceva. Nu e de mirare că rămăsese tăcut.

Nu merita el șansa să vorbească fără teama de represalii?

Se așeză mai bine în șa. Foarte bine, îi va da o șansă. Va încerca din nou acest lucru, fără toate trucurile și furia. După jocurile pe care le jucase, trebuia să schimbe tiparul, să smulgă toate cusăturile vechi. Nici unul din ei nu spusese un cuvânt sincer de la început. Ea căutase să-l prindă în cursă; el urmărise să-i risipească suspiciunile.

Dar cineva trebuia să înceapă să fie sincer, și putea la fel de bine să fie ea. Dacă simțise cu adevărat ceva pentru ea, atunci cu siguranță încă mai simțea. Ea trebuie să-i reamintească acest lucru. Trebuie să mărturisească faptul că dorea să-l asculte

cu bunăvoință până la capăt, că și ea ținea la el. Poate că atunci ar putea fi sinceri unul cu celălalt.

Dar dacă nu ținea la ea, la urma urmei? Dacă fusese așa cum se temuse ea – totul parte a unui plan de a-i distrage atenția? Se va ocupa de acest lucru când va veni vremea. Doar i-ar slăbi determinarea dacă s-ar îngrijora acum de acest aspect.

Cu aceste gânduri în minte, își îndemnă calul la trap de-a lungul unei cărări late spre casa de la țară. Fără zăpada care să o încetinească, ajunse acolo în scurt timp. Zări norul de fum înainte să vadă căsuța, și mâinile ei înmănușate strânseră hățurile. El era într-adevăr aici. Îl avea doar pentru ea, deci trebuia să se folosească de oportunitate așa cum trebuie.

Câteva clipe mai târziu, ajunse în poiana unde erau așezate casa și anexele ei. Descălecând, privi în jur. O țintă vopsită era așezată la un capăt. Calul lui Sebastian era priponit de un șopron la celălalt capăt, mâncând fericit fân. Și norul de fum nu venise de fapt dinspre casă, ci de la anexă. Forja lui. Bineînțeles.

Ușile și ferestrele erau deschise, fără îndoială ca să elibereze căldura focului. Legându-și calul de un copac din apropiere, se apropie încet, agitată, acum că se afla aici. Nici dangătul asurzitor al metalului lovit de metal din interior nu îi calma agitația.

Când îl văzuse ultima dată, amândoi fuseseră furioși. El probabil că mai era, judecând după felul în care o evitase. Și a aborda un bărbat furios cu un ciocan în mână într-un loc izolat s-ar putea să nu fie cea mai strălucită idee pe care o avusese vreodată. Cu toate astea, cealaltă opțiune era să se întoarcă la Londra fără să-l mai vadă, ceea ce nu era deloc o opțiune.

Înfrânându-și orice îndoială, intră. O căldură plăcută o înconjură, un contrast evident față de frigul de afară.

Sebastian stătea cu spatele la ea înaintea unui cuptor, scoțând cu clești de fier un obiect roșu incandescent. Ea înlemni chiar lângă ușă când își dădu seama că era gol de la talie în sus. „Bunule Dumnezeu!"

Se pare că el nu o auzise intrând din cauza zgomotului făcut de foc, iar ea nu se grăbea să-i atragă atenția, nu cu o asemenea priveliște magnifică în fața ei. Nu îl văzuse niciodată fără cămașă, nici măcar când fugiseră împreună și, cu siguranță, nici de când

venise. Era unul dintre acele lucruri pe care o femeie nemăritată pur și simplu nu trebuia să le vadă, cu toate acestea nu-și putea desprinde ochii de la el.

Plete umede, întunecate îi erau lipite de gât. Și ce gât fin, atrăgător era, la fel de frumos precum umerii musculoși care se mișcau sub luciul transpirației și tendoanele bine definite ale spatelui său. Apoi era posteriorul lui frumos rotunjit și coapsele groase, puternice, atât de grăitor puse în evidență de pantaloni mulați.

„Oh, Doamne! Oh, Doamne!"

Ea înghiți cu greu. Deci așa arăta un bărbat sub haină și vestă. Nu era sigură de ce, dar însăși priveliștea aceea îi trezea un fior exotic în partea inferioară a pântecelui.

Știind că era teribil de mârșav din partea ei, ea își ținu respirația, dorind ca el să se întoarcă și să arate cealaltă parte a acelui fizic masculin impresionant. Spre desfătarea ei, el o făcu, întorcând cleștii pentru a cufunda acel obiect incandescent într-o găleată care era așezată între ea și el. Acesta sfârâi din cauza fierbințelii, aburul ridicându-se pentru a-l învălui, dar pe măsură ce aburul se împrăștia, ea se trezi holbându-se la pieptul lui sculptat, presărat cu păr negru, creț. Cum ar simți ea acea piele fermă sub degetele ei? Sau pe buzele ei?

Roși la acest gând, și atunci el își ridică privirea și o văzu. Pieptul lui impresionant se mări când inspiră brusc o gură mare de aer.

– Ce cauți aici?

Tonul tăios o dezarmă, iar ea își umezi buzele cu nervozitate.

– Eu... eu... te căutam.

– Serios?

Privirea liniștită precum vinul pus la rece o studie rapid. El ridică cleștele din găleată, apoi duse obiectul pe o masă înaltă din lemn și îl lăsă acolo. Ridicând un ciocan mic, bătu cu lovituri ritmice, pricepute, modelând metalul pentru a se potrivi unui model interior.

– Asta înseamnă că ți-ai revenit în simțiri și ți-ai dat seama că ai greșit. Sau încerci un nou truc pentru a mă face să mărturisesc nelegiuirea lui Morgan.

Cu o săptămână în urmă, simpla menționare a lui „Morgan" la persoana a treia i-ar fi stârnit furia. Dar aceea fusese problema ei tot timpul – faptul că își lăsase furia să o împiedice să ceară în mod rezonabil adevărul.

– Nu mă înșel. Dar am renunțat să te mai păcălesc. Ești evident prea inteligent pentru asta.

El se opri din bătut.

– Atunci de ce ești aici?

Nu putea pur și simplu să-i spună direct ce dorea, nu când el era atât de ostil. Cu toate acestea, trebuia să umple distanța pe care el părea hotărât să o păstreze. Ce făcea o femeie când dorea ca un bărbat să-și reia obiceiul de a-i face curte, în afară de a-i spune direct în față?

Păi ea arătase interes față de strădaniile lui.

– Mi-ar plăcea să mă înveți să trag.

Lucrul acesta îi atrase atenția. Încet, el se întoarse cu fața spre ea. Cu antebrațul, își șterse sudoarea de pe frunte, întinzând funinginea pe pielea lui deja murdară și lăsând-o să zărească subrațul umbrit de păr.

– Cu ce să tragi?

– Cu ce crezi? Cu un pistol.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea așa ceva?

Ea se gândi repede.

– Ca să am un mijloc de protecție împotriva ticăloșilor din Londra.

Falca lui se încleștă.

– Tu n-ai nevoie de protecție. Ai familia alături, îți aduci aminte?

– Nu are importanță, vreau să învăț să trag. Și vreau ca tu să mă înveți.

– Nu.

– De ce nu? Ce rău îmi poate face?

Râsul său aspru răsună în încăpere.

– Crezi că eu sunt bărbatul care te-a răpit, și totuși vrei să-ți pun un pistol în mână? Par chiar atât de nebun?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să te împușc.

– Mi se pare că îmi amintesc ceva despre faptul că mă vrei în genunchi implorând, în timp ce îmi ții un pistol la tâmplă.

Vai, Doamne, toate comentariile ei nesăbuite se întorceau să o bântuie.

– Eu... hmm... s-ar putea să fi exagerat un pic.

El ridică o sprânceană.

– La ce bun să te împușc pe tine, oricum? insistă ea. N-aș putea să dovedesc că ești răpitorul meu dacă ești mort. Își ridică bărbia. În plus, refuzi să mă înveți doar pentru că ți-e teamă că ai putea lăsa să-ți scape ceva din nou.

– N-am lăsat nimic să-mi scape nici înainte. Ți-am spus...

– Da, da, m-ai văzut în Londra. Prostii. Scrâșni din dinți. Dacă nu ți-e teamă că vei mărturisi ceva, atunci de ce nu mă înveți?

Lordul ridică din umeri.

– Pentru că nu vreau.

Juliet păși spre el și își coborî vocea.

– Lașule.

Pentru o clipă, căldura care îi învăpăie privirea îi dădu speranțe lui Juliet. Apoi el o înăbuși repede și se întoarse la muncă.

– Micile tale tachinări nu mai funcționează cu mine, Lady Juliet. Sunt conștient de toată gama tertipurilor tale. Deci ai face cel mai bine să o iei înapoi spre Charnwood Hall înainte să te arunc afară din fierărie.

Ei i se strânse inima. Lucrurile nu decurgeau bine deloc. Cum ar fi putut să dărâme zidurile dintre ei dacă nici măcar nu o lăsa să se apropie de el? Își îndreptă umerii. Nu va permite ca lucrurile să se termine astfel. Pur și simplu, nu va lăsa să se întâmple asta.

Privind prin cameră, observă exact obiectul de care avea nevoie – un pistol așezat pe o masă. Se duse acolo și îl luă.

– Presupun că aș putea să învăț singură. Cred că știu cum funcționează. Nu e acesta cocoșul de armă? Știu că îl tragi, dar cât privește încărcarea...

– Dă-mi-l! Se apropie cu pași apăsați și i-l smulse din mână. Nu e o jucărie.

– Știu. Și mi-ar fi mult mai de ajutor dacă n-ar trebui să bâjbâi de una singură ca să învăț cum să trag, dar presupun că voi face

asta, având în vedere că nu vrei să mă înveți. Cunoscându-te, probabil că sunt tot felul de pistoale în căsuța de acolo.

El o privi cu precauție.

– N-ai îndrăzni.

– Nu te deranjez, promit, zise ea veselă. Voi găsi un pistol și voi începe tragerea la țintă de una singură. Praful de pușcă intră undeva pe lângă cocoș sau trebuie să-l îndes pe țeavă?

Lordul o privi atât de feroce încât Juliet se temu pe jumătate că o va împușca. Apoi el așeză pistolul pe masă și izbucni:

– Du-te și așteaptă-mă afară. Vrei să înveți să tragi? Bine. Te voi învăța. Lasă-mă o clipă să mă spăl și să mă îmbrac.

– Mulțumesc, zise ea cu afectare, mușcându-și interiorul buzei ca să se abțină să nu zâmbească în timp ce se întoarse spre ușă.

Deci cunoștea întreaga gamă a tertipurilor ei? Ei bine, bietul de el nu văzuse încă nimic.

Capitolul 14

Câteodată înțelepciunea se găsește în nebunie.

Odele de Horațiu, citat brodat de Juliet Laverick
pe rochia unei păpuși pentru copilul unei servitoare

Cu sentimente amestecate, Sebastian o privi plimbându-se prin poiană. Obrăznicătura cu siguranță îl jucase bine pe degete de data asta. Ar fi trebuit să nu se lase intimidat, să-i spună că era bine-venită să-și zboare creierii cu oricare dintre pistoalele lui ar fi preferat.

Dar el nu făcuse acest lucru. Și de ce? Pentru că, naiba s-o ia, după o săptămână fără ea, ar profita de orice șansă nebunească, necugetată de a fi din nou împreună. Suportase prea multe zile de muncă grea, constantă, ca să și-o scoată din minte, știind, în tot acest timp, că era undeva în Charnwood cimentându-și ura față de el. Stătuse prea multe nopți treaz și excitat, amintindu-și

de zâmbetul ei adorabil, de gura ei seducătoare și de micile ei gemete întretăiate de plăcere.

După acele nopți nesfârșite, chinuitoare, petrecuse mult prea multe răsărituri plimbându-se în sus și în jos prin fața dormitorului ei, întrebându-se de ce pur și simplu nu putea intra, să o trezească cu un sărut, să-i mărturisească totul și să-i ceară cu fermitate să se mărite cu el.

Unchiul Lew avea dreptate – nu mai putea sta departe de Juliet, după cum nu putea nici să renunțe la Charnwood. De aceea începuse să petreacă timp aici, departe de tentație.

Iar Juliet avea și ea dreptate – îi era teamă să nu se scape și să spună ceva. Îi era frică să nu piardă controlul asupra lucrurilor.

Totul pentru că o dorea, pentru că aluneca rapid în abisul care îl înghițise pe nesăbuitul său tată.

Oh, iar ea îi cunoștea slăbiciunea, din moment ce venise aici în toată splendoarea ei pentru a-l tortura. Iat-o stând în poiană – o zeiță grecească de aur, într-un verde de culoarea mărului, împrăștiind primăvara cu fiecare zâmbet însorit. Din nefericire, zeițele grecești aveau o latură întunecată, iar ea o dezvăluise pe a ei.

Deci, de data aceasta, ce truc mai avea ascuns în mâneca împodobită cu aur? De ce, deși mintea lui țipa „Fugi!", stătea acolo așteptând să afle?

Pentru că era curios. Pentru că nu putuse niciodată să reziste unei provocări.

Pentru că o dorea atât de mult încât ar risca orice pentru o după-amiază cu ea.

Îndepărtându-și privirea de la ușa deschisă, aruncă apă peste focul din forjă, apoi se grăbi spre lavoar să se spele de funingine și de murdărie. Trase pe el o cămașă și o îndesă în pripă în pantaloni. Ieșind pe ușă, se opri la dulapul cu arme, îl deschise și scoase o casetă cu pistoale pentru duel.

Până când ajunse lângă ea, Juliet fredona nearmonios penstru sine, ca și cum doamnele luau în fiecare zi lecții de tragere de la ticăloși pe jumătate dezbrăcați, ca și cum nimic altceva nu se petrecuse între ei.

Bine. Dacă puteau fi civilizați și nimic mai mult, poate el va reuși să treacă peste acest episod fără să vrea să o strangulleze...

sau să o tragă în braţe şi să-i sărute fiecare centimetru dulce din corpul ei minunat.

Juliet se întoarse în timp ce el se apropia, iar privirea ei rămase fixată pe cămaşa deschisă la gât care lăsa să i se vadă pielea.

– Am crezut că o să te îmbraci.

– Doar atât port când lucrez. Dacă te aşteptai la o ţinută formală, milady, n-ar fi trebuit să vii.

– E bine. Privirea îi coborî pe el şi roşi inexplicabil. Cât se poate de bine.

Deschizând caseta cu pistoale, el îi întinse unul.

– Arma dumitale, doamnă.

Ea se holbă la casetă, o expresie de neliniştе cuprinzându-i trăsăturile.

– Nu ai altele mai mici?

– Eşti mofturoasă astăzi, fără îndoială. Poate preferi o praştie.

Privirea ei se ridică rapid.

– Mă gândeam doar că nu am un săculeţ suficient de încăpător în care să încapă un pistol de o asemenea mărime.

Un zâmbet şovăitor apăru pe buzele lui.

– Nu, presupun că n-ai. Dar există pistoale de buzunar. Pur şi simplu nu am unul la îndemână, având în vedere că eu prefer armele mari.

– De ce nu mă miră?

Scoţându-şi mănuşile drăguţe de piele de căprioară, le îndesă în buzunarul fustei, apoi înşfăcă pistolul din casetă.

– Ai grijă. Nu ştii niciodată când e încărcată o armă şi e bine cunoscut faptul că mecanismele sunt instabile. N-ai vrea să se declanşeze înainte să fii pregătită.

Cu fruntea încruntată solemn, ea încuviinţă din cap. Juliet lua lucrul acesta în serios, iar el compătimea orice gentleman care o va enerva la întoarcerea ei la Londra.

Sebastian scoase cornul cu praf de puşcă, vergeaua, o bucată de piele, un glonţ de plumb, apoi puse caseta jos. Curând îi arăta cum să verifice cremenea şi să pregătească bucata de piele şi glonţul, dar fiecare mişcare părea însoţită de aluzii sexuale. Pregătirea bucăţii de piele presupunea să sugă pătratul subţire de piele pentru a-l înmuia – o acţiune la care nu se gândise niciodată de două

ori până când nu spuse: „Acum încearcă tu", şi ea făcu întocmai. În timp ce o privea cum suge pielea, nu se putea gândi decât la cum ar fi dacă gura ei delicată ar suge...

Blestemând, îi luă pistolul şi îi arătă cum să toarne praful negru în gura ţevii şi să împingă glonţul după el. Doar că asta presupunea înfigerea vergelei înăuntru cu o mişcare adâncă, în forţă... Gemu. Era absurd. Se înfierbânta şi se excita de la încărcarea unei arme, pentru numele lui Dumnezeu!

Ei bine, cel puţin va fi în siguranţă în ceea ce priveşte trasul. Ridicând pistolul, el trase cu uşurinţă în centrul ţintei. Calul ei necheză, iar ea scoase un ţipăt scurt, ascuţit. Când se uită la ea, părea palidă. Sebastian îşi reprimă un zâmbet. Una era să te gândeşti cum să tragi cu un pistol la modul abstract şi cu totul altceva să o faci. Îi întinse arma.

– Acum încearcă să o încarci. Dar fii atentă – ţeava este încă fierbinte. Aşteaptă până când se răceşte puţin.

Ea luă arma cu prudenţă, mai puţin entuziasmată decât înainte.

– Dacă fac ceva greşit?

– Atunci îţi vei zbura creierii, rosti el tărăgănat.

Când privirea ei se ridică alarmată, el chicoti.

– Nu te las eu să procedezi greşit.

Cuvintele acestea părură să o mulţumească. Muşcându-şi buza de jos, sprijini mânerul armei de şold aşa cum făcuse el, apoi se concentră asupra următorilor paşi pe care îi arătase el. Sebastian încerca să nu stăruie cu gândul asupra mişcărilor ei erotice. Trebuia să-şi păstreze concentrarea asupra loviturii ce urma or, altminteri, putea să se rănească.

Spre surpriza lui, Juliet se dovedea la fel de agilă în manipularea unei arme precum era cu acul. Dumnezeu să-l ajute dacă ea va hotărî vreodată să-i trimită un glonţ în cap.

Când termină, Juliet prinse neîndemânatic mânerul armei cu ambele mâini.

– Deci e încărcată.

– Da. Vrei să încerci să tragi?

– P-Presupun.

Înăbuşindu-şi un râset, el păşi mai aproape pentru a-i potrivi mai bine mâinile în jurul patului armei.

– Ține-l ca și cum tu îl controlezi, altfel niciodată nu vei convinge pe nimeni de dorința ta de a trage. Jumătate din puterea de a avea un pistol vine din afișarea lui în mod ostentativ.

Ea încuviință din cap, dar mâinile îi tremurau și degetele îi erau așezate total greșit.

– Uite, zise el nerăbdător, mutându-se în spatele ei.

Cuprinzând-o de ambele părți, îi așeză degetele în poziția corectă.

Era dureros de conștient că o are atât de aproape, atât de moale în brațele lui. Parfumul încălzit de soare, cu miros de liliac, din părul ei, fragilitatea degetelor ei în jurul armei uriașe îl făcu să înghită cu dificultate. Își dorea ca acele degete să se înfășoare pe altceva, să-l prindă strâns, să-l mângâie...

– Cum trag? întrebă ea.

„Ei bine, mai întâi strângi..."

Sebastian înjură pe înfundate, îi eliberă mâinile și se dădu un pas înapoi. Femeia era de-a dreptul periculoasă, indiferent pe ce punea mâna. Era cel mai bine să țină minte acest lucru.

– Pune degetul arătător în garda trăgaciului.

– Așa?

Sebastian aruncă o privire peste umărul ei să-i vadă mâinile. La naiba, Juliet era o făptură minionă, nu?

– Da, așa. Vezi acea protuberanță la capătul țevii? Aceea este cătarea. Ridică pistolul până când te poți uita direct pe țeavă și vezi cercul din mijlocul țintei stând drept în vârful acelei protuberanțe.

Juliet făcu după cum îi spuse. Strânsoarea ei era mai fermă acum.

– Spune-mi ceva, Sebastian.

– Ce?

– Ai știut ce riscai fiind în preajma mea. Ai știut că te-aș putea recunoaște drept Morgan în orice moment, și cu toate acestea ai continuat să te implici în jocul meu. De ce?

Se așteptase la o întrebare despre pistoale. Schimbarea bruscă a subiectului îl făcu să se încordeze.

– Am crezut că asta este o lecție de tras la țintă, nu încă una dintre anchetele tale.

– Fac doar conversație politicoasă, atâta tot.

– Nu e câtuși de puțin politicos să mă acuzi de lucruri pe care nu le-am făcut.

Juliet nu răspunse la această provocare. Vedea cum îi tremură mâinile, dar nu îl biciui cu vorbele ei. În schimb, apăsă pe trăgaci, trimițând glonțul în copaci, undeva dincolo de țintă.

– Am ratat, zise ea, cu evidentă dezamăgire.

– Nimeni nu nimerește de prima dată. E nevoie de exercițiu.

Lăsă pistolul jos.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Pentru că este una dintre acele întrebări la care nu poți răspunde fără să te învinovățești. De genul „Când ai încetat să-ți mai bați soția?"

Juliet izbucni în râs.

– Nimeni nu pune vreodată o întrebare ca asta.

– Tu tocmai ai făcut-o.

Luând-o de mână, îi dădu cornul cu praf de pușcă, încă un glonț, un petic de piele și vergeaua.

– Încarcă din nou pistolul.

Aparent fără a-i lua în seamă asprimea, ea făcu întocmai.

– Bine, dă-mi voie să reformulez întrebarea: De ce ai petrecut timp cu mine? De ce ai fost de acord cu propunerea mea prosteasă să mă „meditezi"?

El nu văzu nici un rost să mintă.

– Pentru același motiv pentru care orice bărbat petrece timp cu o femeie încântătoare. Pentru că este atras de ea. Pentru că îi face plăcere compania ei.

– Nimic mai mult?

Sebastian nu era sigur ce urmărea ea.

– Nimic mai mult, repetă el.

Ea ridică arma să se uite pe cătare, dar, fie era agitată, fie că nu prea înțelesese ce presupunea asta, ținta ei fu extrem de prost plasată.

El întinse mâna ca să-i stabilizeze brațul.

– Uite, nu te mai gândi la cătare. Doar gândește-te la armă ca o extensie a degetului tău arătător și îndreaptă-l spre ceea ce vrei să împuști.

Ea trase. De data asta, glonțul nimeri marginea exterioară a țintei.

– Foarte bine. Sebastian îi luă pistolul. Practica te învață.

Ea își șterse de fustă mâinile care-i tremurau.

– De aceea ai petrecut timp cu mine – ca să-ți perfecționezi abilitățile cu femeile? Presupun că pur și simplu te amuzai cu mine din moment ce eu mă aflam, în mod convenabil, aici.

Durerea din vocea ei era neîndoielnică, și dintr-odată îi trecu prin minte ce voia ea să știe.

– Nu a fost așa. Încărcă el pistolul de data asta, nevoit să-și țină mâinile ocupate ca să nu se întindă după ea. Ca să fiu sincer, interesul meu a fost mai onorabil. Te curtam.

Își ținu respirația, nesigur de ce va spune ea.

– Rosalind a spus același lucru, dar eu nu am crezut-o.

El dădu drumul la răsuflare.

– De ce nu?

– Pentru că deja hotărâsem că încercai să mă distragi de la scopul meu.

– Asta făceai tu. Încercai să mă înnebunești să spun ceva nesăbuit.

– Da.

Sinceritatea ei îl uimi.

– Da?

– Dacă-ți amintești, abordarea directă nu a avut nici un rezultat în prima seară.

Îl prinsese aici. Întorcându-se, el privi în gol peste câmpurile de dincolo de căsuță și puse întrebarea care îl chinuise pe parcursul săptămânii.

– Deci toată acea discuție despre săruturile mele „adecvate" și complimentele banale...

– ... a reprezentat abordarea nu atât de directă. Își coborî vocea. Mi s-au înmuiat picioarele când m-ai sărutat cu doi ani în urmă și la fel s-a întâmplat de fiecare dată de atunci încoace.

Cu pulsul accelerându-i, Sebastian se întoarse să o privească drept în față.

– Este francheța cel mai recent truc al tău?

Juliet clătină din cap, implorând cu ochi întunecați.

– Ți-am spus, gata cu trucurile. Sunt cu totul sinceră. Și eu mă simt atrasă de tine. Îmi place și mie să fiu cu tine. Roșeața îi coloră obrajii. Mi-a... Mi-a plăcut ce ai făcut când... când noi am... Se încordă. Dar nu pot continua fără să știu de ce m-ai răpit. Este chiar atât de mult ce cer?

Sângele înfierbântat îi pulsa lui Sebastian prin vene. Când ea îl privea așa...

Trebuia să scape de ea, înainte să-i provoace din nou probleme.

– Nu ai idee, bombăni el.

Întorcându-se, o luă cu pași mari spre casă.

Ea rămase înlemnită o clipă, apoi se grăbi să-l prindă din urmă, ajungându-l chiar când el deschidea ușa. Îl prinse de braț.

– Te rog, ascultă-mă, Sebastian. Știu că tu crezi că vreau răzbunare, că voi folosi adevărul ca să te rănesc, dar îți jur că nu o voi face. Nu vezi? Faptul că nu știu de ce m-ai răpit este ceea ce mă chinuie. Pur și simplu trebuie să știu de ce.

El stătea cu mâna pe clanță, tremurând de nevoia de a-i spune. Dar dacă acesta era cel mai diabolic truc dintre toate?

Mâna lui Juliet se strânse pe brațul lui.

– Nu există vreo modalitate prin care să-ți dovedesc că nu caut răzbunare? Ceva care să te facă să te simți suficient de în siguranță cât să te încrezi în mine?

Exista un lucru. El își ațintì privirea asupra chipului ei neliniștit și simți cum i se strânge stomacul.

– Ai putea să te căsătorești cu mine.

Ea îi dădu drumul la braț, pălind.

– Ce... ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus. Dacă te căsătorești cu mine, atunci voi ști că orice secrete am – dacă am vreunele – sunt în siguranță dacă ți le spun. Ar dovedi că pot avea încredere în tine. Nu te-ai răzbuna pe propriul soț. Știu că n-ai face asta.

Ea se încruntă și își feri privirea.

– Dar dacă mă căsătoresc cu tine și descopăr că nu ești bărbatul care am crezut că ești – că ai o latură întunecată sau răufăcătoare, atunci voi fi prinsă fără scăpare într-o căsătorie care nu merge. Își întoarse privirea spre el. Nu, trebuie să-mi spui adevărul mai întâi. Apoi mă voi gândi dacă să mă căsătoresc cu tine sau nu.

Doar așa e corect. Nu tu ai fost cel căruia i s-a făcut o nedreptate, eu am fost.

Avea dreptate, și el o știa. O dorea atât de mult încât aproape că fu de acord. Dar nu era pregătit să riște atât de mult, nu după ce își dăduse seama ce sentimente puternice avea ea față de ceea ce făcuse el. Și, cu siguranță, nu punând viața lui și a lui Morgan în pericol.

Deodată se gândi la o soluție la dilema lor.

– Bine. Ai putea face un lucru care să nu te prindă în capcană, dar care ar dovedi că ții la mine suficient cât să-mi păstrezi secretele.

– Ce anume?

– Ai putea veni în patul meu.

Capitolul 15

Ferește-te ca pasiunea, judecata să-ți îndemne
Către fapte, pe care altfel libera-ți voință nicicând
Nu le-ar primi.

Paradisul pierdut de Milton, citat schițat,
dar nelucrat vreodată de Juliet Laverick
când Rosalind a spus că se face actriță

Juliet îl privea cu gura căscată de uimire, sigură că înțelesese greșit.

– Vrei să spui...

– Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Privirea ațintită asupra ei îi trimitea fiori voluptuoși de-a lungul spinării. Te cunosc, Juliet. După fuga ta nechibzuită, nu te-ai oferi niciodată unui bărbat în mod frivol, nici măcar pentru a afla adevărul. Dacă împarți patul cu mine, îmi vei dovedi că nu vei avea idei preconcepute și nu vei fi gata să condamni. Lucrul acesta va dovedi că ai sentimente adevărate pentru mine.

– Și dacă ceea ce-mi vei dezvălui va distruge... sentimentele față de tine?

– Nu le va distruge, îți jur.

Puse cutia cu pistoale chiar lângă ușă, apoi o apucă de mâini și le ridică până în dreptul buzelor, sărutându-le cu o asemenea delicatețe încât i se strânse inima.

– Dar, dacă se întâmplă asta, vei fi liberă să faci după cum poftești, să te căsătorești cu cine vrei.

– Cum? Voi fi ruinată!

– Da. Și eu voi fi ruinat – fratele meu va fi ruinat – dacă ceea ce-ți spun te trimite plângând la Knighton sau la autorități. Deci amândoi riscăm ceva, tu la fel de mult ca mine. Vocea lui se prefăcu într-o șoaptă răgușită. Totuși, dacă ceea ce spun nu te face să fugi de mine cu oroare, atunci ne putem căsători și nimeni nu va ști ce-am făcut. Sebastian zâmbi. Deși s-ar putea să avem nevoie de o nuntă mai rapidă decât de obicei.

Cât de abil era. Cu siguranță știa cât de mult o vor afecta acele cuvinte care făceau aluzie la viitorul lor, cu copii și fericire și o căsătorie adevărată. Brusc, ea își imagină cum erau împreună, înconjurați de propriii copii în timpul zilei, învăluiți unul în brațele celuilalt noaptea. Imaginea o ademenea mai mult decât orice proprietate sau titlu.

Dumnezeule mare, nu-i venea să creadă că pur și simplu se gândea serios la târgul lui nebunesc.

– Când? întrebă ea tremurând.

O dorință teribilă pâlpâi în privirea lui.

– Oricând vrei. Acum. Aici. Făcu semn cu capul spre ușa deschisă. Știi, căsuța asta are un pat.

Juliet înghiți convulsiv. Simțindu-se stânjenită, glumi:

– Da, dar are un piedestal?

El inspiră adânc.

– Are orice vrei tu, iubire.

O luă în brațe și o duse înăuntru. Tot ceea ce putea face Juliet era să reziste și să să se roage să nu fi înnebunit complet. Apoi el o sărută cu o asemenea nevoie evidentă încât ea se simți cu totul pierdută. Corpul lui mai reținea căldura din fierărie și îmbrățișarea

lui era ca și cum ar fi alunecat într-o mare caldă a păcatului. Un păcat atât de delicios.

Când ajunse la scări, își desprinse buzele de ale ei. Juliet avu timp doar să arunce o privire asupra cadrului confortabil înainte ca el să o poarte tot mai sus, fără îndoială spre dormitorul de la etaj. Cu inima bătându-i cu o emoție pe care nu o putea înăbuși, își lipi obrajii în flăcări de pieptul lui. Mirosea a foc și a fier – mirosuri puternice care îi făceau respirația să i se oprească în gât.

– Știe cineva unde ești? întrebă el cu o voce sacadată. De unde ai știut să mă cauți aici?

– Mi-a spus Rosalind.

Îngrijorarea se ivi pe chipul lui.

– Cât știe despre noi?

– Nu mult. Nu sunt atât de prostuță încât să-i spun surorii mele că ne-am întâlnit în particular. Dar a ghicit că este ceva între noi.

– Serios?

Câteva clipe mai târziu, el deschise ușa spre o cameră mică dominată de un pat șifonat care abia dacă susținea o persoană, cu atât mai puțin două. Așezând-o lângă pat, o întoarse și începu să-i deschidă nasturii rochiei, nerăbdător, grăbit.

– Este vreo posibilitate ca ea și Knighton să năvălească aici să ne întrerupă?

– Au plecat în oraș câteva ore.

Ea își scoase acele de la pălărie și o puse deoparte.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, zise el răgușit. O întoarse cu fața la el, cu pasiunea arzându-i în priviri în timp ce îi scotea rochia, lăsând-o în cămășuța subțire. Am nevoie de fiecare clipă pentru a face dragoste cu tine așa cum meriți. Își trecu mâinile peste brațele, coapsele și talia ei, asemenea unui orb care-și pipăie drumul pe un teritoriu necunoscut. Ah, iubire, nu știi cât de mult am așteptat clipa asta.

– Doi ani? îl tachină ea, neputând să se abțină.

O încruntare îi brăzdă fruntea. Întorcându-se brusc, se duse la șemineu și se aplecă să scormonească focul aproape stins.

– Vei primi răspuns la întrebările tale, Domnișoară Indiscretă, dar nu chiar acum. Mai târziu. După ce ne-am pecetluit înțelegerea.

Nu chiar acum. Mai târziu. Replica aceasta îi stârni supărarea. Semănase prea mult cu felul în care o tratase în timpul răpirii – cu superioritatea unui bărbat care deține controlul total.

– Totul este întotdeauna așa cum vrei tu, nu? Își desfăcu părul, simțindu-se dintr-odată vulnerabilă. Pocnești din degete, și toți luăm poziția de drepți. Tu trebuie întotdeauna să deții hățurile, întotdeauna să fii cel care spune când și unde se fac lucrurile.

El păși înapoi spre ea, cu ochii sclipindu-i periculos.

– La ce te referi?

– Charnwood. Răpirea. Recunoașterea adevărului în fața mea. Juliet își scutură părul. Totul. Totul decurge după cum plănuiești tu. Tu dictezi condițiile, și noi toți trebuie să le acceptăm. Nu vrei să-mi spui adevărul fără să faci dragoste cu mine, deci iată-mă aici.

Ca și cum ar fi fost într-o transă, el întinse mâna să-i mângâie șuvițele blonde care îi cădeau pe umeri.

– Nu eu ți-am cerut să mă cauți. Nici atunci când ai venit prima dată la Charnwood și nici astăzi. Tu ai început această discuție – nu eu. Ai fi putut să stai departe de mine. Chiar și acum, ai putea să te întorci la Londra și să-mi refuzi oferta. Eu nu te-aș forța niciodată.

– Știu asta. Dar nu iau în considerare opțiunea de a pleca fără să știu adevărul.

Când nesiguranța umbri chipul lui, ea adăugă rapid:

– Nu mă înțelege greșit – și eu vreau această înțelegere. Nu doar pentru că vreau adevărul, ci... Înghiți în sec, stânjenită. Totuși, spusese că vrea sinceritate între ei. Ci și pentru că vreau să împart patul cu tine. Chiar dacă lucrul acesta mă face să fiu cea mai păcătoasă ființă din Anglia. Nici măcar nu-mi pasă ce îmi spui după aceea – atât de mult îmi doresc. Reuși să zâmbească slab. Presupun că m-am gândit să las la o parte rezistența la care te-ai aștepta din partea mea. Pentru că amândoi știm că, odată ce începi să mă săruți, mă topesc toată.

– Serios? rosti el răgușit și făcu un pas mai aproape.

Satisfacția evidentă de pe fața lui o irită.

– Bineînțeles. E o chestie nemaipomenit de enervantă. Urăsc felul în care câștigi de fiecare dată, cum întotdeauna preiei controlul, cu răpirea și cu piesele tale de șah, și să mă prinzi în capcană pe piedestal. Și urăsc faptul că ești conștient de acest lucru.

Nehotărârea îi apăru brusc lui Sebastian pe chip în timp ce își feri privirea și își trecu degetele prin păr.

– Nu mi-am dat seama cât te-a afectat.

– Nu lăsa acest lucru să te afecteze, zise ea sec. Curând nu mă va mai afecta nici pe mine măcar.

– Dar nu vreau să te simți așa față de mine. Nu vreau să te simți forțată.

– Nu mă simt forțată, nu tocmai.

– Dar dacă eu... te las pe tine să preiei frâiele pentru asta?

– Însemnând ce?

– De ce nu preiei tu controlul când facem dragoste? Cel puțin până când te simți confortabil.

Ce sugestie ciudată. Atunci de ce îi trecuse un fior straniu prin vene?

– Nici n-aș ști cum să încep. N-am fost cu nici un bărbat în afară de tine.

Privirea lui sclipi cu o satisfacție intensă.

– Știu.

– Și tu ai atât de multă experiență...

– Deci eu nu sunt un prost incapabil, la urma urmei?

Ea pufni.

– Nu ești deloc incapabil, după cum bine știi, ticălosule.

Lucrul acesta îi aduse pe buze un zâmbet larg.

– În același timp, s-ar putea să te simți mai confortabil dacă tu stabilești ritmul, dacă ai un anumit control. Își ridică mâinile, cu palmele în față, într-un gest de predare totală. Sunt la mila ta, doamnă. Ce vrei de la mine?

Pentru o clipă, ea se simți complet pierdută. Era cu adevărat ridicol, și un pic stânjenitor, să creadă că ea îi putea spune cum să acționeze. Cu toate acestea, după-amiaza lor la seră o învățase puțin din ceea ce făceau bărbații și femeile împreună. Și ce o făcea

să se simtă bine și ce îi plăcea. Dacă le combina cu ceea ce îi spuseseră surorile ei, poate că era în stare să dibuiască câte ceva.

În plus, știa precis ce dorea.

– Sărută-mă. Când el zâmbi strengărește și porni spre ea, Juliet continuă: Nu, așteaptă. Dă-ți jos cămașa mai întâi.

El se opri, uimit.

– Orice vrea doamna.

El își deschise manșetele, iar ea își simți gura uscată. Chiar urma să facă dragoste cu el. Totuși i se părea ciudat să stea acolo și să-l privească cum se dezbracă. Privind agitată în jurul ei, observă cearșafurile în dezordine de pe pat.

– Ai dormit aici?

– Doar noaptea trecută.

– Dar am mers până la dormitorul tău într-o noapte...

Se întrerupse, dându-și seama cum sunase asta. Sebastian se opri ca să-i arunce o privire arzătoare.

– Serios?

Cu o mișcare sfidătoare a capului, ea murmură:

– Da, iar tu nu erai acolo.

– Probabil că ai venit prea devreme. Nu am prea dormit în ultimul timp. În timp ce își trase cămașa peste cap, vocea lui deveni înăbușită. Muncesc la forjă până aproape de extenuare, apoi cad în pat după miezul nopții și mă trezesc în zori.

– De ce?

Aruncându-și cămașa într-o parte, el se apropie ca s-o cuprindă în brațe.

– Trebuie să întrebi?

Nevoia imperioasă de pe fața lui spunea totul.

– Nu, șopti ea. Nici eu n-am dormit prea mult săptămâna asta. Cu un zâmbet mulțumit, se aplecă să o sărute, dar ea îi apăsă degetul pe buze. Nu încă. Vreau să te privesc mai întâi.

O foarte slabă iritare îi licări în ochi, umplând-o de o plăcere răutăcioasă.

– Nu-ți place să renunți la control, nu?

– Nu mă așteptam să-ți placă atât de mult, obrăznicătură mică, mormăi el.

Retrăgându-se puțin, își plimbă mâinile pe pieptul lui așa cum dorise să facă mai devreme la forjă. Era la fel de frumos construit ca oricare dintre pistoalele lui și cu mult mai periculos pentru liniștea ei sufletească. Își frecă degetele mari de sfârcurile lui masculine, plate, iar el înghiți în sec, mărul lui Adam mișcându-i-se nebunește.

Inima lui Juliet tresăltă când simți vulnerabilitatea lui Sebastian la atingerea ei. Se putea obișnui să țină ea hățurile. Cunoscând ezitarea lui de a se abandona, trebuia să profite pe deplin de avantajul acestei oportunități, având în vedere că s-ar putea să nu o mai aibă încă o dată.

Își lăsă mâinile să se plimbe pe coastele lui, pe abdomenul lucrat, chiar pe buricul umbrit de păr.

– Știi că ai un corp magnific, îi spuse ea.

– Afirmă o femeie cu o experiență bogată, chicoti el.

Juliet îi dădu un pumn ușor în piept.

– E foarte urât din partea ta să-mi arunci în față lipsa mea de experiență.

– Crede-mă, iubire, compensezi prin entuziasm ceea ce-ți lipsește la experiență.

– Cred că undeva acolo este o insultă. Își lăsă mâinile să alunece în jos până în dreptul pantalonilor lui. Dar mie nu-mi pasă.

– N-am avut deloc intenția să te insult. Inspiră adânc când ea îi desfăcu doi nasturi de la pantaloni. Când vorbi din nou, vocea lui suna gâtuit. Îmi place entuziasmul. Iubesc entuziasmul. Îl prefer mult mai mult decât opusul.

– Chiar dacă tinerele decente, respectabile n-ar trebui să...

– Da. Tremură când Juliet îi desfăcu ceilalți doi nasturi. Eu... prefer oricând o femeie entuziastă în locul unei femei respectabile. Tinerele decente pot fi al naibii de plictisitoare.

Juliet râse.

– Presupun că așa este.

Faptul că ea era o tânără respectabilă îi adusese doar singurătate. Decența părea într-adevăr supraestimată din când în când. Se uită în jos, spre pantalonii lui, mulțumită să-i vadă umflându-se la fel de evident cum se întâmplase în ziua aceea, în seră.

– Și crezi că eu sunt plictisitoare? îl tachină ea.

Privirea lui o ardea.

– Știi răspunsul la această întrebare.

– Sărută-mă, șopti ea.

Doar de atât a fost nevoie ca el să o ia în brațe și să o sărute. Ea primi aceste gesturi cu toată înflăcărarea unei femei ușuratice și, cât se poate de ciudat, nu simți nici o remușcare. Era pe punctul de a abandona tot ce fusese învățată și nu-i păsa.

Pentru că știa că nimeni altcineva nu o va satisface vreodată. De aceea nu se mai simțise atrasă de nici un alt bărbat din ziua în care îl cunoscuse. De aceea se ruga acum să îi poată accepta explicațiile. Devenise pur și simplu prea de nesuportat să mediteze la gândul unei vieți fără el.

Mâna lui alunecă în sus să-i mângâie prin cămășuță sânul, și pentru un moment ea acceptă acest lucru, desfătată de mângâierea abilă. Dar apoi, când el lăsă mâna să-i alunece sub muselină cu posesivitatea unui soț, ea îl împinse deoparte.

Sebastian respira greu, cu ochii negri precum sufletul unui diavol.

– Lasă-mă să te ating, șopti el. Vreau să te ating, iubire.

Juliet clătină din cap, fără a rosti vreun cuvânt. Probabil că se comporta ca o perversă, având în vedere că dorea ca el să o atingă mai mult decât orice. Dar nu voia ca el să ia această experiență așa cum lua toate celelalte lucruri. Dorea ca măcar o dată ea să fie cea care i-o oferea.

– Ai spus că pot ține eu hățurile.

Mâinile lui se lăsară, încleștate, pe lângă corp.

– Într-adevăr, așa am spus. Deși încep să regret.

Chicotind, ea se gândi ce să facă în continuare. Nu să-i spună să o atingă, pentru că atunci ar ceda dorințelor lui. În schimb, făcu o mișcare cu mâna pentru a-i arăta pantalonii.

– Dă-i jos, ordonă ea. Pantalonii, și pantofii, și ciorapii.

Sprâncenele lui desenară un arc înalt pe frunte. Dar se supuse, cu privirea ațintită în tot acest timp asupra ei, cu o nesiguranță circumspectă.

– Nu vrei să-ți dai jos cămășuța, iubire? întrebă el cu vocea convingătoare care de obicei o făcea să se topească.

– Nu încă, răspunse ea, deşi se făcu roşie la faţă. Mai întâi trebuie să mă uit la ce-am cerut.

– Atunci vrei să-mi dau jos şi lenjeria? Sau asta e prea mult pentru tine?

Aluzia ironică din zâmbetul lui îi confirma faptul că el ştia foarte bine că era prea mult pentru ea. Şi tocmai de aceea îl va pune să o facă.

– D... da, dă-i jos.

Lui Juliet nu-i venea să creadă că făcea ceva atât şocant, dându-i ordin să se dezbrace în pielea goală pentru ea. Nu-i venea să creadă că el o lasă să facă asta.

Părea că nici lui nu-i venea să creadă. Cu o vagă expresie de surpriză, el dezbrăcă bucata de material strânsă pe el ca o mănuşă şi îşi lăsă „instrumentul" liber. Rămase nemişcat în timp ce ea îl privea fix, încremenită, fascinată de cuibul de păr brunet, de lungimea netedă... de imensitatea lui.

Cum îl numise înainte? John Thomas. Lăsaţi în grija bărbaţilor să-şi numească organul, de parcă ar fi fost o persoană. Şi un nume atât de respectabil, pentru ceea ce părea a fi groaznic de deplasat – îndrăzneţ, cutezător şi agresiv de masculin. Orice putea să stea atât de liniştit în pantalonii unui bărbat, şi cu toate astea, într-o clipă, să devină această uluitoare minune de carne, avea o natură periculos de imprevizibilă.

Cu cât ea se uita mai mult, cu atât devenea mai tare, aşa că ea îi prelungi chinul, plimbându-se în jurul lui în cerc pentru a-i cerceta corpul din fiecare unghi. „Oh, Doamne! Oh, Doamne!" Deci aşa arăta Sebastian sub pantaloni – numai muşchi, piele întinsă şi carne incredibil de tare.

Când ea se întoarse în faţa lui, se minună încă o dată la rigiditatea uluitoare a „instrumentului".

– P... pot să-l ating? şopti ea, aducându-şi aminte ce făcuse în seră.

– Oh, Dumnezeule, da! mormăi el.

Ezitant, ea îşi plimbă un deget pe lungimea lui fierbinte. Când acesta tresări sub atingerea ei, Juliet îşi trase repede degetul înapoi, murmurând o scuză. Dar el o apucă de mână şi i-o închise în jurul lui, îndemnând-o să-l ţină strâns.

– Îţi place aşa? întrebă ea nesigură.

– Mai mult decât îţi poţi imagina.

El îi arătă cum să îl mângâie, iar când ea îi imită mişcările, fu răsplătită cu sunetele adânci de plăcere, din toată inima. El îi eliberă mâna.

– Ah, iubire, te pricepi să mânuieşti pistolul ăsta la fel cum ai făcut cu celălalt.

Un pistol. Da, era ca un pistol – neted, tare şi periculos. Încurajată de plăcerea evidentă pe care i-o provocau lui mângâierile ei şi făcându-i o grozavă plăcere puterea ei nou descoperită, îl strânse cu mai multă fermitate, mângâind mai repede. El scoase un sunet gutural şi se împinse cu înfocare în mâna ei.

După o clipă, o prinse de încheietura mâinii să o oprească.

– E suficient pentru mine, dulcea mea zeiţă.

Ea se opri, dar nu-i dădu drumul.

– De ce?

– Dacă mai faci aşa, îmi pierd controlul.

– Îţi pierzi controlul? Un zâmbet îi curbă buzele în timp ce ea îşi reluă mişcările. Mi-ar plăcea să văd asta.

Ochii lui îi aruncară o privire aprinsă.

– Nu, n-ai vrea.

– Oh, ba da, aş vrea, zise ea cu hotărâre.

El îşi încleştă degetele în jurul încheieturii mâinii ei şi bombăni:

– Nu aşa.

– Ai spus că pot să stabilesc eu ritmul.

– Da, dar nu m-am referit la...

– Vrei să dai înapoi, Sebastian?

– Nu, dar...

– Atunci dă-mi drumul la mână.

El îi eliberă încheietura mâinii, dar bombăni:

– Nu înţelegi... Nu pot... Nu vreau să...

– Pierzi controlul. Oh, dar înţeleg.

Dar nu înţelegea. Nu tocmai. Tot ceea ce ştia era că îl avea sub puterea ei ca niciodată înainte şi nu intenţiona să renunţe. Mai ales când fiecare mângâiere a ei îi făcea respiraţia să se accelereze şi corpul să se clatine.

– Chiar nu înțelegi, zise el cu o voce înăbușită. La naiba, Juliet... vreau... Oh, Doamne, oprește-te... oprește-te... oprește-te!

Deodată, el se smuci din mâna ei și se întoarse spre pat cu un strigăt răgușit care suna aproape ca durerea. Ea îi văzu spatele încordându-i-se, îl auzi blestemând în timp ce prinse cearșaful și îl apăsă în partea din față.

Cuprinsă imediat de remușcări, se grăbi spre el.

– Îmi pare rău, Sebastian, te-am rănit? Ești în regulă?

Ținea cearșaful în jurul mădularului, dar expresia lui era diferită de ceea ce văzuse ea vreodată – o îmbinare ciudată de fericire și de furie.

– Ți-am făcut rău! exclamă ea, îngrozită.

– Nu, nu mi-ai făcut rău, replică el. Dar voiam să fiu în interiorul tău când... Se opri, arătând de parcă se lupta să-și înfrâneze accesul de furie. Gândește-te la asta așa – faptul că m-ai mângâiat mi-a făcut pistolul să tragă prea repede, înțelegi?

Ea îl privi uluită, încercând să-și amintească ce spusese Rosalind despre a face dragoste. Cum un bărbat pătrundea într-o femeie și își lăsa sămânța... Iar Sebastian își dorise să fie înăuntru.

Deci la asta se referise prin „a pierde controlul".

– Ohhh, murmură ea, înroșindu-se până la rădăcina părului... Și acum... hm... pistolul tău nu mai poate trage.

– Cu siguranță poate, și o va face, crede-mă. Cu privirea înflăcărată, el aruncă pe podea cearșaful murdar, apoi se întoarse să o ridice pe pat. Deci, dacă te-ai gândit să scapi...

– Nu vreau să scap din nimic, protestă ea în timp ce aterizează pe genunchi.

Cât ai clipi, el îngenunche în fața ei pentru a-i desface legăturile de la cămășuță. Încă mai părea furios.

– N-am... n-am știut, șopti ea, și tu ai spus că pot prelua controlul...

– Da, sunt un idiot afurisit, asta sunt. Amintește-mi să nu te mai las să ai controlul vreodată asupra pistolului meu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– N-am vrut să stric totul.

Mâinile lui deveniră blânde.

– Ah, iubire, iartă-mi furia. N-ai stricat nimic. Mângâindu-i părul lung care îi cădea pe o parte, el îi puse un sărut pe claviculă. Va dura puțin mai mult să-l reîncarc, atâta tot. Îi scoase grăbit cămășuța. Dar asta îmi oferă suficient de mult timp să te fac să-ți pierzi controlul, încăpățânata mea Afroditǎ.

Pulsul ei o luă razna la gândul cum ar putea să o facă să-și piardă controlul. O va atinge din nou în acel fel secret știut de el, cum făcuse în seră? I-ar plăcea acest lucru, i-ar plăcea foarte mult.

Brusc, el îi înălță capul pentru un sărut nesfârșit, ceretător. În timp ce ea îl primi cu o dezlănțuire de excitare, el o întinse pe spate pe pat. Sărutul continuă fără oprire, și când ea se ridică să tragă aer, descoperi că și el se ridică în genunchi lângă ea ca să-i poată da jos botinele.

În câteva clipe, lenjeria urmă botinele pe podea, iar el îngenunche între picioarele ei îmbrăcate în ciorapi, trecându-și ușor mâinile peste genunchii ei în timp ce privirea lui cerceta cu o încântare lacomă fiecare centimetru al ei. Oriunde era atins, corpul lui Juliet reacționa. Sfârcurile ei se întăriră ferme, abdomenul îi tremura și între picioare un flux misterios îi umezi cârlionții care îi ascundeau cel mai secret loc. Nici asta nu scăpă privirii sale directe.

– La naiba, am știut că, dacă vreodată o să te am goală în fața mea, te voi găsi perfectă în toate modurile posibile. Vocea lui era pe jumătate adoratoare, pe jumătate răutăcioasă. Am știu asta din momentul în care te-am văzut.

– În Stratford? șopti ea.

Privirea lui se ridică spre a ei, întrebătoare, ezitantă. Apoi el îi răspunse:

– În Stratford.

Inima lui Juliet tresăltă la această dovadă de încredere și, cu un zâmbet înflăcărat de bucurie pură, întinse mâna spre el.

– Credeam că trebuia să mă faci să-mi pierd controlul.

Bucuria îi umplu și lui ochii și se lăsă în jos spre ea cu un murmur de satisfacție. Buzele i se plimbară pe sânii ei, mângâind și incitând, și degetele lui îi căutară coapsele și crăpătura delicată dintre picioare. De acolo începură o febră a atingerii, și a explorării, și a dezmierdării.

Juliet nu visase niciodată că ar putea fi așa cu un bărbat, deși o dată sau de două ori se întrebase cum ar fi cu Morgan. Sebastian. Sebastian al ei. Acum se putea gândi astfel la el, pentru că era convinsă în adâncul inimii că el nu putea face nimic cu adevărat necinstit. Nu bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască și să-l respecte, bărbatul care ar renunța la controlul asupra propriului corp dacă ea îi cerea.

Își dorea să poată memora fiecare atingere fină, fiecare sărut lasciv, păcătos pe care el îl depunea pe abdomenul ei, pe brațe și pe sâni. Curând degetele lui pătrunseră în interiorul ei în acea mângâiere scandaloasă după care ea tânjea, atingeri minunate care o făceau să fremete și să implore sub el.

– Îți pierzi controlul, nu-i așa? murmură el în timp ce mâna lui făcea mișcările acelea magice, uluitoare.

– Câtuși... de... puțin, gâfâi ea, apoi dovedi că este mincinoasă, adăugând: Te rog, Sebastian... așa... da...

– Orice vrea milady. Ador cum mi te dăruiești atât de liber, cum tremuri și te înfiori. Ador cum îți arcuiești gâtul și cum îți împingi în sus pentru mine sânii frumoși...

Prin comentarii păcătoase ca acelea și cu mângâieri și mai provocatoare, în curând o făcu să se zbată sub el, simțind cum crește plăcerea spre o căldură înfierbântată în interiorul ei, până când se risipi într-un milion de bucăți fericite și își strigă bucuria ca o desfrânată, fără rușine.

Dar, abia își revenea încet la starea de conștiență înainte să simtă că ceva mai mare presează în interiorul ei, să o deschidă. Ea coborî privirea în jos și-i văzu mădularul pe jumătate ascuns între coapsele ei. Evident, nu avusese nevoie de mult timp să se reîncarce la urma urmei.

El stătea deasupra ei cu brațele încordate de o parte și de alta a umerilor ei, cu ochii strălucindu-i pe fața lucioasă de transpirație.

– Știi că te va durea, o avertiză el cu o voce guturală, ca și cum trebuia să depună mult efort chiar și să vorbească.

Încă îmbătată de satisfacția anterioară, Juliet îi aruncă un zâmbet mulțumit și îl cuprinse cu mâinile pe după gât.

– Voi risca puțină durere pentru a obține ceea ce vreau.

Sebastian se aplecă să îi lase un sărut pe buze, apoi murmură:

– Voi face să te doară cât de puțin pot, iubire.

Și așa făcu. Durerea bruscă ce însoți prima lui împingere nesigură abia dacă o făcu să tresară. Dar senzația de a fi deschisă imposibil de tare nu era chiar atât de ușor de ignorat. Încet, el își făcu loc înăuntru, înfigându-se în ea la fel de ferm ca rădăcina unui stejar, iar lui Juliet îi trecu prin minte gândul nebunesc că s-ar putea să nu-l mai poată dezrădăcina vreodată.

Mai ales când el părea atât de fericit să se afle acolo.

– Nu-ți poți imagina cât de bine mă simt în interiorul tău, zise el răgușit. Dragul meu înger, n-ai idee.

– Sigur nu am, bombăni ea, puțin iritată.

Nu era drept ca el să se simtă atât de bine când ea nu simțea decât această presiune invazivă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, lăudaseră Helena și Rosalind dragostea atât de mult? Doar din cauza a ceea ce se întâmpla înainte? Desigur, partea aceea era minunată, dar aceasta...

Ca și cum i-ar fi ghicit iritarea, el îi zâmbi.

– Ai răbdare, va fi mai bine. Dă-mi o șansă.

Pentru ce – ca s-o sfâșie în două?

Atunci el începu să se miște. La început, ea simți doar o fricțiune inconfortabilă. Dar aceea deveni curând o fricțiune confortabilă, apoi una agreabilă, apoi o fricțiune absolut delicioasă. Ca un foc sălbatic, plăcerea izbucni dintre coapsele sale spre abdomen, arzând mocnit oriunde ajungea, declanșând mai multe plăceri, senzații și mai uimitoare.

Iar când el își puse gura fierbinte în jurul sfârcului ei, limba lui provocând pasiunea să iasă la suprafață până când gemu și se încordă sub el, Juliet începu să înțeleagă la ce făcuseră aluzie surorile ei.

Acolo jos era la fel ca și cu degetele lui, dar mai bine. În timp ce interiorul ei se destinse pentru a-i face loc, pielea ei vibra de viață și sângele îi clocotea în vene. Se încleștă de brațele lui și începu să-l sărute oriunde apuca – pe umeri, pe bărbia umbrită de favoriți, pe gâtul puternic.

– Nu e atât de rău, așa-i? spuse el înăbușit în timp ce creștea ritmul mișcărilor, împingându-se cu putere înăuntrul ei precum

Hefaistos care bătea cu ciocanul metalul topit, lovitură după lovitură după lovitură...

– Sebastian... of... Doamne, Dumnezeule... iau foc...

– Atunci vom arde împreună.

Se uită în jos spre ea ca o ființă atotputernică, cel care împărțea focul, ale cărui mișcări o încingeau până la punctul de fierbere.

– Acum... pentru totdeauna... doar noi doi...

Întinzând mâna între ei, mângâie ușor cu degetul mare locul ei secret, sensibil, iar ea explodă de îndată, strigându-i numele, izbucnind în extaz.

– Ah, da... da! gemu el, apoi se afundă atât de adânc, încât ea se prinse strâns de el și nu-i mai dădu drumul. Fluxul fierbinte al semințeî lui se revărsă în ea, și trupului lui se cutremură spasmodic, cum se întâmplase înainte. Dar, de data aceasta, ea știu ce înseamnă, și simți o imensă satisfacție să știe că îl putea face să-și piardă controlul nu o dată, ci de două ori.

Pentru o clipă, rămaseră întinși unul lângă altul, încordați, agățându-se unul de celălalt. Apoi, încet, reveniră la normalitate și se lăsară pe pat. Relaxându-se, Sebastian se rostogoli alături de ea. O trase spre el până când ajunseră să se privească în față, îmbrățișați. Îi dădu părul din ochi și își plimbă degetul de-a lungul buzelor ei umede.

– Deci îți place să-ți pierzi controlul, draga mea Juliet?

Ea ridică o sprânceană.

– La fel de mult cum îți place și ție, cred.

Sebastian chicoti.

– Atât de mult? Atunci bănuiesc că ne vom înțelege foarte bine ca soț și soție.

– Dacă ne căsătorim. Încă nu ți-ai îndeplinit partea ta din înțelegere, știi.

Buna lui dispoziție păli pe loc.

– Mulțumesc că mi-ai reamintit. Oftând, se întoarse pe spate și privi în gol tavanul. Cu siguranță știi cum să pui brusc capăt plăcerii unui bărbat.

– Îmi cer scuze, zise ea, și o spuse din suflet. A fost foarte nedrept din partea mea. Am așteptat mai mult de doi ani să aud asta. Presupun că pot să mai aștept câteva minute.

El clătină din cap.

– Nu, amânarea nu va face lucrurile mai ușoare.

Trăgând un cearșaf pentru a-și acoperi corpul, Sebastian coborî din pat să-și ia lenjeria pe el.

Capitolul 16

Necinstitorul iubiților săi, ce nu le deschide o inimă neprihănită.
Pe-acesta noi nu-l vrem prieten.

Medeea de Euripide, broderie lucrată
de Juliet Laverick la vârsta de șapte ani

În timp ce Juliet se ridică și își strânse cearșaful în jurul formelor sale incitante, Sebastian începu să se plimbe prin cameră, hotărât să își respecte partea de înțelegere. La urma urmei, era un bărbat de onoare și vorbise serios când îi promisese să-i spună totul.

– Fratele meu Morgan s-a înhăitat cu banda de contrabandiști a lui Crouch în primăvara anului 1815.

Când Juliet se arătă dezamăgită, el adăugă cu blândețe:

– Dar eu am fost cel care te-a răpit.

Confuzia i se răspândi pe chip.

– Cum a fost posibil? Fără îndoială tu și fratele tău sunteți foarte diferiți, din toate motivele pe care le-am spus înainte...

– Da, suntem. Familia ta – mai ales Knighton – este probabil confuză din cauza faptului că, atât eu, cât și Morgan am colaborat cu contrabandiștii în diferite perioade, cu știința lui Crouch.

În timp ce începea să conștientizeze adevărul, Juliet își îndreptă spatele.

– Deci am avut dreptate în privința ta. Nu că n-aș fi fost oricum sigură, dar...

– Ai avut dreptate. Se opri. Vezi, eu... hmm... am mințit puțin când am spus că Morgan a promis că se va întoarce de Crăciun. De fapt, promisese că se întoarce pentru recolta de la sfârșitul lui iulie. De obicei organizăm atunci o mare sărbătoare pe domeniu și l-am întrebat dacă se va întoarce. A spus că da.

– Dar nu s-a întors.

– Nu. Și, având în vedere că nu mi-a spus încotro mergea, în afară de faptul că era undeva spre sud, la început am așteptat și nu am făcut nimic. Dar m-a îngrijorat faptul că nu s-a întors. Fusese atât de misterios în privința destinației. Așa că pe la mijlocul lui august m-am dus la Londra și am angajat un detectiv care l-a găsit în Hastings, Sussex.

Juliet își strânse buzele și aștepta.

– Am plecat acolo pe dată, neștiind cu ce scop avea el să se afle acolo. Dar, de îndată ce Crouch m-a văzut în oraș, m-a confundat cu Morgan. Mi-a fluturat un pistol de cavalerie în față – era o piesă de prima mână... franțuzească aș spune, veche de vreo trei, patru ani...

– Sebastian, nu-mi pasă de pistol, zise Juliet cu iritare.

El îi răspunse cu un zâmbet mâhnit.

– Nu, firește. Oricum, el mi l-a fluturat în față, m-a încolțit la un han unde eram singurul care nu făcea parte din breasla comerțului liber și a vrut să știe cum scăpasem.

– De ce anume?

Sebastian începu să se plimbe prin fața patului.

– Crouch credea că eram Morgan, îți minte? Eu l-am lăsat să vorbească, sperând că va dezvălui ce făcuse cu fratele meu. Când nu a făcut-o, am încercat să-l păcălesc să-mi spună, dar am făcut o gafă. Nemernicul meu de frate poate că arată ca mine, dar, după cum ai ghicit, accentele noastre și felul de a fi diferă considerabil. Crouch a devenit suspicios și a vrut să știe cine sunt. Își încleștă pumnii. Dumnezeule, îmi doresc să-l fi imitat pe Morgan în momentul în care l-am văzut pe contrabandistul ăla nenorocit.

– Nu te poți învinovăți că n-ai știut împrejurările din timp, murmură Juliet.

Privind-o, observă expresia ei calmă, de nepătruns. Totuși i se citea și compasiunea în ochi, ceea ce-l încurajă să continue.

– Deci i-am spus lui Crouch adevărul – că eram fratele lui Morgan și am venit să-l caut. Atunci el și-a dat seama de avantajele de a mă avea la mână. Sebastian merse spre șemineu și scormoni jarul. Avea... planul acesta nenorocit, tâmpit care trebuia să-i fie îndeplinit de cineva care putea trece drept un gentleman. Voia să te răpească și a crezut că ar putea avea mai mult succes dacă ar fi părut o fugă. A spus că dacă îl ajut, îl va elibera pe Morgan. M-a făcut să cred că Morgan era prizonierul lui.

– Nemernicul!

– Asta zic și eu. Sebastian se întoarse cu fața la ea. Îmi doream să fie târât în fața magistratului și forțat să-mi spună. Dar nu puteam risca viața lui Morgan, iar Crouch deținea controlul asupra mea.

– Deci ai făcut cum a cerut Crouch și m-ai răpit, șopti ea cu o voce plină de durere.

El o fixă cu privirea. În ochii lui Juliet se citea suferința, suferința că Sebastian alesese să-și protejeze fratele cu prețul reputației ei. Simți că i se strânge inima.

– Au fost și alte lucruri la mijloc, zise el în grabă. Crouch era hotărât să te răpească, cu sau fără ajutorul meu. Având în vedere că nu mă puteam duce la autorități, nu aveam altă soluție. Văzându-i tovarășii, am știut că nu voi lăsa niciodată o tânără fără apărare să cadă în mâinile lor. M-am gândit că, dacă voi fi eu cel care te va lua, te puteam proteja și în schimb puteam obține eliberarea lui Morgan.

– Și Helena și Daniel? rosti ea cu indignare. Și ei? Nu te-ai gândit vreodată că ceilalți ar putea fi răniți de mica ta stratagemă?

Cu siguranță merita acea lovitură.

– Când a fost vorba de rudele tale, mărturisesc că am calculat greșit. Am crezut cu adevărat că Lady Helena va aștepta în Warwickshire o veste despre presupusa noastră căsătorie. Trebuie să recunoști că nu este genul care să riște un scandal sau să meargă să alerge după rudele ei. Tu, în mod repetat, m-ai asigurat de lucrul acesta în drumul nostru spre sud. Sebastian își îndreptă spatele. În plus, i-am scos și pe ei din pericol, nu?

– Au ieșit singuri, îl corectă ea. Deși presupun că n-ar fi putut face asta dacă tu n-ai fi avut grijă de mine.

Era al naibii de greu să intuiești ce credea ea când stătea atât de liniștită, cu cearșaful prins în pumnii ei delicați. Nu exista nici un indiciu care să arate cum se simțea. Acest lucru îl îngrijora.

– Am făcut ce-am crezut că trebuia să fac. Își dorea din răsputeri să o facă să înțeleagă, să treacă dincolo de scutul ei de acuzație tăcută. Am crezut cu adevărat că Crouch îl avea pe Morgan la momentul respectiv. Crouch mi-a arătat pistolul lui Morgan ca dovadă, cel pe care eu l-am făcut special pentru el când era aici. Morgan n-ar fi renunțat niciodată la el fără luptă. Deci m-am gândit că Crouch îl va ucide pe Morgan dacă nu fac cum vrea el. La urma urmei, era supranumit Regele Contrabandiștilor și își petrecea majoritatea timpului înarmat până în dinți.

Când ea doar privi dincolo de el spre foc, frustrarea îl făcu să fie disperat.

– Am aflat doar după ce te-am adus în Sussex că Morgan nu mai era în mâinile lui Crouch. Își frecă fața cu ambele mâini. Chiar și atunci totul ar fi putut fi diferit dacă aș fi știut că Morgan se alăturase contrabandiștilor la porunca celor de la Ministerul de Interne pentru a-i spiona.

Afirmația aceasta îi stârni în cele din urmă o reacție.

– Cum? Nici măcar nu era contrabandist? zise ea surprinsă.

El clătină din cap.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că Morgan nu va întoarce spatele familiei și țării sale pentru ceva de genul ăsta. Dacă mi-aș fi dat seama, aș fi putut pur și simplu să merg la Ministerul de Interne sau la marină pentru a cere ajutorul în legătură cu Crouch. Dar tot ceea ce știam era că Morgan era încurcat cu o bandă de contrabandiști. A trebuit să ascund asta ca să nu fie prins și spânzurat.

– Și până atunci puteai face troc cu mine, zise ea cu răceală.

El tresări.

– Da, și mult bine a mai adus asta. Deși aflasem că Crouch plătise ca Morgan să fie închis la bordul unui vas comercial și dus Dumnezeu știe unde, Crouch a refuzat să-mi spună când și pe ce vas. Voia mai întâi banii de răscumpărare, și eu aveam nevoie de informații pentru a fi la curent cu traseul lui Morgan. Deci a trebuit să duc întreaga chestiune până la capăt.

– De ce nu i-ai oferit pur și simplu o răscumpărare pentru Morgan? Încă refuza să se uite la el. Evident că îți poți permite asta.

– De fapt, am făcut-o, dar el a crezut că inventez povestea averii mele ca să scap de el. Știi, nu m-am afișat inițial în oraș cu toată pompa și ceremonia Onorabilului Lord Templemore. În plus, el nu dorea doar bani; voia să se răzbune pe cumnatul tău. Și mi-e teamă că ar fi obținut-o cu prețul castității tale dacă nu m-aș fi pus între el și tine.

Privirea ei se întoarse spre el, îmblânzindu-se imperceptibil.

– Și tu exact asta ai făcut în ziua aceea în peșteră și de la bun început. Ai stat între mine și Crouch, între mine și toți ceilalți.

Îl străbătu un val de ușurare. Ea înțelegea.

– Nu puteam să-mi câștig fratele dacă aceasta însemna ruinarea unei tinere inocente. Tot ceea ce-am făcut a fost ca să te protejez pe tine și să-l găsesc pe Morgan.

– Și după toate eforturile, oricum l-ai pierdut, nu? Compasiunea i se ivi pe chip. Bietul, dragul meu Sebastian.

La naiba, uitase că ea mai credea că Morgan era mort. Încă o minciună pe care trebuie să o descâlcească.

– Pentru o lungă perioadă, eu... hm... am crezut că l-am pierdut. Când răspunsul la căutările mele a adus acea scrisoare pe care i-am arătat-o cumnatului tău, am fost aproape terminat. Inspiră aerul greu, rece, își adună forțele pentru restul poveștii, partea pentru care ea avea să-l disprețuiască. După cum a ieșit la iveală, Morgan nu era – nu este – mort.

Juliet își ridică privirea spre el, cu ochii mari, strângând cu putere cearșaful la piept.

– Nu?

– Nu. Începu să se plimbe neliniștit încoace și încolo. Acum câteva luni, Consiliul Maritim a venit aici să dezvăluie că Morgan fusese în Sussex la cererea Ministerului de Interne, dar că, recent, fusese văzut la bordul unui vas de pirați, *Satyr*. Nimeni nu știe cum a scăpat el de pe *Oceana* înainte să se scufunde, sau cum a ajuns el pe vasul Lordului Pirat. Din nefericire, a fost recunoscut când echipajul vasului *Satyr* l-a deposedat pe un anume Lord Winthrop de aurul lui.

– Nu-mi imaginez că Lord Winthrop a fost de acord, replică ea sec. Este foarte ataşat de aurul lui.

Sebastian oftă.

– Este, într-adevăr. Iar el a făcut tărăboi la Consiliul Maritim cerând capul lui Morgan. Au venit la mine cu o ofertă – viaţa lui Morgan în schimbul Lordului Pirat. Au spus că îl iartă pentru acuzaţia de piraterie dacă îi ajută să-l prindă pe spaima mărilor. Şi eu am fost de acord să acţionez ca mijlocitor... ori de câte ori aveam veşti de la el.

– Deci încă nu ştii unde este?

Sebastian clătină din cap.

– Mi-a scris o scrisoare să-mi spună că va veni acasă când poate. Îl aşteptam să se întoarcă. Şi apoi ai venit tu.

Ea zâmbi şters.

– Aducând cu mine şi rudele mele însetate de răzbunare.

– Exact.

– De aceea ai tot ascuns adevărul – pentru că ai fost îngrijorat de ceea ce ţi-aş putea face?

– Şi de ceea ce l-ai putea convinge pe Knighton să facă. Vezi tu, trebuia să fiu liber să aranjez graţierea lui Morgan.

Ea se gândi o clipă la asta.

– Deci totul era chiar atât de simplu – răpirea, şi minciunile, şi jocurile.

El încuviinţă din cap, ţinându-şi respiraţia, aşteptând să cadă securea.

– M-am gândit că ar putea fi ceva de genul ăsta.

El se apropie de pat, sigur că o înţelesese greşit.

– Poftim?

Ea ridică din umeri.

– La început am presupus că motivul tău fusese de natură financiară, deşi nu ai cerut nimic din răscumpărarea pe care a pretins-o Crouch. Dar, odată ce-am văzut întinderea domeniului tău, a trebuit să abandonez acea idee. Într-adevăr, am speculat că ţi-ai fi putut face averea prin contrabandă, dar nici atunci nu prea păreai să faci parte din rândul contrabandiştilor. Şi anchetatorul lui Griff a aflat că nu te-ai alăturat niciodată vreunei alte bande.

Aşezându-se lângă ea, el îşi alese cu atenţie cuvintele.

– Deci nu eşti furioasă.

Privirea ei limpede o întâlni pe a lui.

– Depinde.

– De ce?

– De răspunsurile la anumite întrebări.

Inima lui se strâse. Ar fi trebuit să ştie că nu va scăpa atât de uşor.

– Întreabă-mă.

Pentru prima dată de când îşi începuse explicaţiile, el întrezări nesiguranţa pe chipul ei.

– Când ai venit prima dată în Stratford... ai abordat-o pe Helena? De ce? Îndrăznesc să spun că, dacă ea nu ar fi fost în general atât de suspicioasă în privinţa bărbaţilor, noi doi n-am sta aici să purtăm această conversaţie, pentru că ea ar fi fost cea care să meargă cu tine.

Părea atât de vulnerabilă încât inima lui tresări brusc în piept.

– Mă îndoiesc. Nu era în firea surorii tale să fugă. Mi-am dat seama de asta suficient de repede.

Ea oftă.

– Dar ţi-ai dat seama că-mi stătea mie în fire.

Era o chestiune delicată, iar el îşi putea da seama cum privise ea acest lucru. Dar nu avea de gând să se eschiveze acum.

– Atunci erai un suflet romantic, iubire, şi recunosc că m-am gândit că va fi mai uşor să te influenţez.

Ea îşi muşcă buza de jos încruntându-se, şi el adăugă grăbit:

– Dar pot să spun sincer că am fost uşurat când Lady Helena mi-a respins avansurile. Uşurat şi alarmat.

– Alarmat?

Întinzând mâna, el desenă o linie de la rotunjimea pometelui până la buzele ei pline, dulci.

– Mai degrabă îngrozit. Nu voiam să dezechilibrez viţele vreuneia dintre voi mai mult decât era necesar. Plănuisem să mă port ca un gentleman, şi am ştiut că o călătorie lungă cu Helena nu m-ar tenta să mă port necuviincios. Am ştiut la fel de bine că o călătorie lungă cu tine mi-ar stârni întocmai o asemenea reacţie.

Privirea ei se ridică brusc spre el.

– Dar, pe parcursul acelei călătorii, m-ai ignorat şi m-ai tratat ca pe un copil. Şi singura dată când ţi-am cerut să mă săruţi, m-ai refuzat fără menajamente.

– Exact. Alternativa era să te întind în trăsură și să te seduc ca un nemernic.

Când ea continuă să pară sceptică, el îi cuprinse obrazul cu mâna, mângâindu-i cu degetul mare buza de jos, bosumflată.

– Am petrecut cea mai mare parte a acelei călătorii arzând de dorință pentru tine, draga mea. În ziua aceea în care m-ai rugat să te sărut... am suferit o mie de chinuri imaginându-mi cum ar fi să-mi trec mâna prin părul tău, să-ți întorc chipul spre mine și să te sărut nebunește. Te-am dorit de la început. Foarte, foarte tare. M-am simțit în siguranță să te sărut doar când am știut că te lăsam în urmă. Și acesta este adevărul sincer.

Ochii ei se închiseră ca și cum ar fi vrut să blocheze priveliștea dorinței lui.

– Atunci de ce nu m-ai luat cu tine, în loc să mă abandonezi? De ce nu te-ai căsătorit pur și simplu cu mine? Dacă mi-ai fi spus toate acestea, te-aș fi iertat. Voiam să te iert atunci. Am vrut să cred în tine, chiar și după trădarea ta.

– A trebuit să merg să-l caut pe Morgan, nu înțelegi?

– Poate, la început. Dar, odată ce-ai auzit că era mort, de ce n-ai venit la mine la Londra să mă ceri în căsătorie?

– Și să-mi risc viața? Dacă eu ți-aș fi spus adevărul și tu ai fi decis să mă târăști la tribunal?

Ochii ei se deschiseră mari, plini de furie.

– N-aș fi făcut asta!

– Cum puteam să fiu sigur? Și chiar dacă nu doreai să fiu spânzurat, Knighton ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să vadă că se întâmplă asta. În cel mai bun caz ar fi încercat să mă ruineze. Se ridică de pe pat și se duse lângă șemineu, sprijinindu-și mâna de polița căminului, în timp ce privea în gol la foc.

– În plus, am știut că ești în siguranță și îți merge bine în Londra. M-am gândit că n-am nici un drept să te supăr după ceea ce-am făcut. Nu eram nici măcar sigur că m-ai accepta. Deci la ce bun să-ți fi tulburat viața?

– Sau pe-a ta, zise ea sec.

Uitându-se în spate, peste umăr, el rosti cu blândețe:

– Oamenii depind de mine aici, Juliet. Asta nu are de-a face numai cu Morgan. Am obligații și responsabilități. Nu puteam

risca viitorul domeniului Charnwood pentru că mi-a plăcut odată o fată drăguță.

Când ea se făcu palidă la față, el își dădu seama că nu ar fi trebuit să spună lucrurile chiar atât de direct. Dar continuă poticnindu-se.

– Deci m-am gândit că e cel mai bine să renunț. Și având în vedere că mă îngrijoram din nou în legătură cu Morgan... ei bine, nu puteam să risc ce-ai fi putut face tu. Erau prea multe în joc – fratele meu, domeniul meu, viața mea.

Ea îl privea cu ochii mari, cu nesiguranță.

– Riști toate astea acum. Dintr-odată e bine pentru tine să-ți placă de o fată drăguță?

El tresări auzind ecoul comentariul lui pripit.

– Înțelegerea noastră a micșorat considerabil riscul. Își întoarse din nou cu privirea spre foc. Am încredere că îți vei ține partea ta din promisiune. M-ai lăsat să fac dragoste cu tine. Ți-am spus adevărul. Și acum te vei căsători cu mine, așa cum am convenit. Te cunosc, Juliet. Nu ai fi venit în patul meu dacă n-ai fi fost pe jumătate pregătită să crezi că am avut un motiv întemeiat pentru acțiunile mele.

Juliet recunoscu în sinea ei că el avea dreptate. Deja ghicise că îi ascunsese adevărul de teama răzbunării la care ea ar putea recurge. Nu era un progres prea mare să audă că el procedase astfel pentru a-și proteja fratele și domeniul. Și ea deja înclina să-l ierte în totalitate. Ea, dintre toți oamenii, putea înțelege cum era să acționezi pentru a-ți proteja familia.

Dar o durea să audă că, în vreme ce ea fusese îndrăgostită de el în urmă cu doi ani, el doar „plăcuse o fată drăguță".

– Spui că înțelegerea noastră te-a făcut se te hotărăști în privința căsătoriei, dar nu este adevărat. Ai început să mă curtezi la scurt timp după ce-am ajuns aici. Ar fi avut mai mult sens să mă ignori și se ne dai afară cât mai curând posibil. De ce, după tot acest timp, ai vrut să te căsătorești cu mine când era un risc atât de mare?

El ridică din umeri.

– Mă simt atras de tine.

Stomacul ei se strânse într-un nod.

– Asta nu lămurește lucrurile. Tu însuți ai recunoscut că erai atras de mine acum doi ani, dar cu toate astea m-ai abandonat atunci din cauza grijii tale față de familie și de proprietate.

Ea luptă să-și înfrângă durerea care îi săpa în inimă. El alesese responsabilitățile în defavoarea ei. Nu ar trebui să doară, dar o durea acest lucru.

Un mușchi tresări pe maxilarul lui.

– Totul e diferit acum. Reputația ta poate fi pusă în pericol. Îți datorez să readuc lucrurile la normal.

La naiba cu atitudinea lui nobilă. Juliet ghicise că ar putea fi vorba de ceva perfect respectabil... și lipsit de orice afecțiune. Înghițindu-și durerea, se forță să vorbească cu nepăsare.

– Deci vrei să te căsătorești cu mine ca să repari lucrurile pentru răpire. Un fel de ispășire, nu?

El se îndepărtă de lângă șemineu, cu ochii aprinși în timp ce se apropia cu pași mari de pat.

– Nu, nu-i așa.

– Nu? Durerea cruntă a lacrimilor nevărsate îi strânse gâtlejul. Nu vreau să fiu doar o obligație împovărătoare pentru tine.

– Nu ești! Știu că vei fi o soție bună, îți vei face datoria în căsnicie.

– Minunat. Tu îți alegi o soție ca și cum alegi un pistol. Cât de măgulitor.

– Nu, nu e așa... La naiba, de ce trebuie să transformi chestia asta într-o tranzacție comercială vulgară? Ce naiba e rău că vreau să fac ceea ce trebuie față de tine?

Ea își înălță capul cu mândrie.

– Te anunț că nu mai sunt o... o copilă care trebuie salvată, nici de tine, nici de familia ta. Vreau să-mi împart viața cu cineva care ține la mine, nu care ia rămășițele de la un bărbat care se simte legat de datorie ca să-și îndrepte greșelile.

Oftând, el se lăsă pe pat alături de ea și îi trase trupul țeapăn, refractar, la piept.

– Nu mă fac înțeles prea clar, nu? Dându-i la o parte părul de pe frunte, el o privi fix în ochi, cu căldură. Am fost singur aici mult timp, nemulțumit de viața mea fără a ști cu adevărat de ce. Apoi ai venit tu să zdruncini totul, și mi-am dat seama că ceea ce îmi lipsea ești tu.

Ea își ținu respirația în timp ce suferința se domoli puțin. Alene, el îi înfășură o șuviță de păr pe degete.

– Nu mă înțelege greșit – iubesc Charnwoodul. Îl prefer mai mult decât mulțimile și absurditatea din Londra. Îi sărută șuvița de păr. Dar e gol, și tăcut, și singuratic. Are nevoie de o stăpână. Are nevoie de copii.

Abia îndrăznind să spere, ea își ridică fața spre el.

– Și tu? Tu de ce ai nevoie?

– Eu am nevoie de tine, zise el simplu.

Apoi el îi atinse buzele, tentând-o cu nevoia lui, trăgând-o în acel loc secret, intim, unde nimic nu conta, doar el. Când el se retrase, amândoi răsuflau greu. O ținea atât de aproape încât îi simți inima bătând.

– Această ultimă săptămână a fost o agonie, știind că ești aici, dar că nu puteam vorbi cu tine, nu te puteam atinge, nici săruta. Am stat în fața camerei tale în fiecare dimineață, gândindu-mă dacă să-ți spun adevărul sau nu.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu puteam suporta gândul că ai putea să mă respingi de îndată ce îl auzeai.

Ea se cuibări aproape de el.

– Nu te resping acum.

– Nu, slavă Domnului. Mâinile lui îi mângâiară brațele, în sus și în jos, făcând cearșaful să se desprindă. N-aș putea suporta dacă ai face asta.

– Deci înseamnă că mă iubești măcar puțin, șopti ea în pieptul lui lat și foarte masculin.

El rămase nemișcat. Apoi, blând, se retrase din îmbrățișarea ei, depărtându-se. O neliniște evidentă îi apăru pe frunte într-o încruntare.

– Juliet, eu... simt foarte multă afecțiune pentru tine. Dar nu te aștepta la mai mult decât atât din partea mea. Eu nu sunt o persoană cu adevărat pătimașă. Nu are de-a face cu tine. E pur și simplu... felul meu de a fi. Îi zâmbi slab. Nu te-ai înșelat prea mult când m-ai crezut prea plictisitor și respectabil pentru pasiune.

– Nu te consider deloc plictisitor, și cu siguranță nu-ți lipsește pasiunea. Dar nu vorbim despre pasiune; vorbim despre dragoste, un lucru total diferit.

Juliet sperase că ceea ce făcuseră i-ar putea schimba ideile ciudate. Să afle că nu o tulburase și nu o dezamăgise.

– Ești perfect capabil să simți dragostea dacă ai permite acest lucru.

Maxilarul lui Sebastian se încordă.

– Și de ce ar trebui? E o emoție nechibzuită care face doar ravagii. Nu se cheamă degeaba „a te îndrăgosti"[1] – pentru că este la fel de incontrolabil și de imprevizibil precum „a cădea". Aș fi un prost să mă las prins într-un asemenea vârtej.

– Da, dar și vârtejurile pot fi emoționante. Și căsătoria este cu mult mai plăcută între doi oameni care se iubesc.

El o privi pieziș.

– De unde știi tu? Din ceea ce-ai auzit? Din ceea ce pretind mulți poeți cu privirea rătăcită?

Ea își lăsă capul în jos și se uită în gol la cearșaf.

– Am văzut cum se poartă surorile mele și soții lor care sunt îndrăgostiți. Și am auzit cum erau părinții mei împreună.

El râse scurt, batjocoritor.

– Și părinții mei erau îndrăgostiți. Dar nu le-a făcut căsătoria mai ușoară, te asigur. Tot ceea ce-a făcut a fost să le dea o scuză ca să-și abandoneze responsabilitățile.

– Dar dacă s-ar fi iubit cu adevărat...

– Eu n-am spus că s-au iubit. Încrucișându-și mâinile la piept, el privi în gol cu indiferența rece a unui străin. Asta ar fi fost prea frumos, presupun. I se simți în voce durerea, aspră și profundă, în ciuda eforturilor lui de a o ascunde în spatele unei expresii de detașare fermă. După cum ți-am spus, tata se îndrăgostea de o altă femeie în fiecare lună. Mama...

Înghiți convulsiv, și Juliet simți nevoia să se întindă spre el și să-l legene în brațe, să-l sărute și să facă să-i dispară toate suferințele. Dar părea prea inabordabil pentru acest lucru acum.

– Mama l-a părăsit pe tata pentru iubitul ei. M-a părăsit *pe mine* pentru iubitul ei. Și-a abandonat familia, m-a separat pe mine de singurul meu frate și a ignorat toate îndatoririle, responsabilitatea și bunul-simț pentru că a căzut pradă dragostei. Și toate astea pentru un bărbat care a abandonat-o după nici un an,

[1] *To fall in love*, în lb. engleză, în original. *To fall* – a cădea

potrivit celor spuse de unchiul meu. Privirea lui se întoarse spre ea, plină de suferință. Deci nu-mi cere dragoste. Nu ți-aș oferi atât de puțin respect încât să-ți ofer emoția aceasta nestatornică. Spre deosebire de părinții mei, eu nu mă las dus de val încoace și încolo de fiecare furtună de sentiment romantic. Ceea ce eu ofer este cu mult mai bine – un viitor sigur, devotament față de tine și de copii pentru toată viața și promisiunea să acționez întotdeauna în interesul tău. Ceea ce ofer eu este stabil și vrednic de încredere.

– Și foarte respectabil, zise ea sarcastic.

– Da. Întâmplător, nu mi se pare un cuvânt indecent.

Părea atât de insultat încât ea își înmuie tonul.

– Sebastian, de ce nu pot fi amândouă? Dragoste și responsabilitate. Nu trebuie să se excludă reciproc, să știi.

– Și ai dedus asta din propria experiență, nu?

Ea se îmbujoră, apoi își feri privirea.

– Am fost îndrăgostită o dată, îți aduci aminte?

– Și asta te-a băgat în bucluc.

Juliet zâmbi, în ciuda seriozității conversației lor.

– Nu-mi vine să cred că m-ai dojeni pentru asta. Mai ales când te-ai străduit din răsputeri atunci să mă faci să mă îndrăgostesc de tine.

– Nu e adevărat. Încercam doar să te conving cu vorbe frumoase să fugi cu mine. Tu ai fost cea care s-a îndrăgostit, și ce ți-a adus lucrul acesta în afară de suferință?

Ea nu putea suporta să recunoască faptul că el ar putea avea dreptate în acea privință, așa că nu spuse nimic.

– Și tu ai învățat lecția aceea pe pielea ta, continuă el, sau ai fi vorbit altfel despre pretendenții tăi. Nici măcar o dată n-ai spus că i-ai respins pentru că nu-i iubeai. Te-ai plâns de o trăsătură de caracter sau de alta, dar n-ai vorbit de dragoste. Pentru că până atunci aflaseși adevărul: că e mult mai posibil ca un soț bun să poată fi găsit în rândul bărbaților cu un caracter ireproșabil decât în rândul bărbaților care inspiră vreo emoție dubioasă.

Acea remarcă despre pretendenții ei era dureros de aproape de adevăr. Ea nu căutase la ei dragostea. Dar era pentru că își învățase lecția? Sau pentru că încă era îndrăgostită de el?

Încă era îndrăgostită de el. Gemu în sinea ei. Bunule Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? După tot ce se întâmplase, era la fel

de captivă ca întotdeauna în atracția periculoasă exercitată de el. Iar el nici măcar nu o iubea! Din câte știa ea, era chiar incapabil de iubire.

Ridică privirea spre fața lui doar ca să întâlnească o expresie dezolantă, doritoare de afecțiune, care o puse pe gânduri. Nu, era capabil de iubire. Dar părea că se teme de așa ceva; se temea că, dacă va ceda iubirii, îl va lăsa dezamăgit și singur, așa cum părinții lui îl lăsaseră fără iubire și fără prieteni. Așa că stătea acolo vorbind despre datorie, onoare și responsabilitate, în tot acest timp nefiind foarte capabil să-și ascundă dorul chinuitor față de ceva mai mult.

– Atunci ce propui, Sebastian? O căsătorie de conveniență?

– Nu! El exprimă acest refuz atât de convingător încât îi trezi o scânteie de speranță în inimă. Nu de conveniență. Lucrul acesta sună mai formal decât vreau. Chiar țin la tine, Juliet. Blândețea înduioșătoare din ochii lui o îndureră. Și te doresc. Vreau o căsătorie în care să ne bucurăm unul de altul, să ne ținem companie. Să împărțim un pat. Vreau asta foarte mult.

Juliet își ținu răsuflarea. Își dorea toate acestea și dragoste, dar asta trebuia să aștepte până când ea îi putea arăta că nu avea de ce să se teamă. Între timp totuși, ea va accepta versiunea lui de căsătorie. Pentru că ea credea cu adevărat că se va transforma în cele din urmă în mai mult.

– Foarte bine, șopti ea. Departe de mine intenția de a-ți refuza ceea ce dorești.

Ușurarea de pe chipul lui îl făcu să pară cât se poate de copilăros.

– Atunci te căsătorești cu mine?

Plăcerea lui era molipsitoare. Juliet izbucni în râs.

– Da, mă căsătoresc cu tine, împielițatule.

Cu un mormăit de satisfacție, Sebastian se repezi spre ea și apoi o sărută, ținând-o lipită de cearșafuri și „își făcu de cap nebunește cu ea" încă o dată. De data asta a fost chiar mai bine decât înainte, pentru că ea știa la ce să se aștepte, cum să se manifeste.

Era minunat, pur și simplu minunat. Poate că el nu rostea cuvinte de dragoste și nu pretindea că o adoră, dar ea putea simți adorația lui în fiecare atingere, putea simți dragostea lui în fiecare sărut. Era suficient în acel moment.

Când terminară și se întinseră îmbrățișați în cearșafuri ținându-se în brațe, el îi șopti la ureche:

– Oricât de mult mi-ar face plăcere asta, iubire, am face bine să nu mai zăbovim mult. Dacă nu vrei ca familia ta să ne găsească aici împreună.

– Presupun că n-ar fi bine, zise ea cu un ușor regret. Va fi suficient de rău când vei vorbi cu Griff despre căsătoria noastră.

El gemu și se rostogoli de lângă ea.

– Nu-mi aduce aminte. Mi-e teamă că Griff nu mă place deloc.

Ea chicoti.

– N-am observat.

– Nebunatică nechibzuită. Aruncă cu o pernă în ea înainte să se dea jos din pat pentru a-și căuta lenjeria. Fără îndoială că ți-a plăcut să-l privești cum mă hăituiește și tot mormăie și face amenințări vagi că îmi va veni de hac.

– Puțin. O meritai, la urma urmei.

El ridică o sprânceană în timp ce își trase indispensabilii și îi legă.

– Te-ai transformat într-adevăr într-o fetișcană însetată de răzbunare de când te-am cunoscut prima dată.

– Nu trebuie să te învinovățești decât pe tine pentru asta, îl tachină ea.

Trăgându-și pantalonii, el îi zâmbi mâhnit.

– Cât de bine știu asta.

– Dar în curând totul se va termina – această răutate dintre tine și Griff. Odată ce ne căsătorim, nu te mai poate trata urât. Partea spinoasă va fi să-i convingi pe el și pe tatăl meu să permită căsătoria după ce mi-ai făcut.

– Prin faptul că am făcut dragoste? E mai bine ca unele lucruri să rămână secrete, iubire, nu crezi?

Juliet roși. De parcă i-ar fi putut spune tatălui ei sau lui Griff despre asemenea lucru!

– Mă refeream la răpire. Odată ce explici de ce-ai făcut-o, ar putea avea ceva obiecții, dar...

– Sunt sigur că va avea mai mult decât „ceva obiecții". Își puse cămașa și își încheie haina și pantalonii. Tocmai de aceea nu-i spun nimic din tot ce s-a întâmplat. Oricum, nu încă.

Ea îl privi fix, simțind că i se strânge inima.

– Ce... ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus. Până când nu ne căsătorim și Morgan nu se întoarce în siguranță în Anglia, nu-i spun cumnatului tău nici un afurisit de lucru. Deodată el își ridică privirea spre ea și-i observă expresia. O mică încruntare îi brăzda fruntea. Cu siguranță nu te așteptai să fac asta.

Simțindu-se deodată expusă și vulnerabilă în fața lui, Juliet se ridică în fund și-și strânse genunchii la piept.

– Bineînțeles că mă așteptam!

– De ce? El își închise gulerul de la cămașă, apoi manșetele. Va provoca doar mai multe probleme. Ce rost ar avea?

– Rostul este că ne vom căsători. Rostul este că vei fi parte din familia mea. Deci înainte de a ne grăbi spre ceva atât de serios, cred că le datorăm o explicație despre cum ne-am întâlnit cu adevărat și de ce-ai făcut ceea ce-ai făcut!

El își strânse buzele.

– Iar ei vor primi o explicație. De îndată ce Morgan se întoarce și eu mă asigur că e în afara oricărui pericol.

Juliet se ridică și se pregăti de luptă.

– Atunci mi-e teamă că avem o problemă.

Capitolul 17

Fii propriul tău palat sau lumea va fi propria-ți închisoare.

Lui Sir Henry Wotton, de John Donne, citat lucrat foarte prost pe o tapiserie de Rosalind Laverick la vârsta de treisprezece ani

Sebastian simți că sângele i se oprește în vene când auzi aceste cuvinte.

– Ce fel de problemă?

– Nu m-aș putea căsători cu tine fără ca ei să știe adevărul. Va trebui să așteptăm să ne căsătorim până când se întoarce fratele tău.

– Pe naiba va trebui! Se holbă la ea, complet șocat. S-ar putea să nu se întoarcă peste săptămâni, chiar și ani! Morgan a scris că nu e sigur cât va dura. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știu unde este sau cum plănuiește să se întoarcă!

Ea îl privi cu ochii calmi, scrutători.

– Deci vrei să trăiesc într-o minciună până atunci, indiferent cât de mult durează. Te aștepți ca eu să mă căsătoresc cu tine și să țin secret faptul că tu ești cel ale cărui fapte mi-au rănit familia și aproape că mi-au distrus reputația.

La naiba, dar femeia asta știa cum să exprime lucrurile astfel încât să-i chinuie conștiința.

– E mai bine decât alternativa.

– Pentru tine, poate, dar nu pentru mine. Se dădu jos din pat și își puse cămășuța. Am suferit doi ani crezând că m-am înșelat în totalitate în legătură cu caracterul tău – că m-am îndrăgostit de un ticălos. M-am îndoit de mine însămi, ba chiar și mai rău, familia mea s-a îndoit și ea de mine. Cel mai mic lucru pe care poți să-l faci este să-i liniștești și să dovedești că nu m-am înșelat crezând în tine. Deci când ești gata să faci asta, atunci mă voi căsători cu tine, nici o clipă mai devreme.

El simți un gol în stomac. Nu își dăduse seama decât în acest moment cât de mult se bazase pe ea să se căsătorească imediat cu el. La naiba, ea interpreta toate astea greșit. Trebuia să o convingă să se răzgândească.

Se îndreptă cu pași mari spre locul unde se afla ea cu cămășuța desfăcută. Imaginea sânilor ei minunați îi distrase pe moment atenția. Doar printr-un efort reuși să-și ridice privirea spre chipul ei.

– Ascultă-mă, Juliet! Nu-ți cer să nu spui nimic dintr-o dorință perversă de a te face nefericită. Am motive întemeiate pentru precauția mea.

Ea își ridică o sprânceană.

– Oh? Și care ar putea fi acele motive?

– În primul rând, sunt în mijlocul unei negocieri dificile cu Consiliul Maritim pentru grațierea fratelui meu. Nu pot pune acest lucru în pericol acum.

Încrucișându-și brațele pe piept, ea îl privi furioasă.

– Și cum ar fi pus acest lucru în pericol dacă îi mărturisești familiei mele adevărul, spune-mi, te rog?

– Asta ar trebui să fie evident. Cumnatul tău deja a spus că îl va distruge pe răpitorul tău dacă va avea ocazia.

– În primul rând, răpitorul meu ești *tu*, nu Morgan, deci Morgan nu va fi afectat deloc. Și că veni vorba de asta, nici tu nu vei fi. Când Griff îți va auzi povestea, cu siguranță va abandona dorința de răzbunare. Este un bărbat cinstit.

Sebastian râse cu asprime.

– Ai uitat cum a reacționat când m-a văzut pentru prima dată și tu ai spus că eu sunt Morgan?

– El nu știa întreaga poveste...

– Nici nu i-a păsat. Nici acum nu-i pasă – chiar și eu pot vedea asta. În ziua în care a venit în biroul meu, mi-a spus că va face tot ce-i stă în putere să-l distrugă pe răpitorul tău. Asta cu siguranță va include urmărirea fratelui meu iresponsabil pentru a mă pedepsi pe mine. Și mă îndoiesc foarte tare că orice încercare de convingere îl va face să se răzgândească.

– Cu toate astea, nu ești îngrijorat de cum va primi el veștile după ce ne vom căsători.

El ridică din umeri.

– Atunci nu va mai conta. Odată ce Morgan este în siguranță, lasă-l pe Griff să facă ce dorește.

În momentul în care Juliet se albi la față, Sebastian știu că făcuse o gafă.

– Înțeleg. Atunci nu va mai conta pentru că vei avea doar o soție de care să te îngrijești. Și poate un copil sau doi, în funcție de momentul când se întoarce Morgan. Ea își trase tremurând pantalonașii. Se pare că nu ți-a trecut prin minte că, dacă aștepți să-i spui lui Griff, el va fi de două ori mai furios când își va da seama că l-ai înșelat în tot acest timp.

Nu, nu-i trecuse prin minte. De ce naiba opinia lui Knighton ar trebui să aibă vreun efect asupra vieții lui? Juliet îl iertase; cui îi păsa ce credea restul?

– Lasă-l să fie supărat. Nu-mi pasă ce-mi face odată ce Morgan e în siguranță.

– Te-ar putea da în judecată!

– Ar putea face asta acum.

– Dar nu o va face. Pentru că nu va risca să mă târască într-un scandal atâta timp cât există vreo șansă ca eu să mă mărit cu cineva respectabil. Oricum, odată ce noi ne căsătorim, șansa asta dispare. Deci el va cântări riscul scandalului față de riscul ca eu să fiu „înrobită" de răpitorul meu toată viața și el va alege să mă „salveze" de tine. Daniel, Helena și Rosalind îi vor fi alături, susținându-l.

– Și ăsta e bărbatul căruia vrei tu să-i mărturisesc, zise Sebastian incapabil să-și reprime sarcasmul din voce.

– Va fi diferit după ce ne căsătorim, nu înțelegi? Amorțită, își încheie nasturii cămășuței. Vor crede că m-ai păcălit ca să-mi ceri mâna. Sau vor crede că te-ai căsători cu mine să mă faci să tac sau vreo prostie de genul ăsta. Nu-i vei convinge niciodată că eu am știut tot timpul cine ești. Își îndreptă umerii cu încăpățânare. Dacă nu lămurești această chestiune acum, te vor târî în lanțuri, doar ca să ne separe. Este pur și simplu genul acela de lucru idiot pe care l-ar putea face ca să mă „protejeze" de mine însămi. Ei încă mă cred cea mai prostuță, săracă cu duhul...

– Nu-i adevărat. Îl sfâșia să vadă cum ea considera instinctele evident excesiv de protectoare ale familiei ei ca pe o oglindire a opiniei lor despre ea. Vor doar ce este mai bine pentru tine, iubire, murmură el, întinzându-se din nou după ea. După cum vreau și eu.

Ea îi îndepărtă mâna.

– Chiar așa? Vrei să-mi mint familia în legătură cu tine. Vrei să trăiesc cu teama că voi lăsa adevărul să-mi scape într-un moment inoportun. Și, odată ce fratele tău se întoarce, vrei să-i conving că totul e în ordine, când ei cu siguranță vor crede orice altceva în afară de asta. Vrei să ne începem căsătoria cu o minciună.

– Eu refuz să risc viitorul fratelui meu doar pentru ca tu să nu-ți minți familia! izbucni el. Nu-mi cere asta.

Tonul ei deveni rugător.

– Griff nu-ți va face rău, nici lui Morgan, îți jur. Nu va încerca să-ți oprească negocierile pentru întoarcerea lui Morgan. Nu voi permite eu acest lucru.

– Amândoi știm că nu poți promite asta.

Ea se crispă.

– Cumnatul meu, oricât de iute la mânie ar fi, este un bărbat onorabil. Când va fi pus în fața faptelor și a pledoariei mea sincere pentru situația ta, va înțelege. Știu că Griff nu ți-a lăsat o impresie bună, dar, odată ce el și restul familiei mele sunt convinși de caracterul tău nobil cum sunt și eu – și de remușcarea ta pentru ceea ce-ai făcut – vor strânge rândurile în jurul tău. Vor încerca chiar să te ajute.

– Vrei să spui să mă ajute să-mi salvez nemernicul de frate? Acum de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să le pese suficient cât să facă asta?

– Pentru că *mie* îmi pasă. Pentru că are importanță pentru tine, și eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Pentru că intenționez să-i conving că este important pentru mine. Dar cu cât îi înșeli mai mult, cu atât mai puțin vor fi dispuși să asculte. De aceea pur și simplu trebuie să le spui absolut tot acum. Trebuie să ai încredere în mine că știu ce va face familia mea. Dacă nu poți avea încredere în mine...

– Asta n-are legătură cu încrederea. Eu am încredere în tine. Pur și simplu n-am încredere în ei.

– Este același lucru!

– Nu, nu este! Afecțiunea ta pentru ei te-a făcut oarbă față de defectele lor. Dar nu m-a orbit și pe mine. Nu voi permite să dictezi termenii căsătoriei noastre când nu poți vedea enormitatea a ceea ce îmi ceri. Va trebui să accepți că fac ceea ce e bine pentru noi amândoi.

– Așa cum ai făcut când m-ai răpit? replică ea sec.

Afirmația îi făcu furia să izbucnească.

– Asta e absurd! Nu-i voi spune afurisitei tale familii nici un afurisit de lucru până când Morgan nu se întoarce, și cu asta, basta. Și ne vom căsători cât de curând posibil. Nu te gândi să mă influențezi în chestiunea asta cu ultimatumurile tale copilărești.

Capul ei se ridică atât de repede încât a fost un miracol că nu zbură din loc. Și de îndată ce văzu focul din privirea ei, Sebastian își dădu seama de greșeală. La naiba!

– Ultimatumuri copilărești? Copilărești, auzi la tine! Păși spre el trăgându-și rochia după ea și îl împunse în piept. Ai îndrăzneala să mă faci copilăroasă, când tu ești cel care refuză să facă ceea ce e corect!

– Ascultă, Juliet, n-am vrut să spun...

– Oh, ba da, ai vrut! Crezi că nu m-am schimbat deloc în doi ani. Crezi că poți doar să-mi ordoni pe acel ton superior, iar eu voi face exact cum spui. Și dacă îndrăznesc să nu fiu de acord sau să vreau ca lucrurile să fie rezolvate în alt fel, îmi spui că sunt copilăroasă.

– N-am spus că ești copilăroasă!

Dar simțea că ea îi scapă din stăpânire. Ea îi ignoră protestul, acel afurisit deget al ei continuând să-l împungă în piept.

– Dacă tu asta crezi despre mine, tu... tu, pistolar tiran și arogant, atunci te înșeli amarnic. Am fost o proastă prima dată când te-am lăsat să-mi spui ce să fac. Te-am lăsat să mă convingi că prin fugă și tăinuire a fost mai bine decât să mergi direct la tatăl meu și să-i spui totul. Ei bine, să fiu a naibii dacă te las să mă convingi să mai fac iar asta!

Când ea îl împunse din nou, el îi prinse degetul.

– Juliet, fii rațională. Nu vrei să-ți superi familia fără rost...

– Asta ai spus și ultima dată.

Smucindu-și mâna pentru a se elibera, ea își înșfăcă rochia și se îmbrăcă rapid. Naiba să-i ia memoria impecabilă.

– Nu e același lucru, și tu știi asta.

– Doar pentru că de data asta nu mă răpești cu convingerea eronată că poți manevra totul spre satisfacția ta...

– Eronată! explodă el. Am reușit, nu-i așa?

– Cu excepția faptului că mi-ai pus familia în pericol și mi-ai distrus reputația. Presupun că ești cât se poate de fericit să mă vezi bârfită de orice limbă slobodă în timp ce tu aștepți ca prețiosul tău frate să se întoarcă!

– Dacă te măriți cu mine, insistă el, orice zvonuri care circulă nu vor avea importanță, nu? Dacă nu plănuiești să stai în Londra și să faci parte din crema societății.

Expresia ei rece îl descumpăni.

– Pari a uita faptul că familia mea va fi lezată de bârfe la fel de mult ca mine. Măcar atât poți să faci – să le spui din ce cauză au de suferit.

Se chinuia să-și închidă nasturii. Înjurând printre dinți, el se duse în spatele ei și îi prinse marginile rochiei. Deși ea stătea

rigidă ca un stâlp, își lăsă mâinile jos și îl lăsă pe el să îi închidă rochia.

Părea ceva atât de confortabil și de natural să o ajute cu rochia. Dacă ar fi rezonabilă, el ar putea să facă acest lucru ori de câte ori își dorea. Ceea ce fără îndoială ar fi foarte des, având în vedere că nu-și putea ține mâinile departe de ea. Se aplecă aproape și își coborî vocea:

– De ce îți pasă atât de mult de ei? Cu mine te căsătorești.

Ea își lăsă capul în jos ca să-i lase acces la nasturii de sus. El dădu la o parte șuvițele fine de păr și i se strânse inima la gândul că ea ar putea amâna căsătoria. Pentru un asemenea motiv, pentru numele lui Dumnezeu!

– Cred că ar trebui să pui dorințele mele în fața binelui familiei tale, din moment ce eu voi fi soțul tău.

Până când nu rosti acele cuvinte, nu își dăduse seama cât de mult îi displăcea influența familiei în viața ei. Cât de mult își dorea să fie el cel care conta cel mai mult pentru ea. Nu că ar lăsa-o vreodată să știe acest lucru. Nu avea de gând să cerșească, la naiba.

– De ce-ar trebui să fac altfel când tu faci exact același lucru – pui binele lui Morgan înaintea dorințelor mele?

El scrâșni din dinți, dorindu-și ca ea să nu fi ales exact acel moment pentru a fi atât de al naibii de logică.

– Deci soluția ta este să amânăm nunta.

Ea ridică din umeri.

– Dacă nu vrei să le spui nimic...

– Nu vreau.

Trebuia să păstreze tăcerea despre Morgan până când se liniștea apele.

– Atunci nu văd altă soluție.

Lăsându-l, ea se grăbi spre pat și se așeză să-și tragă ciorapii pe picioarele zvelte, făcându-i gura să i se usuce. Nu putea vorbi serios despre amânarea nunții. Sau putea?

– Cât timp poți să-ți ții familia în Shropshire? întrebă el, încercând să aibă un ton nonșalant când în sinea lui el se simțea ca un om care aluneca în mod periculos într-o mlaștină.

Ea nu se uită la el în timp ce își legă jartierele, apoi își puse botinele.

– De fapt, mă gândeam că eu și familia mea ar trebui să ne întoarcem la Londra. Cu cât stăm mai mult departe de casă, cu atât e mai mare șansa de a se întinde bârfa. Acum că știm că nu tu ai început-o, ar trebui să aflăm cine a făcut asta și să o curmăm de la rădăcină înainte de a deveni incontrolabilă.

Mlaștina se adâncea; el se scufundă până la genunchi.

– Nu vrei să rămâi aici?

– Nu putem rămâne aici până când Morgan se întoarce, știi bine. După cum ai spus și tu, ar putea dura săptămâni, chiar luni.

Fără îndoială că ea se bucura să-i poată arunca propriile lui cuvinte înapoi în față.

– Nu pot să plec de-aici până când nu se întoarce.

– Bineînțeles că nu, replică ea scurt. Tu rămâi și ai grijă de fratele tău și când ai rezolvat totul și ești pregătit să vorbești cu familia mea, vino la Londra. Adăugă cu o voce scăzută: Asta dacă nu te răzgândești în privința căsătoriei cu mine.

– Nu mă răzgândesc. Acum se cufunda până la piept, până la gât. Nu putea respira la gândul că îl părăsea. Cel puțin spun familiei tale că suntem logodiți și ne vom căsători.

Ridicându-se de pe pat, ea se uită la el cu umerii drepți.

– Dar nu suntem. Și nu vom fi până nu le spui adevărul.

Apoi ea se întoarse și păși apăsat spre ușă. Cuprins de panică, el traversă camera și o prinse de braț.

– Ai promis că vei fi soția mea dacă îți spun adevărul, și ți l-am spus. Familia ta nu apare în înțelegere.

Ea își ridică privirea limpede spre el.

– Din câte îmi aduc aminte, termenii erau că dacă nu-mi place ce-ai de spus pot să fac după cum doresc.

– La naiba, Juliet, ți-am pătat reputația! Și îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele.

– Dar nu atunci când intră în conflict cu noțiunile tale despre datoria față de familia ta.

– Am o responsabilitate și față de fratele meu.

– După cum și eu am față de familia mea.

Ceea ce era absurd. Familia ei nu era în pericol. Ei nu meritau nimic din partea lui. Indiferent ce susținea ea, asta nu ținea de responsabilitate. Era încă unul dintre micile ei trucuri – menite

să-l forțeze să facă ceea ce dorea ea. Ei bine, și el avea câțiva ași în mânecă.

– Dacă îi spun lui Knighton că ți-am luat fecioria? Atunci el va insista să te căsătorești cu mine de îndată.

Furia și suferința se amestecară pe trăsăturile ei încântătoare.

– Chiar mi-ai face asta? Să mă faci de rușine în fața lui?

Sebastian strivi fără milă orice tresărire de vină.

– Mai bine să suferi puțină rușine acum decât mult mai multă mai târziu dacă rămâi gravidă. Deci da, îi voi spune dacă trebuie.

Bărbia ei mică și încăpățânată se ridică și mai mult.

– Fă-o! Apoi eu îi voi spune cine ești cu adevărat și totul va fi pe față, nu?

– Oricum vei face asta, bombăni el.

Ea tresări.

– Nu, bineînțeles că nu. Ei merită să o audă de la tine. Dacă le spun eu, vor crede că încerc să te acopăr. Nu vor crede că ai acționat dintr-un motiv întemeiat și îți vor vrea capul. Deci eu nu spun nici un cuvânt până când nu le spui tu, oricând va fi asta.

Sebastian rămase cu gura căscată.

– Te aștepți ca eu să cred că vei tăcea, deși ai toate motivele să nu faci asta?

– Nu dau doi bani pe ce crezi tu, șopti ea, smulgându-se din mâna lui. Ochii ei frumoși erau plini de lacrimi. Dacă nu-ți dai seama că țin la tine suficient cât să vreau să te protejez, atunci asta e problema ta.

Porni spre ușă, iar el rămase pe loc împietrit. Ei îi păsa la fel de mult ca tuturor celorlalți care aleseseră să-l părăsească. Și ei avuseseră ceea ce considerau că erau motive perfecte pentru a pleca.

Motivul mamei lui fusese dragostea, acea emoție dubioasă. Al tatălui fusese libertatea. Motivul unchiului său fusese strălucirea și agitația din Londra și Bath. Chiar și Morgan avusese inițial un motiv rațional pentru a ignora toate legăturile de familie – datoria față de țară.

Cel puțin acela era nobil. Restul erau toate la fel de nejustificate și egoiste ca ale lui Juliet. Și toate avuseseră aceleași rezultate – Sebastian fusese lăsat singur cu responsabilitățile lui, lăsat singur să aibă grijă de tot, mereu singur.

Foarte bine. Întotdeauna reușise să meargă înainte, și de data asta nu era diferit. Alternativa era să joace după cum îi cânta ea – sau să implore – și naiba să-l ia dacă va face așa ceva. De când era copil nu implorase pe nimeni să rămână. Bărbații maturi nu imploră. Și era cât se poate de sigur că el nu o va implora.

Juliet se opri în pragul ușii și privi înapoi spre el, deodată nesigură.

– Vei fi bine aici?

– M-am descurcat fără tine cea mai mare parte a vieții mele, Juliet, replică el. Cred că mă descurc câteva săptămâni în plus.

Ea păli.

– Da, bineînțeles că poți. Cât de proastă sunt să cred că ți-ar putea fi dor de mine.

Se întoarse să iasă pe ușă.

Oh, Doamne, bineînțeles că îi va fi dor de ea. Cum putea ea să creadă contrariul?

– Juliet? zise el, pe punctul de a-i spune asta.

Apoi ea privi înapoi spre el, cu o expresie plină de speranță, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să-i spună că uitase de fratele lui și de datoria lui. Și cuvintele – prea aproape de implorare pentru confortul lui – dispărură din gura lui. El oftă.

– O să-mi trimiți de știre dacă rămâi însărcinată, nu?

Speranța muri pe chipul ei.

– Desigur.

– Pentru că voi veni la Londra de îndată dacă rămâi.

– Da, sunt sigură că vii. Vocea ei era presărată de sarcasm. Acea responsabilitate ar fi imposibil de ignorat, chiar și de dragul fratelui tău.

El dădu din cap, nefiind sigur ce să spună.

– Aș face mai bine să plec, zise ea brusc, deși ochii ei păreau ciudat de umezi. Oricând se întoarce Morgan și ți-ai rezolvat „negocierile dificile" mă găsești în Londra. La revedere, Sebastian.

Ea dispăru pe ușă, și deodată el avea din nou treisprezece ani, auzind despre mama lui și cum îl abandonase pe tatăl lui fiindcă nu o iubise și ea prefera „dragostea" cu un alt bărbat față de grija pentru fiul ei mai mare.

Îl cuprinse o furie puternică, ce-l făcu să se grăbească spre capul scărilor. O urmări pe Juliet cum coboară treptele pe care o purtase pe braţe cu câteva ore înainte. Naiba s-o ia pe fetişcana aia încăpăţânată! Voia să alerge în jos pe scări, să o prindă în braţe şi să o sărute până când era de acord să se căsătorească imediat cu el. Dar blestemat să fie dacă ceda manipulărilor ei.

Las-o să se întoarcă în afurisita de Londră cu afurisita aceea de familie a ei. Dacă ea refuza să se mărite cu el până când nu obţinea ce voia, atunci putea foarte bine să aştepte după el. Nu o va lăsa să îl învârtă pe degetul ei mic! El avea responsabilităţi importante, şi cu cât ea afla mai repede acest lucru, cu atât mai bine.

Ce bine însă dacă nu s-ar simţi ca şi cum mlaştina îl înghite în cele din urmă pe de-a-ntregul.

Capitolul 18

Pentru gelos şi-un fulg uşor ca vântul
E o dovadă tot atât de tare
Ca slova din scripturi.

Othello de Shakespeare, subliniat
în exemplarul lui Griff Knighton

Juliet străbătuse călare jumătatea distanţei înapoi spre Charnwood când auzi un foc de armă tras la distanţă în spatele ei. Pentru o clipă, se panică. Cu siguranţă Sebastian nu s-ar răni singur... Apoi se auzi un alt foc de pistol, iar ea îşi dădu seama cât de prostească era ideea aceea. Lui Sebastian nici măcar nu-i păsa suficient de ea încât să facă ceea ce îi ceruse. Cu siguranţă nu-i păsa suficient de mult cât să se sinucidă. Îi păsa atât de puţin încât se întorsese imediat la tragerea la ţintă.

Cât se poate de potrivit. Putea să facă un pistol să se comporte exact cum dorea, iar lui nu-i păsa decât de asta. Un pistol nu-i

cerea lucruri prosteşti precum loialitate, sau sprijin sau... chiar şi afecţiune.

Lacrimile îi ardeau ochii şi umerii începură să i se scuture. Nu-şi opri lacrimile. Nu putea. Afurisitul de ticălos prost! Îi stătea în fire să vrea să facă totul în felul propriu. Îi mărturisise adevărul doar după ce fusese sigur că o adusese acolo unde voia. Şi apoi să refuze să-i spună familiei ei...

Foarte bine, putea să zacă acolo până în Ziua Judecăţii din partea ei, el şi pistoalele lui infernale şi preţiosul lui frate. Dar dacă îşi închipuia că ea se va mărita cu el fără să-şi liniştească familia că totul era bine, atunci ar fi fost bine să se mai gândească o dată. Ea avea dreptate, la naiba, şi el o ştia! Îi datora să fie sincer faţă de familia ei.

Charnwood se desluşea în faţă, iar ea îşi şterse furioasă lacrimile. Nimeni nu trebuia să afle vreodată de acest lucru, altfel ar încerca să o forţeze să se căsătorească cu el imediat. Sau, mai rău, ar încerca să îl rănească. Ar trebui să-i lase; Dumnezeu ştie că ticălosul acela o merita. Dar nu-l putea trăda în felul acela.

Chiar dacă asta i-ar fi reconfirmat statutul de prostuţă aiurită în ochii familiei ei. Ceea ce, oricum, evident era. Altfel cum îşi permisese să se îndrăgostească nu o dată, ci de două ori de un bărbat care ţinea la ea atât de puţin?

Doar că, de data asta, se distrusese pe ea însăşi în acest proces.

Oh, ce importanţă avea? Dacă zvonurile se înrăutăţeau, va fi oricum distrusă. Pe deasupra, nu se punea problema să-şi dorească să se mărite cu altcineva. Dacă nu se putea căsători cu Sebastian, nu se va căsători deloc. Şi în acel moment perspectiva de a se căsători cu Sebastian părea categoric şubredă. Cu cât el se izola mai mult în Shropshire, cu atât mai puţin va fi dispus să se căsătorească. La urma urmei, nu se punea problema ca el să aibă sentimente puternice pentru ea care să-l determine să-şi dorească însurătoarea.

Îşi înăbuşi alt val de lacrimi. Când el spusese că are nevoie de ea, ea îndrăznise să spere că era adevărat. Dar era evident că avea nevoie de ea pentru a-şi linişti conştiinţa, nimic mai mult. Foarte bine, dacă dorea să-i fie liniştită conştiinţa, va trebui să vină după

ea în Londra. Pentru că ea nu îl va mai lăsa pe Sebastian Blakely să dicteze ce să facă.

Soarele care apunea pătrunse printre crengi, orbind-o, și deodată își dădu seama cât era de târziu. Oh, Doamne, asta nu era bine. Griff și Rosalind cu siguranță se întorseseră deja. Se grăbi să dea ocol către ușa serei de portocali unde se presupunea că o aștepta Polly, dar nu era nici urmă de cameristă.

Descălecând repede, își legă calul de un copac din apropiere și se strecură înăuntru. Va trebui să o trimită pe Polly să-l ducă în grajd odată ce ajungea în siguranța dormitorului ei.

Rugându-se ca nimeni să nu o vadă, aproape răsuflă ușurată când se îndreptă spre ușa dormitorului ei, fără să fie abordată de cineva. Dar când deschise ușa ca să se strecoare înăuntru, iadul se dezlănțui pe pământ.

– Unde naiba ai fost? sări Griff de pe un scaun de lângă cămin. Am fost îngrijorați de moarte.

Juliet îngheță în pragul ușii, inima bătându-i de două ori mai repede. Dumnezeule, era dezastrul absolut. Într-un colț, Polly stătea stânjenită. Evident fusese ținută acolo ca să nu o poată avertiza pe Juliet. Și o Rosalind albă la față stătea nemișcată pe pat.

Când Juliet se uită panicată la sora sa, Rosalind clătină ușor din cap. Deci Rosalind nu-i spusese nimic lui Griff. Și acum probabil se aștepta ca Juliet să mintă pentru ea.

Chiar dacă Juliet se revolta față de acest gând, își adună energia pentru asta, pentru că, dacă nu proceda așa, Rosalind și Griff se vor certa din nou, iar ea nu suporta să vadă acest lucru. Doar pentru că propria șansă la fericire se risipise nu însemna că trebuia să se întâmple la fel cu a lor.

Ea se uită calmă la cumnatul ei.

– Am fost să călăresc. Ce-i cu asta?

El păși în față.

– Ar trebui să te odihnești, asta e! Am crezut că ești prea bolnavă ca să călătorești, și uită-te cum hoinărești pe afară. Și singură pe deasupra.

– M-am simțit mult mai bine azi-dimineață când m-am trezit, asta-i tot.

Griff își îngustă privirea.

– Rosalind mi-a spus că te simțeai atât de rău azi-dimineață încât abia te puteai ridica din pat.

Juliet tresări în timp ce sora ei gemu. Ar fi trebuit într-adevăr să se pună de acord.

– Ei bine, eu... hm...

– Polly, poți pleca, zise Griff scurt, și camerista plecă recunoscătoare. De îndată ce ea plecă, el își încrucișă brațele la piept. Ce se petrece aici? Ce-ați pus amândouă la cale?

– Nimic! spuseră ele la unison.

El se întoarse spre Rosalind.

– Nu sunt idiot, să știți. Juliet nu a fost niciodată bolnavă o zi în viața ei și deodată e bolnavă o săptămână? Și nu lăsa nici un doctor în preajma ei? Am crezut că pot avea încredere în voi să-mi spuneți dacă am motive să fiu bănuitor, dar evident m-am înșelat. Amândouă ați complotat împotriva mea. Și vă cer să-mi spuneți de ce!

În timp ce Rosalind stătea căutându-și în zadar cuvintele, Juliet păși în față.

– Nu eram pregătită încă să plec din Shropshire, asta-i tot. Deci m-am prefăcut că sunt bolnavă.

– Asta ar putea avea ceva de-a face cu ticălosul de Templemore? Fața lui se întunecă spre o nuanță de roșu care nu prevestea nimic bun pentru amândouă. Te-ai întâlnit cu el în secret, nu? Mă întrebam de ce e tot timpul absent și acum știu de ce.

– Nu e adevărat! protestă Juliet.

Oh, Doamne, faptul că își pierduse virginitatea era scris pe fața ei ca să vadă toată lumea? Sau el pur și simplu ghicea?

– În tot acest timp te-ai prefăcut că ești bolnavă în timp ce te strecurai să te întâlnești cu el. La naiba, Juliet, am avut o părere mai bună despre tine. Dar nu îl voi lăsa să profite de tine așa cum a făcut fratele lui. O pereche mai urâtă de ticăloși nici c-am mai întâlnit vreodată. Când pun mâna pe nemernicul ăla...

– Te rog, Griff... începu Juliet, alarmată la gândul a ceea ce i-ar putea face sau spune lui Sebastian.

– Asta nu are nimic de-a face cu lordul, interveni Rosalind epuizată. Juliet a făcut totul pentru mine.

Un val de ușurare o cuprinse pe Juliet.

– Rosalind, nu trebuie...

– E în regulă, draga mea, spuse sora ei. Nu ar trebui să te pun să duci tu bătăliile mele.

Griff rămase nemişcat. Cercetă chipul soţiei sale, şi apoi trăsăturile lui deveniră de piatră. Întorcându-se spre Juliet, el spuse:

– Lord Templemore nu are nimic de-a face cu asta?

– Absolut nimic, minţi ea.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Griff să îl înfrunte pe Sebastian în starea lui actuală. Sebastian va pune gaz pe foc spunând că a compromis-o şi, înainte ca ea să-şi dea seama, cei doi se vor confrunta într-un duel undeva pe un câmp.

– Atunci nu vă deranjează pe nici una dintre voi dacă ne întoarcem la Londra? întrebă el.

– De fapt, spuse Juliet, voiam să-ţi sugerez să ne întoarcem oricum. Am mers la călărit tocmai pentru că m-am plictisit să stau închisă în cameră. Sunt pregătită să mă întorc la Londra oricând vreţi voi doi.

Griff încuviinţă din cap, în aparenţă mulţumit de răspuns.

– Bine. Îi întinse mâna soţiei sale. Vino, Rosalind, hai să o lăsăm pe Juliet să împacheteze. Cred că noi doi avem de discutat între patru ochi.

De îndată ce ei plecară, Juliet se prăbuşi pe pat. Ei bine, asta era. Nu avea de ales acum. Se întorceau la Londra. Luase hotărârea, şi era prea târziu pentru orice altceva.

Înghiţi nodul din gât. Îl lăsa pe Sebastian aici. Dar dacă el nu avea să vină niciodată după ea? O abandonase înainte de dragul fratelui său, aşa că ce îl împiedica să o facă din nou?

Pentru o clipă, se gândi să fugă înapoi la el. Poate că fusese prea încăpăţânată în legătură cu această chestiune. Putea să fie chiar aşa de rău dacă el ascundea adevărul până la întoarcerea fratelui său?

Dar apoi ce avea să se întâmple când se întoarcea Morgan? Dezastrul, asta se va întâmpla. Ar putea să se înstrăineze permanent de familia ei şi pentru ce? Pentru un bărbat care se gândea că ea „va fi o soţie bună pentru el" şi atâta tot. Care spusese că nu o putea iubi. Care se gândea la ea doar ca la un fel de copil pribeag care avea nevoie să fie salvat.

Clipi ca să-şi oprească lacrimile. Nu, fugise o dată cu el fără ca el să-i ofere altceva în afară de promisiunile unui viitor care nu se materializase niciodată. Nu o va face din nou. De data asta va fi înţeleaptă. Chiar dacă îi va frânge inima în două.

Griff o privi pe soţia lui intrând în cameră în faţa lui şi ducându-se direct la garderobă. Groaza care îl cuprindea era prea dureroasă pentru a fi redată cuvinte. Rosalind îi ascunsese lucruri.

Din ziua în care se căsătoriseră, ea fusese întotdeauna sinceră cu el şi niciodată nu se furişase pe la spatele lui. Faptul că făcuse aşa ceva acum doar sporea teama lui disperată că o pierdea. De când începuse să fie obsedată de a avea un copil, el era îngrijorat că ea îl învinovăţea pentru incapacitatea ei de a rămâne însărcinată. Şi, oricum, de ce era aşa de important acest lucru pentru ea? De ce nu era el suficient pentru ea?

Îi pierduse afecţiunea, şi nici măcar nu ştia cum sau de ce.

Da, încă venea lângă el în pat cu toată dorinţa pe care o arătase înainte. Dar comportamentul ei în afara dormitorului era cel care îl îngrijora – aerul ei permanent distrat, hotărârea de a o mărita pe Juliet, fixaţia de a avea un copil. Deseori o găsea privind în gol. Iar când o întreba ce era în neregulă, nu voia să-i spună. Ei obişnuiau să îşi destăinuie totul. Acum împărţeau doar patul. Lui îi era dor de felul în care fuseseră înainte.

Intră în garderobă şi o găsi luând rochiile de pe umeraşe şi împăturindu-le cu grijă.

– Rosalind, zise el, venind în spatele ei, ce este cu toată povestea asta?

Ea ridică privirea spre el cu un zâmbet fals.

– La ce te referi? Ai spus că ne întoarcem la Londra.

– Nu la asta... De ce i-ai cerut lui Juliet să se prefacă bolnavă doar pentru ca tu să poţi sta mai mult aici?

Ea se concentră pe împăturirea hainelor.

– Vei crede că e o prostie.

Dumnezeule, spera să fie aşa. Putea să se descurce cu o prostie.

– Zi-mi.

– M-am gândit că poate aerul de la țară îmi va face bine. Mă va ajuta să rămân însărcinată. M-am gândit de multe ori dacă nu cumva aerul oribil din Londra mă împiedică.

Ușurarea îl cuprinse pentru o un scurt moment. Apoi reveni la realitate.

– Dacă așa stau lucrurile, de ce nu m-ai rugat niciodată să te duc acasă la Swan Park sau chiar la castel? Nu trebuie să petrecem tot timpul în oraș.

– N-aș vrea să te întrerup de la muncă, zise ea pe același ton. Pe deasupra, îmi place să stau în oraș. Dar după ce am venit aici... ei bine, pur și simplu m-am gândit că ar putea fi revigorant dacă aș rămâne o vreme.

– Revigorant.

– Da. Îi aruncă un zâmbet ezitant. Iar tu trebuie să recunoști că ne-am simțit foarte bine fără ca să trebuiască să fugi tot timpul la Knighton Trading.

Griff dorea să o creadă. Dumnezeule, cât de mult își dorea să o creadă. Dar explicațiile ei pur și simplu nu păreau adevărate. Rosalind ura să stea la țară. Întotdeauna înflorise în activitatea, zarva și freamătul orașului.

– Da, dar ce are Charnwood atât de special? insistă el. Proprietarul nu e niciodată prin preajmă, iar servitorii nu pot încălzi apa sub nici o formă... Nu-mi pot imagina de ce găsești că Charnwood e mai „revigorant" decât propria casă. Și dacă ăsta a fost singurul motiv, de ce nu mi-ai spus că vrei să rămâi, în loc să pui la cale o absurditate în legătură cu Juliet? Aș fi făcut cu bucurie orice ai fi vrut.

– Nu e adevărat. Ai fi insistat că ai prea multă treabă de făcut ca să rămâi aici.

Griff presupuse că nu putea să o contrazică. Totuși ca ea să meargă atât de departe încât să o roage pe sora ei să se prefacă bolnavă...

– Deci ăsta a fost singurul motiv. Ai vrut să te bucuri de aerul de la țară.

– Bineînțeles.

– Și nu ai fost îngrijorată că rămânerea noastră aici o punea pe Juliet în calea lui Templemore, al cărui frate a răpit-o.

– El nu este ca fratele lui, zise ea cu ardoare. Cu prea multă ardoare. Este un bărbat foarte cumsecade. Juliet cu greu ar putea să-și găsească un pretendent mai bun.

Acum îl apăra pe Templemore pentru Juliet. El o privi bănuitor.

– Deci am avut dreptate. Acolo s-a strecurat ea în tot acest timp.

– Nu s-a strecurat nicăieri, replică Rosalind. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Polly. Juliet s-a odihnit în camera ei, atâta tot.

– S-a „odihnit" și el cu ea? De fiecare dată când a lipsit de la masă și a dispărut Dumnezeu știe unde...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Griff, nu a fost cu ea. Sunt sigură că în cea mai mare parte a timpului a fost la căsuța aceea a lui. Jur că ești cel mai suspicios om din lumea întreagă.

El rămase nemișcat.

– Care „căsuță a lui"? Nu l-am auzit niciodată să pomenească de vreo căsuță.

Ridică privirea spre el, uimită. Schimbarea care i se citi pe față făcu inima lui Griff să i se strângă în piept. Ea știa ceva ce el nu trebuia să știe. Referitor la Templemore și o casă secretă la țară.

Lăsând capul în jos, ea împături o cămășuță în cel mai mic pătrat pe care îl văzuse vreodată.

– Eu... eu... servitorii au pomenit o dată de ea. Merge acolo să tragă cu pistolul, cred.

– Dar tu n-ai văzut-o sau ceva de genul.

– S-o fi văzut? Nu, bineînțeles că nu, zise ea, prea repede.

Dumnezeu s-o ajute, îl mințea. Își dădea seama de asta. Rosalind fusese întotdeauna o mincinoasă îngrozitor de nepricepută.

Îl mințea în legătură cu Templemore. Sângele îi bubuia în urechi. Apoi ceva îi trecu prin minte, și el se lumină la față. Căsuța putea fi un loc de întâlnire de taină pentru Juliet. Având în vedere că Rosalind nu ar fi acceptat niciodată ca Juliet și Templemore să se întâlnească singuri, se poate ca ea să se fi dus cu sora ei ca însoțitoare. Aceasta ar explica de ce ea și Juliet conspiraseră să rămână în Shropshire.

Cu toate astea, Juliet nu mai dorea să rămână. Nu, Rosalind era cea care părea că vrea să rămână.

Înghiți fierea care i se ridică brusc în gât în timp ce câteva detalii supărătoare i se iviră în minte. Rosalind și Templemore întorcându-se dintr-o călătorie confortabilă cu sania. Ei doi șoptind într-o zi într-un colț când credeau că el nu vede.

La urma urmei, tatăl lui Templemore fusese cunoscut că dădea târcoale femeilor măritate.

Clătină din cap. Nu, refuza să se gândească la așa ceva. Rosalind nu l-ar înșela niciodată. Nu ar face-o.

Dar aceasta nu însemna că nu ar putea fi puțin înamorată de individ. La urma urmei, Templemore avea acel fel curtenitor de a se purta cu femeile pe care Griff nu reușise niciodată să îl dobândească. Lui Templemore îi lipsea temperamentul vulcanic al lui Griff. Și era întotdeauna atent la ce spunea Rosalind, spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care ei îi cunoșteau.

Griff se cutremură. În ultima vreme nu îi acordase soției lui suficientă atenție, prea prins în afacerile sale. În plus, fusese greu să se afle în preajma ei, știind că nu-i putea oferi copilul pe care și-l dorea cu atâta disperare. Așadar, se îngropase în muncă. Își spusese că va fi mai bine odată ce rezolva problema cu găsirea răpitorului lui Juliet.

Cum de putuse să fie atât de orb? Rosalind nu era genul de femeie pe care cineva să o neglijeze fără teamă de consecințe. Să fi găsit ea în Templemore o companie care îi acorda atenție când soțul ei nu era prin preajmă? Și cât ar dura înainte ca prietenia să se transforme în altceva? Mai ales dacă se întâlneau în secret la vreo căsuță...

Nu, nu suporta să se gândească la așa ceva.

– Rosalind, șopti el, luând-o cu brațul pe după talie, simțind nevoia să o atingă. Ești fericită?

Ea se uită lung la el cu un zâmbet uimit.

– Bineînțeles că sunt. De ce n-aș fi?

– Pari doar... foarte distrasă în ultima vreme.

Răsucindu-se cu fața spre el, ea îl cuprinse cu brațele de după gât.

– Asta pentru că îmi distragi tot timpul atenția.

Zâmbetul care îl tachina și privirile senzuale erau aceleași ca întotdeauna. Iar când ea își apăsă sânii plini de pieptul lui,

povara care îi apăsa pe inimă se ușură puțin. Poate că doar își imagina toată această secretomanie. Nimic nu era în neregulă. El era absurd.

Totuși, nu se va simți în siguranță până când nu o va vedea departe de Templemore.

Capitolul 19

Orice om poate greși, dar numai cel fără minte stăruie în greșeală.

Filipicele de Cicero, citat lucrat pe o tapiserie de Juliet, după fuga ei dezastruoasă

Pe la mijlocul dimineții celei de-a doua zile după plecarea lui Juliet, Sebastian stătea pe pajiștea de vest cu un pistol în mână. Se putea să fi trecut doar două zile? Păreau mai multe. Mai ales când el le petrecuse epuizându-se bătând alama în cartușe și argintul în învelișuri. Și petrecea nopțile, fără să poată dormi, în căsuță pentru a-și evita patul cel rece și gol de la Charnwood.

Nu că ar fi fost mai bună căsuța, cu mirosul ei de liliac încă emanând pe perne. Noaptea trecută găsise un fir de păr lung, auriu, încurcat în cearșafuri și doar o autocritică aspră îl împiedică să îl pună bine undeva ca o afurisită de amintire. Ce nebunie! Dorul după ea ar fi trebuit să se diminueze odată cu plecarea ei. Dar nu făcuse altceva decât să sporească.

Și acum asta.

Era atât de ocupat să încarce pistolul încât nu auzise pașii apropiindu-se. Doar parfumul de ulei rusesc îl avertizase de sosirea unchiului său.

– Ai trimis după mine? întrebă unchiul Lew.

– Da.

Sebastian privi prin cătarea pistolului și trase. Nu mergea bine – trăgea puțin spre dreapta. Uitase de asta. Îl așeză împreună cu celelalte două pistoale defecte.

– Plec la Londra de îndată ce cuferele sunt încărcate în trăsură și termin de ales pistolul pentru duel.

– Un pistol pentru duel! De ce-ai avea nevoie de așa ceva?

– E doar o precauție. Nu știu cu ce voi avea de-a face în oraș.

– Cu siguranță nu te aștepți să-l înfrunți pe Knighton pe câmpul de duel!

– Nu. Luă următorul pistol. Dar nu știu pe cine altcineva va trebui să înfrunt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, la ce te referi?

Căutând în buzunarul de la haină, Sebastian scoase o bucată ruptă de ziar și i-o dădu unchiului său.

– Citește coloana intitulată „Fuga secretă". A apărut în ziarul de azi-dimineață.

Îi luă unchiului său câteva secunde să o citească.

– La naiba! zise el în șoaptă.

– Da. Vocea sa era plină de dispreț de sine. N-am crezut-o pe Juliet când a spus că bârfele s-ar putea răspândi. Am crezut că este doar o mică dezinformare care circula în rândul servitorilor și care va dispărea. La urma urmei, dacă cineva ar fi știut adevărul de la început, ce motiv ar fi putut avea să dea la iveală abia acum cum așa ceva? Și dacă n-au știut – ei bine, nu vedeam cum ar fi putut să dea deodată peste asta după doi ani. Cercetă cremenea pistolului, apoi adăugă sumbru: Dar m-am înșelat.

Unchiul său puse o mână pe armă.

– Nu e vina ta. Chiar și familia Knighton a spus că zvonurile erau vorbe în vânt.

– Acel articol înseamnă mai mult decât vorbe în vânt. Afirmă clar că se crede că Juliet a fugit la optsprezece ani și a fost abandonată de „pețitorul" ei. Scrâșni din dinți. Cel puțin au spus „pețitor" în loc de „iubit". Deși sunt sigur că așa mi se spune în societate. Numai Dumnezeu știe cum o numesc pe ea. Ziarul este de trei zile, deci a fost timp destul pentru ca toată meschinăria să se răspândească.

Naiba s-o ia de treabă! Ridicându-și pistolul, trase la țintă, dar numai sunetul armei goale răsună pe peluză.

– Cred că trebuie să reîncarci după fiecare foc, băiete, zise încet unchiul Lew.

Doar pe jumătate conștient de remarca unchiului său, Sebastian se întoarse cu fața spre el.

– Acum o sfâșie doar din plăcerea pură de a face asta. Va fi ostracizată de toată lumea, se va vorbi despre ea cu dispreț, va fi tratată ca o târfă...

– Haide, Sebastian, cu siguranță nu va fi atât de rău. Knighton nu va lăsa lucrurile să evolueze atât de departe.

– Cum poate să le oprească? Își frecă tâmpla care pulsa de tensiune. Și mă îngrijorează faptul că zvonurile sunt atât de aproape de adevăr. Dacă cineva a dat din întâmplare de întreaga poveste și a început înadins să-i ruineze reputația? Dacă e un pețitor refuzat sau poate un dușman de-al lui Knighton? Dacă este un act de răutate intenționată?

Posibilitatea îl chinuise toată dimineața în timp ce se pregătea să plece. Deși familia Knighton n-ar fi avut cum să ajungă încă în Londra, o vor face în curând. Când se va întâmpla asta...

Mintea lui crea imagini groaznice cu Juliet care era izolată sau forțată să-și apere acțiunile public sau pipăită de bărbați care credeau că era o femeie ușoară, din cauza zvonurilor.

– Ce vei face la Londra? întrebă unchiul său.

– Nu știu. Mai întâi va trebui să aflu cine a pornit bârfele și de ce. Apoi voi rezolva acest lucru cât de bine pot.

– Și Morgan? Dacă apare aici în timp ce ești plecat?

– Va trebui să te ocupi de asta. Nu are nevoie de amândoi să avem grijă de el. Scrie-mi la Londra dacă ajunge înainte să mă întorc eu, și o să...

Se întrerupse. Nu știa ce va face. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știa la ce să se aștepte la Londra. Știa doar că trebuia să plece. Îi promisese că va avea grijă de orice bârfă, și cu toate acestea o lăsase să plece fără să ia măsuri în acest sens.

Nu se va ierta niciodată pentru asta.

– Sebastian, am vrut să întreb de îndată ce-am aflat că familia Knighton a plecat, dar, având în vedere că Boggs a spus că erai prea ocupat să mă vezi, şi nu am vrut să-mi bag nasul...

Sebastian ridică o sprânceană. Unchiul lui zâmbi sarcastic.

– Bine, lucru acesta nu m-a împiedicat niciodată înainte. Dar înainte n-ai fost niciodată prea ocupat ca să mă vezi. Mi-am imaginat că-mi vei spune tu singur în cele din urmă. Într-adevăr, de aceea am crezut că ai trimis după mine în azi-dimineaţă, şi...

– Ce-ai vrut să întrebi, unchiule? zise el nerăbdător.

– Ce s-a întâmplat între tine şi Lady Juliet de i-a făcut pe toţi să plece?

Sebastian se concentră să încarce pistolul.

– Am cerut-o în căsătorie.

Unchiul lui îşi ţinu respiraţia pentru un moment.

– Ah. Şi ei nu i-a plăcut ideea?

– De fapt, a acceptat oferta mea. Dar a avut nişte pretenţii pe care nu i le-am putut îndeplini.

– Pretenţii? Ce... Pe faţa lui se văzu că îşi dăduse seama despre ce era vorba. Oh, presupun că a vrut să-i spui adevărul.

– Nu. Deja am făcut asta.

– Serios? zise unchiul său fără a-i veni să creadă.

– În ziua în care a plecat. I-am spus totul şi i-am cerut să se mărite cu mine. A spus că va face acest lucru. Dar când am început să discutăm despre familia ei... Se opri şi stomacul i se strânse în timp ce-şi amintea. Mi-a cerut să merg la Knighton să-i spun adevărul. I-am explicat că nu puteam risca intervenţia lui Knighton, că trebuia să aştept până când Morgan se va întoarce înainte de a putea dezvălui totul. Apoi ea mi-a spus nişte absurdităţi despre faptul că nu vrea să înceapă căsătoria noastră cu o minciună. A spus că se va căsători cu mine doar după ce voi mărturisi deschis. Apoi ea şi familia Knighton au plecat spre Londra.

Cu un oftat, unchiul său se aşeză loc la o masă alăturată.

– Presupun că e firesc ca ea să reacţioneze astfel – având în vedere trecutul ei şi relaţia cu familia ei.

Privirea lui Sebastian îl săgetă pe unchiul Lew.

– La ce te referi?

– Haide, băiete. Ai văzut cum o tratează – ca pe un copil care trebuie protejat de frică să nu mai facă iarăşi o gafă. Biata fată a trăit în umbra surorilor ei toată viaţa şi apoi a făcut ceva care le-a întărit pentru totdeauna părerea despre ea. În cele din urmă, are şansa de a dovedi că nu a fost atât de îngrozitor comportamentul ei, ci a fost chiar de înţeles, şi tu îi spui că nu poate. I-ai oferit căsătoria, dar ai refuzat să-i iei partea în faţa familiei. Cum te aşteptai să reacţioneze?

El nu privise lucrurile astfel.

– Crezi că am greşit refuzându-i cererile.

– Deloc. Ai fost prevăzător. Şi după cum stau lucrurile, precauţia este garantată. Eu subliniez doar cum a privit ea probabil acest lucru. Unchiul său îşi scoase tabachera cu tutun de prizat. De unde ştii că nu va spune ea însăşi familiei?

Sebastian se uită spre pădure, dar văzu doar ochi care scânteiau a chihlimbar şi verde, privindu-l cu înţelegere şi iertare. Până când el plecase şi stricase totul.

– A promis că nu va face asta, a spus că e rolul meu să o fac. Am încredere că-şi va ţine cuvântul.

– Sigur ţine foarte mult la tine dacă e dispusă să te apere de ei.

– Da, foarte mult, zise el sarcastic. De aceea s-a grăbit să plece la Londra în loc să se căsătorească cu mine.

Unchiul luă nişte tutun.

– Dacă nu te superi că te întreb, ce i-ai spus când ai cerut-o?

Sebastian ridică din umeri.

– Că vreau să mă căsătoresc cu ea, că mă simt atras de ea. Că eu cred că va fi o soţie foarte bună.

– Fără îndoială că ea s-a topit de bucurie la auzul acestor vorbe. Unchiul lui priză puţin tutun. Nu i-ai spus că o iubeşti?

Sebastian îşi îndreptă umerii. Iarăşi acel cuvânt nenorocit.

– Dragostea nu are nimic de-a face cu asta. Ştii ce cred eu despre emoţia aceea nechibzuită, şi la fel ştie şi ea. Am discutat despre asta, şi ea a acceptat că eu... nu sunt interesat de dragoste. Adică, până când am refuzat să-mi dezgolesc sufletul în faţa familiei ei nebună după răzbunare.

– Nici unei femei nu-i place să audă că bărbatul la care ţine nu o iubeşte.

– Ei bine, ea nu va auzi niciodată altceva. Strânse mai tare pistol în mână. Mai ales că ea foloseşte o asemenea discuţie doar ca să mă facă să fiu supus. Nu voi alerga după un vis de dragoste precum mama mea. Şi nu o voi lua nici pe urmele tatălui meu.

– Prea târziu pentru asta. Unchiul Lew îl privi speculativ pe Sebastian. Semeni deja cu tatăl tău mai mult decât îţi dai seama.

Cu un pufnet zgomotos, Sebastian privi prin cătare.

– Asta e absurd. El a fost un crai care se îndrăgostea orbeşte, iar eu sunt aproape un călugăr.

– Ah, dragul meu băiat, ceea ce simţea tatăl tău nu a avut nimic de-a face cu dragostea, indiferent cum o numea el. Era amorezare, pur şi simplu, o emoţie infantilă ce dispărea ori de câte ori flirturile lui deveneau serioase. Mă îndoiesc că el a fost vreodată îndrăgostit. Se temea prea mult ca să experimenteze aşa ceva. Cum faci şi tu.

Sebastian lăsă încet pistolul în jos pentru a-l privi fix pe unchiul său.

– Despre ce naiba vorbeşti? Eu nu mă tem de nici un afurisit de lucru.

– Oh, ba da, te temi. De aceea o eviţi. Tatăl tău a evitat dragostea aruncându-se în întâlniri pasionale fără valoare. Tu eviţi dragostea – sau aşa ai făcut până acum – ferindu-te cu totul de întâlniri pasionale. Dar în cele din urmă, amândoi aţi ratat să simţiţi singura emoţie care face viaţa să merite să fie trăită.

Nota de adevăr din cuvintele unchiului său îl făcu să riposteze:

– Faptul că ai avut parte de dragoste ţi-a făcut viaţa demnă de trăit? Chiar dacă cea pe care ai iubit-o te-a lăsat în urmă ca să o jeleşti pentru tot restul vieţii?

Regretă cuvintele crude aproape de îndată ce le rosti, mai ales când durerea săgetă scurt privirea unchiului său. Dar apoi trecut, şi unchiul Lew zâmbi.

– Dacă mi s-ar fi oferit şansa unei zile cu mătuşa ta sau a unei vieţi fără ea, aş fi ales bucuros acea singură zi cu ea.

Adoraţia radioasă de pe chipul unchiului său stârni o invidie dureroasă în pieptul lui Sebastian. Invidie? Asta era absurd. De ce ar vrea el o asemenea emoţie atotcuprinzătoare care să-i dicteze

acţiunile? Ceva ce nici măcar nu era sigur că înţelegea? Şi cu siguranţă nu se temea de aşa ceva. Unchiul lui se înşela. Categoric se înşela.

Unchiul Lew oftă.

– Ceea ce încerc să spun este să nu-ţi laşi mândria – sau teama de a pierde controlul – să stea în faţa dragostei. Amândouă reprezintă doar un confort rece când un om este singur. Deci gândeşte-te cu atenţie înainte de a refuza dragostea când îţi este oferită. Pentru că nimeni nu ştie mai bine decât mine că o dragoste adevărată, trainică nu apare foarte des în viaţa unui bărbat.

Uşa laterală a casei se deschise brusc, şi Simpkins păşi afară.

– Milord? Trăsura este pregătită.

– Mulţumesc, Simpkins. Vin imediat.

Ridicând din nou pistolul, Sebastian trase la ţintă şi nimeri drept în centru. Arma asta era potrivită. Curăţă rapid pistolul, apoi îl aşeză în cutie.

– Deci pleci la Londra, zise unchiul său, cu o notă de îngrijorare în glas.

– Da.

– Intenţionezi să-i îndeplineşti cererea lui Lady Juliet?

– Bineînţeles că nu. Nimic nu s-a schimbat. Nu pot risca să-mi fie date peste cap negocierile pentru Morgan.

Unchiul Lew răsuflă cu o uşurare evidentă.

– Mulţumesc lui Dumnezeu.

– Ce? Acum o săptămână erai convins că ar trebui să-i spun lui Knighton adevărul.

– Acum o săptămână nu testai pistoale pentru duel cu intenţia de a le folosi. Îl privi cu seriozitate pe Sebastian. Sunt îngrijorat pentru Morgan, bineînţeles, dar mă îngrijorez mai mult pentru tine. Bârfa asta îl va provoca pe Knighton. Va vrea sângele tău. Deci, oricât de mult mi-aş dori să vă văd pe tine şi pe Lady Juliet căsătoriţi, cred că este cel mai bine pentru tine să amâni să-i spui familiei ei adevărul, cel puţin până când poţi să opreşti zvonurile.

Sebastian nu se putu abţine să nu fie amuzat de grija unchiului său.

– Te rog, nu te îngrijora. Voi proceda cu precauția mea obișnuită.

– Nu sunt nici măcar sigur că ar trebui să mergi la Londra la urma urmei, zise unchiul lui îngrijorat.

– I-am promis că nu voi permite ca bârfa să-i distrugă viața. Îi datorez cel puțin atât.

Acela era singurul motiv pentru care se grăbea spre Londra. Nu avea nimic de-a face cu pustietatea nou-apărută la Charnwood Hall sau cum îi era dor să găsească ace de broderie unde se aștepta cel mai puțin. Desigur, nu era pentru că tânjea să o vadă și să o țină din nou în brațe, să se asigure că ea încă mai ținea la el.

– Presupun că ai dreptate. Cu o solemnitate alarmantă, unchiul Lew se ridică în picioare și își îndreptă umerii. Foarte bine, voi supraveghea lucrurile aici la Charnwood în timp ce ești plecat. Poți conta pe mine.

– Să-mi golești proviziile de coniac bun și să-mi împrumuți toate lavalierele, poate, glumi Sebastian. Dar gândul că îmi administrezi proprietatea îmi dă fiori, unchiule. Deci te implor să lași asta în seama administratorului meu.

Din fericire, această afirmație readuse sclipirea în ochii unchiului său.

– Oh, atunci fugi la Londra, ticălos nerecunoscător, înainte ca să mă hotărăsc să scot insolența din tine.

– De parcă ai putea.

Cu un rânjet, Sebastian se întoarse spre ușa laterală.

– Sebastian? zise unchiul său.

– Da?

– Ai grijă. N-aș vrea să fiu nevoit să recunosc trupul tău așa cum am făcut cu al tatălui tău.

El reuși să zâmbească liniștitor.

– Nu fi absurd. Nu sunt atât de prost cât să mă las ucis. În plus, sunt un țintaș excelent, îți aduci aminte?

– La fel a fost și tatăl tău.

Cu acel memento sumbru răsunându-i în urechi, Sebastian plecă.

Capitolul 20

Adesea, reputația este căpătată fără merit și pierdută fără vină.

Proverb englezesc scris pe o listă agățată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Londra

Juliet oftă când intră în conacul grandios al lui Lord Feathering pentru primul ei bal de când se întorseseră.

Nu se punea problema că îi displăceau balurile. Îi plăcuse întotdeauna partea cu dansul, dacă putea să-și găsească un partener care să nu o calce pe pantofiorii pe care ea însăși îi brodase. Și chiar îi plăcea să vadă cum gazda transforma obișnuitul în sublim cu o ghirlandă de laur ici și un felinar de hârtie deosebit colo. Îi făcea plăcere zumzetul persistent al conversațiilor, care domina fiecare eveniment ca un cor de greieri.

Dar numai atunci când nu o privea pe ea. Și părea a fi singurul subiect de conversație de la întoarcerea ei în urmă cu trei zile. Căderea ei îngrozitoare din starea de grație. În aparență, două săptămâni departe de oraș fuseseră suficiente pentru a lăsa bârfa să preia controlul și să se răspândească precum o buruiană otrăvitoare.

Cu toate acestea, ea refuză să nu mai frecventeze evenimentele sociale până când invitațiile, dintre care majoritatea fuseseră trimise și acceptate cu mult timp în urmă, dispărură încetul cu încetul. Nu avea importanță cât de mult protestară Griff și Rosalind. Nu avu importanță că petrecerea de la cină de noaptea trecută de la Lady Ipswich fusese un dezastru total – o provocare de șoapte, remarci sarcastice și avansuri indecente care aproape că o făcuseră să plângă.

Nimic din toate astea nu o descurajase să nu participe. Pentru că, dacă acești palavragii înguști la minte se gândeau să o arunce

din societate cu disprețul lor execrabil, vor avea parte de o surpriză. Ea intenționa să o înfrunte sfidător. Să se ascundă de bârfă doar i-ar convinge de veridicitatea ei; ea putea să o distrugă doar apărând în public și purtându-se ca și cum totul era o prostie.

Din fericire, devenise foarte bună la a juca teatru, mulțumită timpului ei petrecut în încercarea de a-l demasca pe Sebastian. Sebastian. Care jurase să pună capăt bârfelor, apoi o abandonase ca de obicei. Care făcuse dragoste cu ea cu o pasiune dulce, apoi refuzase cu răceală să spună adevărul familiei ei, chiar și atunci când acest lucru presupunea ca ea să plece la Londra fără el.

Ea își înăbuși lacrimile pentru a cincizecea oară de când plecase din Shropshire. Naiba să-l ia pe ticălos! Nu se va gândi la el în seara asta! Totul era suficient de îngrozitor și fără asta.

Cu Rosalind și Griff alături, ea intră în sala de bal cu capul ridicat. Lady Merrington trecu pe lângă ea, privind-o drept în ochi și făcându-se că nu o cunoaște, iar ea nici nu tresări. Lui Juliet oricum nu-i plăcea bătrâna marchiză afectată.

Lord Kinsley vorbea șoptit cu prietenii lui și îi arunca priviri indecente, dar ea pur și simplu îl privi disprețuitor până când el se înroși și îi întoarse spatele. Fără îndoială că el „înfrumusețase" zvonurile susținând că o considera imorală sau alt lucru dezgustător de genul acesta. Lasă-l să spună ce dorea. Ea oricum nu dorea să facă parte din anturajul lui.

Hotărârea ei se clătină doar când trecu pe lângă trei fete pe care odată le numise prietene, care îi aruncară priviri condescendente. Bineînțeles, ele stăteau alături de mamele lor foarte stricte. Chiar și așa, șoaptele lor erau suficient de sonore ca ea să prindă crâmpeie precum „ființa obraznică" și „cât de rușinos" și „este adevărat că..."

Se grăbi să treacă de ele înainte să audă mai multe. Cuvintele acelea o dureau; nu putea nega asta. Dar mai bine murea decât să lase pe cineva să vadă cât de mult.

Mâna lui Rosalind o prinse de cot.

– Ascultă, draga mea, nu trebuie să stai dacă nu vrei.

Juliet dădu la o parte mâna surorii ei.

– Oh, nu, nu mă vor izgoni atât de ușor. Mai bine să înfrunt totul acum. Nu voi accepta să creadă că eu sunt o lașă, sau încă și mai rău, rușinată că a fost descoperit „păcatul" meu.

Un cavaler mai în vârstă care nu ar fi îndrăznit să o abordeze în urmă cu o lună îi aruncă un rânjet libidinos, dar ea îl privi aspru până când rânjetul îi dispăru.

– E în regulă, Rosalind. Mă descurc.

– Ei bine, voi pune capăt acestei chestiuni în seara asta, bombăni Griff. Mi s-a spus că Montfort este pe aici pe undeva. Ar fi trebuit să ghicesc că el a fost cel care a pornit zvonurile. Dar chiar m-am așteptat ca un duce să se comporte mai decent.

Înainte să plece spre Shropshire, Griff îi scrisese lui Daniel la Swan Park să-i povestească despre problema cu bârfele și că ei erau hotărâți să le pună capăt. La întoarcerea lor la Londra, găsiseră o scrisoare de la Daniel. Griff nu voise să spună ce conținea, dar se pare că fusese suficient să-l convingă că Montfort era vinovat.

– Fii foarte atent cum îl abordezi pe duce, îi spuse Rosalind soțului ei. Dacă nu ești pe de-a-ntregul convins că el este vinovatul...

– Sunt sigur, replică Griff.

– A fost foarte obraznic când i-am refuzat cererea în căsătorie, zise Juliet sumbru. Dar vei avea dificultăți în a-i dovedi vinovăția. În societate, este privit ca un gentleman foarte amabil, ceea ce înseamnă că este pe cât de prefăcut, pe atât de răutăcios. Și chiar dacă dovedești că el a început bârfa, ce poți să faci?

– Lasă-l tu pe Montfort în grija mea, a fost tot ce avea să spună înainte de a porni cu pași mari spre cealaltă parte a sălii de bal.

– Sper că nu va face ceva pripit, murmură Juliet.

– Sper și eu, zise Rosalind. Dar lasă-l să facă ce poate. Și-a asumat ca fiind misiunea lui să răzbune relele care ți-au fost făcute. Din moment ce răpitorul tău nu este prin preajmă ca să-și reverse răzbunarea asupra lui, îl va ciomăgi pe Montfort în schimb.

– Lui Montfort i-ar prinde bine o ciomăgeală, replică Juliet. Dar, sinceră să fiu, nu am prea multe speranțe că Griff poate să-l influențeze. Montfort are prea mulți bani și putere pentru propriul său bine. Ca să nu mai pomenim că îi face plăcere să-i vadă pe alții cum se zvârcolesc. Tocmai de aceea nu vreau să-i dau satisfacție.

Avea să pretindă că nu este deloc afectată, chiar dacă va trebui să facă acesta cu dinții încleștați.

Îl văzu pe lordul Havering grăbindu-se spre ea și se pregăti pentru orice i-ar putea spune. Fusese întotdeauna drăguț, dar acum comportamentul oricui față de ea nu era sigur.

El ajunse la ei cu răsuflarea tăiată și se bâlbâi:

– Ați auzit ultimele vești? Toată lumea vorbește despre asta acum!

Juliet își îndreptă spatele, pe deplin pregătită să-i dea o lovitură verbală pentru că repeta bârfa despre ea în fața ei, dar înainte ca ea să poată spune ceva, el continuă:

– Lordul Pirat a lovit din nou! Și de data asta a mers prea departe. A luat captiv un vas întreg de englezoaice condamnate!

– Ești sigur? zise Rosalind, cu ochii larg deschiși de bucurie.

– Un vas întreg?

– Nu vasul, fiți atente, doar femeile. Și nimeni nu-și poate da seama de ce. Se aplecă în față, în mod evident încântat să fie cel care le spune cele mai recente bârfe. Pe deasupra, sora vitregă a lui Lord Blackmore, domnișoara Willis, era la bord când au atacat piratii. E o reformatoare, știți. Oricum, Blackmore este livid! Se spune că a fost la docuri toată după-amiaza. Se presupune că domnișoara Willis nu a fost luată cu celelalte femei, dar nimeni nu a mai văzut-o de când vasul condamnaților s-a întors în Anglia fără pasageri. Și sunt zvonuri...

– Care sunt probabil false, spuse Juliet cu severitate. Asta era prea aproape de situația ei ca să se simtă confortabil. Serios, milord, n-ar trebui să crezi tot ce auzi.

El își lăsă privirea să stăruie afectuos asupra ei.

– Nu cred, Lady Juliet. Sunt unele lucruri despre anumite tinere doamne pe care nu le-aș crede nici dacă mi le-ar spune prințul George însuși.

Pauza lui plină de înțeles o impresionă.

– Dar această informație vine direct de la unul dintre comisarii de la Consiliul Naval. Singura parte nesigură este dacă domnișoara Willis a fost luată, și lucrul acesta se va afla curând, presupun.

– Biata fată! remarcă Rosalind. Să fii luat de pirați... e oribil.

Atunci își dădu seama Juliet. Morgan era cu Lordul Pirat. S-ar putea chiar să fie parte a acestui complot. Bietul Sebastian, va fi devastat.

Inima i se strânse în piept. Dacă înainte existase cea mai mică șansă ca el să vină după ea înainte ca fratele lui să se întoarcă, această veste o năruise. Spre deosebire de lordul Winthrop, lordul Blackmore avea foarte multă putere politică. El nu va avea liniște până când Lordul Pirat nu era înfrânt, împreună cu membrii nefericiți ai echipajului său de ticăloși. Precum amărâtul de frate al lui Sebastian.

Nu, Sebastian nu va risca nimic pentru ea acum. Nu după ce se întâmplase.

– Lady Juliet? făcu lordul Havering cu nerăbdare. Ești în regulă? Pari foarte palidă. Mai mult ca sigur că ființele fragile ca dumneata sunt întristate să audă despre asemenea răufăcători îngrozitori. Aplecându-se suficient de aproape încât ea să poată simți izul uleiului de păr urât mirositor, el îi luă mâna și i-o încălzi între ale lui. Pot să-ți aduc niște punci? Arăți de parcă ai putea leșina.

Și Rosalind se uita la ea curioasă, așa că Juliet își alungă încruntarea pe față.

– Nu, sunt bine. Mă gândeam doar la ce trebuie să sufere acele femei.

– Vă spun, dacă aș avea un vas, zise el cu energie, aș pleca de îndată în larg și după tâlhari. Aș face-o, vă jur.

Juliet își reprimă un zâmbet.

– Bineînțeles că ai face-o.

Dar doar dacă cineva i-ar ține un pistol la tâmplă. Dansul actual se termină și conversația lor fu pentru o clipă întreruptă de aplauze. Apoi lordul Havering se întoarse spre ea cu un zâmbet plin de speranță.

– Dacă ești sigură că te simți bine, poate mă poți suporta dansul următor?

Bietul de el. Poate că nu era cel mai inteligent bărbat, dar cel puțin avea curajul să fie văzut dansând cu ea. Cel puțin, el nu lăsa lucruri precum datoria și responsabilitatea să stea în calea sentimentelor lui pentru o tânără doamnă. Așa că, deși ea nu va putea

vreodată să i le întoarcă, îi întinse mâna să îl lase să o conducă pe ringul de dans. Îi ignoră pe cei care șopteau în timp ce trecea pe lângă ei. Să o dispreţuiască alţii dacă doreau, ea va sta deasupra tuturor acestor lucruri. Va dansa, şi va râde, şi se va preface că este virgina inocentă care nu era. Va zâmbi până când faţa o va durea, şi, dacă nimeni nu-i va zâmbi înapoi, va continua oricum să zâmbească.

Cel mai mult, va încerca să nu stăruie cu gândul asupra înşelătorului Sebastian Blakely, care o băgase în această încurcătură de prima dată.

Înşelătorul Sebastian Blakely venise la Londra să rezolve încurcătura. Care se complicase în această după-amiază la Consiliul Maritim când fusese informat despre ultimele veşti referitoare la nenorocitul acela de pirat. Dar nu încurcătura cu fratele lui îl îngrijora acum; ci încurcătura cu Juliet. Asta îl adusese la acest bal.

Asta şi faptul că voia să o vadă. Era singurul motiv pentru care stătea în nenorocita de sală de bal a lui Feathering cercetând mulţimea de feţe necunoscute şi blestemând îmbulzeala. Ea trebuia să fie pe aici pe undeva. Servitorii lui Knighton fuseseră atât de siguri de destinaţia ei încât el venise fără invitaţie. Ceea ce evident fusese o idee idioată, având în vederea că ea era de negăsit.

La naiba, cât de mult ura aceste manifestări prosteşti, cu filfizoni fuduli şi femei îmbrăcate în exces, lipsite de bunul-simţ de a sta acasă lângă căldura focului. Era un motiv pentru care el nu se mutase în societatea londoneză chiar din perioada de după răpire.

Şi atunci o căutase. Stătuse în loja privată de la teatru şi îi căutase silueta suplă cu toată pofta vorace a unui câine în călduri. La fel cum făcea acum, Dumnezeu să îl ajute.

Deodată o văzu dansând cu un gentleman chipeş care îl călcă pe Sebastian pe nervi. Nu îi plăcea cum bărbatul se uita în jos la faţa drăgălaşă sărutată de lumina lumânărilor. Nu era deloc de acord cu rochia ei – ceva de mătase strălucitoare care arăta mult prea mult din umerii ei catifelaţi deasupra corsajului delicat mărginit de dantelă. Şi neîndoielnic nu-i plăcea cum bărbatul o ţinea

de talie cu posesivitate, de parcă avea dreptul să-şi lase mâna să alunece cu adoraţie peste formele ei dulci.

La naiba, Sebastian fierbea să se ducă în cealaltă parte a sălii de bal şi să o ia de lângă partenerul ei. Dar lucrul acesta ar fi fost nechibzuit. Mai întâi trebuia să afle cine pornise bârfele despre ea, ceea ce va fi mai greu de făcut odată ce legătura lui cu ea devenea cunoscută.

Deşi bârfele sigur nu o afectaseră atât de mult pe cât se temuse el. Altfel de ce ar dansa cu cineva care părea a fi un domn respectabil?

Doar dacă domnul nu era deloc respectabil. Se încruntă. Cine era blestematul de imbecil care îndrăznea să danseze cu ea? Uitându-se prin jur, văzu câţiva bărbaţi înghesuiţi în apropiere.

– Scuzaţi-mă, îl întrebă el pe cel mai aproape de el. Cine este individul acela cu Lady Juliet Laverick?

Bărbatul îl măsură din cap până în picioare, dar se pare că găsi ţinuta imaculată şi bogată a lui Sebastian satisfăcătoare.

– Acela este Lord Havering.

„Individul cu creier de pasăre?"

– Am crezut că i-a refuzat cererea în căsătorie, zise Sebastian pe cât de indiferent putea.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– A refuzat. Dar probabil că a hotărât că şansele lui cu acea lady s-au îmbunătăţit, acum că nimeni altcineva nu o mai vrea.

La naiba, din nou acea bârfă. Era timpul să facă ceea ce intenţiona.

– De ce să n-o vrea nimeni? întrebă el, prefăcându-se ignorant. Pare destul de drăguţă.

„Prea drăguţă pentru gusturile voastre, proştilor."

Un alt idiot tânăr se alătură conversaţiei.

– Unde ai fost, omule? Până la veştile astea recente despre Lordul Pirat, escapada lui Lady Juliet a fost povestea sezonului. Fata este un bun deteriorat. A fugit cu un ţopârlan acum doi ani şi el a abandonat-o după ce şi-a făcut de cap cu ea. Familia a ţinut secret până acum, dar cineva a prins de veste, şi acum toată lumea vorbeşte despre asta.

Încă o dată, îl săgetă vinovăția. Să se gândească că îi riscase reputația atât de îngrozitor cu acțiunile lui prosteşti! Nu va înceta să regrete acest lucru.

– Am auzit că a fugit cu un hoț la drumul mare, interveni primul prostănac.

„Ce naiba?"

Un altul se alătură conversației:

– Eu am auzit că a fost un ucigaș fugit de la închisoare. Şi că ea l-a ajutat să scape.

– Ați înțeles cu toții greșit, adăugă un smintit. Ea l-a cunoscut într-o tavernă din Stratford. Acolo locuiesc fetele Swanlea, știți, în afara orașului Stratford. Își coborî vocea într-un murmur confidențial. Oricum, ea a dansat în cămășuță pe una din mese, şi asta a declanşat totul.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Sebastian, incapabil să mai accepte încă un cuvânt. Pare genul care ar dansa pe jumătate dezbrăcată pe masă? Toată lumea din Londra şi-a pierdut complet rațiunea?

– Aparențele pot fi înşelătoare.

Bărbatul cel mai apropiat îi dădu un ghiont şi îi făcu cu ochiul. Prietenii lui schimbară priviri cu subînțeles.

– Nu chiar atât de înşelătoare, replică el. Aş paria o avere că tânăra asta e la fel de cuviincioasă precum orice altă lady din această încăpere.

– Şi noi am crezut cu toții astfel, continuă bărbatul. Nu, în secret este o mică destrăbălată care cerşeşte să aibă un bărbat între picioarele ei. Îndrăznesc să spun că singurii bărbați care vor dansa cu ea acum, alții decât tontul de Havering, sunt cei care își caută o amantă.

Idioți care vorbesc prostii! Sebastian văzut atât de mult roşu în fața ochilor încât crezu că va exploda. Dorea să le smulgă ce aveau ei între picioare. Voia să-i strângă de gât pe fiecare dintre ei.

Dar, dacă fusese vreodată vremea să dețină controlul, era în acel moment. Deoarece aceasta era singura lui şansă să afle cine răspândea poveştile despre ea.

Printr-un miracol, își înăbuşi furia.

– Sigur vă dați seama cât de prosteşti sunt aceste zvonuri. Nici măcar nu se potrivesc. Hoți la drumul mare? Tinere în taverne? Criminali fugiți, pentru numele lui Dumnezeu? Cineva inventează toate astea.

– Acum, uite care-i treaba, protestă cel cu povestea cu ucigaşul, nu e imposibil. Familia aceea a ei are o istorie în acest sens. Knighton şi-a făcut banii cu bunuri de contrabandă. Şi cumnatul lui, acel tip Brennan, este fiul unui hoț la drumul mare. Fata a fost probabil expusă la elemente infracționale din ziua în care sora ei mai mare s-a căsătorit. Şi există şi nişte dubii legate de tatăl ei, contele.

El nu se gândise niciodată la aşa ceva în uneltirile lui din urmă cu doi ani. El se gândise doar la circumstanțele lui, nu la cât de incriminatoare era istoria ei personală. Răpind-o, el aruncase gaz peste un foc pregătit să ardă. Oh, Doamne, era aşa un prost.

Bărbatul care vorbise prima oară dădu din cap cu încăpățânare.

– Ei bine, eu nu ştiu de poveştile celorlalți indivizi, dar a mea reprezintă adevărul. Eu am auzit-o de la Langston, care a auzit-o direct de la Montfort. Şi Montfort a spus că propria lui sursă era foarte sigură. Trebuie să fie, căci Montfort este prea gentleman ca să spună ceva împotriva unei lady dacă nu este sigur de informația pe care o are.

Fiecare mușchi din corpul lui Sebastian se încordă. Ar fi trebuit să-l bănuiască mai curând pe Montfort. Era exact genul de lucru pe care nenorocitul acela viclean l-ar face.

– Ei bine, asta explică totul, replică Sebastian. Montfort a vrut să se însoare cu lady, iar ea l-a refuzat. Aşa că acum el loveşte înapoi în orice fel poate.

– De unde naiba ştii asta, domnule? zise unul dintre ceilalți bărbați pe un ton ostil. Eu n-am aflat niciodată de vreo ofertă, şi, oricum, cine eşti dumneata?

– Eu sunt Templemore. Din Shropshire.

Bărbatul făcu ochii mari, şi prietenii lui schimbară priviri. Unul dintre ei întrebă:

– Eşti moştenitorul bătrânului Templemore, Sebastian Blakely?

Sebastian încuviință scurt din cap.

– Cel care face modele de pistoale? întrebă un alt bărbat.

– Exact. Tot eu trag cu ele. Le aruncă tuturor o privire dură. Şi nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să exersez asupra unor domni care răspândesc minciuni răuvoitoare despre tinere inocente fără să le cunoască întreaga poveste.

Asta le închise gurile clevetitoare ale majorităţii celor de acolo, dar un singur suflet curajos vorbi răspicat:

– Ce ştii dumneata despre treaba asta? Vii aici de nicăieri, faci aceste afirmaţii, îl insulţi pe Montfort, apoi ne ameninţi pe noi că...

– Ai dreptate. Cearta mea nu este cu voi, „domnilor". Este cu Montfort. Ştiţi vreunul dintre voi unde l-aş putea găsi?

Toţi părură stânjeniţi, dar unul dintre ei îi oferi în cele din urmă răspunsul:

– L-am văzut îndreptându-se spre bibliotecă împreună cu Knighton acum câteva clipe. Se pare că nu eşti singurul care vrea să rezolve problema legată de poveştile lui.

La naiba, Knighton va înrăutăţi doar lucrurile.

– Unde este biblioteca?

Îi arătară direcţia care trebuia, iar el se grăbi într-acolo. În timp ce ocolea sala de bal, o privi pe Juliet mai îndeaproape, crispându-se când văzu zâmbetele forţate pe care i le oferea partenerului. Când dansul se sfârşi, şi Havering o conduse afară din ring, Sebastian observă cum femeile se adunară în grupuri să şoptească atunci când trecea ea, cum tinerii domni se simţeau liberi să o privească cu o obrăznicie detestabilă care îl făcu să înjure printre dinţi.

Îşi încleştă pumnii. La naiba, el o adusese în situaţia asta cu orbirea lui. Dar nu se aşteptase niciodată ca acţiunile lui controlate cu grijă să o ia complet razna. Nu intenţionase niciodată să-i facă rău, să-i distrugă viaţa cu o asemenea finalitate absolută.

Scrâşni din dinţi. Abia dacă mai conta ce intenţionase el. Aceasta era rezultatul. Iar el nici măcar nu îi luase în serios îngrijorările când vorbise cu ea! Cât de crud putea fi un bărbat? Ei bine, nu va mai fi. Dacă nu făcea altceva, se va ocupa de bârfele acestea ridicole. Deşi ştia că nu le poate înăbuşi în întregime, putea cu siguranţă să le reducă efectele.

Să danseze în cămăşuţă într-o tavernă, pentru numele lui Dumnezeu! Îl va face pe Montfort să danseze în vârful sabiei sale pentru asta, aşa va face.

Găsi cu uşurinţă biblioteca, având în vedere că sunetul vocilor ridicate se auzea până la jumătatea culoarului. Ezitând afară, se întrebă dacă ar trebui să aştepte până când Knighton îşi spunea partea sa. Apoi observă uşa care se deschidea în camera alăturată. Ascunzându-se înăuntru, descoperi bucuros că uşa care lega cele două încăperi fusese lăsată deschisă.

Pregătit să intervină dacă trebuia, se apropie de uşa deschisă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Accentul obişnuit de Eton al lui Montfort suna estompat de băutură. De ce să mă deranjez eu să bârfesc despre cumnata ta?

– Ştii de ce! urlă Knighton. Pentru că te-a respins!

Sebastian îţi înăbuşi un oftat. Bărbatul era la fel de diplomat ca un tun.

– Nu m-aş deranja pentru nici o femeiuşcă atât de proastă încât să-mi refuze cererea de căsătorie, bolborosi Montfort. Şi cu siguranţă n-am nici un motiv să caut răzbunare. Pot avea orice femeie doresc.

– Poate că e aşa, dar ştiu că tu ai început aceste zvonuri.

– De unde ştii asta?

– Am primit o scrisoare de la Daniel Brennan, cumnatul meu.

– Ah, bunul domn Brennan. Se auzi zgomot de sticlă ciocnindu-se. Şi ce ţi-a spus cumnatul tău, de altfel bastardul unui hoţ la drumul mare, despre mine?

Poate că Montfort era oarecum afectat de băutură, dar îl ademenea pe Knighton cât se poate de eficace. Totuşi, Sebastian rămase deoparte, dorind să afle dovada lui Knighton.

– Daniel spune că ai văzut-o pe Helena în Londra în urmă cu doi ani când se presupunea că este în Warwickshire şi că ai acostat-o la un bal în legătură cu această chestiune. Ea a păstrat tăcerea faţă de acest episod, nedorind să-ţi provoace probleme...

– Ce aiureli! exclamă Montfort râzând. Ea a păstrat tăcerea pentru că nu a vrut ca vreunul dintre voi să ştiţi că a dat ceva în vileag.

– Ce a dat? Vrei să spui aiurelile astea pe care le-ai tot răspândit despre Juliet că a fugit cu un bărbat?

Se auziră și mai multe zgomote de pahare.

– Serios, Knighton, ar trebui să renunți la prefăcătorie. Eu știu adevărul. După ce Juliet mi-a refuzat cererea, am angajat pe cineva să afle exact unde erau cele două cumnate ale tale când pretindeau că se află acasă în Warwickshire. Am aflat totul despre mica excursie a lui Juliet în Sussex cu un individ pe nume Morgan. Deci nu încerca să minți. Știu că draga de Juliet nu este atât de pură pe cât pare.

Sebastian abia se înfrână să nu sară în camera alăturată să-l strângă de beregată pe Montfort. Singurul care merita cu adevărat să fie sugrumat era el însuși. La ce se gândise? Montfort era un rechin, dar mult mai mulți ca el circulau prin societate. Dacă Sebastian s-ar fi gândit o clipă la altcineva în afara lui însuși, și-ar fi dat seama cât de primejdioasă era situația în care o pusese pe Juliet când o răpise.

– Deci *tu* ești cel care răspândește zvonurile, insistă Knighton.

– Nu zvonuri, adevărul. Eu fac doar un serviciu societății. Mi-ar displăcea să văd pe cineva făcând presupuneri despre cumnata ta când eu știu ceea ce este ea cu adevărat.

– Escrocule! mugi Knighton. Ne vedem în zorii zilei pentru asta...

– Nu cred. Dacă te lupți cu mine, asta va confirma zvonurile, iar situația ei se va înrăutăți. În plus, chiar dacă reușești să mă ucizi, ceea ce e cât se poate de nesigur, va trebui să fugi din Anglia, să-ți abandonezi afacerile pe mâna administratorilor și să-ți lași familia să se apere fără tine. Sau să-i duci spre o existență nesigură pe continent. Și asta doar dacă tu câștigi. S-ar putea să nu câștigi. Atunci mi-ar plăcea foarte tare să o consolez pe biata ta cumnată care te va jeli.

Gândul îi răci sângele în vene lui Sebastian.

– Diavol hain la suflet, te voi ruina! strigă Knighton. Voi avea grijă ca numele tău să fie târât prin noroi...

– Ești bine-venit să încerci. Dar familia mea este veche și venerabilă, domnule, în timp ce a ta este plină de scandaluri. Dacă

tu îmi târăști numele prin noroi, voi ieși nevătămat. Mă îndoiesc că pot spune același lucru despre tine.

Urmă o tăcere lungă, tensionantă.

– Deci intenționezi să ruinezi o femeie care n-a făcut niciodată nimic mai mult decât să-ți refuze cererea în căsătorie.

– Nu o va mai refuza mult timp. Nu atunci când nimeni altcineva nu o vrea.

– Dacă îți închipui că-ți voi permite vreodată să te căsătorești cu ea după această...

– Spui asta acum.

Urmă o pauză și mai mult zgomot de sticlă.

– Dar s-ar putea să decizi contrariul după ce vei vedea cum o tratează societatea pe ea și pe restul familiei.

Sebastian rămase pe loc uluit. Toate astea doar pentru a o forța pe Juliet să se mărite cu el? Montfort își pierduse afurisita de minte?

– Lucrurile încă nu s-au terminat, mârâi Knighton. Nu vei scăpa. Voi găsi o modalitate să te opresc, fii sigur de asta.

Montfort abia dacă îi răspunse printr-un chicotit. Când Knighton plecă, trântind ușa bibliotecii în spatele lui, Montfort strigă:

– Noroc în încercarea de a mă opri, ticălosule!

Calmându-se și afișând o aparentă nonșalanță, Sebastian intră în bibliotecă din camera alăturată.

– La asemenea evenimente se pot auzi lucruri interesante ca acestea, comentă el, făcându-i o plăcere sumbră felul în care Montfort înjură și scăpă sticla pe care o ținea în mână. Cu o bufnitură, aceasta căzu pe biroul în spatele căruia era așezat.

Apoi Montfort văzu cine intrase și se relaxă.

– Ei, să fiu al naibii dacă nu e Templemore. Își turnă într-un pahar vin din sticla pe jumătate golită, apoi o ridică. Vrei ceva de băut, bătrâne? Feathering probabil că mai are vreun pahar pe undeva, pe aici...

Se ridică și începu să meargă agale prin cameră în căutarea unui pahar.

– Nu, mulțumesc, zise Sebastian pentru a-i opri mersul împiedicat.

Ceea ce el dorea cu adevărat era să-i îndese lui Montfort sticla pe gât în jos până când trăsăturile efeminate ale demonului cu păr blond deveneau violet. Dar, înainte de a-și arăta mânia, trebuia să stabilească scopul lui Montfort și cât de departe va merge acesta. Era întotdeauna înțelept să-ți cunoști dușmanul.

Montfort sorbi niște vin.

– Dumnezeule, omule, de când nu ne-am mai văzut? Un an? Doi?

– Cel puțin doi. Ultima dată când am fost eu în Londra.

Sprijinindu-se nesigur de o bibliotecă, Montfort scoase un lornion și îl cercetă pe Sebastian.

– Credeam că putrezești pe domeniul ăla al tău de la țară.

– Aveam nevoie de o schimbare. Sebastian își propti un șold de marginea biroului și își încrucișă brațele. Am venit aici la Feathering sperând să am parte de distracție. Așa că mica ta dispută cu Knighton m-a amuzat enorm.

Un zâmbet îngâmfat se răspândi pe fața lui Montfort.

– Ai auzit toată discuția, nu? Ridică paharul ca și cum închina pentru sine însuși. Îndrăznesc să spun că Knighton se va gândi de două ori înainte să se pună cu mine încă o dată.

– Fără îndoială. Deși sunt surprins că treci prin atât de multe probleme pentru o femeie, și o femeie respectabilă pe deasupra, din câte am auzit. Să răspândești zvonuri și alte asemenea lucruri – trebuie să fie chiar o frumusețe dacă riști mânia lui Knighton pentru a te căsători cu ea.

Montfort își scăpă lornionul.

– Este, dar nu despre asta e vorba. Își goli paharul până la ultima picătură, apoi îl așeză cu zgomot pe un raft. Este principiul în sine, vezi tu. N-am mai propus căsătoria niciodată nimănui înainte. M-am gândit să mai am câțiva ani până să mă prind în lanțurile căsătoriei. Dar apoi am întâlnit-o pe ea și am hotărât că ar fi o soție perfectă. Dulce, și tânără, și maleabilă. Clătină din cap. Sau așa am crezut eu. Am fost sigur că va fi ușor să o modelez după gusturile mele, care, după cum știi, sunt... sofisticate.

Îi făcu cu ochiul lui Sebastian.

Doar cu greu Sebastian își reprimă un fior.

– Așa se cheamă în ziua de azi când unui bărbat îi place să folosească biciul asupra partenerelor de pat nedoritoare?

Chiar și la paisprezece ani, gusturile lui Montfort șocaseră cetățenii din Llanbrooke. Când era în Shropshire, niciodată nu se deranjase să le ascundă, așa cum făcea în Londra. Dar, pe de altă parte, nutrea pentru „provinciali" un dispreț desăvârșit.

– Deci încă ești pedantul care erai în tinerețe. Montfort ridică din umeri. Trebuie să spun că sunt surprins. Având în vedere natura sălbatică a tatălui tău, m-aș fi așteptat să dezvolți și tu niște gusturi sofisticate până acum.

– Vai, sunt încă la fel de potolit în gusturile mele ca întotdeauna. Îmi displac obiectele când vine vorba de făcut dragoste.

– Dar acestea sporesc plăcerea, să știi, iar „potolit" este atât de plictisitor. Flutură sticla în aer. Cât stai în oraș de data asta va trebui să-ți fac cunoștință cu plăcerile mai exotice ale Londrei.

Sebastian scrâșni din dinți.

– Mă voi gândi la asta. Dar îmi spuneai despre femeia care ți-a refuzat cererea. Knighton pare hotărât să o țină departe de tine.

Sprâncenele blonde ale lui Montfort se coborâră într-o încruntare iritată.

– Bastard prost. Dar își va schimba atitudinea când nimeni altcineva nu va dori să se însoare cu ea. Un zâmbet indolent îi atinse buzele. De fapt, găsesc că indiscreția ei tinerească este un stimulent pentru căsătorie.

– Oh?

– Știi cât de greu este să găsești o femeie tânără, disponibilă pentru căsătorie, care poate să fie și inocentă, și destrăbălată? Care are o ascendență suficient de bună pentru a fi soția mea, și totuși să fie suficient de tânără și de proaspătă chiar și pentru gusturile mele exotice? Bău direct din sticlă. După ce-am aflat de gafa făcută de ea, m-am gândit să mi-o fac amantă. Dar familia ei loială a strâns rândurile în jurul ei. În plus, trebuie să mă căsătoresc. De ce să nu am un moștenitor de la o femeie de care să mă bucur? Mai ales una care ar fi recunoscătoare să-mi fie ducesă, al cărei trecut puteam să i-l reamintesc pe tot parcursul căsătoriei. Gândește-te doar la posibilități.

Stomacul său deja se revoltase la gândul că Montfort o privea pe Juliet ca „suficient de proaspătă" pentru „gusturile lui exotice".

– Dar ea te-a refuzat. Nu sună de parcă a fost chiar atât de „recunoscătoare" să-i fie oferită poziția de ducesă a ta.

Montfort făcu o față acră.

– Da, a fost o mică ipocrită – m-a refuzat din cauza caracterului meu. Asta m-a iritat foarte mult.

– Deci te-ai răzbunat expunând ceea ce-ai descoperit.

– Pe bune, amice, aceasta n-are de-a face cu răzbunarea. Are de-a face cu dorința de-a obține ceea ce vrei. Și ceea ce eu vreau este Juliet. Vreau s-o pedepsesc pentru insolența ei. Să o pun pe târfa aia pe genunchi până când va înțelege valoarea unui bărbat cu o mână puternică. Tonul lui deveni rece. În plus, nu pot permite ca o biată femeiușcă să mă refuze. Ar crea un precedent supărător.

Sebastian își înăbuși furia.

– Deci crezi că te va vrea după ce ai bârfit-o în întreaga societate.

– Bineînțeles. O am pe ea și pe familia ei exact unde îi vreau. O voi lăsa să sufere câteva săptămâni de dezaprobarea societății și cu toți acei bărbați care-i oferă orice altceva în afară de căsătorie. Apoi îi voi promite că voi face bârfa să dispară. Dar numai dacă se căsătorește cu mine. Zâmbi cu viclenie. Pot face și asta. Tot ce trebuie să spun este că am cercetat chestiunea și am descoperit că i s-a făcut o nedreptate. Cârcotașii neînduplecați vor mai murmura, dar toți ceilalți mă vor crede, mai ales odată ce mă căsătoresc cu ea. Și după ce a suferit puțin, femeia va plânge de bucurie că eu îi voi oferi o poziție respectabilă.

Pe genunchiul lui Montfort. Ideea însăși îi făcu pielea de găină lui Sebastian. Auzise destule. Se împinse de lângă birou.

– Îți sugerez să sari peste „săptămânile de dezaprobare a societății" și să acționezi direct, astfel încât bârfa să dispară.

Montfort râse.

– Tu întotdeauna ai fost un gentleman. Deși nu văd de ce îți pasă de o femeie pe care nici măcar nu o cunoști.

– De fapt, o cunosc foarte bine. Ea și familia ei au fost oaspeții mei la Charnwood în ultimele două săptămâni. De ce crezi că mă aflu aici?

Umorul ducelui dispăru, iar privirea i se îngustă.

– Dacă asta e un fel de glumă...

– Nu e o glumă. Ea se gândește la o propunere de căsătorie din partea mea chiar în acest moment. Intenționez să rezolv această problemă cât sunt în Londra. Deci ai putea la fel de bine să renunți la orice speranță de a o avea.

– Te vei căsători cu ea chiar dacă a fost cu un alt bărbat? zise Montfort cu un rânjet. Tu, întruchiparea pudibonderiei?

La naiba, se plictisise ca toată lumea să îl considere un pudibond.

– Nu sunt chiar atât de plictisitor pe cum crezi. Nu ești singurul bărbat care poate aprecia farmecele deosebite ale unei femei precum Juliet.

Montfort se îndepărtă de lângă bibliotecă, fața lui înroșindu-se nu doar din pricina băuturii.

– Tu, netrebnic, uneltitor...

– Tocmai de aceea, continuă Sebastian, pe un ton extrem de serios, mă aștept să pui capăt zvonurilor de îndată.

– Te aștepți să...

– Nu voi accepta ca numele viitoarei mele soții să fie pătat de insinuările tale revoltătoare. Deci uite ce vei face. Vei merge fuga înapoi în sala de bal și le vei spune prietenilor tăi mârșavi că te-ai înșelat în legătură cu Lady Juliet. Și vei fi extrem de convingător, dacă știi ce e bine pentru tine.

Fiecare os „sofisticat" din corpul lui Montfort îi trâmbița disprețul.

– Și ce, pentru numele lui Dumnezeu, te face să crezi că voi face ceva din ceea ce-mi spui? Dacă Knighton nu mă poate forța, de ce crezi că poți face tu asta?

– Pentru că, spre deosebire de Knighton, eu n-am nimic de pierdut din confruntarea cu tine – nici soție, nici cumnate, nici prieteni loiali, și nici familie în afară de un unchi care este foarte dornic să mă vadă însurat cu orice preț.

Slavă Domnului că Montfort nu știa cine era Morgan pentru Sebastian, mai ales având în vedere problemele recente.

– N-am nici un interes de afaceri pe care să-l protejez. Deci poți să mă amenințI că-mi târăști numele prin noroi cât vrei. Tata a ruinat numele familiei atât de tare încât mă îndoiesc

că tu ai putea înrăutăți lucrurile, și, chiar dacă ai face asta, nu mi-ar afecta viața la Charnwood. Sebastian păși suficient de aproape cât să-i vadă îngrijorarea scânteind scurt în ochii ducelui. Și dacă ești suficient de prost cât să riști un duel din cauza asta, nu voi avea nici o mustrare de conștiință să te ucid, chiar dacă înseamnă să-mi abandonez domeniul și să fug pe continent cu Juliet.

Montfort înțepeni.

– Ce te face să crezi că vei câștiga? Categoric, dibăcia ta cu pistolul este legendară, dar, dacă mă provoci, eu voi alege săbiile și...

– Cine a spus că te provoc? Doar te voi insulta atât de josnic în public încât mândria ta îți va cere să mă provoci. Atunci fericit îți voi trage un glonț în inima ta neagră. Își plimbă privirea cu dispreț asupra siluetei suple a lui Montfort. S-ar putea chiar să decid să-l înfig în cocoșelul tău amărât. Și pot să fac asta înainte ca tu măcar să reușești să ții...

Montfort păli. Toată lumea știa că ducele era un trăgător groaznic. Și Sebastian era foarte conștient că celălalt era prea mândru să îndure mult timp vreo insultă în public.

– Văd că ne înțelegem, continuă Sebastian. Ai patruzeci și opt de ore să faci bârfele să înceteze. Până poimâine, ar fi bine să-i văd pe toți din societate că o tratează pe Juliet precum un înger, ceea ce și este. Sau îți jur că-ți voi face viața un iad până când ei se poartă frumos.

Fără să aștepte un răspuns, se duse spre ușă și o deschise. Când se uită în urmă, Montfort încă stătea înghețat, cu ochii mari de frică la ideea de a fi împușcat în mădular. Și în public, pe deasupra.

Pentru prima dată de când intrase în bibliotecă, Sebastian zâmbi.

– Și acum, dacă mă scuzi, cred că este timpul să dansez cu femeia cu care intenționez să mă căsătoresc.

Sebastian plecă; planurile sale în ceea ce o privea pe Juliet se schimbaseră mult. Nu va sta în umbră să o urmărească pe Juliet. O va cere în fața lumii, și la naiba cu toate condițiile ei prostești. Se va căsători cu ea și îl va proteja pe Morgan – o făcuse înainte, poate să o facă din nou.

Dar un lucru era sigur – de data asta nu o va mai abandona.

Capitolul 21

Deși înțelepciunea sau virtutea cuiva foarte rar îi poate face pe mulți fericiți, nebunia sau viciul unui singur om poate să-i facă pe mulți nefericiți.

Rasselas de Samuel Johnson, citat lucrat de Juliet pe o broderie atârnată pe perete la întoarcerea ei din Shropshire în Londra

La scurt timp după dansul cu lordul Havering, Juliet se întoarse de la sala de toaletă a doamnelor și-l văzu pe cumnatul său dând târcoale sălii de bal ca o viespe care ataca o margaretă. Înainte ca ea să poată să se ascundă din nou pe hol, Griff o zări. Se opri în drum doar atât cât să o poată trage pe Rosalind lângă el, apoi se îndreptă direct spre ea, agitat.

Oftând, Juliet rămase pe loc, așteptându-l. Judecând după expresia lui, discuția cu Montfort nu mersese deloc bine. Juliet nici nu se așteptase să meargă.

– Plecăm acasă acum, zise el în timp ce se apropia.

– De ce?

Deși Juliet ura să se afle în compania unor oameni care o disprețuiau și șușoteau despre ea, îi displăcea și mai mult să fie alungată.

– Cu Montfort nu se poate discuta, zise Griff. Deși el pare a fi cel care a pornit zvonurile, nu se va potoli. Este hotărât să te aibă și crede că dacă îți târăște reputația prin noroi va obține ce-și dorește. Îl pot opri în cele din urmă, sunt sigur, dar va necesita niște investigații să descopăr cum să ajung la el. Între timp...

– Între timp, exclamă Juliet, mă voi purta ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Îmi pare rău, Griff, dar nu-i voi da satisfacția să mă vadă ascunzându-mă. Deci poți la fel de bine să abandonezi gândul acela.

– Dar Juliet... începu Rosalind.

– Acum, dacă mă scuzați, zise Juliet ferm, am nevoie de niște punci. Gura îmi este uscată ca pâinea prăjită.

Spunând acestea, mărșălui spre bufet.

Într-adevăr, lucrurile erau dincolo de imaginabil. Montfort trebuia strangulat, nu doar pentru bârfă, ci pentru că îi făcuse familia să simtă nevoia de a o proteja cu orice preț încă o dată. Ar trebui să fugă din nou de acasă, chiar numai pentru a scăpa de ei.

Orchestra începu un vals și, de partea cealaltă a sălii, Juliet îl văzu pe Montfort apărând de pe hol și uitându-se în direcția ei. Îi înfruntă privirea cu răceală, așteptându-se ca el să-i arunce același zâmbet disprețuitor cu care o enervase toată noaptea.

În schimb, el se încruntă spre ea, apoi se îndreptă țanțoș spre câțiva prieteni. Cât se poate de ciudat. Griff însuși spusese că discuția cu Montfort nu avusese nici un rezultat pozitiv. Deci de ce nu jubila ducele ca o fiară vicleană?

Era atât de distrasă încât nu observă mâna care îi atinse cotul până când o voce familiară, răgușită murmură:

– Îmi acordați acest dans, milady?

Juliet îngheță, abia îndrăznind să se uite sau să creadă că el era aici. Când găsi curajul să se întoarcă, crezu că inima îi va sări din piept, atât de repede bătea. Îi zâmbi doar pe jumătate, ca și cum ar fi fost nesigură de reacția lui și fiecare părticică din sufletul ei prostuț, năucit se lumină.

– Sebastian, respiră ea.

– Așteptai pe altcineva? zise el cu o sprânceană ridicată.

– N... nu. Adică... ei bine, cu siguranță nu te așteptam pe tine.

Ochii lui îi cercetară chipul cu o blândețe care o făcu pe Juliet să-i vină să plângă.

– Chiar ai crezut că te voi abandona de două ori?

Cuvintele o treziră din visul ei fericit. Își îndreptă ținuta, nefiind sigură cum să înțeleagă apariția lui bruscă aici.

– De fapt, am crezut.

– Atunci trebuie să mă revanșez pentru multe. Dansează cu mine, iubire.

Ea arcui o sprânceană într-o încercare vagă de a se preface nonșalantă și sofisticată.

– Crezi că dacă dansezi cu mine e suficient ca să te revanșezi?

– Nu. Cred că dansul cu tine mă va reasigura că nu mă urăști.

Sebastian părea atât de dureros de serios încât Juliet nu se putu abține decât să devină mai blândă. Îi întinse mâna.

– Nu te urăsc. Oricum, nu întru totul.

– Atunci voi încerca să-ți îndulcesc și mai mult sentimentele.

Luându-l de braț, se lăsă condusă spre ring, și, o clipă mai târziu, valsau.

Abia mai putea respira din cauza amintirilor. Nu mai dansaseră împreună de când apăruse el pentru prima dată în Stratford cu atât de mult timp în urmă. Uitase cât de bine dansa Sebastian, cât de senzual fusese întotdeauna să-i simtă mâna pe talie și mirosul lui de fum plutind în jurul lor.

Juliet îi cercetă fața, observând schimbările de când îl văzuse ultima dată. Arătase el dintotdeauna atât de slab și de epuizat? Sau putea îndrăzni să spere că absența ei îl afectase atât de puternic cum o afectase pe ea?

Lucrul acesta însemna că el se hotărâse să-i spună familiei ei adevărul în cele din urmă?

– De ce ești aici? întrebă ea brusc, înainte să poată începe să spere prea mult.

El se uită în jos la ea cu o privire de nepătruns.

– Mi-a fost dor de tine.

În zadar încerca ea să înăbușe fiorul pe care cuvintele lui îl provocaseră în interiorul ei.

– Mi se pare că-mi aduc aminte cum pretindeai că din moment ce „te-ai descurcat fără mine" majoritatea vieții tale, te mai poți „descurca vreo câteva săptămâni în plus".

Sebastian tresări.

– Una dintre afirmațiile mele mai idioate. Fiind bărbat, sunt înclinat spre lăudăroșenie ocazională. Va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Același ticălos arogant ca întotdeauna, zise ea pufnind.

– Absolut.

El o conduse fin, ușor pe ringul de dans. Pentru un bărbat care rar venea în societate, cu siguranță dansa bine.

– Îți dau un avertisment direct, iubire. Sunt aici să mă căsătoresc cu tine.

În ciuda avertismentelor pe care şi le dăduse singură, pulsul începu să i-o ia razna.

– N-am acceptat întocmai o ofertă de căsătorie din partea ta, Sebastian, şi tu ştii asta.

– Ah, dar o vei face. De data asta nu voi accepta un refuz.

Devenea categoric mai greu să îşi înfrâneze inima ei prostuţă, plină de speranţă, dar trebuia înfrânată. Încă nu avea încredere în el. Deşi îşi îngădui pornirea de a stărui cu privirea asupra lui, atât de rafinat şi de frumos în ţinuta de seară. Singurul mod în care ar arăta mai bine ar fi dacă şi-ar da jos hainele bucată cu bucată ca să-şi dezgolească pieptul acela senzual...

– Voi începe, continuă el, să-mi fac intenţiile cunoscute familiei tale diseară.

– Te gândeşti să intri aici şi să te căsătoreşti cu mine, indiferent de dorinţele mele.

– Ceva de genul.

Juliet îşi dorea ca interiorul ei să înceteze să mai sară în sus de bucurie înainte de vreme.

– Presupun că nu ţi-a venit mintea la cap ca să spui ceva familiei mele.

Tăcerea lui prelungită, sobră era răspunsul ei.

Saltul de bucurie se opri dintr-odată. Ştiuse ea că era prea frumos să fie adevărat.

– Atunci nu mai avem nimic de discutat, murmură ea, încercând să se tragă din braţele lui.

Sebastian o trase înapoi, reuşind atât de bine încât nici măcar nu se împiedică.

– Ascultă-mă, Juliet.

– Nu! Încă refuzi să faci ceea ce e corect, deci...

– „Lucrul corect" nu presupune abandonarea fratelui meu pentru tine, replică el, indiferent cât de mult vreau să fii soţia mea. Nu pot risca acest lucru – mai ales acum, cu toată nebunia asta în care sunt implicaţi...

– Piraţii, termină ea pentru el. Am auzit totul despre Lordul Pirat şi noua lui faptă scandaloasă. Şi am ştiut că tu vei reacţiona aşa. Adăugă şoptind: Câteodată mă gândesc că te cunosc prea bine. Probabil de aceea ai venit la Londra, pentru el.

– Nu, am venit pentru tine. N-am auzit de piraţi până în seara asta, îţi jur.

Cel puţin afirmaţia asta îi aduse puţină consolare. Dacă parcursese atâta drum pentru ea după ce fusese atât de ferm că nu o va face, atunci mai mult ca sigur că ţinea puţin la ea.

Doar că nu suficient.

– Ştii, Sebastian, dacă fratele tău a fost implicat în fapta aceea imorală, ar trebui să-l predai autorităţilor, nu să încerci să-i obţii iertarea.

– Nu a fost implicat – refuz să cred acest lucru.

Trecură pe lângă una dintre bârfitoarele domnişoare Marches, care se chinuia să le audă conversaţia. Sebastian îi aruncă femeii o privire aspră, apoi se duseră amândoi suficient de departe de ea.

– Dar nu pot dovedi acest lucru, bineînţeles. Am vorbit cu Consiliul Naval în această după-amiază. Am mers deja acolo să-i conving să aibă în vedere o graţiere pentru Morgan, deşi el nu a apărut încă în Anglia. Ei mi-au spus în schimb de piraţi. Acum ticăloşii îngâmfaţi refuză măcar să ia în considerare chestiunea până când Lordul Pirat nu este capturat. Sunt foc şi pară din cauza asta.

– Cel puţin sunt preocupaţi de acele biete femei condamnate.

– Lor nu le pasă de acele biete femei, ci de sora vitregă a lui Blackmore. Presupun că ai auzit şi despre asta.

Juliet încuviinţă din cap.

– Nimeni din Consiliul Naval nu vrea să spună dacă domnişoara Willis a fost luată cu celelalte – e un mare secret, se pare –, dar contele este furios. Şi când marele Blackmore se înfurie, şi ei se înfurie. Vor capul Lordului Pirat, şi, dacă dau greş, pe al lui Morgan. Sebastian făcu o grimasă. Jur, dacă Morgan s-a implicat în răpirea unei femei...

– Da, asta ar fi de-a dreptul îngrozitor, zise ea sec. Să răpeşti o femeie – ce fel de ticălos ar face asta?

El clipi, apoi oftă. Juliet simţi o plăcere meschină din cauza disconfortului său.

– Voi, gemenii Blakely, păreţi a avea o înclinaţie pentru genul ăsta de lucruri. Sper că Morgan scapă aşa cum ai făcut tu.

Sebastian îşi îngustă privirea.

– La ce naiba te referi?

Juliet ridică din umeri.

– Doar la faptul că încă trebuie să suferi din cauza a ceeă ce ai făcut. Nici nu vrei să-i spui familie mele despre rolul pe care l-ai avut...

– Un cuvânt din partea lui Knighton la Consiliul Naval despre răpirea mea şi orice posibilitate de iertare a lui Morgan dispare, chiar dacă Morgan n-a avut nimic de-a face cu acest scandal recent. Ştii foarte bine că nu pot risca!

Ea scrâşni din dinţi cu o frustrare totală. De ce avea bărbatul acesta blestemat un simţ atât de pervers al datoriei faţă de familie?

– Ştii, nu trebuie să-i spui lui Griff despre Morgan. El încă mai crede că fratele tău este mort. Doar fă-l să creadă asta. Spune-i de ce m-ai răpit şi lasă lucrurile aşa.

– Atunci se va întreba de ce pur şi simplu nu i-am spus adevărul de la început. De ce-am dat vina pe fratele meu. Luă o postură rigidă. Va crede că am fost prea laş să recunosc ce-am făcut. Asta nu-l va face prea dornic să aprobe o căsătorie între noi, nu?

– Nu-mi pasă ce aprobă! Vreau ca el – şi restul familiei mele – să audă adevărul.

Juliet lăsă o oarecare distanţă între ei, deşi nu era uşor de făcut acest lucru când el o ţinea cu toată intimitatea unui iubit.

– Nu mă vei face să mă răzgândesc în privinţa acestui lucru, să ştii. Dacă nu-i vei spune decât după ce se întoarce Morgan, atunci nu ne vom căsători până în acel moment.

Sebastian se încruntă la ea.

– Totuşi, eu îi voi cere lui Knighton mâna ta. Mâna lui alunecă pe spatele ei. Cel puţin putem fi logodiţi în timp ce eu rezolv această harababură.

– Nu.

Era normal pentru Sebastian să încerce să se strecoare printre condiţiile ei în orice fel putea. O văzu pe Rosalind de partea cealaltă a sălii vorbind cu Lady Brumley, care încerca probabil să afle cât era adevărat din bârfele despre Juliet. Aceasta îi întări hotărârea.

– Până când nu-i ceri mâna mea lui Griff cum se cuvinte, nu voi accepta nici o ofertă de căsătorie din partea ta. Dacă îi pomeneşti măcar de căsătorie, îi voi spune drept în faţă că te-am refuzat, şi asta îţi va zădărnici eforturile mai târziu.

– La naiba, fii rezonabilă! şuieră el. Nu durează mult până când se întoarce Morgan, într-un fel sau altul. Blackmore merge după Lordul Pirat cu un echipaj bine înarmat. Dacă Morgan nu mai este cu piraţii, atunci ar trebui să sosească în Anglia în orice moment. Dacă mai e cu ei, Blackmore îl va aduce înapoi în lanţuri, aşa cum merită. Dar, într-un fel sau altul, întreaga problemă va fi lămurită în curând. Deci dacă suntem de acord să ne căsătorim...

– Nu, îţi spun că nu, zise ea cu fermitate. Până când nu se rezolvă toate astea, nu sunt de acord cu nimic.

Pentru că atunci el va găsi o altă cale de scăpare, un alt motiv, şi ea se va căsători cu un bărbat pe care familia ei nu îl cunoştea cu adevărat.

– Aşa cum spui şi tu, se va rezolva suficient de repede.

Ochii lui duri ca onixul străluciră privind în jos spre ea.

– Ştii că eşti incredibil de exasperantă, iritantă acum...

– Nu uita „copilăroasă", zise ea.

– ... şi încăpăţânată?

Juliet ridică nasul în sus, fără să-i pese.

– Atunci mă întreb de ce vrei să te căsătoreşti cu mine.

Furia din expresia lui fu dintr-odată temperată de o doză sănătoasă de dorinţă.

– Dacă am fi singuri, draga mea, n-ar trebui să te întrebi.

Îşi plimbă degetele, senzual, pe spatele ei, abia oprindu-se să nu-i cuprindă posteriorul. Dar Juliet simţea căldura lor, estompată de rochia de mătase şi de mănuşile din piele, dar totuşi palpabilă de-a lungul coloanei vertebrale.

– Poate că ţi-ar plăcea o plimbare în grădinile lui Feathering.

Aproape că îi lăsă gura apă la gândul de a se strecura afară cu Sebastian, unde o putea săruta şi mângâia şi putea să-i facă toate celelalte lucruri nărăvaşe la care excela. Dar Juliet ştia mai bine decât să-i lase vocea seducătoare să o păcălească de data asta.

– Nu vom mai fi din nou singuri, domnule, nici în grădini, nici în altă parte, până când nu vorbeşti cu familia mea. Nu voi

fi concubina ta cât timp aştepţi ca lucrurile să se rezolve spre satisfacţia ta.

– Ştii că eu nu te consider aşa!

– Oh, uite, valsul s-a terminat, zise ea, vioaie, în timp ce muzica se opri. Iar eu am nevoie disperată de nişte punci.

Cu o figură serioasă, Sebastian făcu un gest spre uşile franţuzeşti deschise care duceau spre grădini.

– Vino cu mine la o plimbare în aerul proaspăt, ca să putem termina de discutat asta.

– Deja am terminat.

Şi ultimul lucru de care avea nevoie era să fie singură cu el într-un loc unde putea să-i transforme rezerva de rezistenţă de fier într-un morman de zgură. Îl lăsă chiar acolo şi dădu să plece, dar el o ajunse din urmă şi îi prinse mâna în îndoitura cotului, în timp ce o conducea de pe ring.

– Câteodată mi-e dor de vechea Juliet, cea pe care am cunoscut-o în urmă cu doi ani.

Ea îl privi încruntată.

– De ce? Pentru că, precum o nătăfleaţă, făcea orice îi cereai?

– Nu. Pentru că era atât de dornică să mă aibă încât mi-a cerut să o sărut.

Un zâmbet ezitant apăru pe buzele ei.

– Tu m-ai refuzat la început, din câte îmi amintesc.

– Nebunie temporară. Dar nu voi mai face aceeaşi greşeală din nou. O mângâie pe mână. Acum, unde e nenorocitul ăsta de punci pe care spui că-l vrei?

– În sufragerie. Dar nu e nevoie să mă însoţeşti...

– Nu vei scăpa de mine atât de uşor, iubire, murmură el şi îi strânse mâna.

I se uscă gura. Îşi dorea foarte mult să aibă curajul să plece de lângă el imediat. Dar trei zile fără el o slăbiseră întru câtva. Aproape că ajunseră în sufragerie când îi abordară Griff şi Rosalind.

– Bună, Templemore. Postura rigidă a lui Griff şi tonul concis trădau cordialitatea aparentă a salutului său. Ce te aduce la Londra?

Sebastian se uită spre Juliet cu o afecţiune neascunsă.

– O anume tânără lady.

Juliet bombăni. Ar fi putut la fel de bine să scrie „A MEA" cu cerneală pe fruntea ei.

– De fapt, lordul Templemore este în oraş să afle mai multe despre fratele lui care lipseşte. Nu a renunţat niciodată la speranţa de a-l găsi, deşi mă tem că este condamnat la dezamăgire. În acest aspect, precum şi în altele.

– Ah, Lady Juliet, eşti aşa o pesimistă, mormăi Sebastian. Dar, după cum ştii, eu sunt o fire hotărâtă şi nu suport dezamăgirea.

– Eu, una, sunt foarte bucuroasă să te văd, Lord Templemore, izbucni Rosalind, ca şi cum nu se mai putea abţine să nu spună asta. Ştiu că vei fi interesat de ceea ce spunea Lady Brumley înainte ca Griff să mă găsească. Uitându-se la Juliet, Rosalind îşi coborî vocea: Se pare că este un nou zvon care circulă prin sala de bal – că azi, mai devreme, lordul Montfort şi-a asumat răspunderea să cerceteze mai îndeaproape zvonurile despre tine şi acum le spune tuturor că a descoperit că erau complet false.

Griff se uită perplex la ea.

– Asta este o inversare bruscă faţă de ceea ce a fost în urmă cu o oră, nu-i aşa?

– Cu siguranţă aşa e, zise Juliet, meditând asupra acestei răsturnări ciudate a evenimentelor.

Rosalind îi făcu cu ochiul lui Sebastian.

– Nu ştii cumva cine a cauzat această schimbare, nu, milord? Sunt câţiva tineri domni care pretind că tu îl căutai pe duce mai devreme.

Juliet îl privi surprinsă pe Sebastian.

– E adevărat? Ai un amestec în asta? Şi dacă e aşa, de ce nu mi-ai spus?

Sebastian ridică din umeri.

– Nu eram sigur că Montfort va răspunde la... hmm... sugestiile mele. Dar da, am vorbit cu el. Nu mi s-a părut corect ca să fii calomniată pentru ce-a făcut fratele meu.

– Am vorbit şi eu cu el, zise Griff ţâfnos, dar Montfort era hotărât să o ruineze şi nu l-am putut înduplecа. Cum de l-ai convins să se potolească?

– După cum v-am spus înainte, zise Sebastian liniștit, îl cunosc pe Montfort de când eram mai tineri. Am apelat doar la simțul decenței lui.

Griff făcu ochii mici.

– Montfort nu are nici un simț al decenței.

Sebastian îl privi fix.

– Atunci să spunem doar că argumentele mele nu i-au lăsat loc de refuz. Se uită spre locul unde ducele stătea cu un cârd de prieteni de-ai săi bârfitori, iar maxilarul i se încleștă. Nu o va mai deranja pe Lady Juliet din nou, vă jur.

Tonul său dur o făcu pe Juliet să simtă frica în abdomen.

– Oh, te rog, spune-mi că nu l-ai provocat la duel! exclamă ea.

Privirea lui se întoarse asupra ei, blândă și ușor amuzată.

– Cui i-ar păsa?

– Bineînțeles că mie mi-ar păsa.

Un zâmbet îi lumină lui Sebastian fața.

– Nu l-am provocat la duel. Pur și simplu i-am explicat avantajele de a-și schimba povestea.

– Oh, Lord Templemore, izbucni Rosalind, îți datorăm atât de multă recunoștință!

– Atunci, încă o dată, mormăi Griff, fratele tău a fost cel care a cauzat toate astea în primul rând. Cel puțin tu ai putut să îndrepți lucrurile.

– Griff, te rog! protestă Rosalind. N-ar trebui să fii atât de dezagreabil!

Privirea suspicioasă a lui Griff rămase fixată asupra lui Sebastian.

– Eu pur și simplu expun faptele.

– E în regulă, Lady Rosalind, interveni repede Sebastian. Are într-adevăr dreptate.

– Poate că da, ripostă Rosalind, dar nu lua în seamă impolitețea lui. A bombănit și s-a lamentat de când am plecat din Shropshire.

– M-am lamentat! păru Griff ofensat. N-am făcut așa ceva.

– Ba da, ai făcut. Rosalind se aplecă spre Sebastian în secret. Vezi, a fost îngrijorat de situația asta cu Juliet. Și, indiferent

ce spune, te asigur că îți suntem cu toții foarte recunoscători pentru ajutorul tău.

Ciudat, dar Griff nu părea deloc recunoscător. Într-adevăr, arăta ca și cum ar fi vrut să-i smulgă capul lui Sebastian și să-l pună pe zidul lui Lady Feathering.

– Am fost fericit să fac asta, zise Sebastian. Acum, dacă mă scuzați, Lady Juliet și-a exprimat o dorință urgentă de a bea punci. Lady Rosalind, doriți niște punci?

Rosalind zâmbi larg.

– Mi-ar plăcea foarte mult, Lord Templemore.

Cu o plecăciune, Sebastian se duse să-l aducă. De îndată ce se îndepărtă din raza auditivă, Griff mormăi:

– Încă mai vreau să știu ce i-a spus lui Montfort. Toate astea sunt foarte dubioase.

– Prostii! Rosalind îi făcu cu ochiul lui Juliet. Cred că sora mea cea timidă a găsit în cele din urmă un pretendent care i se potrivește.

– Poate că n-ar trebui să fii atât de grăbită să tragi concluzii, îi replică Griff.

Nemaiputând să-și suporte familia nici un minut în plus, Juliet murmură:

– Scuzați-mă, și se grăbi după Sebastian.

Nu-i venea să creadă că îl amenințase pe Montfort pentru ea. Asta îi dădea speranțe. Cu siguranță dacă el risca genul acela de probleme... Îl opri în timp ce trecea pe lângă niște uși franțuzești ce dădeau spre balcon. Trăgându-l afară, Juliet îl privi în aerul rece al nopții.

– Îți mulțumesc că ai vorbit cu Montfort, șopti ea. Chiar dacă nu funcționează...

– Va funcționa. Nu mai trebuie să te îngrijorezi.

Privirea îi căută chipul lui Juliet. Pași mai aproape și, deodată, își dădu seama că erau chiar singuri pe balcon. O luă de mână.

– Presupun că asta nu-ți schimbă hotărârea în ceea ce privește logodna.

Juliet își feri privirea, sfâșiată de nehotărâre. Ar fi trebuit să știe că el va încerca să o înduplece cu fiecare ocazie.

– Nu vreau să spun că nu sunt recunoscătoare... începu ea.

– Dacă aș vrea recunoștință, mi-aș cumpăra un cățeluș, bombăni el. Nu vreau recunoștință din partea ta, mai ales când este direcționată greșit. Așa cum a subliniat Knighton, eu sunt responsabil pentru acest coșmar și, într-adevăr, am grijă de responsabilitățile mele.

El și responsabilitățile lui infernale! Privirea lui Juliet se întoarse spre el.

– Nu de toate responsabilitățile. Încă refuzi să faci un lucru pe care ți l-am cerut.

Un val de furie întunecă obrajii lui Sebastian.

– Da, refuz să mă învârți pe deget. Nu mă încântă manipularea, Juliet.

Ea se zbârli de supărare.

– Nici pe mine. Și dacă tu crezi că eu voi sta ca o biată Penelopă în timp ce aștept în zadar după tine să faci asta cum se cuvine, te mai poți gândi o dată. Am de gând să mă comport la fel în societate, până când ție îți va veni mintea la cap.

Trăgându-și mâna deoparte, se întoarse să meargă înapoi înăuntru.

Sebastian o prinse de braț, apropiind-o suficient încât ea îi putea simți respirația pe obraz.

– Fă cum vrei. Dansează cu idioții tăi sclifosiți. Flirtează cu o mulțime de ticăloși care s-au arătat dornici să creadă ce e mai rău despre tine. Dar îți promit, iubire, de data aceasta eu nu mă voi mai îngropa în Shropshire în timp ce tu faci asta. Intenționez să mă căsătoresc cu tine cât mai grabnic, și tu știi cât de convingător pot să fiu când îmi pun ceva în minte.

Oh, da, el era un maestru al persuasiunii. Însuși gândul la cum ar putea acționa el o făcea să tremure. Sebastian își lăsă mâna să alunece în jurul taliei ei și își apropie gura de urechea ei.

– Întâmplător îți cunosc toate slăbiciunile. Știu cât de mult îți plac săruturile „intime", și șahul, și piedestalurile. Știu cum să te fac să arzi de pasiune. Și îmi voi exploata cunoștințele pe deplin. Până la sfârșitul săptămânii mă vei implora să mă căsătoresc cu tine, fără doar și poate.

– P... Pari foarte sigur de tine pentru un bărbat care n-a avut multă experiență cu femeile, zise ea, încercând să transmită un dispreț glacial și reușind doar o nesiguranță călduță.

Ca și cum ar fi mirosit deja triumful, el îi dădu părul la o parte pentru a-i imprima un sărut pasional, cu gura deschisă, pe ureche.

– N-am nevoie de experiență cu femeile. Am nevoie doar de experiență cu tine. Din fericire, am tot ce-mi trebuie. Și te voi câștiga și în condițiile stabilite de mine. Acesta este jurământul meu solemn.

Apoi lăsându-i un sărut pe păr, Sebastian plecă.

Juliet rămase pe balcon tremurând atât de furie, cât și de dorință mult timp după aceea. Deci ticălosul neobrăzat se gândea să-i schimbe hotărârea cu niște săruturi și mângâieri, nu?

O să aibă ea grijă de asta. Da, dorea ca ticălosul acela să-i fie soț și îl dorea foarte mult. Dar nu puteau avea nici un fel de căsnicie dacă se aștepta ca ea întotdeauna să se supună ordinelor lui.

Era timpul ca Sebastian să afle câteva lucruri despre femei. Și Juliet știa cum să-l facă să trăiască intens. Până la sfârșitul săptămânii, îl va convinge să fie de acord să facă orice trebuia pentru a o avea. Și acesta era jurământul ei solemn.

Capitolul 22

Soarta găsește pentru fiecare bărbat
Partea lui de mister.

Elena de Euripide, citat lucrat pe o batistă de Juliet în drumul ei dinspre Shropshire spre Londra

Timp de cinci zile, Sebastian urmări cum Juliet își făcea întoarcerea strălucitoare în grațiile societății, ajutată de schimbarea forțată a atitudinii lui Montfort. Dar Sebastian nu putea decât

să privească, din pricina hotărârii ei încăpățânate de a-i transforma viața într-un infern.

Era dificil să o facă să ardă de pasiune, când ea nu-l lăsa să se apropie de ea. Acum că bârfele se estompau, popularitatea ei creștea. Nu că regreta rolul lui în dispariția bârfelor, dar într-adevăr ura să fie nevoit să se alăture tuturor celorlalți în încercarea de a-i câștiga atenția.

Dacă nu era familia ei, era o prietenă afectată sau o matroană bârfitoare. Iar bărbații veneau și ei să-i adulmece fustele. Lui Sebastian îi displăcea extrem de tare acest lucru. Din cele spuse de Juliet despre pretendenții ei, el crezuse în mod greșit că tuturor le lipsea câte ceva, dar mulți dintre ei erau prea chipeși și eligibili pentru pacea lui interioară.

Bineînțeles, Juliet, nefiind ușor dispusă la iertare, le acorda puțină atenție celor mai mulți. La urma urmei, ei fuseseră primii care se feriseră de ea după poveștile inițiale ale lui Montfort, deci evident ea nu le va încuraja insistențele acum.

Dar îi permise unui bărbat să se apropie – acelui nenorocit de Havering. Se pare că, de când Havering îi fusese alături în timpul perioadei de dizgrație, el crescuse în ochii ei. Sebastian trebuia să-și reamintească des că bărbatul acela era prea stupid pentru ca Juliet să fie cu adevărat atrasă de el. Era singurul lucru care-l făcea pe Sebastian să nu sară la gâtul lui Havering ori de câte ori acesta o ducea pe ringul de dans, îi aducea mantaua îmblănită sau îi oferea vin fiert la petreceri.

Reacțiile lui față de Havering îl chinuiau. Lui Sebastian nu-i venea să creadă că de fapt era gelos. Nu fusese niciodată gelos înainte, în mare parte pentru că niciodată nu avusese o femeie față de care să se simtă atât de posesiv. Era o senzație extraordinar de neplăcută. Se mira cum tatăl său zburase de la o femeie la alta. O singură femeie îl zăpăcea pe Sebastian – nu-și putea imagina cum ar fi putut suporta această suferință cu o succesiune de femei.

Dar nici nu intenționa să îi permită lui Juliet să mai exercite această suferință asupra lui. Așa că, în acea seară, stătea să o aștepte la petrecerea de joc de cărți a lui Lady Brumley, hotărât să discute cu ea între patru ochi. Și venise pregătit. Descoperise

principala slăbiciune a lui Havering – o înclinație spre luptele cu cocoși – și aflase datele și orele tuturor meciurilor. Câteva cuvinte bine alese despre „lupta sezonului" adresate lui Havering îl trimisese pe tânărul lord în grabă la Arena Regală pentru o seară palpitantă de vărsare de sânge și masacru.

Sebastian intenționa să aibă și el propria seară palpitantă, de o natură fundamental diferită. Dădu cu ochii de prada sa din momentul în care ea intră în salonul spațios al lui Lady Brumley, care fusese transformat într-o sală de joc de cărți pentru acea seară. Acum Juliet purta o ținută verde, din satin, care se învârtea în jurul siluetei ei suple precum ceața mării din care se ridicase Afrodita. Ace cu perle îi împodobeau părul care curgea ca spuma mării în bucle de aur în jurul feței, și alte perle îi înconjurau gâtul drăgălaș.

Inima lui Sebastian se zbătea în piept. La naiba, era frumoasă. Erau prezente femei îmbrăcate mai bogat, cu trăsături mai rafinate și siluete mai pline, dar numai Juliet reprezenta perfecțiunea.

Chiar și intrarea afurisitei sale familii cu câteva secunde după ea nu îi putu potoli entuziasmul. Sebastian se pregătise și în acest sens, făcându-i mai devreme o vizită pe furiș lui Lady Rosalind ca să-i ceară ajutorul să se poată întâlni singur cu Juliet. El îi spusese că dorea să aibă șansa să o ceară de soție. Ceea ce era aproape adevărat.

Dar arma lui secretă veni în forma cea mai neașteptată – însăși gazda lor, Lady Brumley, care se arătase dornică să îl ajute de îndată ce auzise că era vorba de o poveste secretă de dragoste.

Cu o pălăriuță marinărească, idee proprie, cocoțată pe capul ei cărunt, Lady Brumley traversă salonul și, când ajunse la Juliet, se lipi de ea ca o lipitoare. Câteva momente mai târziu, Rosalind îl scoase pe Griff de la un joc de cărți.

Felicitându-se că și-a ales niște aliați atât de valoroși, Sebastian se îndepărtă de stâlpul de care se sprijinise și se îndreptă spre prada lui. Alți doi domni ajunseră primii la Juliet, dar Lady Brumley îi trimise imediat la mesele de cărți. O fetișcană încercă să înceapă o conversație cu doamnele, dar și ea fu trimisă în drumul ei. Până când Sebastian ajunse lângă ele, Juliet stătea singură cu Lady Brumley.

Matroana îl întâmpină zâmbindu-i și făcându-i cu ochiul.

– Ah, Lord Templemore. Ți-am găsit în cele din urmă o parteneră.

Juliet se răsuci cu o expresie aproape comică de spaimă.

– Vezi, Lady Juliet, continuă Lady Brumley, bietul Lord Templemore a petrecut atât de mulți ani departe de înalta societate încât niciodată nu a învățat să joace cărți. Imaginează-ți asta! Dar am descoperit că este foarte împătimit de șah, și i-am promis să-i asigur un partener.

Juliet îi aruncă priviri ucigătoare pe care el le primi cu un aer de perfectă inocență. Nu era singura care putea fi prefăcută.

Lady Brumley o bătu ușor pe mână pe Juliet.

– Sunt atât de încântată că ai spus că și tu joci. Mi-ar displăcea să forțez bietul bărbat să stea inactiv într-un colț toată seara.

– Da, ar fi o adevărată fărădelege, zise Juliet cu răceală.

În ciuda aerului ei frigid, Sebastian știa că o prinsese în cursă. Trăsătura statornică a lui Juliet erau bunele maniere și incapacitatea de a fi nepoliticoasă cu toată lumea în afara lui. Deci era o concluzie anticipată că cererea lui Lady Brumley ca Juliet să-l „distreze pe bietul bărbat" la o partidă de șah avea să fie întâmpinată cu un accept scurt. Sebastian îi oferi brațul lui Juliet, apoi încercă să nu-și arate încântarea în timp ce ea se văzu nevoită, sub ochiul vigilent al gazdei sale, să i-l accepte.

– Chiar am o masă specială pusă deoparte, continuă Lady Brumley.

Arătă spre cealaltă parte a sălii către un alcov separat de mesele celorlalți oaspeți lângă un perete scund jos și un stâlp.

Sebastian încercase să o convingă pe Lady Brumley să pună masa într-o încăpere separată, dar aceasta îi spusese cu severitate că ea nu se ocupa cu aranjarea seducțiilor. Deci el se mulțumise cu alcovul. Cel puțin le permitea o oarecare intimitate.

– Acum că lordul Templemore este aranjat, zise Lady Brumley, trebuie să merg să văd de domnișoara Childs. Se plânge din nou de calitatea vinului meu. O tânără atât de iritantă.

Zicând acestea, Lady Brumley dispăru repede.

– Îți spun eu cine e enervant, mormăi încet Juliet de îndată ce marchiza plecă. Gazdele care umblă cu uneltiri.

– Mie chiar îmi plac.

Sebastian o conduse spre alcov, inima bătându-i prostește la gândul că o avea doar pentru el.

– Normal. Și îndrăznesc să spun că ai avut o implicare în această uneltire.

Sebastian nici măcar nu se deranjă să nege acest lucru.

– Nu mi-ai oferit nici o alternativă. Niciodată nu ești acasă când te caut, nu-mi răspunzi la mesaje și în public te înconjori cu admiratori slugarnici. Detestând cât de arțăgos părea, Sebastian se forță să zâmbească. Ești evident îngrijorată că, dacă îmi permiți să-ți stau în preajmă, te voi convinge să te răzgândești.

– Nu, pur și simplu sunt ocupată să mă simt bine cu companioni care mă găsesc interesantă și plăcută. Spre deosebire de tine. Care mă găsești „copilăroasă" și irațională.

– Eu n-am spus că ești... Se întrerupse, potolindu-și iritarea. N-o va lăsa să îl pună într-o poziție defensivă de data asta. Da, presupun că ai prefera un idiot precum Havering, care te lasă să-l calci în picioare. Niciodată nu ți-a plăcut cu adevărat o provocare.

Juliet își ridică bărbia.

– Nu mi-e teamă de tine. Voi face față oricărei provocări îmi oferi.

– Excelent. Pentru că abia aștept o nemaipomenită partidă de șah și ar fi ruinată dacă te-ai face mică într-un colț.

– Prin „șah" ai face bine să te referi la tabla de joc și la nimic altceva, amenință ea.

– Suntem înconjurați de oaspeții lui Lady Brumley. Nu prea pot să te iau cu forța peste masă. Se aplecă să șoptească: Deși recunosc că gândul acesta mi-a trecut prin minte.

Când Juliet roși și își îndreptă privirea imediat în altă parte, el chicoti. Acest lucru îi lipsise cel mai mult la Juliet – cum se transforma, cu puțină provocare, din zeița hotărâtă într-o inocentă timidă. Era singura femeie cu care de fapt îi făcea plăcere să vorbească.

Genul de femeie virginală îl irita cu discuțiile fără noimă despre vreme, cele mai recente bârfe și ultimul bal pe care l-au frecventat. Văduvele nu erau nici ele mai suportabile. Când nu evaluau

potrivirea lui pentru căsătorie, se ofereau să îl „distreze". Dacă ar fi fost să se gândească mai bine, și femeile căsătorite își ofereau disponibilitatea pentru distracție. Unde naiba erau soții lor? Bărbații nu știau cum să-și păstreze femeile fericite?

Nu, bănuia că nu, judecând după numărul de bărbați însurați care își petreceau aceste reuniuni de seara bând cu prietenii lor.

El nu va fi niciodată așa. Nu va face greșeala pe care o făcuse tatăl lui – să-și neglijeze soția până când ea căuta în altă parte consolarea. Sebastian zâmbi în sinea lui. De parcă el ar fi preferat vreodată altă formă de distracție decât să-și petreacă timpul cu Juliet.

O conduse spre scaunul de la masă din fața pieselor albe.

– Îți voi da avantajul de a fi prima, zise el în timp ce ocoli masa să se așeze pe celălalt scaun.

– Așa cum ar trebui să facă un gentleman, zise ea semeață.

De dincolo de masă, o privi evaluând masa de joc, micuța ei frunte fiind încruntată de concentrare.

– Ești încântătoare în seara asta, se aventură el.

Ea își mută pionul ca să înceapă jocul.

– Cât de adorabil din partea ta să spui asta, răspunse ea cu o voce siropoasă. Și atât de original pe deasupra. Lordul Ferguson și domnul Rowland au spus exact același lucru când am intrat în această seară. Lordul Havering a făcut această remarcă deseori săptămâna asta. Cred într-adevăr că am arătat „încântătoare" pentru fiecare domn pe care l-am întâlnit în ultimele cinci seri.

Dacă ea se gândea să îl provoace, nu avea să meargă.

– Putem să ne abținem dacă frumusețea ta uluitoare ne încețoșează rațiunea?

Îi bloca pionul cu al lui.

– Asta nu este un semn bun pentru jocul nostru de șah. Un bărbat cu rațiunea încețoșată nu poate câștiga. Mă întreb de ce te mai obosești să joci.

– Ca să-mi ascut istețimea încețoșată astfel încât să-ți ofer complimente mai „originale" data viitoare.

– Nu te deranja. Ea analiză tabla, apoi mută calul. Orice compliment mi-ai face ar fi nesincer, de vreme ce – cum mi-a spus

odată un anumit om nesincer – asta înseamnă că „intenționezi să câștigi" și nu are de-a face deloc cu mine.

El chicoti.

– Ești pornită să mă enervezi, nu-i așa? Dar nimic din ce spui nu mă poate enerva în seara asta. Plănuiesc să mă distrez. Cum să nu pot, cu asemenea companie plăcută?

Ridicând bărbia, Juliet se uită lung și aspru la el.

– Presupun că n-ai mai primit vești despre fratele tău.

Zâmbetul lui păli. Se înșelase – era ceva ce ea putea spune ca să-l enerveze.

– Nu, n-am primit.

– Am auzit că nu e deloc sigur că lordul Blackmore îi va găsi pe pirați. Au încercat și înainte și au eșuat.

– Am încredere în Blackmore, spuse el. Acum, putem discuta altceva?

– De ce?

El își mută calul.

– Pentru că vorbești despre asta doar ca să-ți menții vie ranchiuna față de mine.

Ea făcu un semn cu o sprânceană ridicată.

– Ranchiuna față de tine crește foarte bine pe cont propriu.

Întinzându-se spre ea, o prinse de mână.

– Atunci dă-mi o șansă s-o alung.

Îi ridică mâna învelită în mănușă și îi apăsă un sărut în palmă. Juliet își trase mâna înapoi.

– Nu procedezi cum trebuie. Pe deasupra, doar îmi distragi atenția ca să poți câștiga jocul.

– Adevărat. Dar nu șahul este jocul pe care încerc să-l câștig. Și singurul motiv pentru care nu vrei să mă lași să te ating este pentru că știi cât de mult te afectează.

– Nici pe departe, te asigur.

Îi întinse mâna cu o privire încruntată, arogantă.

– Continuă, sărut-o cât îți dorești. Sunt imună la manevrele tale ridicole, domnule.

– Chiar ești?

El îi ignoră mâna ca să o atace din alt punct de vedere. De vreme ce zidul jos de la alcov ferea complet de privirile celorlalți jucători

orice era sub masă, Sebastian folosi acest lucru în avantajul său. Dându-şi jos pantoful, îşi trecu piciorul în ciorap peste gamba ei.

Luând o gură adâncă de aer, Juliet tresări, îndreptându-şi spatele. Apoi se aplecă peste masă şi îi şopti:

– Opreşte-te chiar acum, Sebastian!

– Sau ce ? Îmi vei captura regele?

Cu un zâmbet, el îi mângâie gamba. Ea îl lovi cu piciorul, apoi tresări.

Sebastian râse deschis.

– Dacă vrei să mă loveşti, ai nevoie de altceva, nu de pantofi, ca să fii eficientă. Şi de vreme ce nu te ajută cu nimic oricum...

El prinse cu piciorul partea din spate a pantofului şi i-l dădu jos, apoi trase încălţămintea subţire din satin departe, unde ea nu putea ajunge. Cel puţin acum nu putea să se ridice şi să plece furioasă fără să facă acest lucru desculţă. La urma urmei, nu ar fi cuviincios.

Judecând după expresia ei de indignare, şi ea ştia acest lucru.

– Dă-mi înapoi pantoful, rosti ea printre dinţi.

– Nu încă.

Ea mută nebunul pe câmpul de joc, apoi zâmbi cu o bunăvoinţă dubioasă. Lăsând să-i alunece piciorul ei mic pe gamba lui, Juliet îi mângâie spatele piciorului.

– Hai, Sebastian, joacă frumos.

– Raţiunea mea nu este într-atât de amăgită de frumuseţea ta, milady. Ştiu când sunt manipulat.

El îşi mută celălalt cal. Uitându-se la următoarea masă cu jucători aflată la câţiva metri mai departe, el şopti:

– Îţi voi înapoia pantoful când voi fi complet pregătit.

Cu un pufnet, ea îşi retrase piciorul de pe piciorul lui Sebastian şi îi luă primul cal cu nebunul.

– Şi când ar putea fi asta?

El se aplecă peste masă să şoptească:

– După ce te-am făcut să arzi de pasiune.

Apoi lăsă să-i alunece degetul de la picior sus pe gamba ei, sub fustă.

Juliet făcu ochii mari. Încercă să-şi adune genunchii, dar era prea târziu. Piciorul lui ajunsese deja la pielea goală de deasupra

jartierelor sale, pe care o mângâie fără ruşine, mişcându-se mai sus cu fiecare atingere. Juliet îşi strânse coapsele în jurul piciorului lui.

Prefăcându-se că analizează tabla de joc, Sebastian spuse foarte clar:

– Îmi place atât de mult să încerc să scap dintr-un loc strâmt.

Apoi el îşi strecură piciorul suficient de sus încât să ajungă la tărâmul făgăduinţei, asupra căruia exercită o presiune uşoară. Gura ei lăsă să se vadă un „O" plin de uimire. El o frecă uşor şi, cu un ţipăt înăbuşit, ea îşi băgă mâna sub masă ca să-i dea piciorul la o parte. Dar descoperi repede că era imposibil să mişti din loc un picior plasat strategic sub fusta ei şi când bărbatul căruia îi aparţinea refuza să şi-l dea la o parte.

– Tu, nemernic ce eşti, şopti ea, dar şoapta i se transformă într-un geamăt înăbuşit când o mângâie din nou.

Chiar şi cu straturile de ciorap şi ai pantalonaşilor dintre ei, el îi putea simţi tremurul sub asaltul lui. În timp ce pionul lui Sebastian îi luă fără dificultate nebunul, piciorul lui îi mângâie în voie părţile sensibile. Răsplata lui fu roşeaţa aprinsă care se ivi de la pielea prea dezgolită a sânilor ei seducători şi urcă repede pe gât spre faţă.

– Jocul meu de şah este cu adevărat incorect, nu-i aşa, Lady Juliet? zise el cu un zâmbet maliţios. Deşi nici tu nu eşti chiar atât de netalentată. Păcat doar că manevrele tale defensive sunt puţin cam şubrede.

Sebastian îşi răsuci degetul mare de la picior într-un anumit punct, provocându-i un gâfâit.

– Atunci probabil am nevoie... de manevre ofensive în schimb, rosti ea cu dificultate.

Juliet îi luă încă un pion cu calul, avansând mult pe teritoriul lui. Şi, în timp ce acest lucru îi distrase atenţia, ea îşi întinse piciorul în ciorap să acapareze tot mai mult din celălalt teritoriu al lui, exact între coapsele lui. Începu să-şi împingă degetul mare de la picior asupra umflăturii din pantalonii lui.

Dacă picioarele ei nu ar fi fost mult mai scurte decât ale lui, el s-ar fi chircit de durere până acum, de vreme ce ea evident voia să-i provoace suferinţă. Dar nu putu să avanseze suficient

de departe încât să facă ceva mai mult decât să-l mângâie cu vârful degetului pe John Thomas, care deja era întărit.

Îl făcu să înnebunească.

– Îmi plac manevrele tale ofensive, mormăi el și mută nebunul.

Apoi, înainte ca ea să-și tragă piciorul, el își băgă mâna sub masă să-l prindă. Apucă suficient cât să o facă să alunece pe scaun, iar talpa piciorului ei să se așeze direct pe mădularul lui umflat.

– Îmi plac foarte mult, adăugă el.

Nu era exact ce intenționase, dar, la naiba, se simțea incredibil. Piciorul lui se retrase dintre picioarele ei pentru ca el să-și poată depărta coapsele și să se lase în jos pe scaun ca să-i ușureze ei accesul. Dumnezeu să-i ajute pe amândoi dacă cineva observa ce se petrecea în spatele zidului scund al alcovului.

Juliet se holbă la el un moment îndelungat, ca și cum analiza ce să facă acum cu piciorul ei, când el îl ținea captiv peste John Thomas. Apoi un zâmbet categoric răutăcios se întinse peste buzele ei seducătoare. Mută unul din pioni deasupra, pe masă, și își mișcă piciorul sub masă, cu o mișcare înceată, senzuală, peste umflătura din pantalonii lui.

El o privi uimit. Ce punea la cale? Apoi piciorul ei se mișcă din nou, provocând un geamăt involuntar din partea lui, ceea ce stârni o strălucire de o răutate evidentă în ochii lui Juliet.

– Este ceva în neregulă, Lord Templemore? zise ea, suficient de tare cât să se audă. Văd că abilitățile mele la jocul de șah te-au îngrijorat.

El abia dacă știu ce să spună. Nu prea știa nimic cu excepția faptului că dorea ca piciorul acela afurisit al ei să continue să se miște. Și o făcu, dureros de încet, în sus și în jos pe erecția lui cu o pricepere alarmantă.

– E rândul tău, să știi, adăugă ea cu o privire vicleană. Sau probabil manevrele mele ofensive te-au luat prin surprindere.

La naiba, bineînțeles că îl luaseră prin surprindere. El trebuia s-o facă pe ea să ardă de dorință, nu invers. Încercă să se concentreze la jocul de șah, dar mintea nu i se putea concentra la ceva atât de complicat precum strategia de șah, când piciorul ei priceput îl ducea rapid spre punctul fără întoarcere.

Sebastian îi captură pionul cu calul... sau cel puțin credea că era calul său. Gândirea rațională devenea imposibilă. Juliet își mută regina. În condiții normale, acea mișcare ar fi declanșat semnale de alarmă. În schimb, un alt fel de semnal de alarmă se declanșă când ea începu să-și folosească călcâiul grațios ca să-i maseze testiculele.

Dumnezeu să-l ajute. Capacitatea lui de a respira era acum serios pusă la încercare, totuși nu se putea hotărî să-i îndepărteze piciorul, nu chiar acum. Se simțea atât de bine. Cine s-ar fi gândit la asta?

– Te bate, eh, Templemore? veni o voce de la cea mai apropiată masă, făcându-l să se întrebe dacă excitarea i se citea pe față.

Trebuia să se fi văzut – își simțea sângele fierbinte urcându-i în obraji.

– Îl bat măr, interveni Juliet, acum cu zâmbetul excesiv de strălucitor. Mi-e teamă că dumnealui nu este de talia unei femei viclene.

– Vom vedea, mormăi el.

Hotărât, se concentră asupra jocului. Văzând problemele pe cale de a se ivi în mai multe feluri, el își mută calul în defensivă, apoi îi apucă piciorul ca să i-l oprească. Era de ajuns. Dacă mai făcea ceva, avea să erupă.

Cu un rânjet diabolic, ea captură pionul învecinat cu regina și își răsuci piciorul pe el. Rapid, el îi mută piciorul pe genunchiul lui și îi prinse glezna, dar ar fi trebuit să-l pună pe celălalt genunchi, pentru că acum celălalt picior al ei se ridică să-l mângâie.

Sebastian îl apucă și pe acela, iar Juliet chicoti.

– Cred că e rândul tău, milord, spuse ea veselă. Dacă nu faci o mișcare, vom rămâne aici toată noaptea.

A naibii femeie nerușinată. Dacă el ar da drumul piciorului ei să mute piesa, ea ar începe din nou să-l mângâie. În starea actuală, lui nu i-ar lua mult să explodeze.

Prea târziu, își aminti de plăcerea lui Juliet de a-l face să-și piardă controlul în acea zi în casa de la țară. Ei bine, mica nebunatică voia ca el să explodeze, nu-i așa? Aici, cu un public avid...

La naiba, nu-i va oferi această satisfacție. Eliberându-i piciorul, el mișcă repede mâna deasupra mesei ca să mute calul, dar,

înainte să se poată întoarce să-i fixeze piciorul, ea îi prinse mâna deasupra mesei.

– Ești sigur că vrei să faci mișcarea aia, Lord Templemore? întrebă ea cu o înfățișare perfect inocentă. Nu mă supăr dacă te răzgândești.

– Sunt sigur, răspunse el și încercă să-și elibereze discret mâna.

Între timp, piciorul ei îl mângâie frenetic. Imagini sălbatice îi tulburară mintea – cu ea goală și cu picioarele desfăcute sub el, cu gura ei mică, fierbinte, scoțând strigăte de excitare, și nevoie, și dorință...

Smulgându-se să se elibereze din mâna ei, el își trase scaunul înapoi, zgâriind zgomotos podeaua. Toată lumea se întoarse să îi privească în timp ce picioarele ei căzură inofensive. Sebastian zâmbi forțat celorlalți jucători, iar aceștia își reluară jocul.

Naiba s-o ia, el era tare ca piatra. Și, deși îl adusese în punctul de a se face de râs, ea rămase acolo părând la fel de inocentă ca orice domnișoară mirată.

Dar ea nu terminase încă. În timp ce el își ținea sub control fanteziile fierbinți, ea se aplecă în față, îi luă un pion cu regina și zâmbi triumfătoare.

– Șah și șah mat, milord.

Simțindu-se ca un păstrăv prins în undiță, Sebastian privi uimit la tabla de joc și văzu regina ei plasată irevocabil în poziția câștigătoare. Câștigase. Fetișcana blestemată îl bătuse într-adevăr!

Nu că jucase corect. Dar nici el nu o făcuse.

În timp ce el încă privea tabla de șah, ea se aplecă sub masă și-și găsi pantofii. Când se ridică din nou, zise cu o voce răsunătoare:

– Ei bine, domnule, cred că ar trebui să merg să găsesc alt joc. Acesta nu este nici pe departe suficient de provocator.

El se strâmbă când jucătorii de la mesele cele mai apropiate râseră satisfăcuți. Minunat! Nu era suficient pentru ea să-l lase chinuit de o dorință pe care nu o putea satisface în vreun mod – trebuia să-i calce în picioare mândria și reputația, zâna răzbunătoare.

Arătând dezgustător de mulțumită de ea însăși, Juliet se ridică și încercă să treacă repede pe lângă el, dar el o prinse de braț.

– Sigur nu ești atât de nemiloasă încât să mă părăsești înainte să fi avut șansa la revanșă.

Deși Juliet avea încă un zâmbet pe față, o disperare bruscă licări în privirea ei.

– Ți-am dat prea multe ocazii deja, milord, spuse ea încet. La un moment dat o femeie trebuie să accepte realitatea. Apoi se smulse din prinsoarea lui și se îndepărtă cu pași mari.

Sebastian ar fi plecat după ea fără întârziere, doar că pantalonii lui nu erau încă potriviți să fie văzuți. Așa că rămase pe loc perpelindu-se, prefăcându-se că analizează tabla de șah. Să accepte realitatea? Ce naiba voia să spună? Ea câștigase jocul, pentru numele lui Dumnezeu! Ea câștigase chiar și disputa lor mai intimă.

Sau chiar așa să fi fost? Dintr-odată îi trecu prin minte că vorbele ei conțineau o anumită finalitate. Ca și cum ea se săturase să aștepte ca el să rezolve problema cu situația fratelui său. Ca și cum ar renunța la el.

Simți panica întinzându-i-se până în abdomen. Dacă într-adevăr Juliet se săturase?

Cu siguranță, în ultimul timp nu îi ușurase situația când o văzuse. De fapt, chiar îl ignorase. Dar asta nu însemna că renunțase la el. Să-l facă să creadă că o făcuse ar putea fi doar încă una dintre micile ei șmecherii.

Totuși, el se așteptase ca ea să capituleze cu mult timp înainte.

Ah, dar tânăra, naiva Juliet dispăruse pentru totdeauna, mulțumită lui. Fusese la fel de vinovat ca familia ei deoarece trăsese concluzii pripite despre ea, presupunând că va reveni la sentimente mai bune, cum făcuse întotdeauna, că îl va ierta, cum făcuse întotdeauna. După ce risipise bârfele, el se așteptase ca Juliet să-i sară recunoscătoare în brațe. Iar când ea nu făcuse asta, el crezuse că un contact fizic ar putea s-o convingă.

Ce idiot fusese! Juliet era o femeie matură acum, și când o femeie matură cu caracter își stabilea principiile, nu și le schimba dintr-un capriciu.

Repede, Sebastian se ridică de pe scaun și porni cu pași mari de-a lungul sălii de joc. Trebuia să o găsească; trebuia să lămurească

asta o dată pentru totdeauna, înainte să o piardă pe veci. Aproape ajunsese la uşă când auzi o voce alunecoasă murmurând:

– Se pare că tânăra doamnă nu este atât de încântată nici de oferta ta de căsătorie, Templemore. De câte ori o văd, te evită.

Sebastian se opri să-l privească aspru pe Montfort.

– Cel puţin nu m-a respins.

– Deocamdată.

Deocamdată. Acel cuvânt scurt avu ecouri lungi, explodându-i în creier ca un pistol prost construit. Nu avea nici un răspuns pentru Montfort, şi nici timp să facă schimb de jigniri.

Învârtindu-se pe călcâie, Sebastian plecă să o caute. Dar ea nu era nicăieri, nici în salon, nici în sufragerie, nici într-o altă cameră publică. Se postă în afara camerei de toaletă a doamnelor, dar o tânără care ieşea îi spuse că nu era nici acolo.

În timp ce părăsea sala, o observă pe Lady Rosalind venind înspre el. Era singură, slavă Domnului, aşa că o abordă.

– Ai văzut-o pe sora ta? Nu ne-am terminat încă discuţia, şi ea a dispărut.

– De fapt, am vorbit cu ea în urmă cu mai puţin de cinci minute. Mi-a spus că va lua trăsura spre casă şi o va trimite înapoi pentru mine şi Griff.

– Deja pleacă?

Lady Rosalind ridică din umeri.

– La urma urmei, avem o călătorie lungă în faţa noastră mâine.

Panica îi distruse calmul.

– Ce călătorie lungă?

Rosalind păru surprinsă.

– Nu ţi-a spus? Am primit de veste în această după-amiază că sora mea Helena a născut – un băieţel. Noi trei plecăm mâine către Swan Park, unde stă Helena în timpul lăuziei.

– La naiba!

– Dacă te grăbeşti, ai putea s-o prinzi pe Juliet înainte să plece de la bal. Va dura ceva timp până ce trăsura va fi adusă.

El dădu să fugă fără să mai spună un cuvânt, apoi se opri.

– Mulţumesc, milady.

Luând mâna lui Lady Rosalind, îi lăsă un sărut rapid pe dosul ei.

– Întotdeauna ai fost o prietenă pentru mine. Pentru asta, îţi voi fi veşnic recunoscător.

Când ridică privirea şi-l văzu pe Knighton apropiindu-se de ei, bătu repede în retragere. În timp ce se îndreptă spre holul de la intrare, inima începu să-i bată puternic. Juliet nici măcar nu pomenise că ei plecau din oraş. Asta nu îi pică bine.

La naiba, dacă el, la urma urmei, insistase prea mult? Dar dacă o pierduse cu refuzul lui de a lua în considerare cererea ei serioasă? Sau, mai rău, dacă se îndrepta spre un alt bărbat? Punând capăt bârfelor, Sebastian cu siguranţă făcuse lucrurile mai uşoare pentru ca ea să-şi găsească pe altcineva.

Într-o secundă, el o văzu zece ani mai târziu – căsătorită cu un neghiob respectabil ca Havering, cu o mulţime de mici neghiobi ca Havering zbenguindu-se în jurul ei. Şi se văzu pe el la Charnwood absolut singur, exceptând vizitele ocazionale ale fratelui său nestăpânit.

Era posibil să nu primească nici acele vizite, la iuţeala cu care se mişca Morgan. Dacă reuşeşte să-i salveze pielea lui Morgan de data asta, cât va dura? Până data viitoare când nemernicul se va întovărăşi cu piraţii? Sau va merge să spioneze pentru Ministerul de Interne sau pentru marină?

În tot acest timp Sebastian va fi singur, întotdeauna singur, amintindu-şi că a lăsat-o să plece pe singura femeie pe care o dorise.

Gândul acesta îi puse un nod în gât. Nu putea să o piardă – era de neconceput!

Grăbi pasul către holul de intrare şi aproape se prăbuşi de uşurare când o văzu încă aşteptând acolo. Dar nu era singură. Havering era cu ea.

– Serios, milord, îi spunea ea neghiobului pe un ton politicos, dar ferm, nu am nevoie să mă însoţeşti acasă. Doar acum ai ajuns şi, pe deasupra, ar fi cât se poate de nepotrivit. Aşa că, dacă mă vei lăsa în pace, voi chema trăsura cumnatului meu.

– Dar sunt hoţi şi tot felul de răufăcători peste tot. N-ar trebui să mergi singură. O voi aduce pe sora mea să meargă cu noi dacă

asta te va face să te simți mai bine. Și ea a venit pentru jocul de cărți în seara asta.

– Atunci aș urî să-i stric seara, spuse Juliet pe un ton agreabil.

– O, nu o va deranja, sunt sigur, începu el.

– Havering, ce faci aici? se răsti Sebastian făcând un pas în față. Am crezut că ești la lupta de cocoși.

– Am fost, dar nu a fost interesant, nu ceva grozav cum ai spus că va fi. Așa că am venit aici și am găsit-o pe Lady Juliet invocând o durere de cap și îndreptându-se spre casă singură.

– Voi avea grijă să o acompaniez pe Lady Juliet acasă.

Juliet îl privi cu asprime.

– *Nimeni* nu mă însoțește acasă.

Întorcându-se către un lacheu, Sebastian ordonă să-i fie adusă trăsura.

– Vezi tu, protestă Havering, dacă cineva o duce pe Lady Juliet acasă, acela sunt eu.

– După cum a spus, ar fi nepotrivit, bombăni Sebastian.

– Nu mai mult decât dacă ai duce-o tu, începu Havering.

– Ascultă, Havering, nu vrei să provoci un bărbat care mânuiește pistoalele bine, nu cu experiența ta îndoielnică.

Havering clipi la schimbarea bruscă de subiect, apoi roși.

– Eu...hmm... nu știu ce vrei să spui exact.

– Aș fi bucuros să-ți arăt ce vreau să spun mâine în zori dacă ești atât de dispus.

– Nu fi ridicol, replică Juliet. Serios, domnilor, asta este prea absurd. Eu merg acasă de una singură în trăsura familiei mele...

– Nu mă... hmm... provoci la duel, nu-i așa, Templemore? întrebă Havering, fruntea lui devenind un veritabil câmp de riduri.

Sebastian aproape că își dori să o facă. Dar ar fi prea ușor să-l intimideze pe Havering.

– Nu, cu condiția să mergi în sala de joc ca un domn elegant și să-ți găsești o altă tânără doamnă pe care să o impresionezi cu felul tău curtenitor de-a fi.

Havering părea distrus. Apoi, hotărând, pare-se, că nu era destul de pregătit pentru pistoale în zori, îndrugă ceva despre faptul că o caută pe sora lui și se fofilă de acolo.

Juliet se uită cu o privire rece la Sebastian.

– Deși îți mulțumesc că m-ai scăpat de el, ți-aș mulțumi și mai mult dacă m-ai scăpa de tine. Pleacă și lasă-mă singură.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Foarte bine. Își trase mănușile cu indiferența unei femei care crede că are toate cărțile în mânecă. Poate dacă vii dimineață...

– Sora ta spune că pleci mâine-dimineață. De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri.

– Nu m-am gândit la asta.

– Pe naiba n-ai făcut-o. Vom discuta și o vom face acum, spuse el cu hotărâre.

În spatele ei văzu gestul lacheului către Sebastian că ajunsese trăsura, iar el încuviință din cap.

– Nu plec nicăieri cu tine, la naiba! țipă ea în timp ce el o prinse de cot și o împinse spre ușa de intrare.

– Dacă nu o faci, te voi lua cu forța, și de data vom fugi pentru totdeauna. Va fi direct către Gretna Green pentru tine, iubire.

Lacheul păru cumva tulburat de afirmația lui Sebastian, dar, cu toate acestea, deschise ușa, și Sebastian o trase afară.

– Tu chiar crezi că aș fugi cu tine din nou? protestă Juliet. Nu sunt proasta care am fost acum doi ani.

– Nu ai fost o proastă atunci, nu ești o proastă nici acum. Sebastian o grăbi pe scări în jos. Cu toate astea, eu sunt mai ticălos decât am fost atunci, și voi face orice să o protejez femeia pe care o doresc.

– Nu „orice", Sebastian.

Juliet își înfipse călcâiele lângă ușa deschisă către trăsura lui.

– Dacă ai face „orice", nu ne-am certa.

Sebastian se uită mirat la fața ei atrăgătoare, simțind sângele cum îi pulsează în urechi.

– Am vorbit serios, se auzi el răspunzând, ca prin ceață. Voi face orice. Orice dorești. Așa că urcă în trăsură. E timpul să discutăm despre nunta noastră.

Ea îi cercetă fața un moment îndelungat, apoi se întoarse brusc și urcă în trăsură. Și pentru prima dată în seara aceea, Sebastian se simți cu adevărat optimist.

Capitolul 23

Cei care se iubesc atât de mult sunt în stare să moară pentru dragoste.

Proverb englezesc scris pe o listă agățată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Ducele de Montfort apăru din umbră de unde se uitase la Templemore cum îl expediază pe Havering și o ia apoi cu el pe Juliet. Cu siguranță meritase să-l urmărească pe Templemore în preumblările lui pe la casa doamnei Brumley.

Așadar, într-adevăr era o legătură între Juliet și Templemore. Începuse să se întrebe dacă baronul minți în această chestiune.

Lacheul reveni înăuntru și tresări când îl observă pe Montfort.

– Excelență! Nu v-am văzut aici.

– E în regulă. Văd că Lordul Templemore și Lady Juliet tocmai au plecat împreună.

– Da, și să fiu sincer, sunt foarte tulburat de acest lucru. De obicei nu mă privesc problemele oaspeților stăpânei, dar mă tem că...

Se întrerupse, cu o expresie de adâncă frământare pe chip.

Montfort făcu un pas în față.

– Ce anume? Voi încerca să ajut dacă pot.

– Părea ca și cum lordul ar fi... ei bine... luat-o pe tânăra doamnă în trăsura lui împotriva voinței ei.

– Adevărat? De ce crezi asta?

Lacheul relată în întregime ceea ce Montfort auzise numai în crâmpeie. Când bărbatul termină, Montfort nu putu decât să-și înăbușe râsul. În schimb, încuviință din cap posomorât.

– Ai făcut bine că mi-ai spus. Nu te teme – o voi atenționa imediat pe stăpâna ta în legătură cu grijile tale. Îi voi spune că eu sunt cel care i-a auzit fără să vrea pe Templemore și pe Lady Juliet. Nimeni nu trebuie să știe că tu ai fost în spatele acestei chestiuni.

Mai ales având în vedere că Montfort nu intenționa să-i spună nimic stăpânei casei. Femeia avea tendința să-și bage nasul

peste tot. În plus, el avea planuri mai bune de valorificare a acestor informații.

– Mulțumesc, Excelență!

– De asemenea, voi spune familiei lui Lady Juliet. Ei vor ști dacă lordul Templemore ar putea reprezenta o amenințare. Familia Knighton este încă aici, nu-i așa?

– Da. Să-i chem?

– Nu, nu te deranja. Continuă-ți îndatoririle. Îi înmânăservitorului două lire. Asta este pentru tăcerea ta. Poți să lași toată chestiunea pe seama mea.

După ce lacheul își exprimă din nou mulțumirea și plecă repede, Montfort rămase pe loc jubilând. Deci Templemore fusese răpitorul lui Juliet acum doi ani? Cât de șocant! Asta explica atât de multe – de ce enervantul baron insistase să îi facă el curte, și de ce ea păruse a ezita să urce cu el în trăsură.

Putea folosi acest lucru în avantajul său. Knighton nu avea cum să știe despre participarea lui Templemore la răpire, altfel nu ar permite nici măcar ca acesta să se afle în preajma lui Juliet. Și dacă s-ar întâmpla ca Knighton să afle, era genul temperamental care lua măsuri drastice – cum ar fi să-l provoace pe Templemore la duel.

Lucrul acesta ar putea fi foarte util. Indiferent de rezultat, Juliet ar fi liberă. Dacă Templemore l-ar omorî pe Knighton, Juliet nu l-ar ierta niciodată. De altfel, Templemore ar fi obligat să părăsească țara sau să fie supus judecății. Iar dacă Knighton l-ar omorî pe Templemore, atunci singura persoana care se afla între Montfort și Juliet ar fi eliminată. Cât de convenabil.

Ei bine, mai rămânea un singur lucru de făcut, nu-i așa? Trebuia să-l găsească pe Knighton și să-i spună că scumpa lui cumnată tocmai plecase cu o trăsură, singură, cu ticălosul care o răpise în urmă cu doi ani.

Se dovedea a fi o seară foarte interesantă. Până dimineața, Montfort intenționa să fie singurul bărbat care să se poată căsători cu Juliet.

Juliet îl privea cu precauție pe Sebastian, care se așezase în trăsură pe fața ei.

– Deci, ce să fie? întrebă el. Gretna Green sau Knighton House?

– Knighton House, desigur.

Scoțându-și capul pe geam, el strigă comanda către vizitiu, apoi reveni în trăsură. Era întunecat și sumbru în interior, totuși lumina lunii strălucea suficient încât Juliet să-i vadă ochii privind-o intens.

– Înțelegi că tocmai ai fost de acord să te căsătorești cu mine, nu-i așa? întrebă el.

– Dacă și tu înțelegi că tocmai ai fost de acord să spui familiei mele totul în cele din urmă. Ai spus că ai face orice.

– Da, așa am spus.

Bucuria înflori în inima ei.

– Chiar vorbești serios?

El o privi furios.

– Nu arăt ca și cum aș vorbi serios?

– De fapt, arăți mai degrabă iritat.

– Ei bine, la ce te aștepți? Aproape am provocat un bărbat la duel pentru tine. Și nici măcar nu cred în dueluri. Sunt acte de violență fără rost, care nu dovedesc nimic.

– Înțeleg.

Juliet încerca din răsputeri să nu zâmbească, dar el făcea ca acest lucru să fie foarte dificil.

– Asta este tot ce-ai de spus? „Înțeleg"?

– Ca să fiu sinceră, încă încerc să înțeleg totul. Niciodată n-am câștigat cu tine înainte, și cu siguranță nu m-am așteptat să te supui așa ușor.

Sebastian părea exasperat.

– Nu te așteptai... La naiba, Juliet, ai petrecut aproape o săptămână înnebunindu-mă, defilând în rochii atrăgătoare și flirtând cu idioți ca Havering, băgându-ți piciorul tău frumușel – piciorul, pentru numele lui Dumnezeu! – unde nu îi e locul, și acum ești surprinsă că am capitulat?

Ea nu-și putu stăpâni râsul.

– Tu ți-ai pus primul piciorul unde nu trebuia, să știi.

– Da, și ți-am dat idei, mormăi el. Pe care le-ai folosit să mă torturezi. Și ai încercat să mă faci de râs în fața unei săli de joc plină de oameni.

– Asta am încercat să fac? întrebă ea cu falsă inocență.

Luând-o prin surprindere, el se întinse spre ea și o trase pe genunchii lui.

– Știi că e adevărat. Dar vei plăti pentru asta, fetișcană obraznică.

– Acum, Sebastian...

Orice ar fi avut de gând să spună fu acoperit de o sărutare. O, ce sărut delicios! Era atât de feroce și de dulce că îi alungă orice gând din minte. Cât îi lipsise asta. Cât îi lipsise el.

Când Sebastian se retrase, era limpede că sentimentul era reciproc.

– Ce spuneai?

– N-am idee.

Zâmbind, el trase perdelele, apoi o sărută încă o dată. Juliet îi cuprinse gâtul cu brațele și îl sărută înapoi, dorindu-și ca momentul acela să nu se termine niciodată.

Dar când mâinile lui îi traseră corsajul jos ca să-i poată mângâia sânii dezgoliți, ea ezită și se dădu înapoi. În întuneric, cu greu putea vedea ochii lui strălucitori la doar câțiva centimetri de ai ei.

– Când plănuiești să le spui lui Griff și Rosalind? întrebă ea, încă puțin nesigură de el. Despre răpire, vreau să spun.

– Oricând vrei. Îi mângâie sfârcul cu o pricepere care îi făcu gura să se usuce. O voi face acum, dacă preferi. Pot întoarce trăsura și putem fi înapoi la Lady Brumley în câteva minute. Sau îi putem aștepta pe sora ta și pe cumnatul tău la Knighton House. Este alegerea ta.

Îi mângâia în continuare sânul fără rușine, pasional. Ea se arcui sub mângâierea lui.

– Aș prefera să aștept.

– Serios?

Zâmbetul lui atotștiutor în timp ce îi răsuci sfârcul între degetele îndemânatice o făcu să roșească.

– Cât mai avem până la Knighton House, ai idee?

Ceea ce făcea el era atât de minunat încât ea putu cu greu să răspundă.

– Nu știu... câțiva kilometri, îmi imaginez.

– Perfect. Asta ar trebui să-mi dea suficient timp.

Începu să-i deschidă rochia.

– Pentru ce? rosti înecat, deși avea deja o bănuială.

Îi era imposibil să ignore acea parte a lui care se întărea sub posteriorului ei.

– Pentru a-ți aminti că îmi aparții mie și nimănui altcuiva.

Apoi îi luă din nou gura în stăpânire, sărutând-o cu o ardoare care dovedea că era a lui.

Dacă nu ar fi sărutat-o atât de pătimaș, ea ar fi putut să nu suporte ca mâinile lui să o dezbrace cu o eficiență alarmantă. Dar, pe când el își îndepărtă buzele de gura ei, lăsând-o îmbătată de dorință, îi dăduse jos rochia. Cămășuța îi atârna desfăcută deasupra corsetului, și pantalonașii îi dispăruseră, împreună cu juponul. Acum stătea pe genunchii lui purtând doar corsetul și cămășuța rușinos descheiată, iar buzele lui făceau o cărare pe curbura sânului ei.

– Dacă vizitiul tău ne aude? șopti Juliet, în același timp uimită și emoționată de perspectiva de a face dragoste în trăsura lui.

– Îl voi împușca, bombăni Sebastian înainte ca gura lui să se închidă peste sânul ei.

– Ohhhh, suspină ea în timp ce limba lui făcea ravagii în trupul ei sensibilizat. Faci asta atât de bine, Sebastian.

Aproape că îl putea simți zâmbind peste sfârcul ei.

– Serios?

– Da.

Îi atinse cu limba adâncitura dintre sâni.

– Am vrut să fac asta toată seara, de fiecare dată când te-ai aplecat înainte peste masa aia blestemată de șah. Am vrut să mă întind peste ea și să-i scot afară din rochie și să-mi îngrop fața între ei.

Juliet chicoti.

– Lady Brumley nu ar fi fost de acord.

El își înălță capul ca să râdă către ea.

– Urăsc să-ți spun, iubire, dar n-ar fi fost de acord cu nimic din ceea ce făceam. Ceea ce îmi amintește...

Luând-o prin surprindere, o ridică de pe genunchi și o așeză pe locul din fața lui.

– Încă n-am terminat ce-am început mai devreme.

Lipsită de căldura lui, ea tremură.

– O? Ce anume?

– Să te fac să arzi de pasiune.

Murmurul seducător al vocii lui imateriale, în întuneric, o puse imediat în alertă. Stătea acolo, în imposibilitatea de a vedea făcând-o cu atât mai mult conștientă de goliciunea ei – de moliciunea de pluș a locului de sub posteriorului ei dezgolit, de aerul de iarnă peste sânii ei goi, de sfârcurile ei care se întăreau în puncte micuțe.

Și de pulsația dintre picioarele ei, așa rușinoasă cum era. Întunericul amplifica sunetul hainelor lui foșnind în timp ce el își desfăcu lavaliera, apoi își scoase haina și vesta și le aruncă deoparte.

Dintr-odată ea mai degrabă îl simți decât îl văzu ghemuindu-se pe podea în fața ei. Mâinile lui îi ridicară cămășuța pe pulpe și îi depărtă picioarele.

Ușurarea îi străbătu tot corpul. Lucrul acesta îi era cunoscut. Când mâinile lui îi apucară șoldurile, ea alunecă imediat în față, pe banchetă, pregătită să primească trupul lui între coapse. În schimb, fu uimită să simtă gura lui atingând ușor cu un sărut interiorul coapsei. Destul de sus. Aproape de... locul ei secret.

Simțindu-se complet nedumerită, se întinse în întuneric să descopere că umerii lui, încă acoperiți de cămașă, erau acum la nivelul genunchilor ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, Sebastian? șopti ea în timp ce el aplica săruturi tot mai sus pe pielea sensibilă a interiorului coapsei ei.

– Vei vedea. Vei invoca forțele divine înfocată, într-o clipă, rosti el răgușit. Și numele Domnului, dacă e după mine.

Juliet tremura, dar de data asta nu de frig. Favoriții lui îi zgâriau pielea, făcând ca un mic fior de emoție să i se răsucească de-a lungul coapsei. Părea să se concentreze exact în zonele ei intime, făcând-o să se zvârcolească. Își înfipse mâinile în părul lui bogat, mătăsos, vrând să-i dea capul la o parte. Și apoi gura lui o sărută exact acolo. Exact între picioarele ei, unde nici un bărbat nu o sărutase vreodată, nici măcar el.

– Doamne... Sebastian, tu, nemernic... îngrozitor... ohhhh...

Limba lui se adânci în interiorul ei, iar ea simți că se topește. Nu bănuise niciodată... nici măcar nu crezuse...

– Ai un gust minunat!

Sebastian își continuă mișcările cu limba, jucându-se deasupra acelui punct care zvâcnea și vibra sub mângâierile lui nerușinate.

– Am tânjit să te gust dintotdeauna.

Sub limba lui lacomă, îndemânatică, Juliet uită în totalitate unde era sau cine era. O sută de tâlhari ar fi putut ataca trăsura, şi ea le-ar fi spus să aştepte până el termina acea nebunie pe care o începuse. Mai mult ca sigur că e o nebunie ca ea să simtă această fabuloasă, această... această delicioasă... oh, nici nu se mai putea gândi la adjective. Capul ei urma să explodeze. Sau corpul ei.

– Da, Sebastian... continuă, da...

Bucurându-se, el îşi reînnoi eforturile cu mare entuziasm. Limba lui o lingea şi dinţii lui o torturau şi o chinuiau până când ea simţi că se prăbuşeşte în prăpastia nebuniei. Apoi, cumva, ea îi cuprinse capul şi ţipă „Oh, Doamne, da!" în noaptea ascunsă, erotică.

Rămase suspendată în plăcerea ei pentru un moment scurt, încântător... apoi urmă revenirea la realitate. La interiorul rece al trăsurii. La Sebastian care îi strângea şoldurile sărutându-i coapsele mai încet acum.

El îşi ridică privirea.

– Ţi-am spus că vei invoca numele Domnului.

Nici măcar insolenţa lui infernală nu putea stinge emoţia plăcerii ei.

– Dacă aşa este când mă faci să ard de plăcere, atunci dă-mi foc ori de câte ori vrei.

– Oh, intenţionez să o fac, iubire. Cât de des pot, pentru tot restul vieţii noastre.

Se auzi foşnet de haine, şi încă în genunchi, el se îndreptă până când ea simţit ceva dur, şi mare, şi cald atingându-i coapsa.

– Dar mai întâi, e rândul tău să termini ce-ai început mai devreme.

Juliet se prefăcu a nu şti despre ce vorbeşte.

– Şi ce ar putea fi asta?

El se aplecă în faţă ca să-şi treacă limba în jurul sânului ei.

– Ştii foarte bine, obrăznicătură mică.

Dintr-odată, trăsura se cutremură oprindu-se, aruncându-l brusc peste ea. Sebastian înjură încet în timp ce ea se prinse de umerii lui.

Apoi vizitiul său strigă:

– Am ajuns, milord.

Juliet sări dreaptă la locul ei.

– Sebastian, nu pot... nu putem... Ne va lua mult să ne îmbrăcăm, şi servitorii vor ghici despre ce este vorba dacă stăm aici prea mult.

– Ştiu, dar ce naiba vrei să fac?

– Fă-l să se întoarcă.

– Ce?

– Acasă la Lady Brumley! Fă-l să se întoarcă!

– Bine.

El dădu ordinul şi trăsura porni din nou.

– Cum va rezolva asta lucrurile?

– Ne va da timp să ne îmbrăcăm. Pe lângă asta, acum că mă gândesc mai bine, ar fi mai bine să vorbeşti cu Griff într-un loc public unde nu te poate omorî.

– Foarte amuzant.

– Nu glumesc. Dacă ar fi intrat şi ne-ar fi văzut împreună la Knighton House, ar fi putut presupune ce e mai rău. Cel puţin la Lady Brumley ne putem furişa afară din trăsură şi ne apropiem de el ca şi cum n-am fi fost singuri împreună. Îl împinse de umeri. Acum ridică-te. Trebuie să ne îmbrăcăm.

– O nu, nu face asta, rosti el răguşit. Avem destul timp să ne îmbrăcăm. Dar nu mă vei lăsa excitat şi nesatisfăcut de două ori în aceeaşi seară.

– Sebastian, începu ea, apoi suspină când el îi trase şoldurile înainte şi se îngropă în ea. Oh! gâfâi ea în timp ce el începu să se mişte. Ei bine, dacă trebuie... în regulă atunci...

Mai mult decât în regulă. Era la fel de fabulos ca înainte, doar că de data asta o umplu atât de complet încât ea se gândi că va leşina pur şi simplu de plăcerea acestui lucru.

– La naiba, iubire, m-ai înnebunit de dorinţă, zise el gâtuit în timp ce împinse puternic.

– Şi tu pe mine, murmură ea cu un oftat.

– Să mă opresc ca să ne îmbrăcăm? mormăi el cu jumătate de gură.

– Să nu îndrăzneşti!

Îi strânse umerii şi-şi împinse şoldurile mai sus, vrând să-l aibă în totalitate înlăuntrul ei.

– N-aş putea nici dacă aş vrea.

Sebastian simțea că murise și ajunsese în rai în cele din urmă. Numai că se îndoia că asta era permis în rai.

În sfârșit, Juliet era a lui în totalitate. Pentru totdeauna. Or, altfel, visa. Dar, în ciuda întunericului, nu putea greși că era Juliet cea pe care o ținea în brațe. Nici o altă femeie nu mirosea ca o întreagă pajiște cu liliac. Nici o altă femeie nu era la fel de delicată și de generoasă și deschisă. Și nici o altă femeie nu îl făcuse să se simtă ca un rege din secunda în care îl cuprinsese în brațele ei iertătoare.

Se pierdu în căldura ei dulce, legănându-se în ea, legănându-și șoldurile peste balansul trăsurii până când ea a începu să scoată mici gemete de plăcere. Vrând să încetinească astfel încât să ajungă împreună la satisfacție, se aplecă spre ea să sărute orice ar putea găsi în întuneric... gâtul ei delicat... vârful bărbiei ei încăpățânate... obrazul ei întotdeauna înroșit. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, trăgându-l înspre ea. Apoi Juliet se contractă în jurul lui, o mână mătăsoasă, care îl strânse până când, cu un răcnet, el ajunse la eliberare.

În timp ce el se încorda înăuntru, sămânța lui revărsându-se în ea, Juliet strigă „Te iubesc, Sebastian!" și își găsi propria satisfacție.

În acel moment, când cuvintele nefamiliare îi cuprinseră inima lui suferindă ca un balsam liniștitor, el își dădu seama că ar face orice ca să o audă spunându-le din nou. Să o audă strigându-le în gura mare pentru tot restul vieții lor.

Ar face orice ca să asigure asta – orice. Pentru că, la naiba cu mândria și cu datoria, el voia dragostea lui Juliet. Chiar dacă nu era sigur că putea să răspundă cu aceleași cuvinte.

Și dacă nu putea? Dacă nu o face, ea va rămâne? O îmbrățișă, simțind bubuitul inimii ei pe pieptul lui și respirațiile încetinite în urechea lui.

– Să nu mă părăsești niciodată, iubire, șopti el, căci n-aș putea suporta asta.

Ea se trase înapoi ca să-i înlăture părul de pe frunte.

– Ce te face să crezi că te voi părăsi vreodată, iubirea mea?

Auzi din nou acel cuvânt, acel cuvânt minunat de care nu se va plictisi niciodată. Nu își dăduse seama până când ea îl rostise că asta era ceea ce așteptase toată viața lui.

– Aș fi jurat că erai pe punctul de a mă părăsi în seara asta după ce am jucat șah. Mergeai acasă, și mâine plecai din oraș. Și ai spus că te-ai săturat...

– Da, de toate jocurile tale meschine. Asta nu înseamnă că te părăseam pentru totdeauna, pentru numele lui Dumnezeu. Doar că nu puteam fi în preajma ta atâta timp cât nu încetai cu ele. Dar întotdeauna am intenționat să te am, Sebastian Blakely. Orice ar fi presupus asta.

– Ai fi putut să-mi spui și să mă scuteși de niște griji, mormăi el.

Dându-se în spate, el își trase pantalonii și îi încheie. Apoi se ridică pe bancheta din fața ei.

– De ce? Ea își îndreptă cămășuța și începu să o încheie. Atunci ai fi fost atât de sigur de mine că nu ai fi înțeles niciodată rostul. Nu sunt atât de proastă.

Întinzându-se, el aprinse lampa ca să vadă să se poată îmbrăca, apoi murmură:

– S-ar putea ca unii să nu fie de acord. Ar putea spune... că ești proastă să te îndrăgostești de mine. Sebastian nu se putea abține. Trebuia să o audă spunând din nou acele cuvinte. Vreau să spun te-am răpit și m-am purtat cu tine foarte urât...

– Cu siguranță ai făcut-o.

Când el își ridică privirea, ea adăugă cu un zâmbet:

– Dar te iert. Asta este frumusețea dragostei. O femeie îndrăgostită îl iartă ușor pe iubitul ei. Vezi tu, dragostea are subtilitățile ei la urma urmei.

Îl privi cu solemnitate, ca și cum ar aștepta un răspuns. Sebastian trebuia să spună cuvintele acum, dar ceva îl reținea.

– Va trebui să am încredere în tine în această privință.

Își ținu răsuflarea, sigur că ea se va înfuria pe el pentru că nu răspundea prin cuvintele pe care ea se aștepta să le audă. Dar Juliet îi aruncă doar un zâmbet trist, apoi se întinse după rochie.

– Ei bine, indiferent cât de mult te iubesc – și te iubesc – sper că intenționezi să renunți la această chestiune cu răpirea. Este foarte epuizantă.

El se prăbuși ușurat. Totuși se simțea oarecum ca un ticălos.

– Nu știi cât de serios m-am gândit să te răpesc în noaptea asta. Cu o expresie încruntată, își bagă cămașa în pantaloni. În special

când nenorocitul de Havering și-a deschis gura blestemată și a început să vorbească despre cum te va conduce acasă.

– Nu te-ai fi luptat cu adevărat în duel, nu-i așa?

– Dacă mă voi lupta vreodată în vreunul, nu va fi cu un bărbat care nu știe unde să îndrepte pistolul.

– Știam eu că te prefăceai.

Juliet își trase rochia în sus pe corp, făcând ca gura lui să se usuce. Apoi se întoarse cu spatele la el.

– Încheie-mă.

Mâinile lui începură să transpire în timp ce făcea ce îi ceruse ea. La naiba, cum putea să o dorească din nou atât de repede? Va înceta vreodată să o dorească așa?

– Boggs îmi va lua capul când va vedea în ce stare sunt hainele mele.

Juliet oftă.

– Știu. Gândește-te numai cât de mult va dura să scoată toată murdăria. Și cu tine în genunchi!

El râse de grijile ei.

– Sunt sigur că se va descurca.

– Dar ce trebuie să facem când ajungem acasă la Lady Brumley? Amândoi arătăm groaznic.

– De ce nu cobori în fața casei și te furișezi din galerie într-o cameră privată, unde te poți împrospăta? Eu voi face un tur cu trăsura, apoi voi ieși și voi face la fel. Cumva vom reuși să ascundem acest lucru. Trebuie să o facem. Nu pot vorbi cu cumnatul tău arătând ca și cum tocmai am făcut dragoste cu tine în trăsură.

– Cu siguranță nu poți, zise ea.

Cu planul stabilit, terminară să se îmbrace, făcând tot posibilul ca să readucă totul la starea inițială, deși era al naibii de greu. Pe când opriră în fața reședinței lui Lady Brumley din nou, el se gândi că arătau relativ prezentabili.

Dar înainte ca vizitiul să oprească complet, portiera fu deschisă brusc și o voce răsună cu putere:

– Afară, Templemore! Ieși afară acum!

Sebastian oftă. Adio cu furișatul. Cu inima strânsă, ieși din trăsură să dea ochii cu singurul om care avea un motiv bun pentru a-i face rău. Griff Knighton.

Knighton era mai palid decât îl văzuse Sebastian vreodată. Ochii aveau privirea unui om decis să verse sânge. Lady Rosalind se agăța de mâna lui implorându-l să-și stăpânească mânia, dar el o ignoră complet.

În spatele ei stătea Montfort. Ce naiba făcea ducele aici? Nimeni altcineva nu părea să fie în jur.

– N-am vrut să cred când mi-a spus Montfort că ai răpit-o pe Juliet, se repezi Griff. Dar e greu să neg dovada din fața ochilor. Juliet, ieși afară în acest moment.

Naiba să-l ia pe Montfort! Mai mult ca sigur că îi văzuse plecând. Sebastian sperase pe jumătate că putea să o ascundă pe Juliet pretinzând că este singur. Trebuia să se gândească mai bine.

În timp ce Juliet cobora în spatele lui, Sebastian spuse:

– Știu ce gândiți, dar nu este așa de grav pe cât pare. Intenționez categoric să mă căsătoresc cu cumnata ta. Într-adevăr, ne-am întors aici ca să vorbim cu tine și cu Lady Rosalind despre asta.

– Așa ați făcut? Dacă privirea lui Knighton ar fi fost o sabie, l-ar fi tăiat exact în două. Intenționai și să-mi spui și cine ești cu adevărat?

Sângele lui Sebastian îi îngheță în vene.

– Ce vrei să spui?

– Dumnezeu știe că în general n-aș crede nimic din ce spune Montfort, dar în circumstanțele astea... El susține că tu ești cel care a răpit-o pe Juliet acum doi ani, nu fratele tău. E adevărat?

Spre uimirea lui, el o auzi pe Juliet spunând:

– Cum poți să îl crezi pe bestia de Montfort? Este o minciună, o invenție menită să-mi facă rău. Sebastian nu a fost acela, iar eu ar trebui să știu!

Juliet îi lua apărarea, pentru numele lui Dumnezeu! După toată insistența ca el să spună adevărul, voia să-l protejeze. Nu putea s-o lase să facă asta. Îi promisese, la urma urmei. Se întoarse să-i cuprindă obrajii între palme.

– E în regulă, iubire. Sunt pregătit să-mi primesc tratamentul. Ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă. Apoi îl privi încă o dată pe Griff în ochi. Da. Eu am fost.

– Dar a avut un motiv bun! izbucni Juliet în timp ce încerca să-și facă loc printre cei doi bărbați. Trebuie să auzi toată povestea, Griff. Așa este corect!

Knighton abia îi aruncă o privire în timp ce o împinse deoparte.

– Nu trebuie să aud nici un afurisit de lucru. Mintea ta poate fi umbrită de farmecele lui, dar a mea nu e. Îi aruncă lui Sebastian o privire de oțel. Cât despre tine, domnule, ne vom întâlni la duel mâine la Leicester Fields. Alege-ți arma și secundul și fii acolo, sau te voi declara cu mare satisfacție un laș.

– Nu! cele două femei strigară la unison.

Lady Rosalind adăugă apoi:

– Nu trebuie să lupți! Fii rezonabil!

– Nu te băga în asta, Rosalind, mormăi Knighton. Nu te privește.

– Nu e... Fii blestemat, Griff, eu cred că să-l opresc pe soțul meu de la a fi ucis este în totalitate problema mea. Nu poți...

– Tacă-ți gura, femeie, sau jur că o voi face eu să tacă!

Lady Rosalind părea că știe că îl împinsese pe soțul ei prea departe, pentru că rămase tăcută. Dar ochii ei fulgerau a răzvrătire.

Juliet îl prinse pe Sebastian de braț.

– Spune-i că nu vei lupta, iubirea mea. Spune-i că nu vei lupta!

El se uită la ea, dorindu-și să o poată scuti de asta.

– Trebuie, iubire. Nici un gentleman nu refuză o provocare. Nu este onorabil. Știi asta.

– Nu-mi pasă ce e onorabil!

El abia dacă zâmbi.

– Ah, dar mie îmi pasă.

– Ai spus că nu crezi în dueluri! Ai numit-o violență fără rost!

– Este. Nu aș instiga niciodată la unul. Dar acum, că provocarea este făcută, nu o voi refuza, chiar dacă este cumnatul tău. Îmi pare rău. Se uită la Griff. Accept provocarea ta.

– Cel puțin nu ești laș. Knighton se întoarse spre Juliet. Vino. Am terminat aici. Plecăm acasă.

O prinse de braț cu forță ca să o conducă la trăsură, care oprise în spatele trăsurii lui Sebastian. Se pare că familia Knighton hotărâse să pornească după ei când sosiseră el și Juliet.

– Așteaptă! strigă Juliet. Lasă-mă un moment cu el, te rog!

Knighton se uită ca și cum îi venea să refuze, apoi încuviință scurt. Ea se eliberă din strânsoare ca să fugă înapoi la Sebastian.

– O, iubirea mea, de ce trebuie să faci doar lucrul corect când este lucrul greșit?

– Obișnuința, presupun.

Îi zâmbi strâmb. Ea îl lovi cu pumnul în piept.

– Să nu îndrăznești să tratezi asta ca pe o glumă!

Cu un ochi spre Griff, care stătea alături încruntându-se, el își coborî vocea:

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru cumnatul tău. Eu voi alege armele, și voi alege pistoalele. În acest fel pot controla rezultatul, să mă asigur că nu voi face mult rău. Cu noroc, pot zbura pistolul chiar din mâna lui, și asta va pune capăt duelului.

– Nu sunt îngrijorat în privința lui, prostule! Lacrimile îi curgeau pe obraji. Sunt îngrijorată pentru tine!

El se întinse să îi șteargă lacrimile.

– Nu fi. Voi fi bine.

– Ai avut dreptate să îți răpirea secretă. Nu trebuia să te fi rugat niciodată să le spui!

– Nu, tu ai avut dreptate: cu cât am așteptat mai mult, cu atât mai numeroase au fost șansele de dezastru. Era menit să se întâmple în cele din urmă – eu am provocat soarta. Își forță un zâmbet liniștitor pe buze. Dar după ziua de mâine, totul se va termina. Knighton va fi mulțumit, și ne putem căsători.

Juliet părea la fel de sceptică cum se simțea el, dar Sebastian se forță să o dea la o parte.

– Acum du-te cu familia ta și nu te îngrijora, auzi? Totul va fi bine.

Knighton spuse în spatele ei:

– Haide, Juliet, să mergem acasă.

Sebastian ridică privirea și-l văzu pe Montfort privind întregul schimb cu bucurie, apoi spuse:

– Knighton, doar o clipă, dacă ești amabil.

Când Knighton veni mai aproape, Sebastian murmură:

– Dacă nu vrei ca Montfort să trateze acest lucru ca pe un spectacol și să-și aducă toți prietenii, îți sugerez să alegi alt loc pentru duelul nostru și să-l ții secret.

O admirație fără voie licări în ochii lui Knighton.

– Foarte bine. Wimbledon Common e bine?

Sebastian dădu din cap sumbru. Apoi Knighton se întoarse și, luându-le pe cele două femei, le grăbi spre trăsură. Câteva momente mai târziu, plecară.

Lui Sebastian nu-i rămăsese decât să rezolve cu Montfort. Se uită la ticălos, întrebându-se cum aflase adevărul.

– Deci crezi că ai câștigat, nu-i așa?

– Eu? Eu sunt numai un observator al unei tragedii interesante de familie.

– Da, am auzit cum ai „observat". Dar ai face bine să nu te bazezi că vei observa ceva mâine. Dacă știi ce e bine pentru tine, vei sta departe de Leicester Fields dimineață.

– Tu, domnule, nu ești în măsură să mai faci amenințări, replică Montfort cu superioritate. Și de-abia aștept să fiu martor la duel. Sper ca amândoi să muriți.

După ce Montfort se retrase în sala de bal, fără îndoială să-și găsească prietenii apropiați, Sebastian oftă de ușurare. Cel puțin nu trebuia să-și facă griji că Montfort va apărea la Wimbledon Common.

Dar, pe măsură ce realitatea rece se contura clar, i se înmuiau genunchii. În zori se lupta în duel și, în ciuda a ceea ce îi spusese lui Juliet, nu era deloc sigur că va supraviețui. Knighton fără îndoială va trage ca să omoare.

Urcându-se în trăsură, îi ordonă vizitiului să îl ducă acasă. Dracu' să-l ia pe Knighton și temperamentul lui! Măcar dacă ar fi vrut să asculte și să fie rațional...

Oftă. Cum putea fi un om rațional când vedea o tânără nevinovată aparent compromisă de același bărbat de două ori? Knighton nu ar fi fost bărbat dacă ar fi plecat fără să lupte.

Sebastian își îngropă fața în mâini. Cumva trebuie să conducă duelul astfel încât nici unul din ei să nu fie rănit. Dar putea să facă asta? Nu avea idee dacă Knighton era priceput la pistoale.

Spera să nu fie. Singura modalitate ca să salveze situația era dacă el trăgea primul și îl dezarma pe Knighton. Pentru că dacă rata...

El va fi mort, asta era o certitudine. Lăsând-o pe Juliet ruinată și singură. Și după tot ce făcuse ca să-i distrugă viața, refuza să-și adauge și asta în palmares.

Capitolul 24

Chiar dacă e la-nceput măruntă, gâlceava crește
Când o biciuiește limba.

Andromaca de Euripide, citat brodat
pe un prosop pentru Rosalind de Juliet Laverick
la vârsta de cincisprezece ani

În timp ce trăsura familiei Knighton porni, Rosalind hotărî să rămână tăcută până când va fi singură cu Griff. Dar, odată ce Juliet se grăbi să explice cum și de ce lordul Templemore o răpise, decizia lui Rosalind fu uitată, și ea puse întrebare după întrebare. La început fu indignată, dar, pe măsură ce Juliet își apăra iubitul, se îmblânzi. Era fascinată. Asta era cu adevărat o poveste demnă de o piesă de teatru!

Păcat că soțul ei prostuț nu o putea înțelege. El stătea acolo supărat, ca un idiot cu temperament înflăcărat ce era. Și, când Juliet termină, Rosalind luă o nouă hotărâre.

Să oprească acest duel cu orice preț.

Da, lordul Templemore făcuse niște greșeli prostești, dar cu siguranță nu mai prostești decât deosebit de încăpățânatul om cu fața de piatră de lângă ea, care se purta ca și cum nu ar fi auzit nici un cuvânt din explicațiile lui Juliet. Și nimic din ceea ce Juliet spusese nu-i schimbase părerea că lordul era perfect pentru sora ei.

Acum venea partea dificilă – să-l convingă și pe Griff de asta.

Discuția lor dură tot drumul spre casă, dar în timp ce coborau în fața la Knighton House, Juliet continuă să aducă argumente:

– Înțelegi, Griff? Sebastian a făcut ce-a putut mai bine. Cum poți să-l învinovățești că a încercat să-și protejeze fratele? Ai fi făcut la fel dacă ar fi fost vorba de Daniel.

– N-aș fi mințit despre asta. Griff se îndreptă cu pași mari spre casă. Mi-aș fi recunoscut deschis greșeala după aceea și aș fi făcut față consecințelor. Când am mers în Shropshire...

– Am fost puși pe răzbunare! Juliet se grăbi pe trepte după el. A știut-o și el, după ce l-ai lovit cu pumnul în față. Deci comportamentul lui e perfect de înțeles. Poți să-l învinovățești pentru că a tratat problema cu prudență? Îi era teamă pentru fratele lui!

– Care se întovărășește cu contrabandiștii și cu piratii.

– Asta e ca și cum râde ciob de oală spartă, mormăi Rosalind în timp ce venea în urmă.

Oprindu-se în holul de la intrare, Griff se întoarse să-i arunce o privire aspră.

– O iau ca și cum și tu consideri acțiunile lui Templemore „demne de înțeles"?

Rosalind se pregăti de confruntare.

– Le cred, într-adevăr. Și așa ai face și tu dacă ți-ai lăsa mânia să se potolească suficient de mult ca să vezi rațiunea.

– Griff, spuse Juliet, îl iubesc, nu voi iubi niciodată pe altcineva. Dacă îl omori...

– O, nu îl va omorî pe lordul Templemore, interveni Rosalind, țintuindu-l cu privirea pe soțul ei. Vocea ei se înălță cu teamă: Nu-ți amintești, Juliet? Chiar în ziua în care am ajuns în Shropshire, Griff ne-a spus despre îndemânarea lordului Templemore cu pistoalele, cum nimerește ținta exact în centru. Griff a promis atunci să nu-l provoace, dar aparent a uitat acea promisiune. Să se sinucidă în duel pare a fi scopul actual al soțului meu.

Privirea fermă a lui Griff deveni mai aspră decât o văzuse ea vreodată.

– Această discuție e încheiată, Juliet. Voi lupta cu răpitorul tău, indiferent cum protestezi. Acum, dacă te rog să ne scuzi, vreau să am o discuție cu soția mea.

– Dar Griff, începu Juliet.

– Du-te, draga mea, a spus Rosalind. Voi avea eu grijă de asta.

Juliet îi privi mirată pe amândoi, apoi păru că înțelege amplitudinea tensiunii dintre soț și soție.

– Rosalind, vino în camera mea când ai terminat, bine?

– Voi fi acolo imediat, răspunse Rosalind.

Aruncându-le o privire de îngrijorare, Juliet se grăbi sus pe scări.

Griff nici măcar nu așteptă până când Juliet ajunse sus. Apucând-o pe Rosalind de cot, o împinse în salon, apoi închise ușa.

– Dacă vrei să-i susții cauza, atunci abține-te. Nu voi asculta un cuvânt despre asta, în special de la tine.

Asta o luă pe Rosalind pe nepregătite.

– Ce vrei să spui în special de la mine?

Întorcându-se, Griff se duse lângă un scaun și se sprijini de spătar, ca și cum doar ținându-se de ceva reușea să nu se înece.

– Nu sunt prost, Rosalind, indiferent ce gândești. Știu că ești un pic... îndrăgostită de Templemore. Dar dacă te aștepți ca eu să nu intervin și să privesc în timp ce-l lași pe acel... acel escroc...

– Ce tot bolborosești acolo? interveni Rosalind. Sunt „îndrăgostită" de lord? De ce în numele Domnului ai crede asta?

Când o privi din nou, el părea pierdut.

– Nu înrăutăți situația mințind despre asta. Nu sunt orb. Am știut când am plecat din Shropshire că tu și Juliet m-ați mințit în legătură cu motivul pentru care a pretins că este bolnavă. Dar mi-am spus că era vorba doar de înclinația ta de a face pe peținatoarea, că nu însemna nimic. Chiar dacă ai mințit despre casa de la țară unde evident ai mers cu el. Și chiar dacă ai plecat singură cu el la călărie înainte să mă trezesc. Ca să nu mai menționez șoaptele din colțuri sau... Se întrerupse cu un blestem. Dar să îl văd sărutându-ți mâna și să aud că el ți-a făcut o vizită în secret azi-dimineață... când îl văd zâmbindu-ți... sau că îl lauzi... sau...

– Oh, Dumnezeule, șopti ea, trezindu-se din tăcerea ei fără cuvinte. Te-ai gândit... nu pot să cred că ai crezut... Temperamentul ei o făcu să reacționeze cum îi era caracteristic. Ce... mare... idiot poți să fii!

Apropiindu-se cu pași mari de el, îl lovi în piept.

– Oh! Asta a durut!

– Bine! Ai crezut că este ceva între mine și lordul Templemore? Templemore, pentru numele lui Dumnezeu?

Frecând locul unde îl lovise, el o privi cu precauție.

– Nu! Ei bine... vreau să spun, știu că nu m-ai înșelat niciodată, dar...

La cuvântul „înșelat", ea începu să-l lovească din nou, dar el îi prinse pumnul.

– Am crezut că ai putea... știi... să ai un fel de pasiune pentru el, termină el, jalnic.

Ea încercă să-şi elibereze pumnul, dar el nu îi dădea drumul. Rosalind îl privi aspru.

– Blestemat să fii, Griff, mă ajuta să rămân însărcinată.

El o privi cu mirare, apoi explodă:

– Pe naiba că a făcut-o!

Doar atunci Rosalind îşi dădu seama cum sunaseră aceste cuvinte. Împingând-o la o parte, Griff se îndreptă spre uşă.

– Nu-ţi face griji cu duelul! Îl voi sfâşia pe nenorocit bucată cu bucată.

– Nu, n-am vrut să aibă conotaţia aceea! Se grăbi după el şi-l prinse de braţ. Vreau să spun, el m-a dus la o vindecătoare. În Shropshire!

La auzul acestor vorbe, Griff se opri şi se întoarse să o privească mirat.

– Continuă.

Ea înghiţi cu greu văzându-i expresia, dintr-odată amintindu-şi de ce îşi ţinuse de la bun început activităţile din Shropshire secrete faţă de el.

– Ai refuzat să mă laşi să încerc nişte remedii pentru starea mea, îţi aminteşti? Când el continuă doar să se încrunte la ea, Rosalind adăugă în grabă: Lordul i-a spus lui Juliet de o vindecătoare care a ajutat-o pe mama lui să rămână însărcinată. Acolo am fost lordul Templemore în ziua în care ne-am întors împreună. El, Juliet şi cu mine am luat sania ca să ne întâlnim cu Winifred, o femeie recunoscută pentru abilităţile ei în aceste probleme.

– Juliet nu a fost cu tine în acea zi, o corectă el, încă încruntându-se. Îmi amintesc foarte bine.

– A fost cu noi înainte să ne întâlnim cu tine.

Plimbându-se agitată prin cameră, Rosalind explică de ce Juliet rămăsese în urmă la Foxglen.

– De fapt, Juliet s-a furişat înapoi la Charnwood Hall mai târziu. Atunci am început toată prefăcătoria cu boala – ca să am un motiv să rămân la Charnwood şi să mă consult cu Winnie. Întreab-o pe Juliet despre ziua aceea, dacă nu mă crezi. Dacă vrei să ştii, întreabă-l pe domnul Pryce. Ambii o vor confirma.

– Dar întâlnirea ta privată de azi-dimineaţă? întrebă el.

– A vrut să-l ajut să rămână singur cu ea ca să o ceară în căsătorie în seara asta. Şi când l-ai văzut sărutându-mi mâna

la Lady Brumley, pleca după Juliet. Rosalind îl privi serioasă. O vrea pe *ea*, să ştii, nu pe mine. Pentru el, eu sunt doar sora.

– Şi şoaptele... şi casa de la ţară...

– Lordul Templemore ne-a arătat casa de la ţară în ziua în care am mers la Winnie. Şi şoaptele au fost doar ca să-mi spună că Winnie a trimis mai multe ierburi medicinale. Se îmbujoră. Şi ca... să... întreb ce să fac cu tine în legătură cu apa de baie.

Faţa lui Griff se înnegură.

– Apa de baie?

– Ei bine, Winnie a spus că e mai puţin probabil ca un bărbat să conceapă dacă face băi foarte fierbinţi, aşa că lordul Templemore... adică, el le-a spus servitorilor...

– Să nu-mi dea apă fierbinte. Griff îşi feri privirea, cu maxilarul încordat. Dumnezeule, acum totul se leagă. Servitorii lui se purtau aşa ciudat în legătură cu asta. Răsuflă înfiorat. Şi ce alte leacuri bune ţi-a oferit această „vindecătoare"?

– Doar plante medicinale, atâta tot. La lunga lui tăcere încordată, ea izbucni: O, Griff, nu fi supărat pe mine! N-am putut să mă abţin să nu încerc încă un lucru. Vreau atât de mult să am copilul tău. Copilul nostru.

Cu un oftat sincer, el îşi frecă faţa cu mâna.

– Nu sunt supărat pe tine, draga mea. Sunt supărat pe mine. Pentru că am tras concluzii pripite, pentru că nu ţi-am ascultat dorinţele. Vocea lui coborî, vinovată: Pentru că n-am avut încredere în tine. Sunt un gelos... „idiot" mi se potriveşte perfect.

Toată furia ei reveni. Să creadă că ea ar putea fi în stare de o asemenea trădare!

Griff dădu serios din cap.

– Da, idiot. Dacă ai şti chinurile la care m-am supus...

– Le-ai meritat pe fiecare dacă te-ai gândit că eu m-aş uita măcar la alt bărbat în acel fel!

Se apropie de el, iar el îşi ridică mâinile să se apere.

– Gata cu loviturile, o avertiză.

– Fără lovituri. Îi strânse mâinile în ale ei. Priveşte-mă, Griff.

După o secundă, privirea lui tulburată se întoarse spre ea.

– Te iubesc, spuse ea cu toată forţa. Te iubesc din ziua în care ne-am întâlnit. Asta nu s-a schimbat niciodată. Nu se va schimba niciodată. Şi cu siguranţă n-aş fi niciodată atât de proastă

să tânjesc după o felie de plăcintă când am un întreg ospăț la dispoziție.

O parte din tristețe dispăru de pe chipul lui.

– Am crezut că te pierd, șopti el. Ai fost atât de irascibilă în ultimul timp. Și atât de dezamăgită că nu avem un copil încât am crezut că dai vina pe mine.

– Îmi pare rău că ai crezut asta. Nu te învinovățesc. Și dacă am fost irascibilă, a fost pentru că incapacitatea mea de a-ți dărui un copil m-a frustrat. Îi aruncă un zâmbet palid. Nu sunt obișnuită să dau greș cu ceva, după cum bine știi.

– Nu contează dacă îmi dăruiești un copil sau nu, draga mea, rosti el cu fervoare. Atâta timp cât te am pe tine, mi-e de-ajuns.

Pentru prima oară, Rosalind își dădu seama că nu erau doar simple cuvinte. El vorbea serios. Probabil vorbise serios ori de câte ori o spusese, dar ea fusese atât de prinsă de gândurile că era imperfectă încât îi atribuise aceleași sentimente și lui.

– Eu nu vreau să... să-ți dau prematur speranțe, spuse ea, dar trebuia să-mi vină ciclul săptămâna trecută și nu a venit. Așa că este posibil...

– Dacă este, atunci bine. Dacă nu este, și atunci este bine. Pot îndura orice atâta timp cât nu te pierd.

Ei îi apărură lacrimi în ochi.

– Nu mă vei pierde, prostuțule. Rosalind se întinse să-i sărute obrazul. Și pur și simplu trebuie să înveți să vorbești cu mine despre lucrurile care te îngrijorează, în loc să faci din țânțar armăsar. Adăugă, ca să fie corectă: Dar jur că nu te voi mai minți niciodată. Asta a fost o parte din problemă, știu. Apoi ea se gândi un moment și se încruntă. Deși motivul pentru care am mințit prima dată a fost pentru că tu ai început să-mi dai ordine, spunându-mi ce pot și ce nu pot să fac.

Gura lui întrerupse șuvoiul ei de cuvinte. O sărută cu pasiune, amintindu-i de prima dată când o sărutase în livada de pruni de la Swan Park. Când el se desprinse, genunchii i se înmuiaseră și furia ei dispăruse. O ținu aproape, vârându-și nasul în părul ei.

– Nu mă voi mai îndoi niciodată de tine, draga mea, jur.

Rămaseră așa un timp, suficient de mult încât ea își aminti de la ce pornise de fapt cearta lor.

– Hm, Griff? murmură ea în haina lui, urând că trebuia să strice legătura lor reînnoită, dar mult prea conștientă de timpul care trecea. Acum că înțelegi cum stau lucrurile cu lordul Templemore și știi că nu a însemnat niciodată nimic pentru mine, crezi că ai putea...

– Nu. El deveni rigid în brațele ei. Duelul este programat, Rosalind. Nu-l voi lăsa să scape cu faptul că i-a făcut rău lui Juliet.

Scrâșnind din dinți la încăpățânarea lui, ea se retrase.

– Chiar dacă ea este pe deplin fericită de cum au ieșit lucrurile?

– Nu înțelegi că el profită de firea ei bună ca să-i tulbure mintea?

– În același fel în care tu ai profitat de pasiunea mea pentru anumite... vicii obraznice ca să-mi tulburi mintea când ne-am cunoscut?

– Nu este la fel, mormăi el. Ceea ce-a făcut el este mai rău, și trebuie să plătească pentru asta.

– Fii blestemat, Griff, nu vreau să mori!

El părut enervat.

– Aș vrea să nu mai vorbești ca și cum aș fi complet neajutorat cu un pistol în mână. Pot să mânuiesc o armă de foc, să știi.

– Tu ești cel care a trâmbițat priceperea lui Templemore, așa că nu fi nemulțumit de faptul că eu cred ce-ai spus.

El își încrucișă brațele pe piept.

– Asta este o chestiune de onoare, și nu-mi voi lua cuvântul înapoi. Voi lupta la duel și nu voi mai discuta deloc despre asta. Își îmblânzi vocea. Așa că hai să nu ne mai certăm și să mergem în pat. Mă gândesc la un fel mai bun de a-mi petrece ultima noastră noapte înainte de duel.

Ea își dădu ochii peste cap. Cât de tipic pentru soțul ei să creadă că ea își putea alunga furia și sări direct în pat.

– Și eu mă gândesc la așa ceva. Mi-o voi petrece consolând-o pe biata mea soră. Dacă ești încă în viață dimineața, te poți alătura nouă la micul dejun. Dacă nu... Zâmbi dulce. Atunci poți să mergi în iad cu nevoile tale bărbătești nesatisfăcute. Pentru că nu voi împărți patul cu tine până când povestea asta nu se termină sau nu-ți vine mintea la cap, oricare s-o întâmpla prima.

Apoi, întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre uşă. Îl auzi oftând în spatele ei, dar ştia că nu va veni după ea. Omul era prea încăpăţânat pentru discuţii raţionale.

Mânată de o indignare îndreptăţită, se duse direct în dormitorul lui Juliet, unde o găsi pe biata fată stând la fereastră şi privind în noapte. Până acum, fără îndoială, Juliet plânsese până la epuizare.

De îndată ce Rosalind închise uşa, Juliet spuse cu o voce surprinzător de calmă:

– Bănuiesc că nu l-ai făcut să se răzgândească.

– Nu. Este la fel de încăpăţânat ca întotdeauna.

Juliet se întoarse de lângă fereastră, şi Rosalind fu surprinsă să vadă că nu plânsese de fapt. Într-adevăr, avea ochii uscaţi şi părea hotărâtă.

– Foarte bine. Dacă amândoi intenţionează să fie proşti în legătură cu asta, atunci ne rămâne nouă să oprim duelul.

– Cum propui să facem asta? Treaba asta prostească privind onoarea masculină pare de neînvins.

– Nu neapărat. Onoarea poate fi o sabie cu două tăişuri, să ştii. Un zâmbet evident răutăcios apăru pe faţa lui Juliet. Stai jos, Rosalind. Am un plan.

Capitolul 25

Nimic nu se capătă fără durere decât praful şi unghiile lungi.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Dis-de-dimineaţă, în frig, Sebastian stătea la Wimbledon Common împreună cu valetul lui, simţindu-se mai alert decât fusese în toată viaţa lui. Rămăsese treaz toată noaptea punându-şi la punct toate treburile, actualizându-şi testamentul şi scriind scrisori către unchiul Lew, Morgan şi Consiliul Maritim, dar nu îi era

deloc somn. Pentru că, în sfârşit, ştia adevărul care îl ocolise de la început.

– Credeţi că vine? întrebă Boggs de lângă el.

– Sper că nu. Dar probabil că va veni.

– Sunteţi sigur că nu aţi prefera ca unul dintre prietenii dumneavoastră să vă servească drept secund, milord? întrebă Boggs.

– Nu am prieteni în Londra.

Adevărul era că nu avea prieteni deloc. Pentru că nu avusese nici o relaţie în afară de cele familiale. Nu erau cine ştie ce nici acelea – un frate pe care-l cunoscuse doar o lună şi un unchi pe care abia începuse să-l cunoască bine.

Faptul că îşi dăduse seama cu o seară în urmă că nu exista nimeni pe care să-l roage să-i fie secund – în afară de servitorul său – îl lovise ca un trăsnet şi îl determinase să-şi petreacă restul nopţii analizându-şi viaţa. Asta, împreună cu declaraţia de dragoste a lui Juliet, îl făcuseră să-şi dea seama că era vremea să facă nişte schimbări. Mai întâi, să recunoască ce simţea pentru Juliet. O iubea. Nu era nici o îndoială despre asta. Din ce alt motiv şi-ar fi petrecut jumătate din noapte îngrijorându-se nu dacă va muri, ci cum să intre în graţiile ei dacă va supravieţui acestei încercări? Cum să facă totul bine pentru ea?

Dacă nu ar fi fost îndrăgostit, nu i-ar fi păsat. Nu ar fi pus-o pe ea pe primul loc în fiecare decizie.

Dragostea. Zâmbi în sinea lui. Cât de ciudat că acest cuvânt încetase să-l mai sperie undeva între miezul nopţii şi zorii zilei. Şi avea nevoie de şansa de a-i spune asta lui Juliet. Aşa că orice s-ar întâmpla azi, el trebuie să scape teafăr.

Şi Knighton la fel. Juliet ar dezaproba extrem de mult ca el să-l omoare pe cumnatul ei. Problema încurcată era cum să evite acest lucru. Să-l împuşte pe Knighton în mână ar face ca omul să nu poată trage, dar ar putea folosi cealaltă mână, şi atunci el ar avea o ţintă liberă spre inima lui Sebastian. Pe de altă parte, şi dacă el ar trage aiurea, i-ar conferi acelaşi avantaj lui Knighton. Aşa că prima alternativă era cea mai bună, cea care îi dădea cel mai mult control asupra situaţiei. Chiar dacă era cea mai riscantă pentru Knighton.

Poate că ar putea fi norocos o dată în viața lui, și furia lui Knighton să se fi potoli suficient astfel încât acesta să se hotărască să nu apară.

Speranța – slabă cum era – muri când trăsura lui Knighton urcă spre islaz, împreună cu lacheii însoțitori. Omul însuși coborî, însoțit de doi tovarăși. Unul din ei era cu siguranță doctor, judecând după geanta neagră enormă pe care o ducea. Celălalt bărbat, pe care Sebastian nu îl recunoscu, trebuia să fie secundul lui Knighton.

Sebastian oftă.

– Bună dimineața, Knighton.

– Templemore.

Knighton părea nesigur pe sine în ceața neclară a zorilor; cu toate acestea purta o cutie cu pistoale asemănătoare cu cea a lui Sebastian. Abia făcuse prezentările când sunetul călăreților care se apropiau le atrase atenția.

Nu, nu călăreți. Călărețe.

– Ce caută aici? întrebă Sebastian, sângele răsunându-i în urechi în timp ce Juliet și Lady Rosalind îi ieșiră în cale. El nu o voia pe Juliet aici. Nu putea niciodată trage drept cu ea uitându-se la el.

Knighton se încruntă.

– Nu știu. Amândouă se presupune că dormeau când am plecat.

Cele două femei opriră și descălecară. Spre mirarea lui Sebastian, Juliet ducea o cutie cu pistoale asemănătoare cu cea a lui Knighton.

Knighton se îndreptă cu pași mari spre soția lui.

– Ce crezi că faci, Rosalind? Dacă plănuiți să interveniți...

– Nu plănuim, interveni Juliet. Ridică ușor cutia cu pistoale. Suntem aici să luptăm în propriul nostru duel. Și, din moment ce voi ați avut înțelepciunea de a alege o locație și de a ne oferi datele, noi ne-am dat seama că am putea împușca două iepuri cu același glonț. Ca să spunem așa.

Knighton o privi cu uimire, apoi se întoarse către soția lui.

– Despre ce drăcia naibii vorbește? Fără să aștepte un răspuns, îl întrebă pe Sebastian: Ai avut ceva de-a face cu asta?

Sebastian ridică mâinile.

– Nu eu, te asigur.

– Este foarte simplu, spuse Juliet afectată. Dacă tu și Sebastian insistați asupra acestei idioțenii și unul din voi este, în consecință, ucis, eu și Rosalind vom lupta în propriul nostru duel. Dacă îl omori pe Sebastian, sunt obligată de onoare să-i răzbun moartea și să o împușc pe Rosalind.

– Și dacă lordul Templemore te omoară, spuse Lady Rosalind, atunci sunt obligată de onoare să-ți răzbun moartea și să o împușc pe Juliet.

– Este corect, spuse Juliet.

– Lucrul drept și onorabil care poate fi făcut, adăugă Lady Rosalind.

Sebastian nu-și putu stăpâni râsul, deși judecând după privirea aspră a lui Knighton, nu era apreciat.

– Această șmecherie absurdă nu te va duce nicăieri, Juliet, replică Knighton. Deși nu m-ar surprinde să aud că soția mea poate trage cu arma, știu sigur că tu n-ai nici cea mai mică idee cum să tragi sau chiar să încarci un pistol.

Sebastian se cutremură.

– Hmm, Knighton? Din întâmplare, Juliet știe să le facă pe amândouă.

Knighton se întoarse spre el.

– Ce vrei să spui?

– Sebastian m-a învățat să trag, spuse Juliet calmă. Când eram în Shropshire.

– E imposibil! răspunse Knighton. Este ceva ce am fi observat toți – tu pe pajiște trăgând cu un pistol.

Lady Rosalind păși în față.

– Nu-ți amintești de acea casă de la țară despre care am discutat aseară, dragule? Lordul Templemore merge câteodată acolo ca să practice trasul la țintă. Este foarte departe de toate.

– M-a învățat și cum să încarc, spuse Juliet veselă.

Punând jos cutia cu pistoale, o deschise, apoi începu să încarce unul din pistoale cu o pricepere care îl făcu mândru pe Sebastian. Până când Knighton îl surprinse zâmbind și se uită furios la el. Sebastian se trezi imediat, realizând că moartea era iminentă – Knighton îl va strangula înainte ca ei să înceapă măcar duelul.

– Ea mi-a cerut să o învăț, a spus Sebastian. Ce puteam să fac?

– Să-i spui nu? replică Knighton.

– Asta merge la tine și la Rosalind?

Spre surpriza lui, un zâmbet ezitant atinse buzele lui Knighton.

– Nici măcar o dată în toată căsnicia noastră. Apoi se încruntă din nou. Juliet a luat pistoalele tot de la tine?

– Nu! Nu sunt nebun, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sebastian cu înflăcărare.

– Sunt pistoalele *tale*, Griff, zise Lady Rosalind. Nu le recunoști? Le-am luat din depozit noaptea trecută și l-am pus pe unul dintre lachei să le curețe și să le ungă.

Knighton oftă.

– Acum îi face pe servitori să lucreze împotriva mea.

– Se pricepe la asta, spuse Sebastian.

– Știu. Knighton îi aruncă o privire iscoditoare. Apropo, se pare că trebuie să-ți mulțumesc pentru băile călduțe de la Charnwood.

Cu siguranță Lady Rosalind își mărturisise toate secretele. Dar Sebastian nu își putea da seama dacă acest lucru îl potolise pe Knighton în privința lui sau doar îl făcuse mai furios. Sebastian își cântări cu grijă cuvintele.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să mă amestec în problemele voastre intime.

– La naiba, sigur că nu ar fi trebuit, spuse Knighton, dar tonului său îi lipsi convingerea.

Doctorul păși în față și tuși.

– Domnilor, dacă nu va fi nici un duel azi, eu aș prefera să mă întorc în pat.

Sebastian se uită la Knighton. La fel făcură toți ceilalți. Cu atât de mulți ochi ațintiți asupra lui, Knighton se crispă.

– Ne luptăm, fără îndoială. Onoarea mea încă nu a fost satisfăcută.

Într-un fel, Sebastian nu fu surprins de răspuns. Knighton era cel mai mândru, cel mai încăpățânat om pe care îl cunoscuse.

Dar Juliet se uită furioasă la cumnatul ei ca și cum ar fi fost diavolul împielițat. Lady Rosalind doar se încruntă și îi spuse surorii ei:

– Încarcă unul din acele pistoale pentru mine, draga mea. Se pare că și noi două ne vom duela, în cele din urmă.

Knighton îl privi neliniștit pe Sebastian.

– Doar glumesc, să știi.

– Știu.

Chiar și așa, era cât se poate de enervant. În timp ce secunzii trecură la treabă, măsurând pașii și stabilind liniile unde cei doi bărbați urmau să stea, Lady Rosalind și Juliet făcură la fel la câțiva metri distanță, imitându-le toate mișcările.

Knighton era ori idiot, ori făcut din piatră, dacă putea ignora cum soția lui își verifica arma în timp ce sora ei practica tragerea la țintă la un copac de alături. Glumă sau nu, ele făceau un spectacol bun din asta. Oare Knighton chiar se gândea să se dueleze, deși se întâmplau toate acelea sub privirea lui?

Se pare că da, pentru că secundul lui le spuse să se așeze la locurile lor. Resemnându-se cu soarta sa, Sebastian făcu întocmai.

– Așteptați! strigă Juliet dintr-odată și fugi în linia focului.

– La dracu', Juliet, dă-te la o parte, mormăi Knighton.

Ea își ridică mica ei bărbie încăpățânată.

– O voi face când sunt pregătită. Dar, mai întâi, vreau să discut cu Sebastian.

Griff oftă.

– Foarte bine. Doar un moment. Vreau ca povestea asta să se termine.

Înmânându-i pistolul lui Rosalind, Juliet fugi la Sebastian. Fără ezitare, ea îi cuprinse fața în mâini și îl sărută pe gură. Afișarea ei de afecțiune ar fi trebuit să-l facă să se simtă înjosit, în special cu patru bărbați care îi priveau, dar nu o făcu. Nu când văzu lacrimile ei. Juliet se dădu înapoi și spuse:

– Ascultă-mă, Sebastian. Știu că vei face lucrul corect.

– Atunci va trebui să-mi spui care este lucrul corect, iubire, pentru că să fiu al naibii dacă știu.

– Știi, spuse ea neliniștită. În inima ta, știi. Și orice ai alege să faci este lucrul corect în ceea ce mă privește. Pentru că am încredere în tine. Acum arată-mi că și tu ai încredere în mine.

După acest comentariu enigmatic, ea dădu să plece, dar el îi prinse brațul înainte ca ea să se poată îndepărta.

– Am încredere în tine, Juliet, spuse el. Și... te iubesc.

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

– Spui asta numai din cauza acestui duel prostesc.

El clătină din cap.

– Spun asta pentru că este adevărat.

Ignorând nerăbdarea lui Knighton și a secunzilor, hotărî să spună toate lucrurile de care își dăduse seama noaptea trecută, cât timp avea încă șansa asta.

– Întotdeauna mi-a fost teamă că, permițându-mi să iubesc ar însemna să renunț la controlul aspra vieții mele, așa cum au făcut părinții mei. Mă gândeam că, fără controlul meu, s-ar declanșa dezastrul. Respiră adânc. Vezi tu, m-am gândit întotdeauna la viață ca la o serie de trageri la țintă. Un om trebuie să se apropie de ele cu o minte limpede și cu un pistol bun. Vede ținta și trage, și dacă a avut o minte limpede și o armă care țintește bine, nimerește ceea ce și-a propus.

Ea făcu ochii mari către el, dând din cap că înțelesese.

– Și dragostea era soarele care îl orbește când se pregătește să tragă – un element periculos de distragere a atenției. Clătină din cap la propria prostie. Dar am uitat un lucru foarte important – fără soare, nu poate vedea să țintească. Blocându-l ori de câte ori îndrăznea să strălucească, am ratat ceea ce ținteam – siguranță, datorie, familie. Și în ultimii doi ani, am ratat ținta iar și iar. Și ce-am obținut? Exact lucrul pe care voiam să-l evit – să declanșez dezastrul. Se întinse și o apucă de mână, apoi i-o strânse. Dar ieri când mi-ai spus că mă iubești, soarele a pătruns printre nori. Acum văd lucrurile limpede. Fără dragoste, nu am siguranță, datoria este un exercițiu fără rost și familia un confort gol. Fără dragostea ta, aș putea la fel de bine să-mi pun acest pistol la tâmplă și să trag, pentru că nu voi nimeri nimic altceva din ceea ce țintesc în viață.

– Oh, Sebastian, spuse ea, cu ochii plini de dragoste.

Juliet arăta ca și cum și-ar putea arunca brațele în jurul lui, dar el o opri cu o mișcare a capului.

– După ce asta se va termina, iubire, intenționez să te țin în brațe un timp foarte lung. Dar acum, trebuie să îndrept lucrurile.

Ea înghiți în sec.

– Dacă așa spui tu. Doar amintește-ți, am încredere că faci ceea ce e bine. Arată-mi că și tu ai încredere în mine.

Auzi acele cuvinte din nou. Ce voia să spună?

Apoi, când se întoarse lângă sora ei și-și luă înapoi pistolul, își dădu seama. Odată, înainte, ea îl rugase să aibă încredere în ea. Să aibă încredere și să știe că familia ei nu îl va răni. Îl privi pe Knighton. Pe el? Să aibă încredere în ea, să știe că Knighton nu va trage să ucidă? Dacă asta cerea, era mult de cerut. Și deja ea dovedise că se înșală în legătură cu dorința lui Knighton de a participa la duel. Dar nu se înșelase mai mult decât Sebastian în a ghici cum vor evolua lucrurile.

Secundul lui Knighton îi chemă încă o dată să-și ocupe pozițiile, și ambii bărbați se pregătiră.

După cum vedea Sebastian lucrurile, avea două opțiuni. Să-l împuște pe Knighton în mână și să aibă încredere în controlul și priceperea lui să-l lovească pe bărbat exact unde trebuie. Sau să tragă intenționat la întâmplare și să aibă încredere că Knighton nu îl va omorî. Să renunțe la controlul asupra situației în favoarea încrederii îndoielnice a lui Juliet în familia ei.

Secundul lui Knighton se mută în afara liniei de foc, dar putea fi văzut de ambii bărbați. Luându-și batista, o ridică încet în aer.

Sebastian le privi pe femei. Și ele stăteau pregătite, cu pistoalele la șold, deși amândouă erau palide. Da, amândouă blufau, dar era ceva atât de captivant, atât de nobil în hotărârea lor de a-și salva bărbații de ei înșiși încât Sebastian își dădu seama că nu avea deloc altă opțiune.

„Am încredere în tine că faci lucrul corect. Arată-mi că ai și tu încredere în mine."

Batista căzu. Sebastian își ridică arma și trase.

Într-un tufiș în spatele lui Knighton, la vreo sută de metri distanță. După ce fumul se risipi, el își dădu seama că Knighton nu trăsese încă. Mâna bărbatului era ridicată, el stătea acolo înghețat, dar degetul lui era încă pe trăgaci și pistolul era îndreptat spre inima lui Sebastian.

Sebastian își ținu respirația, dar nu spuse nimic, nu făcu nimic, cu mâna încă ridicată în aer. Sângele îi bubuia în urechi, și pentru un moment trecător, se întrebă dacă făcuse o eroare enormă de judecată.

Apoi văzu că ceva se schimbă în ochii lui Knighton și știu că era în siguranță. Juliet avusese dreptate în legătură Knighton, la urma urmei.

– Nu meriți asta, să știi, mormăi Knighton.

– Știu.

– Ar trebui să te fac să suferi în felul în care Juliet a suferit în ultimii doi ani.

– Sau mi-ai putea da șansa să mă revanșez față de ea. Pentru că nu vreau nimic mai mult în viața asta decât să fac acest lucru.

Knighton ezită încă un moment înainte de a rosti un blestem frustrat.

– Știu că voi regreta asta. Dar presupun că nu le putem lăsa pe femeile noastre să facă ceva prostesc din enervare. În special când își flutură pistoalele.

Cu un zâmbet autoironic, ridică brațul și trase în aer.

Sebastian respiră cu un șuier lung. Femeile scoaseră un chiot vesel. Doctorul și secunzii, deși mai potoliți în reacții, lăsară să se înțeleagă că și ei erau de acord cu rezultatul.

Un moment mai târziu, Juliet se repezi la Sebastian. Râzând, el o prinse de talie și o ridică în brațe.

– Mă iubești! strigă ea, cu fața îmbujorată. Chiar mă iubești!

– Sigur că da, răspunse el. Ce bărbat întreg la cap n-ar face-o?

Ea îl privi pieziș.

– N-ai fost întotdeauna întreg la cap, pentru că mi se pare că-mi amintesc că mi-ai spus de mai multe ori că...

O sărută cu putere, până când ea se topi în brațele lui. Când se retrase, el murmură:

– Acum sunt întreg la minte. La urma urmei, nu te puteam lăsa să te măriți cu un nebun.

– Ascultă, Templemore! spuse Knighton în spatele lor. Fiecare lucru pe rând. Nu sunt sigur că meriți să te căsătorești cu cumnata mea.

Soția sa, acum lipită de el, îl lovi cu pumnul în braț. Knighton își dădu ochii peste cap.

– Pe de altă parte...

– ... pe de altă parte, interveni Lady Rosalind, atâta timp cât poți să dovedești că ești în stare să o susții...

Juliet chicoti.

– ... și să o tratezi cum se cuvine, continuă Knighton.

– ... și promiți să o aduci des la Londra să-și viziteze rudele, adăugă Rosalind.

– Și să te revanșezi față de Daniel și de Helena pentru tot pericolul în care i-ai pus, sublinie Knighton, apoi se încruntă. La naiba, ce tot spun eu aici? Ești un ticălos și un răpitor...

– Cu care mă căsătoresc, indiferent ce-ai spune, replică Juliet cu hotărâre. Așa că acesta este sfârșitul discuției. Acum o să taci și o să ne dai binecuvântarea, Griff Knighton, sau voi uita despre nuntă și pur și simplu vom fugi. Din nou. În acest moment.

– Ceea ce nu ar fi o idee chiar așa rea, mormăi Sebastian.

Dar încruntarea lui Knighton se domoli considerabil în timpul discursului ei.

– Bine, presupun că pot să-i dau omului o șansă.

– Promit că voi face să-i fie bine, spuse Sebastian. Nu are de ce să-ți fie teamă în privința asta.

– Vom vedea, spuse Knighton, dar Sebastian știa că celălalt cedase, în special când Knighton adăugă: Acum hai să găsim un loc ceva mai călduros pentru această discuție.

Toată lumea fu de acord.

– Dacă îmi veți urma trăsura spre casa mea din oraș, spuse Sebastian, aș fi fericit să vă ofer tuturor micul dejun. Dumnezeu știe că e timpul ca personalul meu să se obișnuiască cu musafirii. Privi spre Juliet. De vreme ce se pare că o voi face des în viitor.

Deși doctorul și secundul lui Knighton ezitară, spunând că ar fi mai bine să meargă acasă, ceilalți acceptară imediat propunerea. În timp ce se îndreptau spre trăsurile lor, Griff spuse sec:

– Montfort va fi atât de dezamăgit să audă că amândoi ne-am întors în viață.

– Mă întreb dacă a plecat către Leicester Fields, remarcă Sebastian. Dacă a făcut-o, abia aștept să-i văd fața când ne vom întâlni în societate.

– Eu nu, spuse Juliet încet. Nu vreau să-l mai văd pe omul acela din nou.

Și Juliet vorbea serios. Era sigură că, dacă nu ar fi fost ducele, ea și Sebastian ar fi putut evita toată această problemă a duelului. Deși era ușurată de rezultat, pentru un moment oribil, în care i se oprise inima, ea se temuse de ceea ce era mai rău.

Ridică privirea spre Sebastian, și inima i se încălzi când el îi zâmbi, uitându-se la ea.

– Cel puțin totul s-a terminat, slavă Domnului, murmură ea.

Dar vorbise prea devreme. Ajunseră la casa din oraș a lui Sebastian ca să descopere că haosul se dezlănțuise cât timp ei fuseseră la Wimbledon Common. De îndată ce Sebastian o duse înăuntru, îl întâmpină singurul om pe care nici unul din ei nu se așteptase să-l vadă. Unchiul lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost la ora asta? domnul Pryce comentă înainte ca Sebastian să poată scoate un cuvânt. Apoi ochii lui se făcură mari când Griff și Rosalind veniră în spate, urmați de valetul lui Sebastian. Ce caută toți aici?

– Voiam să te întreb ce faci aici, spuse Sebastian. Trebuia să-l aștepți pe Morgan în Shropshire.

Domnul Pryce clipi, ca și cum ar fi surprins că Sebastian făcea referire la fratele său în fața celorlalți.

– Ăă... Morgan este aici. Eu l-am adus. Am venit călare vreme de trei zile ca să ajungem aici, după ce i-am spus de toată prostia în care ai fost implicat. Cercetă grupul. Presupun că toți știu adevărul?

– Da, răspunse Sebastian. Și unde e ticălosul?

– În salon. Cu nenorocitul acela de Montfort.

Sunetul disputei aprige ajunse până la ei – accentele continentale fine, cu voce slabă, ale unui străin, și o voce arogantă, mânioasă care era prea familiară. Cu o încruntare, Sebastian se îndreptă spre salon, cu Juliet în spatele lui. Domnul Pryce li se alătură.

– Ducele a intrat cu forța acum câteva minute, împreună cu câțiva prieteni ticăloși de-ai lui, cerând să te vadă și bâiguind ceva despre un duel. Eram aici căutându-i pe lachei să-i dea afară când ați intrat.

Vocile se auziră mai tare în timp ce se apropiară de ușă.

– Îți spun, zicea Montfort, te-am văzut provocându-l pe Knighton noaptea trecută și l-am auzit acceptând provocarea cu propriile urechi! Și de ce naiba vorbești cu acel accent îngrozitor, Templemore?

– Pentru că nu sunt Templemore. Ți-am tot spus. Eu sunt...

– Fratele lui, încheie Sebastian în timp ce intră în salon. Bună dimineața, Montfort. Ce te aduce aici?

Montfort avea cinci dintre prietenii lui apropiați cu el, și de îndată ce Griff intră în spatele lui Sebastian, strigă la ei:

– Aha! Vedeți? Aici sunt Templemore și Knighton! V-am spus că au luptat în duel!

Griff, binecuvântat fie-i sufletul, nici nu clipi. Îl privi pe Sebastian cu o expresie de consternare.

– Despre ce vorbește? Știi ceva despre vreun duel?

Sebastian ridică din umeri.

– N-am idee. Nu-mi pot imagina ce l-a făcut să se gândească la asta.

Montfort se încruntă furios. Aruncându-le prietenilor lui care zâmbeau ironic o privire de revoltă, murmură:

– Atunci de ce ați venit amândoi aici imediat după ivirea zorilor...

– Cu soția și cumnata mea? termină Griff pentru el.

– Serios, Montfort, crezi că mi-aș lăsa femeile din familia mea la un duel? Am fost acasă la noi de când am plecat de la casa doamnei Brumley. Lordul Templemore a cerut-o în căsătorie pe sora soției mele aseară și am sărbătorit logodna.

Punându-și posesiv mâna în jurul taliei lui Juliet, Sebastian preluă povestea, evident dornic să-l scoată pe Montfort afară ca să poată vorbi cu fratele lui.

– Apoi i-am invitat aici pentru micul dejun. Te-aș invita să stai și tu, vechi prieten, dar asta este... ei bine, familia. Înțelegi.

Pe măsură ce Montfort începu să capete o nuanță alarmantă de violet, prietenii lui schimbară priviri plictisite. Unul dintre ei îl bătu pe umăr pe duce.

– Hai, omule, să mergem acasă – nu vezi că ne-am înșelat?

– Eu nu m-am înșelat! protestă Montfort. Știu ce-am auzit, la naiba!

– Mai întâi a fost tot acel du-te-vino fără sens despre fuga lui Lady Juliet, începu să mormăie unul dintre prietenii lui în timp ce îl împingea pe Montfort spre ușă, apoi o poveste fantezistă cum că ea a fost răpită de Templemore și apoi acest duel pe care l-ai inventat și ne-ai trezit pe toți din pat să-l vedem.

– Acesta este adevărul! Adevărul, vă spun! strigă Montfort în timp ce doi prieteni de-ai lui îl apucară de câte un braț și îl scoaseră afară. Încă striga în timp ce îl scoteau pe ușa din față.

De îndată ce plecă, Rosalind râmji.

– Asta a fost foarte distractiv. Cred că nimeni nu-l va mai crede de-acum.

Juliet nu se putea opri din râs.

– Nu, într-adevăr, își trase ea răsuflarea. Sebastian, iubirea mea, ești cel mai inventiv bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Ceea ce nu face bine caracterului lui, spuse Griff.

– Uite, Knighton, tu ai început să minți primul, protestă Sebastian.

Morgan interveni de unde stătea pe canapea:

– Ar vrea cineva să-mi spună ce se întâmplă?

Pentru prima data de când intrase, Juliet avu șansa să-l cerceteze pe Morgan Pryce, omul care, fără să-și dea seama, pusese în mișcare toate evenimentele dureroase – și nu atât de dureroase – din ultimii doi ani. Era uimitor cât de mult semăna cu Sebastian – aceiași ochi negri, aceeași bărbie pătrată, aceleași buze seducătoare. Dacă părul lui nu ar fi fost cu câțiva centimetri mai lung și hainele nu ar fi fost așa în dezordine, ar fi jurat că este Sebastian.

Până când privi mai de aproape. Atunci ar fi observat nota de lăcomie de pe fața lui și cinismul vag, dar negreșit din zâmbetul lui. Sebastian fusese în multe feluri de când îl cunoscuse ea. Dar cinic nu era. Morgan părea ca și cum lumea l-ar fi dezamăgit de prea multe ori.

Apoi el o surprinse holbându-se la el și îi făcu o plecăciune elaborată.

– Domnișoară. Pot să presupun că dumneavoastră sunteți încântătoarea *jeune fille* căreia nesăbuitul meu frate i-a făcut atâta rău?

Morgan avea cel mai ciudat accent, nu chiar unul străin, ci englezesc amestecat cu alte influențe. Totuși franceza lui era perfectă, cel puțin pentru urechile ei neantrenate.

– Presupunerea ta este aproape corectă, replică Sebastian, cu o ușoară duritate în voce. Morgan, aceasta este Lady Juliet, logodnica mea. Juliet, acesta este ticălosul meu frate.

Înaintând, Morgan îi luă mâna și i-o sărută într-un stil continental, cu ochii scânteind spre ea.

– *Enchanté, mademoiselle.*

Juliet nu se putu abține să nu râdă, și mâna lui Sebastian se strânse în jurul taliei ei.

– E de-ajuns, măgarule, mormăi Sebastian. După ce ne-ai făcut să trecem prin atâtea, nu meriți nici măcar să vorbești cu ea.

– Eu? protestă Morgan. *Mon frère,* nu eu sunt cel care a răpit-o sau care a dus-o în ascunzișul contrabandiștilor. Ce-a fost în capul tău?

– Mă gândeam să te salvez, la naiba! rosti Sebastian cu amărăciune. Că veni vorba, nu trebuia să-i lași pe Montfort și prietenii lui să te vadă încă. Consiliul Maritim va auzi de asta și îți vor lua capul înainte să-i putem opri. Doar dacă nu ești de acord să-l dai pe mâna lor pe acel Lord Pirat.

Morgan ridică din umeri.

– Vor trebui să găsească pe altcineva pentru asta. Lordul Pirat m-a salvat de o existență plictisitoare pe o insulă de pe coasta Africii unde marinarii lui Crouch m-au exilat. Mulțumită Lordului Pirat, care m-a găsit acolo, am putut să călătoresc spre Capul Verde și înapoi spre Anglia. Pe lângă asta, am înțeles că s-a hotărât să renunțe la piraterie și să se retragă chiar pe acea insulă.

Sebastian deschise gura, dar Morgan continuă pe un ton tăios:

– Și nu, nu-ți voi spune unde se află. Îi sunt dator acelui om. Nu-l voi răsplăti cu trădarea.

Juliet trebui să își ascundă zâmbetul. Semăna foarte mult la vorbă cu fratele lui.

– Dar Consiliul Maritim, începu Sebastian...

– Consiliul Maritim nu mă va atinge nici măcar cu un deget când le voi spune ce-am aflat despre *Oceana.* Se pare că Crouch avea o sursă într-un post înalt în marină, care l-a avertizat că eu îl spionez. Așa că dacă îmi fac probleme în legătură cu asocierea mea cu Lordul Pirat, voi dezvălui cu bucurie numele ticălosului lor în fiecare ziar din Londra. Voi face un scandal așa de mare, că nu-l vor uita niciodată. Sunt sigur că cetățenii din Anglia vor fi foarte interesați să audă cine le-a permis contrabandiștilor să acționeze în tot acest timp.

Sebastian rămase uimit.

– Vrei să spui că...

– Că m-am descurcat foarte bine fără tine? Că pot să-mi port de grijă? Da, *mon frère,* pot. Dacă aș fi știut că recurgi la asemenea

măsuri... Ridică din umeri, apoi îi zâmbi lui Juliet: Şi să răpeşti o asemenea *angélique, magnifique*...

– Adu-mi aminte să nu-l las pe fratele tău lângă nevasta mea, zise Griff în spatele lor. Şi eu care credeam că tu eşti cel galant, Templemore.

Sebastian începu să râdă. Începu ca un fel de sughiţ, dar se transformă rapid în hohote de râs, făcând-o pe Juliet să îl privească cu o îngrijorare sinceră.

– Sebastian? Iubirea mea?

– Eu am trăit cu contrabandişti... timp de săptămâni întregi... zise el înfundat. Am răpit o inocentă... am mințit... am luptat într-un duel... şi pentru aşa ceva? Oh, Dumnezeule, e prea mult...

– Ne scuzi un moment? murmură Juliet în timp ce îl trase pe Sebastian pe lângă rudele lor afară din salon. Când rămase doar ea cu el, îl scutură puţin. Eşti în regulă? Sebastian?

– Sunt foarte bine, zise el, întretăiat. Serios, Juliet, foarte bine.

– Nu mi se pare că eşti foarte bine.

– Ei bine, la ce te aştepţi? Făcu o pauză, încercând din răsputeri să respire. Nu ţi se pare ironic? Gândeşte-te – toate lucrurile pe care ţi le-am făcut, felul în care ţi-am ruinat viaţa. Şi totul pentru nimic! Nu te face pur şi simplu să... să...

– Să-ţi sărut fratele?

– Ce?

– Nu-ţi dai seama, Sebastian? Dacă nu ar fi fost ideile tale stranii despre datorie, şi onoare, şi responsabilitate faţă de familie, noi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Care sunt şansele ca drumurile noastre să se fi întâlnit în Londra? Nici una, asta este. În plus, tu însuţi ai spus că Crouch m-ar fi răpit într-un fel sau altul, probabil cu ajutorul vreunui contrabandist mârşav. Deci nu cred deloc că a fost „totul pentru nimic". Într-adevăr, sunt foarte fericită de rezultat.

El o privi mirat.

– Dar, draga mea, ţi-am ruinat viaţa! Bârfele, minciunile...

– Îţi pare rău pentru asta?

– Ştii că-mi pare rău!

– Atunci ţi se iartă totul.

O trase aproape de el, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

– Ştii, cumnatul tău are dreptate. Nu te merit.

– Cu siguranţă nu mă meriţi. Dar m-am procopsit cu tine acum, deci va trebui să mă adaptez.

Râzând, el se aplecă să o sărute, dar ea îi puse degetele pe buze.

– Şi, vorbind de cumnatul meu...

– Chiar trebuie? bombăni el.

– Mă tot întrebam în legătură cu un lucru de când am plecat de la Wimbledon Common. Seara trecută ai spus că intenţionezi să-l provoci pe Griff să-i loveşti pistolul din mână. De ce te-ai răzgândit?

Cuprinzându-i capul între mâini, îi zâmbi cu atât de multă blândeţe încât lui Juliet aproape că îi veni să plângă.

– Mi-ai cerut să am încredere în tine. Deci am avut.

Ei i se tăie brusc respiraţia.

– Pur şi simplu? Pentru prima dată în viaţă, ai renunţat la controlul asupra unei situaţii şi ai riscat considerând că Griff nu te va împuşca din pricina a ceea ce-am spus eu?

– Nu, am făcut-o pentru că te iubesc. Şi acesta este singurul motiv de care aş fi avut nevoie vreodată.

În timp ce el o cuprinse în braţe şi o sărută cu o blândeţe despre care ea ştiuse întotdeauna că se afla în adâncul sufletului lui, Juliet se gândi că acela era un motiv suficient pentru oricine.

Epilog

Comoara de preț pentru un bărbat
Este să capete o soție bună.

Andromaca de Euripide, citat notat
de soțul ei pe lista de citate pe care Juliet
să le folosească pentru broderiile ei

Când poșta sosi la Charnwood Hall, Juliet scoase un țipăt ascuțit văzând o scrisoare de la Griff. Asta putea să însemne doar un singur lucru – se născuse copilul lui Rosalind! Citi pe nerăsuflate descrierea succintă făcută de cumnatul ei, știind că va primi mai târziu o scrisoare mai detaliată de la Rosalind. Când termină, oftă cu bucurie și își mângâie pântecele crescut, apoi se grăbi afară spre pajiștea de vest.

Nici Sebastian, nici Morgan nu o văzură strecurându-se încet spre locul unde stăteau în fața a două ținte vopsite. Erau prea ocupați să examineze noul pistol pe care Sebastian îl făcuse pentru Morgan. Încă o dată, Morgan își pierduse pistolul – de data asta când fusese în Cornwall să dea de urma unui hoț la drumul mare, trimis fiind de un nobil. Morgan trăia pentru a intra în încurcături – Juliet putea jura asta. Îl îngrijora teribil pe Sebastian, fiindcă, deși acesta renunțase la control, nu putuse renunța cu totul la a se simți responsabil pentru fratele lui.

Ceea ce o făcea să-l iubească și mai mult.

În timp ce se apropia de ei, observă un alt pistol pe masă. Repede, îl luă, îl verifică să se asigure că era încărcat, apoi trase la țintă. Amândoi tresăriră speriați.

În timp ce fumul se împrăștia, Sebastian se întoarse și îi smulse arma.

– Gândește-te la copil, iubirea mea! Dacă pistolul ar fi tras greșit?

– Să văd eu un pistol făcut de tine care să tragă greșit, zise ea poznaș. În plus, voiam să văd dacă mă mai pricep.

Morgan studie ținta.

– Nu-i rău pentru o amatoare.

Ea îl privi radioasă, apoi îi dădu soțului ei scrisoarea de la Griff.

– Rosalind a născut. E fetiță. I-au pus numele de Winifred.

– Winnie va fi încântată. Citi rapid scrisoarea. Deși sper că a le ajuta pe femei să rămână gravide este singurul talent al lui Winnie. Pentru că, dacă poate prezice și viitorul, atunci mai avem cinci copii pe drum, iubire.

Juliet râse. Uitase ceea ce spusese Winnie despre faptul că lordul va avea „șase micuți".

– Nu m-ar deranja atât de mult. Se întinse să-i aranjeze părul încâlcit de vânt. Chiar îmi place ideea unei mulțimi de mici Blakely care să alerge pe aici, pe la Charnwood Hall.

El ridică o sprânceană.

– Să întindă gemul pe broderiile tale și să împrăștie noroi pe covoare?

– Pot să mă descurc cu toate astea, răspunse ea.

– Da, nu mă îndoiesc că poți, murmură el în timp ce se aplecă să o sărute.

Morgan își drese vocea.

– Voi doi trebuie să fiți întotdeauna atât de dezgustător de îndrăgostiți?

Ea râse.

– Ar trebui să încerci și tu, Morgan. Este mai puțin periculos decât să-ți scapi pielea fugind ca să nu fii ucis cu fiecare ocazie.

– Te îngrijorezi pentru mine, *chérie*? o tachină Morgan.

– Fii atent aici, nu folosi cuvântul acela franțuzesc cu soția mea, banditule, îl avertiză Sebastian batjocoritor. Cunosc efectul pe care îl are asupra femeilor.

– Nu și asupra mea, protestă Juliet, eu sunt chiar imună.

Morgan păși mai aproape, șoptind:

– Îndrăznesc să spun că, dacă aş fi ajuns primul la tine, *chérie,* lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Ea îl îndepărtă cu veselie.

– Deloc, te asigur.

Morgan îi aruncă lui Sebastian o privire răutăcioasă.

– Frate, eşti norocos că n-am ajuns în Anglia mai curând anul trecut. Juliet a ta s-ar fi îndrăgostit de adevăratul Morgan Pryce, şi tu ai fi rămas fără fată şi doar cu acest conac vechi posomorât drept companie.

Ea clătină din cap.

– Mi-aş fi dat seama imediat de diferență.

– Şi-ar fi dat, încuviință Sebastian. Am încercat să-i spun în repetate rânduri că eu nu sunt răpitorul ei, dar nu a crezut nici un cuvânt, indiferent ce am făcut sau i-am spus.

– Bineînțeles că nu. Nu mă avea pe mine drept comparație. Morgan îşi îndreptă spinarea cu mândrie. Şi nu vorbesc deloc ca tine, nici nu mă îmbrac ca tine. Dar pun rămăşag că, dacă ne îmbrăcam asemănător şi am fi venit înaintea frumoasei tale soții fără să vorbim, n-ar fi putut să ne deosebească.

Juliet îşi încrucişă brațele pe piept.

– Primesc rămăşagul acela, domnule. L-aş putea identifica pe Sebastian dintr-o mulțime de Morgani.

– Crezi asta, nu? Morgan îşi înălță capul în acelaşi fel ca fratele său. Foarte bine. Care ar fi termenii acestui rămăşag?

Ea se gândi pentru un moment, apoi zâmbi.

– Dacă îl aleg pe Sebastian, atunci tu trebuie să stai în Anglia şi departe de necazuri timp de un an de zile. Fără aventuri. Fără să alergi după hoți la drumul mare. Doar o viață frumoasă, normală în Londra sau în Shropshire sau oriunde preferi.

El se încruntă.

– Grei termeni, într-adevăr. Şi dacă nu ghiceşti care e el?

– Atunci Sebastian îți va finanța o mare aventură în orice țară îți doreşti. Poți merge în India să călăreşti elefanți. Să-ți rupi gâtul dacă vrei.

– Stați puțin, protestă Sebastian, asta n-a fost ideea mea. De ce-ar trebui să sufăr eu consecințele? O călătorie în India... păi, asta m-ar costa ceva bani frumuşei...

– Nu va accepta rămășagul dacă nu este avantajos pentru el, zise Juliet. Și ce-aș putea eu să-i ofer ca să-l tentez?

Morgan zâmbi cu viclenie.

– Sunt sigur că m-aș putea gândi la ceva...

– Doar peste cadavrul meu, *mon frère,* bombăni Sebastian într-o imitare perfectă a francezei fratelui său. Bine, sunt de acord. Dar numai pentru că am încredere deplină în Juliet.

– Vezi, Morgan? îl tachină ea. Nu poți câștiga. Ești sigur că vrei să faci asta?

– Hmm... șansele sunt cincizeci-cincizeci că vei ghici.

– Nu o să ghicesc.

– Atunci, ca să fim drepți, trebuie să o faci de trei ori corect. Asta va micșora suficient șansele să ghicești în mod corect.

– Foarte bine, consimți ea imediat. Accept acești termeni.

– Hm... Juliet, mormăi Sebastian lângă ea, ești sigură de asta?

– Absolut.

El nu părea nici pe departe atât de sigur ca ea, dar ridică din umeri și spuse:

– Ei bine, e vorba doar de bani, zise în timp ce intră cu fratele lui în casă.

Prima dată a fost ridicol de simplu. Morgan își legase singur lavaliera – cu mult mai elaborat decât ar fi făcut Sebastian vreodată –, deci nu îi luă mai mult de o secundă ca să arate care este soțul ei.

După aceea, se simți obligată să-i explice lui Morgan eroarea. Juliet voia să fie cu adevărat corectă. Iar el fu de acord cu eleganță să pună la numărătoare și acea încercare.

A doua oară, aparent că îi ceruseră lui Boggs să îi îmbrace pe amândoi, ca fiecare aspect al ținutei lor să fie identic. Până și părul lor fusese pieptănat la fel. Juliet alese în câteva secunde, și Morgan strigă:

– A fost o presupunere norocoasă!

– Încă mai ai o șansă, zise ea, zâmbind compătimitor.

Când ieșiră a treia oară, ea îi cercetă un moment, apoi râse și spuse:

– E prea ușor.

Mergând până în dreptul soțului ei, Juliet îl sărută pe gură.

Morgan explodă lângă ea:

– *Sacrebleu,* Juliet, cum ai ştiut?

Ridică privirea spre zâmbetul îngâmfat al soţului ei.

– E vorba de ochii lui. Pot vedea greutatea responsabilităţii din ochii lui. Ridică din sprâncene spre Morgan. Pe când în ai tăi văd doar trăsnăi.

Sebastian râse, apoi o cuprinse în braţe.

– Poţi la fel de bine să te dai bătut, Morgan. Nu te potriveşti cu o femeie care îşi cunoaşte bărbatul doar după ochi.

– M-ai păcălit, Lady Templemore, o acuză Morgan glumind pe jumătate. Nu ştiu cum, dar ai ghicit.

– Bineînţeles că te-a păcălit, replică Sebastian. Te-a făcut să pariezi pe ceva care era sigur. Pentru ea. Juliet poate părea o inocentă angelică, dar sub toată acea drăgălăşenie se află o femeie şireată.

– E un lucru bun, nu crezi? Juliet îl sărută uşor. Pentru că e nevoie ca o femeie şireată să pună mâna pe un bărbat nechibzuit.